

Baruch Shalom HaLevi Ashlag

Rabash - Scrieri Sociale

Baruch Shalom HaLevi Ashlag
Rabash - Scrieri Sociale
Copyright © 2010 de MICHAEL LAITMAN
Toate drepturile rezervate.

Laitman Kabbalah Publishers Website:
www.kabbalah.info
Laitman Kabbalah Publishers E-mail:
info@kabbalah.info

Nicio parte a acestei cărți nu poate fi folosită sau reprodusă
în niciun mod, fără permisiunea scrisă a editorului, cu excepția citatelor
încorporate în articole sau revizii.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ASHLAG, BARUCH SHALOM

Rabash - Scrieri sociale / Baruch Shalom HaLevi Ashlag ;

trad. din lb. engleză de Cătălin Momirleanu, David Mogoș, Daniel Trifu. –

București : Editura ARI, 2017

ISBN 978-606- 94438-0- 4

I. Momirleanu, Cătălin (trad.)

II. Mogoș, David (trad.)

III. Trifu, Daniel (trad.)

Baruch Shalom HaLevi Ashlag

Rabash - Scrieri Sociale

Traducere din limba engleză de

Cătălin MOMÎRLEANU, David MOGOȘ, Daniel TRIFU

EDITURA

ARI

– 2017 –

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE	7
SCOPUL SOCIETĂȚII 1	9
SCOPUL SOCIETĂȚII 2	11
REFERITOR LA IUBIREA PRIETENILOR	12
IUBIREA PENTRU PRIETENI	14
EI AU AJUTAT FIECARE PE PRIETENUL LUI	15
CE NE OFERĂ REGULA „ IUBEȘTE-ȚI APROAPELE CA PE TINE ÎNSUȚI”	15
IUBIREA PENTRU PRIETENI	16
REFERIRE LA CE SE EXPLICĂ ÎN “IUBEȘTE-ȚI APROAPELE CA PE TINE ÎNSUȚI”	20
CARE RESPECTARE A TOREI ȘI MITZVOT PURIFICĂ INIMA?	24
ÎNTOTDEAUNA SĂ VÂNDĂ OMUL GRINZILE CASEI SALE	26
REFERITOR LA IMPORTANȚA SOCIETĂȚII	30
UNEORI NUMIM SPIRITUALITATEA “SUFLET”	32
DESPRE DĂRUIRE	36
DESPRE IMPORTANȚA PRIETENILOR	47
AGENDA ADUNĂRII 1	50
ASTĂZI VĂ RIDICAȚI, VOI TOȚI	52
FĂ-ȚI UN RAV ȘI CUMPĂRĂ-ȚI UN PRIETEN 1	59
FĂ-ȚI UN RAV ȘI CUMPĂRĂ-ȚI UN PRIETEN 2	66

STÂNCĂ PUTERNICĂ A IZBĂVIRII MELE.....	71
DAR CU CÂT ÎI ASUPREAU MAI TARE.....	76
ȘI A FOST SEARĂ ȘI A FOST DIMINEAȚĂ.....	81
CINE DEPUNE MĂRTURIE PENTRU O PERSOANĂ	85
IMPORTANȚA RUGĂCIUNII CELOR MULȚI.....	96
VINO LA FARAON 2.....	104
RUGĂCIUNEA CELOR MULȚI.....	118
AGENDA ADUNĂRII 2	123
CINE CAUZEAZĂ RUGĂCIUNEA	129
ÎN CEEA CE PRIVEȘTE DEASUPRA RAȚIUNII.....	134
MĂREȚIA CUIVA DEPINDE DE ÎNCREDEREA PE CARE ACESTA O ARE ÎN VIITOR.....	146
CARE ESTE SUBSTANȚA CALOMNIEI ȘI ÎMPOTRIVA CUI ESTE EA?	160
GRAVITATEA DE A PREDĂ TORA CELOR CE VENEREAZĂ IDOLII.....	176
NEVOIA PENTRU DRAGOSTEA DE PRIETENI.....	193
CARE ESTE FUNDAȚIA PE CARE SE CONSTRUIEȘTE KEDUSHA (DIVINITATEA)	197
CE ÎNSEAMNĂ A ÎNCEPE MUNCA ÎN LO LISHMA	238
CE TREBUIE CĂUTAT ÎN ADUNAREA PRIETENILOR.....	247
DE CE SUNT PATRU ÎNTREBĂRI CARE SE PUN ÎN MOD SPECIAL ÎN NOAPTEA DE PESAH.....	257
CE ÎNSEAMNĂ ÎN MUNCĂ AȘEZAREA LUMÂNĂRII DE HANUKA ÎN STÂNGA	267

CE ÎNSEAMNĂ CĂ TORA ESTE NUMITĂ „LINIA DE MIJLOC” ÎN MUNCĂ	274
CE ÎNSEAMNĂ „NU ESTE BINECUVÂNTARE ÎN CEEA CE ESTE NUMĂRAT,” ÎN MUNCĂ.....	283
CE ÎNSEAMNĂ ÎN MUNCĂ REGELE CE STĂ PE CÂMPUL SĂU ATUNCI CÂND RECOLTA ESTE COAPTĂ.....	293
CE ÎNSEAMNĂ “L-AI DAT PE CEL PUTERNIC ÎN MÂINILE CELUI SLAB” ÎN MUNCĂ.....	302
SCRISOAREA NR. 5.....	311
SCRISOAREA NR. 8.....	312
SCRISOAREA NR. 16.....	322
SCRISOAREA NR. 24.....	325
SCRISOAREA NR. 34.....	328
SCRISOAREA NR. 37.....	332
SCRISOAREA NR.40.....	333
COPACUL CUNOAȘTERII BINELUI ȘI RĂULUI.....	339
DOJENINDU-L PE CELĂLALT	341
OMUL CA UN ÎNTREG	341
VOM FACE ȘI VOM AUZI 2.....	343
INTERNALITATE ȘI EXTERNALITATE.....	345
ANEXA UNU: LECTURI SUPLIMENTARE.....	346
ANEXA DOI: DESPRE BNEI BARUCH.....	354

CUVÂNT ÎNAINTE

Rav Baruch Shalom HaLevi Ahlag (Rabash) a jucat un rol remarcabil în istoria Cabalei. El ne-a furnizat veriga lipsă făcând legătura între înțelepciunea Cabala și experiența noastră umană. Datorită calităților sale speciale, el a fost capabil să se anuleze în fața tatălui și profesorului său, marele cabalist, Rav Yehuda Leib HaLevi Ashlag, cunoscut ca Baal HaSulam pentru comentariul *Sulam* (Scara) la *Cartea Zohar*.

Cu toate acestea, dacă nu ar fi existat eseurile lui Rabash, eforturile tatălui său de a revela înțelepciunea Cabala către toată lumea, ar fi fost în zadar. Fără aceste eseuri, foarte puțini ar fi fost capabili să dobândească atingerea spirituală pe care Baal HaSulam atât de disperat a dorit să o obținem.

În viața sa de zi cu zi, Rabash a fost personificarea umilinței și auto-controlului. Chiar și așa, eseurile sale revelează o profundă înțelegere a naturii umane. Ceea ce la o primă vedere ar părea o formalitate a limbajului este, de fapt, o cale emoțională precisă a profunzimilor naturii umane. Scrierile sale ne arată punctul interior de cotitură în care trebuie să ne plasăm scara și să începem să urcăm. El ne însoțește în această călătorie spirituală cu o senzitivitate uluitoare prin procesele și confuzia pe care studenții le pot experimenta pe parcurs ce avansează către atingere. Cuvintele sale vor activa cititorii să intre în relație cu propria lor natura și să inverseze emoțiile fricii și mâniei în eliberare, bucurie și încredere mult mai repede decât ar realiza aceasta fără căldura și suportul său.

Fără eseurile sale, în mod special acelea despre munca persoanei în interiorul grupului, noi nu am ști cum să creștem de la entuziaști în Cabala la cabaliști maturi. Rabash este singurul cabalist care a oferit vreodată o metodă clară care poate fi folosită de oricine în această lume - din momentul în care punctul din inimă se trezește până când desăvârșește scopul spiritual prin munca în grupuri.

În eseurile sale, aventurile încep într-un mod tipic, cu un citat sau două

din surse precum *Zohar* sau *Pentateuch*. Apoi, Rabash trece de la un ton didactic la o abordare personală și captivantă. Și când spune „Învățăm că este vorba doar de o singură persoană,” este întotdeauna începutul revelației adâncimilor sufletului, unde cititorii descoperă comori ascunse la care nu au visat niciodată.

Scrierile din această carte nu sunt doar pentru a fi citite. Ele sunt mai degrabă, un manual de utilizare legat de existență. Este foarte important să lucrăm cu ele pentru a realiza ceea ce conțin cu adevărat. Cititorul ar trebui să încerce să le pună în practică experimentând emoțiile pe care Rabash le descrie într-un mod atât de desăvârșit.

De altfel, el întotdeauna m-a sfătuit să rezum articolele și să lucrez cu textele. Și până în această zi, am continuat să o fac, și întotdeauna sunt uimit de discernămintele pe care le revelează. În prezent, eu recomand același lucru tuturor studenților mei: să lucreze cu textele, să le centralizeze, să le traducă și implemteze în grup și astfel vor descoperi puterea din scrierile lui Rabash.

Michael Laitman

SCOPUL SOCIETĂȚII 1

Articolul Nr. 1, Partea 1, 1984

Ne-am adunat aici ca să punem bazele unei societăți pentru toți cei care doresc să urmeze calea și metoda lui Baal HaSulam, modul în care să putem urca la nivelul de om și să nu rămânem animale, așa cum au spus înțelepții noștri (*Yevamot*, 61a): „voi, oile Mele, oile pajiștii Mele, sunteți oameni.” Iar Rashbi a spus, „voi sunteți numiți oameni, dar cei ce se închină la idoli, nu sunt numiți oameni.”

Pentru a înțelege meritul omului, acum vom cita din înțelepții noștri (*Brahot*, 6b) versul, “Până la urmă, totul fiind auzit: fie-ți frică de Dumnezeu și urmează-I legile căci astfel este întreg omul” (*Ecleziastul*, 12:13). Și Gemarah întreabă, “Ce înseamnă: ‘căci astfel este întreg omul?’”

Rabbi Elazar a zis, “Creatorul a spus: ‘Întreaga lume a fost creată numai pentru aceasta.’ Adică, întreaga omenire a fost creată pentru frica de Dumnezeu.”

Însă noi, trebuie să înțelegem ce este frica de Dumnezeu, ea fiind motivul pentru care a fost creată lumea. Din toate cuvintele înțelepților noștri, învățăm că motivul creației a fost să facă bine creaturilor Sale. Aceasta înseamnă că Dumnezeu a vrut să bucure creaturile, astfel ca ele să se simtă fericite în lume. Iar aici, înțelepții noștri au spus despre versul: „Pentru aceasta omul este întreg,” fiindcă motivul creației a fost frica de Dumnezeu.

Dar, după cum este explicat în eseul “*Matan Tora*,” (Dăruirea Torei), motivul pentru care creaturile nu primesc fericire și plăcere, chiar dacă acesta a fost scopul creației, este diferența de formă dintre Creator și creaturi. Creatorul este Dăruitorul iar creaturile sunt primitorii. Dar este o regulă că: ramurile sunt asemenea rădăcinii din care s-au născut aceste ramuri.

Și, fiindcă nu este nicio primire în rădăcina noastră, deoarece Creatorul nu are niciun fel de lipsă și niciun fel de nevoie pentru a-și satisface dorința, omul simte neplăcere atunci când e nevoie să fie primitor. De aceea, fiecare om se rușinează să mănânce pâinea rușinii.

Pentru a corecta asta, lumea a trebuit să fie creată. *Olam* (lume)

înseamnă *He'elem* (ascundere, tănuire), de aceea bucuria și plăcerea trebuie ascunse. De ce este așa? Răspunsul este pentru frică. Cu alte cuvinte, este așa pentru ca omului să-i fie frică să-și folosească vasele de primire, denumite "dragoste de sine". Aceasta înseamnă, că trebuie să se ferească să primească plăcerea pentru că o pofteste și, trebuie să aibă puterea să învingă pofta, obiectul dorinței lui.

În schimb, omul ar trebui să primească plăceri care aduc mulțumire Creatorului. Aceasta înseamnă, că creatura va vrea să dăruiască Creatorului și va avea frică de Creator în primirea pentru sine a plăcerii, deoarece primirea plăcerii – atunci când ea primește pentru sine – o îndepărtează de alipirea la Creator.

De aceea, când omul îndeplinește una dintre *Mitzvot* ale (poruncile) Creatorului, el ar trebui să urmărească aducerea gândului pur prin această *Mitzva* (poruncă), deoarece el va dăruia Creatorului prin respectarea poruncilor Lui (*Mitzvot*). Este precum au spus înțelepții noștri: "Rabbi Hanania Ben Akashia spune, 'Creatorul a dorit să curețe pe Israel, de aceea, El le-a dat din plin Tora și *Mitzvot*.'"

Și, de aceea ne-am adunat aici - să punem bazele societății în care fiecare dintre noi urmează spiritul dăruirii Creatorului. Și pentru a obține dăruirea pentru Creator, trebuie să începem cu dăruirea pentru om, care se cheamă „dragostea pentru ceilalți.”

Și dragostea pentru ceilalți poate fi numai prin anularea de sine. Astfel, pe de o parte, fiecare om ar trebui să se simtă umil, iar pe de altă parte, să fie mândru, deoarece Creatorul ne-a dat șansa să fim în societatea în care, fiecare dintre noi nu are decât un singur scop: Divinitatea să fie printre noi.

Și, deși nu am obținut încă acest scop, avem dorința de a-l obține. Și acest lucru trebuie, de asemenea, să fie apreciat de către noi, fiindcă, deși suntem la începutul drumului, chiar sperăm să obținem acest scop mareț.

SCOPUL SOCIETĂȚII 2

Articolul Nr. 1, Partea 2, 1984

Deoarece omul a fost creat cu un *Kli* numit "iubire de sine", adică, în acțiunea în care el nu vede niciun beneficiu pentru sine, nu are nicio motivație să facă nici cea mai mică mișcare. Iar fără să-și anuleze această iubire de sine, este imposibil să ajungă la *Dvekut* (adeziune) cu Creatorul, adică la echivalența de formă.

Și pentru că aceasta este împotriva naturii noastre, avem nevoie de o societate care să formeze o forță imensă, astfel încât noi, să putem lucra împreună la anularea voinței de a primi, numită "rău", cea care împiedică obținerea scopului pentru care omul a fost creat.

Pentru acest motiv, societatea trebuie să fie constituită din indivizi care sunt unanim de acord că ei trebuie să îl obțină. Apoi, toți indivizii devin o forță imensă care poate lupta împotriva ei însăși, pentru că fiecare este integrat în toți ceilalți. Astfel, în fiecare om se găsește o dorință mare de a atinge scopul.

Pentru a fi integrat unul în altul, fiecare om trebuie să se anuleze pe sine în fața celorlalți. Se întâmplă atunci când fiecare vede meritele celuilalt membru și nu defectele sale. Dar cel care gândește că el este un pic mai sus decât aproapele său, nu se mai poate uni cu ei.

De asemenea, este important să rămână serioși în timpul adunării, pentru a nu pierde intenția, pentru că în acest scop s-au adunat. Și umblând umili, ceea ce este lucru mare, ei ar trebui să fie obișnuiți să pară ca și cum nu ar fi ceva serios. Dar, de fapt, un foc arde în inimile lor.

Totuși, în timpul adunării, pentru oamenii mici, el trebuie să se teamă să urmeze cuvintele și faptele ce nu folosesc scopului adunării – adică să ajungă la *Dvekut* cu Creatorul. Iar, în legătură cu *Dvekut* (adeziune), vezi eseul "*Matan Tora*".

Dar, atunci când el nu este cu prietenii săi, este cel mai bine să nu arate nimic din intenția din inima sa și să pară ca toți ceilalți. Acesta este înțelesul a "mergi umil cu Domnul Dumnezeuul tău". Și, deși sunt interpretări mai înalte ale acesteia, explicația simplă este, de asemenea, un lucru mare.

Așadar, este un lucru bun ca acolo să fie egalitate între membrii care se unesc, astfel încât unul să poată fi anulat în fața celorlalți. Și ar trebui să fie o urmărire atentă a societății, care să nu permită frivolitatea, pentru că frivolitatea ruinează totul. Dar, așa cum am spus mai înainte, aceasta ar trebui să fie o problemă interioară.

Dar atunci când este cineva care nu este din aceasta societate, nu trebuie arătată nicio seriozitate ci să se egalizeze cu persoana care abia a intrat. Cu alte cuvinte, evitați să vorbiți lucruri serioase și vorbiți numai lucruri care se potrivesc cu omul care abia a intrat și care este numit "un musafir nepoftit".

REFERITOR LA IUBIREA PRIETENILOR

Articolul Nr. 2, 1984

1) Nevoia de iubire a membrilor.

2) Care este motivul pentru care am ales special acești prieteni, și de ce m-au ales prietenii pe mine?

3) Trebuie ca fiecare membru să își dezvăluie iubirea pentru societate, sau este de ajuns să simtă iubirea în sufletul lui și să se practice iubirea pentru prieteni în ascuns și, astfel, să nu fie nevoie să arate deschis ce este în inima lui?

Este știut că a fi umil este un lucru mareț. Dar, de asemenea, putem spune și opusul – că cineva trebuie să își destăinuie iubirea din sufletul lui față de prieteni, fiindcă, prin dezvăluirea ei, el trezește inimile lor față de ceilalți prieteni, astfel încât, ei vor simți de asemenea, că fiecare dintre ei experimentează iubirea față de prieteni. Ceea ce se câștigă din asta este că, în acest fel, el dobândește puterea să experimenteze iubirea față de prieteni cu mai multă convingere, deoarece forța de a iubi a fiecărui om este integrată în forța celorlalți.

Rezultă că, acolo unde omul are o măsură a forței de a iubi pe ceilalți membri, iar grupul este format din 10 oameni, atunci el este integrat cu 10 măsuri de forță a nevoii de iubire a celor care înțeleg că este necesar să se angajeze în iubirea pentru prieteni. Oricum, dacă oricare dintre ei nu arată grupului că experimentează iubirea pentru prieteni, atunci, acestuia

îi lipsește forța grupului.

Este așa, pentru că e foarte dificil să-și judece cineva prietenul într-un mod favorabil. Fiecare crede că el este virtuos și că doar el este angajat în iubirea pentru prieteni. În această stare, respectivul are foarte puțină forță să experimenteze iubirea pentru alții. De aceea, această muncă trebuie anume făcută la vedere și nu în mod ascuns.

Dar, acesta trebuie întotdeauna să-și reamintească lui însuși despre scopul grupului. Altfel, corpul tinde să înceteze scopul fiindcă trupul are întotdeauna grijă de propria lui satisfacere. Trebuie să ne amintim că grupul a fost întemeiat exclusiv pe baza obținerii iubirii pentru ceilalți, iar aceasta va fi trambulina pentru iubirea Creatorului.

Aceasta este obținută tocmai prin afirmarea că un individ are nevoie de o societate pentru a fi capabil să dăruiască prietenului său fără nicio recompensă. Cu alte cuvinte, el nu are nevoie de o societate pentru ca aceasta să-i ofere asistență și daruri care îi vor umple vasele de primire ale corpului. O asemenea societate este construită pe dragoste de sine și determină doar dezvoltarea vaselor sale de primire, fiindcă el vede acum posibilitatea să obțină mai multe lucruri prin prietenul său care îl sprijină să obțină mai multe venituri corporale.

În schimb, noi trebuie să ne amintim că societatea a fost stabilită pe baza iubirii pentru ceilalți astfel încât, fiecare membru să primească de la grup dragostea pentru ceilalți și repulsia față de sine. Și, văzând că prietenul său face eforturi să se anuleze pe sine și să-i iubească pe ceilalți, fiecare va fi influențat să se integreze în intențiile prietenilor lor.

Astfel, dacă societatea e alcătuită, de exemplu, din zece persoane, fiecare va avea zece forțe de experimentare a propriei anulări, a urii față de sine și iubirii pentru ceilalți. Altfel, omul rămâne doar cu o singură forță de iubire pentru ceilalți, fiindcă el nu vede că prietenii lui o practică, aceștia experimentând iubirea pentru ceilalți în ascundere. Mai mult de atât, prietenii îl fac să-și piardă tăria dorinței de a merge pe calea iubirii față de ceilalți. În această fază, el învață din acțiunile lor și cade sub dominația iubirii de sine.

4) Trebuie ca fiecare să știe nevoile prietenului său, specifice fiecărui prieten, astfel încât, el să știe cum poate să le împlinească sau, este de ajuns să experimenteze în general iubirea pentru prieteni?

IUBIREA PENTRU PRIETENI

Articolul Nr. 3, 1984

„Și un anumit om l-a găsit, și iată, el rătăcea pe câmp. Și omul l-a întrebat, spunând: „Ce cauți?” Și el a răspuns: „Îmi caut frații. Spune-mi, te rog, unde își pasc ei oile?” (Geneza, 37).

Un om „rătăcea pe câmp” se referă la locul de unde ar trebui să răsară roadele pământului, pentru a susține lumea. Și muncile câmpului înseamnă aratul, semănatul și recoltatul. Se spune despre asta că: „Acea care seamănă cu lacrimi, vor culege cu bucurie” și acesta este numit „un câmp pe care Creatorul l-a binecuvântat.”

Baal HaTurim a explicat că „un om care rătăcește pe câmp” este de fapt acela care se abate de la calea rațiunii, care nu cunoaște calea reală ce îl duce la locul unde ar trebui să ajungă „ca un măgar rătăcind pe câmp”. Și el ajunge la o stare în care crede că niciodată nu va mai atinge scopul pe care trebuia să-l obțină.

„Și omul l-a întrebat, spunând: „Ce cauți?” înseamnă „Cum te pot ajuta?”. Și el a spus: „Îmi caut frații”. Prin a fi „împreună cu frații mei”, înțelegem că, fiind într-un grup în care există iubirea de prieteni, voi fi capabil să identific traseul care mă duce către casa Creatorului.

Acest traseu este numit „calea dăruirii” și acesta este un mod diferit de cel al naturii noastre. Pentru a fi capabili să îl dobândim, nu există o altă cale decât iubirea de prieteni, prin care fiecare își poate ajuta prietenul.

Și omul a spus: „prin urmare, sunt plecați”. Și Rashi a interpretat că au plecat ei înșiși din frăție, adică nu vor să facă legământ cu tine. În final, aceasta a cauzat Israelului exilul în Egipt. Și pentru a fi răscumpărați din Egipt, trebuie să intrăm într-un grup în care se dorește să fie iubire pentru prieteni, iar prin asta, vom fi recompensați cu exodul din Egipt și cu primirea Torei.

EI AU AJUTAT FIECARE PE PRIETENUL LUI

Articolul Nr. 4, 1984

Trebuie să înțelegem, cum poate cineva să-și ajute prietenul, în cazul specific, când sunt bogați și săraci, înțelepți și proști, slabi și puternici? Dar atunci când toți sunt bogați, inteligenți sau puternici, etc., cum poate unul să-l ajute pe celălalt?

Vedem că există un singur lucru care este comun tuturor - starea de spirit. Se spune, "Este o grijă în inima cuiva, lasă-l să vorbească despre ea cu alții." Asta pentru că, referindu-ne la sentimentul spiritual înalt, nici bogăția și nici erudiția nu pot fi de ajutor.

Mai repede poate un om să-l ajute pe celălalt văzându-și prietenul jos. Este scris, "Cineva nu se poate elibera singur din închisoare." Mai degrabă, prietenul lui este cel care poate să-i ridice spiritul.

Asta înseamnă că prietenul acestuia este cel care îl ridică din starea lui la starea de însuflețire. Apoi, el începe să adune putere și încredere în viață, și bogăție, și o ia de la început ca și cum scopul lui este acum aproape de el.

Rezultă că, fiecare din ei trebuie să fie atent și să se gândească cum își poate ajuta prietenul să-și ridice spiritul, pentru că, în materie de spirite, fiecare poate găsi în prietenul său un loc gol pe care să-l umple.

CE NE OFERĂ REGULA

„IUBEȘTE-ȚI APROAPELE CA PE TINE ÎNSUȚI”

Articolul Nr. 5, 1984

Ce ne oferă legea [*Klal* – „regulă,” precum și „colectiv”], „iubește-ți aproapele ca pe tine însuți?” Prin această lege, putem ajunge la iubirea Creatorului. Dacă este așa, ce ne oferă respectarea celor 612 *Mitzvot* (porunci)?

Mai întâi trebuie să știm ce este o poruncă. Este știut că generalul (*Klal*) este format din multe părți. Fără părți nu poate exista un general.

De exemplu, când ne referim la o audiență ca la „o audiență sacră,” ne referim la câțiva indivizi care s-au adunat și s-au conectat ca să fie un grup. Apoi, este desemnat un cap peste comunitate, grup, etc, Grupul este denumit *Minian* (zece) sau „congregație.” Trebuie să fie prezenți cel puțin zece oameni și apoi este permis să spunem *Kedusha* (sfînțenie) în rugăciune .

Zohar spune despre asta: „Oriunde sunt zece, Sfînțenia sălășluiește.” Asta înseamnă că în locul în care sunt zece bărbați, deja a fost creat spațiul pentru inspirația divină.

Rezultă că legea „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți,” este construită pe cele 612 *Mitzvot*. Adică, dacă respectăm cele 612 porunci, atunci vom putea ajunge la legea „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți.” Prin urmare, elementele particulare ne permit să realizăm generalul, și atunci când avem generalul, putem să ajungem la iubirea Creatorului, după cum este scris, „Sufletul meu tânjește după Domnul.”

Și totuși, nu există om să poată respecta singur toate cele 612 *Mitzvot*. Să luăm de exemplu, răscumpărarea primului născut. Dacă primul născut al cuiva este o fată, atunci deja nu se poate respecta *Mitzva* răscumpărării primului născut. Tot așa, femeia este scutită de îndeplinirea poruncilor legate de timp, cum ar fi *Tzitzit* și *Tfilin*. Dar pentru că „tot Israelul este responsabil unul pentru celălalt,” prin fiecare, ele sunt toate ținute. Este ca și cum ei țin *Mitzvot* împreună. Astfel, împreună, prin cele 612 *Mitzvot*, putem să ajungem la „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți.”

IUBIREA PENTRU PRIETENI

Articolul Nr. 6, 1984

„Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți”. Rabbi Akiva a spus: „Este o lege mare (în Ebraică, *klal* - lege, regulă, general) în Tora”. Aceasta înseamnă că dacă omul ține această lege, toate detaliile sunt incluse în ea, adică, deja vom ajunge la acele detalii fără nicio muncă, mai mult de atât nu avem ce să facem.

Dar vedem că Tora ne spune: „Ce cere Domnul de la oameni? Ca să

se teamă de Mine.” De aici rezultă că cerința cea mai mare dorită de la om, este numai frica. Dacă omul ține porunca fricii, deja sunt cuprinse în aceasta toată Tora și *Mitzvot*, chiar și porunca „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși”.

Dar, după cum spune Rabbi Akiva, este invers, adică frica este conținută în legea „Iubește-ți aproapele”. După spusele înțelepților (*Berachot* p.6), înțelesul real nu este cum spune Rabbi Akiva. Ei s-au referit la versetul „Asta e tot, frica de Dumnezeu, și păzirea poruncilor Lui; căci astfel este omul întreg”. Gemarah întreabă, „Ce înseamnă „astfel este omul întreg”? Rabbi Elazar a zis „Domnul a spus că toată lumea a fost creată numai pentru asta”. Dar, după spusele lui Rabbi Akiva, se pare că totul este conținut în legea „Iubește-ți aproapele”.

Dar, vedem că în scrierile înțelepților noștri cel mai de preț e credința. Au spus că a venit Habakkuk (profet) și a rectificat spunând că: „cel drept în credința lui va trăi” (*Macot* 24).

Iar explicația lui Maharsha (Rabbi Samulel Eidels) spune că, „aceasta este legea cea mai importantă pentru orice fiu al lui Israel, în orice timp, și ea e credința”. Cu alte cuvinte, esența legii este credința. De aici rezultă că, atât frica cât și „Iubește-ți aproapele” sunt conținute în legea credinței.

Dacă vrem să înțelegem cele scrise mai sus, trebuie să examinăm mai îndeaproape următoarele:

1. Ce este credința?
2. Ce este frica?
3. Ce este “Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși”?

Cel mai important lucru este să ne amintim totdeauna scopul creației, care este recunoscut ca fiind „să facă bine creaturilor Sale”. Așadar, dacă El vrea să le dea bucurie și plăcere, de ce există aceste trei probleme mai sus menționate – credința, frica și „Iubește-ți prietenul”? Înseamnă că ei trebuie doar să-și perfecționeze vasele pentru a fi capabile să primească bucuria și plăcerea pe care Creatorul dorește să le-o dea creaturilor.

Acum, noi trebuie să înțelegem pentru ce ne califică aceste trei lucruri mai sus menționate. Credința, incluzând certitudinea, ne dă o încredere preliminară în scop, acela de a face bine creaturilor Sale. Trebuie, de asemenea, să credem cu certitudine, că ne putem promite

nouă înșine că, și noi, de asemenea, putem atinge acest scop. Cu alte cuvinte, scopul creației nu este numai pentru un grup select. Ci, din contră, scopul creației aparține tuturor creaturilor, fără excepție. Nu numai cei puternici și îndemânatici, sau cei viteji, sunt cei care pot reuși. Ci, este pentru toate creaturile.

(Examinează „Introducerea la Studiul celor Zece Sefirot”, paragraf 21, unde citează porțiunea din *Midrash Raba*, „Aceasta este Binecuvântarea”: „Creatorul a spus lui Israel: Iată, toată înțelepciunea și toată Tora sunt ușoare: Oricine are frică de Mine și împlinește cuvintele Torei, întreaga înțelepciune și toată Tora sunt în inima sa.”)

Așadar, și noi trebuie, de asemenea, să folosim credința pentru a avea încredere că vom putea atinge scopul, și să nu disperăm la mijlocul drumului și să părăsim calea. Dimpotrivă, noi trebuie să credem că Creatorul poate ajuta chiar și pe cel mai vulgar și josnic dintre oameni, așa cum sunt eu însumi. Asta înseamnă că Creatorul mă va aduce aproape de El, iar eu voi putea să ajung la adeziune cu El.

Cu toate acestea, pentru a atinge credința, ne trebuie mai întâi frica, așa cum este scris în introducerea la *Zohar*: „Frica este porunca ce conține toate poruncile din Tora, pentru că este poarta către credința în El. Datorită trezirii fricii în om (în îndrumarea Lui), acesta crede în îndrumarea Lui.”

Se termină astfel: „Frica este ca să nu micșoreze dăruirea satisfacției Creatorului său”. Aceasta înseamnă, că frica pe care omul trebuie să o aibă în ceea ce-L privește pe Creator, este existența posibilității ca el să nu-i dăruiască satisfacție Creatorului, și nu frica referitoare la propriile lui interese. Deci, poarta către credință este frica; este imposibil să se ajungă la credință în alt mod.

Pentru a obține frica, frica de a nu putea să dea mulțumire Creatorului său, omul trebuie întâi să-și dorească și să aspire la dăruire. Apoi, el poate spune că există loc pentru frica de a nu putea să-și susțină frica. Dar, omul de obicei se teme că iubirea lui de sine nu este completă, și nu se îngrijorează că nu va putea dărui mulțumire Creatorului.

Prin ce poate fi adus omul la obținerea unei noi calități, la cea de dăruire, și la înțelegerea că primirea pentru sine este greșită? Asta este împotriva naturii! Deși, din când în când omul primește un gând și

dorința nevoii de abandon a iubirii de sine, asta fiindcă auzim la prieteni, sau din cărți, aceasta este însă o forță foarte mică, care nu este întotdeauna simțită de noi ca să putem să o apreciem și să putem spune că aceasta este legea principală a tuturor poruncilor (*Mitzvot*) din Tora.

Deci, există un singur sfat: Mai mulți indivizi trebuie să se adune cu dorința de a abandona iubirea de sine, dar, fără suficientă forță și apreciere pentru dăruire astfel ca să devină independenți fără ajutor din afară. Acum, dacă acești indivizi se anulează unul în fața celuilalt, fiindcă fiecare din ei are un potențial redus de iubire pentru Creator și pe care nici nu o pot menține, atunci, prin alăturarea lor la grup și prin anularea de sine în fața grupului, ei devin un singur corp.

De exemplu, dacă sunt 10 oameni în acel corp, el are de 10 ori mai multă putere decât un om singur. Dar, există o condiție: Când ei se adună, fiecare trebuie să se gândească la faptul că a venit cu scopul de a-și anula iubirea de sine. Asta înseamnă că el nu se va gândi acum, la cum să-și satisfacă dorința de primire, ci se va gândi, pe cât posibil, numai la iubirea pentru ceilalți. Acesta este singurul mod de a obține dorința și nevoia unei noi calități, numită „dorința de dăruire”.

Iar de la iubirea pentru prieteni, omul poate ajunge la iubirea pentru Creator, adică, la dorința de a dărui mulțumire Creatorului. Rezultă, că numai astfel omul poate obține nevoia și înțelegerea că dăruirea este importantă și necesară, și că asta vine prin iubirea pentru prieteni. Apoi, putem vorbi despre frică, adică, omului îi este teamă că nu va putea dărui mulțumire Creatorului, iar aceasta se numește „frică”.

Așadar, fundația principală pe care poate fi ridicată sanctitatea, este legea „Iubește-ți aproapele”. Prin ea, omul poate obține nevoia de a dărui mulțumire Creatorului. După aceea, poate exista frica, și anume, teama că e posibil ca el să nu poată să dăruiască mulțumire Creatorului. Când trece de această poartă a fricii, el poate ajunge la credință, pentru că frica este vasul de insuflare a Divinității, așa cum este explicat în mai multe locuri.

Aflăm așadar, că există trei legi în fața noastră: Prima lege este cea a lui Rabbi Akiva, „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși”. Înainte de asta, nu există nimic care să îi dea omului combustibilul, care să îi permită să-și schimbe situația în vreun fel, fiindcă numai aceasta este calea de a ieși din iubirea de sine spre iubirea de oameni și către sentimentul că iubirea

de sine este un lucru rău.

Acum, ajungem la a doua lege, frica. Fără frică, nu există loc pentru credință, așa cum spune Baal HaSulam.

În sfârșit, ajungem la a treia lege, credința. După ce, cele trei legi de mai sus au fost dobândite, omul ajunge să simtă scopul creației, acela de a face bine creaturilor Sale.

REFERIRE LA CE SE EXPLICĂ ÎN "IUBEȘTE-ȚI APROAPELE CA PE TINE ÎNSUȚI"

Articolul Nr. 7, 1984

Referitor la ceea ce este explicat despre "Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți", toate elementele celor 612 *Mitzvot* (porunci) sunt conținute în această lege. Este așa cum au spus înțelepții noștri, "Restul este comentariul la ea; acum du-te și studiază." Aceasta înseamnă că respectând cele 612 *Mitzvot*, vom fi recompensați cu legea "Iubește-ți aproapele" și ca urmare, cu iubirea pentru Creator.

Așadar, ce ne oferă iubirea pentru prieteni? Este scris, că adunând câțiva prieteni împreună și, fiindcă fiecare are doar o mică putere de a-i iubi pe ceilalți—adică, ei pot avea iubirea pentru alții doar în stare potențială - când o aplică, își amintesc că au decis să renunțe la iubirea de sine în favoarea iubirii pentru ceilalți. Dar, de fapt, ei observă că nu pot renunța la nicio plăcere a dorinței de primire în favoarea celuiilalt, nici măcar un strop.

Dar, prin unirea câtorva oameni, care sunt de acord că trebuie să obțină iubirea unul față de celălalt și dacă ei își anulează sinele unul în fața celuiilalt, atunci ei sunt conectați. Astfel, în fiecare om se acumulează o forță mare, proporțională cu mărimea grupului și, apoi, fiecare poate să aplice efectiv iubirea pentru ceilalți.

Deci, ce ne aduc în plus elementele celor 612 *Mitzvot*, despre care am spus că se referă la aplicarea legii, din moment ce legea este aplicată prin iubirea pentru prieteni? Mai vedem că în realitate există iubirea de prieteni și printre laici. Și ei, se strâng de asemenea, în diverse cercuri, în

ideea de a avea iubirea pentru aproape. Care este atunci diferența dintre religioși și laici?

Versetul spune (Psalmul 1), “ ...nici nu te așeza pe locul celui batjocoritor.” Trebuie să înțelegem interdicția de “Locul celui batjocoritor”. Dacă este ca urmare a calomniei sau a unor cuvinte goale, atunci, interdicția nu este din cauza „locului celui batjocoritor”. Ce ne aduce atunci în plus “locul celui batjocoritor” ?

De fapt, se înțelege, că atunci când se adună câțiva indivizi, în scopul iubirii pentru prieteni, cu intenția ca fiecare din ei să-și ajute prietenul să-și îmbunătățească situația materială, fiecare presupune că având loc cât mai multe întruniri vor avea câștig de la grup și își vor îmbunătăți situația materială.

Așa că, după toate întrunirile, fiecare calculează să vadă cât de mult a obținut de la grup pentru dragostea de sine, ce a câștigat dorința de primire din asta, fiindcă el a investit timp și efort în interesul grupului și deci, ce câștigă din asta? Probabil că ar fi avut mai mult succes dacă s-ar fi ocupat de beneficiul propriu, sau, cel puțin ar fi avut partea eforturilor proprii. Dar, “Eu am intrat în grup fiindcă am crezut că prin asta voi fi capabil să câștig mai mult decât aș fi câștigat singur însă acum văd că nu am câștigat nimic”.

Apoi, el regretă și spune, “Ar fi fost mai bine să îmi folosesc mica mea putere în loc să dau timpul meu grupului. Însă acum, că mi-am dăruit timpul grupului pentru a câștiga mai multe bunuri cu ajutorul lui, realizez că în final nu doar că nu am obținut nimic de la grup, dar am și pierdut ceea ce aș fi putut obține de unul singur.”

Când există unul care vrea să spună că iubirea de prieteni trebuie făcută în scopul dăruirii, și că fiecare ar trebui să muncească pentru câștigul celorlalți, toți ceilalți râd și își bat joc de el. Lor li se pare un fel de glumă, iar acesta este „locul laicilor”. Se spune despre asta, “dar păcatul este un reproș pentru oricine, și fiecare lucru bun pe care îl fac, îl fac pentru ei înșiși”. O astfel de societate îl îndepărtează pe om de sfințenie și îl aruncă într-un loc al batjocorii. Aceasta este interdicția locului celui batjocoritor.

Înțelepții noștri au spus despre asemenea societăți, “Risipiți-i pe cei păcătoși; este mai bine pentru ei și este mai bine pentru lume”. Cu alte

cuvinte, este mai bine ca ei să nu existe. Dar, este invers cu cei drepti: "Adunați-i pe cei drepti; mai bine pentru ei, și mai bine pentru lume."

Care este înțelesul a "drepti"? Ei sunt aceia care doresc să țină legea "Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși." Singura lor intenție este să iasă din iubirea de sine și să își însușească o natură diferită, a iubirii pentru cei din jur. Și, deși este o *Mitzva* [poruncă] care ar trebui ținută, și omul se poate forța pe sine să o respecte, iubirea este totuși ceva care este dat inimii, dar inima este cea care, prin natura ei, nu este de acord cu această iubire. Cum poate el atunci să facă astfel ca iubirea de prieteni să-i atingă inima?

Acesta este motivul pentru care ne-au fost date cele 612 *Mitzvot*: ele au puterea să trezească o trăire în inimă. Dar, din moment ce este ceva împotriva naturii, trăirea fiind prea mică pentru a putea să păstreze 'de facto' iubirea de prieteni, deși el are nevoie de ea, el trebuie să caute acum modul în care să aplice soluția.

Soluția pentru a fi în stare să-și mărească puterea de aplicare a legii "Iubește-ți aproapele" este prin iubirea față de prieteni. Dacă fiecare se anulează pe sine în fața prietenului și se contopește cu el, ei devin un întreg în care toate părțile mici care doresc iubirea pentru ceilalți, se unesc într-o forță colectivă, alcătuită din mai multe părți, iar atunci când omul are o putere mare, el poate aplica iubirea pentru ceilalți.

Apoi, el poate ajunge la dragostea pentru Creator. Condiția este însă ca fiecare să se anuleze în fața celuilalt. Iar atunci când omul este separat de prietenul lui, el nu poate primi de la acesta partea care i-ar fi necesară.

Din acest motiv, fiecare ar trebui să spună că el nu reprezintă nimic comparativ cu prietenul sau. Este la fel ca în scrierea numerelor: dacă inițial scrii "1" și apoi "0" este de zece ori mai mult. Iar când scrii "00" este de o sută de ori mai mult. Altfel spus, dacă prietenul său este numărul unu, iar el zero și îl urmează, se consideră că el primește de la prietenul sau de zece (10) ori mai mult. Iar dacă spune că el reprezintă de două ori zero comparativ cu prietenul său, el primește de la prietenul său de o sută de ori mai mult.

Dar, dacă este invers, și spune că prietenul său este zero iar el este unu, atunci el este de zece ori mai puțin decât prietenul său (0,1). Iar dacă el afirmă că este 1 și are doi prieteni care sunt amândoi zero în comparație cu el, atunci el este considerat de o sută de ori mai puțin decât

ei, însemnând că el este 0,01. De aceea, gradul său descrește în raport cu numărul de zerouri pe care le-a dat prietenilor săi.

Cu toate acestea, chiar dacă omul acumulează acea putere și poate efectiv să țină iubirea pentru prieteni și simte mulțumirea de sine ca fiind rea pentru el, chiar și așa, să nu crezi în tine însuși. Trebuie să existe frica de cădere în iubirea de sine în mijlocul muncii. Altfel spus, trebuie să-i fie dată o plăcere mai mare decât este el obișnuit să primească, fiindcă el poate deja să muncească cu mici plăceri de dragul dăruirii și este dispus să renunțe la ele, deci, el trăiește cu frica plăcerilor mari.

Aceasta se numește "teamă" și aceasta este poarta primirii Luminii credinței, numită "inspirația Divinității", după cum este scris în Comentariul *Scării*, "Pe măsura fricii este măsura credinței".

De aceea, trebuie să ne amintim că legea "Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși" trebuie să fie respectată pentru că este o *Mitzva*, din moment ce Creatorul a poruncit să ne angajăm în iubirea pentru prieteni. Iar Rabbi Akiva doar interpretează această *Mitzva* prin care Creatorul ne-a poruncit. El a intenționat să facă prin această *Mitzva* o lege prin care toate *Mitzvot* să fie respectate din porunca Creatorului, și nu pentru mulțumirea de sine.

Cu alte cuvinte, nu înseamnă că *Mitzvot* (Poruncile) ar trebui să ne mărească dorința de primire, adică, dacă respectăm *Mitzvot* vom fi recompensați generos. Chiar din contră, ținând poruncile vom ajunge la recompensa de a fi capabili să anulăm iubirea de sine și să obținem iubirea pentru ceilalți și, după aceea, iubirea pentru Creator.

Acum putem înțelege ce au spus înțelepții noștri despre versetul „*Ve Samtem*” [și ați pus]. Vine de la cuvântul *Sam* [“poțiune,” dar și “a plasa”]. „Dacă s-a ținut, este poțiunea vieții, dacă nu s-a ținut, este o poțiune a morții.”

Neținere înseamnă că cineva se angajează în Tora și *Mitzvot* pentru mărirea iubirii de sine, astfel încât corpul său să poată acumula câștig în schimbul muncii sale. Ținere înseamnă că, iubirea de sine a acestuia este anulată, iar el tinde să obțină ca recompensă iubirea pentru ceilalți, prin care, el va obține iubirea pentru Creator – și tot ceea ce-și dorește este să dăruiască bucurie Creatorului.

CARE RESPECTARE A TOREI ȘI MITZVOT PURIFICĂ INIMA?

Articolul 8, 1984

Întrebare: Respectarea Torei și a *Mitzvot* în scopul primirii de recompensă este, de asemenea, purificatoare de inimă? Înțelepții noștri spun că: „Am creat înclinația rea, am creat Tora ca o mirodenie”. Adică, purifică inima tocmai dacă nu este de dragul primirii de recompensă, sau, acelora care fac de dragul primirii de recompensă, le purifică de asemenea inima?

Răspuns: În „Introducere la Cartea Zohar” (Articol 44), este scris: „Când cineva începe să se angajeze în Tora și *Mitzvot*, chiar și fără intenție, adică fără iubire și teamă, după cum este necesar atunci când slujește Regele, chiar și în *Lo Lishma* (nu pentru numele Ei), punctul lui din inimă începe să crească și își arată activitatea. Este așa, fiindcă *Mitzvot* nu necesită intenție și, chiar și acțiunile fără intenție pot purifica dorința de primire a cuiva, dar la primul său nivel numit, „inanimat” (mineral). Apoi, după ce acesta își purifică partea minerală a voinței de a primi, el începe treptat să-și construiască cele 613 organe ale punctului din inimă, care este mineralul lui *Nefesh de Kedusha* (sanctitatea)”. Astfel, vedem că urmând Tora și *Mitzvot*, chiar și în *Lo Lishma*, purifică inima.

Întrebare: Este calea respectării Torei și a *Mitzvot* fără scopul de a primi recompensă, destinată numai câtorva aleși? Sau, poate oricine să pășească pe acest drum al respectării fără scopul de a fi recompensat, iar prin aceasta, de fapt, să fie răsplătit prin *Dvekut* (adeziune) cu Creatorul?

Răspuns: Deși dorința de primire pentru sine a apărut din Gândul Creației, dar, datorită faptului că i-a fost dată corecția, și sufletele o vor corecta în scopul dăruirii, adică respectând Tora și *Mitzvot*, asta ne va schimba dorința de primire, către dăruire. Acest lucru este dat oricui, fără excepție fiindcă tuturor li s-a dat acest remediu, nu doar câtorva aleși.

Dar din moment ce aceasta este o chestiune de alegere, unii avansează mai rapid iar alții, mai încet. Dar este scris în „Introducere la Cartea Zohar” (Articol 13,14), că la final, toți vor obține perfecțiunea completă „Că nu va fi izgonit de la El cel proscris”.

Și totuși, când el începe să învețe să respecte Tora și *Mitzvot*, o face în *Lo Lishma*. Aceasta, deoarece omul este creat cu dorința de primire; de aceea, el nu înțelege nimic din ceea ce nu-i aduce beneficiu propriu și niciodată nu va vrea să înceapă să respecte Tora și *Mitzvot*.

Este, după cum a scris Rambam (*Hilchot Teshuva*, Capitolul 10): „Și au spus înțelepții „niciodată omul nu se va angaja în Tora, chiar și în *Lo Lishma*, deoarece din *Lo Lishma*, se ajunge la *Lishma*.” De aceea, când învățăm pe cei mici și pe femei și pe toată populația țării, nu-i învățăm să muncească din teamă, ci să primească răsplată. Și, când ei câștigă cunoaștere și dobândesc înțelepciune, acel secret le este revelat treptat. Ei se obișnuiesc cu asta, cu calm, până când Îl dobândesc pe El și Îl servesc cu iubire.” Așadar, vedem din cuvintele lui Rambam că fiecare va trebui să obțină *Lishma*, iar diferența constă doar în timp.

Întrebare: Dacă un om vede și simte că se află pe o cale care îl duce către *Lishma*, ar trebui să încerce să-i influențeze și pe ceilalți astfel încât și aceștia să meargă pe acea cale corectă?

Răspuns: Aceasta este o întrebare generală. Este ca și cum un om religios examinează un om laic. Dacă știe că îl poate schimba, atunci trebuie să o facă, după cum spune porunca: „ Cu siguranță îți vei mustra aproapele”. La fel, în acest caz, se poate spune că ar trebui să-i zici prietenului despre calea mai bună pe care poate merge, cu condiția ca intenția ta să fie doar porunca (*Mitzva*). Dar sunt multe cazuri în care omul îl mustră pe celălalt, doar cu scopul de dominare, și nu cu scopul de “a-ți mustra aproapele”.

Și, învățăm de Sus, că dorința fiecăruia ca ceilalți să meargă pe calea adevărului, a dus la dispute între ortodocși (tradiționaliști) și laici, între fracțiunea care îl urma pe Vilna Gaon și Hasidism, și chiar între Hasidici. Aceasta deoarece fiecare crede că are dreptate, și fiecare încearcă să îl convingă pe celălalt că drumul său este cel corect.

ÎNTOTDEAUNA SĂ VÂNDĂ OMUL GRINZILE CASEI SALE

Articolul Nr. 9, 1984

“Rabinul Yehuda a spus, ‘Rav a spus, ‘Totdeauna omul să vândă grinzile casei lui și să își ia încălțări pentru picioarele lui’” (*Shabbat*, 129).

Trebuie să înțelegem exact ce înseamnă „grinzile casei lui” și care este importanța încălțărilor, într-atât ca să merite să-și vândă grinzile casei pentru ele, adică, să aibă posibilitatea să-și ia pantofi pentru picioarele lui.

Trebuie să explicăm asta pe calea muncii. Astfel, „grinzile casei” (*korot bait*) vine de la cuvântul *Mikreh* (eveniment), adică, tot ceea ce trece peste om în casa lui. Noi judecăm felul omului prin două calități – prin cunoastere, și anume prin intelect, și prin emoții, adică prin ceea ce simte în inima lui, fie că e fericit sau nefericit.

Aceste întâmplări pe care le trăiește, trezesc în om întrebări despre viața de zi cu zi. Ele se pun între om și loc, și, desigur, între om și prietenul lui.

Între om și loc, adică, el se plânge Creatorului că nu-i satisface toate nevoile, adică, ceea ce crede omul că-i lipsește, Creatorul trebuie să-i satisfacă. Și asta datorită legii generale care spune că El este bun și face bine. Dar, uneori omul se plânge fiindcă simte invers – că starea lui este întotdeauna mai rea decât a altora, că ceilalți sunt pe o treaptă mai înaltă decât are el.

Rezultă, că el este în starea numită “spioni”, adică, vorbește despre Conducerea Superioară fiindcă el nu simte în viața lui acel bine și acea plăcere, și este greu pentru el să spună, “Numai binele și îndurarea mă vor însoți tot restul zilelor vieții mele.” Rezultă, că el este în starea numită “spioni”.

Înțelepții noștri au spus despre asta (*Berachot* [Binecuvântări], 54), “Omul trebuie să binecuvânteze răul așa cum binecuvântează binele”, fiindcă baza Iudaismului este construită pe credința deasupra rațiunii. Adică, să nu te bazezi pe ce te îndeamnă mintea să gândești, să spui, și să

faci, ci pe credința într-o Providență înaltă și binevoitoare. Și, cu siguranță, prin justificarea Providenței, omul este mai târziu răsplătit cu simțirea încântării și a plăcerii.

Baal HaSulam a spus o alegorie despre ceea ce are omul de reproșat și de cerut de la Creator și cum El nu-i răspunde la dorințe. Este asemenea omului care merge pe stradă cu un copil mic, iar copilul plânge amarnic. Toți oamenii de pe stradă se uită la tatăl copilului și se gândesc, "Cât de crud este acest om care își poate auzi fiul plângând fără să-i acorde nicio atenție? Plânsetele copilului fac să le pară rău până și oamenilor de pe stradă pentru el, dar acestui om, care este tatăl său, nu. Și există o lege, "Așa cum un tată are milă pentru copiii lui".

Plânsetele copilului au făcut pe oameni să se ducă la tată și să-l întrebe "Unde îți e mila?" Atunci tatăl sau a răspuns, "Ce pot să fac dacă fiul meu, pe care-l țin ca pe lumina ochiului meu, îmi cere să-i dau un ac să-și poată zgâria ochiul pentru că are o mâncărime? Pot fi eu numit "crud" fiindcă nu i-am îndeplinit dorința, sau pentru că nu i-l voi da, ca să nu-l înfigă în ochi și să rămână orb pentru totdeauna?"

Prin urmare, trebuie să credem că tot ceea ce ne dă Creatorul, este pentru binele nostru, că trebuie să ne rugăm pentru cazul în care Creatorul va ridica aceste probleme de pe noi. Dar, trebuie să știm că rugăciunea și îndeplinirea rugăciunii sunt două chestiuni separate. Cu alte cuvinte, dacă facem ceea ce trebuie, Creatorul va face ceea ce este bine pentru noi, ca și în alegoria de mai sus. Este spus despre aceasta, "Și Domnul va face ceea ce Lui i se pare bine".

Același principiu se aplică și pentru un om și prietenul său, în sensul că el ar trebui să vândă grinzile casei lui și să-și pună pantofi în picioare. Cu alte cuvinte, omul trebuie să vândă grinzile casei, adică toate evenimentele pe care le-a trăit în casa lui pentru iubirea de prieteni.

Un om poate să aibă întrebări și plângeri referitoare la prietenul său, deoarece el lucrează devotat în iubirea de prieteni, dar încă nu vede niciun răspuns din partea tovarășilor săi care nu îl va ajuta în niciun fel. Ei nu se comportă conform înțelegerii lui referitoare la iubirea de prieteni, adică fiecare să vorbească cu tovarășul său într-o formă politicoasă, așa cum este printre indivizii distinși.

De asemenea, referitor la acțiuni, el nu vede nicio acțiune din partea

prietenilor pe care să o poată privi în raport cu dragostea de prieteni. În schimb, totul este normal, așa cum este printre oamenii obișnuiți, care încă nu au un interes să se adune și să se decidă să construiască o societate în care există iubire pentru prieteni, unde fiecăruia să îi pese de starea de bine a celuilalt.

Astfel, el vede că nu este nimeni la care să privească ca la unul care s-a angajat în iubire de prieteni. Și, cum el simte că este singurul care merge pe calea cea dreaptă, și se uită la toți ceilalți cu dispreț și batjocură, această stare se numește "spioni". Adică, el își spionează colegii pentru a vedea dacă ei se comportă corespunzător față de el, conform cu principiul "Iubește-ti aproapele". Și, din moment ce el aude constant, că prietenii predică toată ziua că dragostea față de ceilalți este cel mai important lucru, el vrea să vadă dacă și fac ceea ce zic.

Și atunci, el vede că totul este un lucru din buze. El descoperă că până și în vorbire nu există iubire pentru cel de lângă el, și acesta este lucrul cel mai mic în iubirea pentru ceilalți. De exemplu, dacă pune cuiva o întrebare, acela îi răspunde în treacăt, indiferent, nu în felul în care cineva îi răspunde unui prieten. Mai degrabă, totul este rece, ca și când ar vrea să scape de el.

Și nu mă întreba, "Dacă te gândești la dragostea față de ceilalți, de ce îți pui problema dacă prietenul tău te iubește, ca și când dragostea pentru prieteni ar fi stabilită pe baza iubirii de sine și, de aceea, vreau să văd ce a câștigat iubirea mea de sine din acest aranjament?" Acestea nu sunt gândurile mele. Dimpotrivă, chiar îmi doresc iubirea pentru ceilalți.

De aceea am fost interesat de înființarea acestui grup, ca să văd că fiecare în parte se angrenează în iubirea pentru cei din jur, ca prin ea, puțină forță pe care o am în dragostea față de ceilalți să crească, iar eu să am puterea să mă angrenez în iubirea față de cei din jur mai puternic decât aș fi putut pe cont propriu. Dar acum văd că nu am câștigat nimic, fiindcă văd că nici măcar unul nu face bine. Deci, ar fi mai bine dacă nu aș fi cu ei și nu aș fi învățat din acțiunile lor.

Prin asta aflăm răspunsul dacă societatea este făcută din oamenii care trebuie și, când ei s-au adunat, acolo trebuie să fie cineva care a vrut anume să înființeze acest "mănunchi". Așa că, el a selectat acești oameni pentru ca să vadă dacă sunt potriviți unul pentru celălalt. Cu alte cuvinte,

fiecare dintre ei avea o scânteie de iubire pentru ceilalți, dar scânteia nu poate să aprindă lumina iubirii și să strălucească în fiecare, așa că au fost de acord că prin unire, scânteile vor deveni o flacără mare.

Prin urmare acum, și el, de asemenea, spionându-i pe ei, ar trebui să vină și să spună, "Așa cum ei toți au fost într-un singur gând când s-a înființat grupul, că trebuie să meargă pe calea iubirii pentru ceilalți, așa este și acum." Și când fiecare își judecă favorabil prietenul, toate scânteile se vor aprinde încă o dată și va fi iarăși o flacără mare.

Este așa cum a spus Baal HaSulam odată când a fost întrebat despre legământul pe care îl fac doi prieteni, așa cum găsim în Tora (Gen 21:27), "Și Avraam a luat oi și boi, și i-a dat lui Abimeleh; și ei doi au făcut un legământ." El a întrebat, "Dacă cei doi se iubesc unul pe celălalt, desigur că își vor face bine unul celuilalt. Si, desigur, atunci când nu este dragoste între ei, fiindcă ea s-a diminuat din anumite motive, ei nu își fac bine unul celuilalt. Deci, cum ajută legământul dintre ei?"

El a răspuns că legământul pe care îl fac nu este pentru acum, din moment ce acum este simțită dragostea între ei și deci nu este nevoie să facă legământ. Dar, de aceea încheierea legământului se face pentru viitor. Cu alte cuvinte, este posibil ca după un timp, ei să nu mai simtă iubirea așa cum o simt acum, dar își vor păstra relațiile ca înainte. Pentru asta se face legământul.

Putem vedea că și acum, ei nu simt iubirea așa cum era când s-a format societatea, fiecare trebuie să depășească punctul său de vedere și să meargă peste rațiune. Prin aceasta, totul va fi corectat și fiecare își va judeca prietenul favorabil.

Acum putem înțelege cuvintele înțelepților noștri, care spuneau, "Omul trebuie întotdeauna să vândă grinzile casei lui și să-și pună încălțări în picioare." *Min'alim* [încălțări] vine din cuvintele *Ne'ilat Delet* [a încuia ușa], care înseamnă închidere. Odată ce omul și-a spionat prietenul – *Rigel* [spionat] vine de la cuvântul *Ragla'im* [picioare] – el ar trebui „Să vândă grinzile casei sale”, adică tot ceea ce s-a întâmplat casei sale în conexiunea dintre el, cel care își calomniază prietenii, și prietenul său, adică, spionările pe care el le-a făcut.

Apoi, „Vinde totul” înseamnă ștergerea tuturor elementelor pe care spionii i le-au adus și, în schimb, i-au pus încălțări în picioare. Înseamnă

că el trebuie să încuie spionii ca și când nu ar mai exista în acel loc, iar el, va da de o parte toate întrebările și dorințele pe care le are în legătura cu ei. Iar apoi, totul va veni la locul său, în pace.

REFERITOR LA IMPORTANȚA SOCIETĂȚII

Articolul Nr. 12, 1984

Este știut că, deoarece omul este mereu printre oameni care nu au nicio legătură cu munca pe calea adevărului, ci, din contră, le sunt mereu ostili celor care merg pe calea cea dreaptă, și, deoarece gândurile oamenilor se întrepătrund, punctul de vedere al celor care se opun căii adevărului îi influențează pe cei care au ceva dorință să meargă pe calea adevărului.

Așadar, nu este altă soluție decât să își întemeieze o societate separată pentru ei, care să fie mediul lor, adică o comunitate separată, care nu se amestecă cu alți oameni a căror opinie este diferită de cea a acelei societăți. Și ei trebuie să-și reamintească mereu lor înșiși problema importanței scopului societății, astfel încât să nu urmeze majoritatea, pentru că, urmarea majorității este natura noastră.

Dacă societatea se izolează de restul oamenilor, dacă nu au nicio conexiune cu alți oameni referitoare la chestiuni spirituale și contactul cu ei se referă numai la lucrurile pământești, nu li se vor amesteca punctele de vedere, fiindcă ei nu vor avea nicio conexiune referitoare la religie.

Dar când omul se află printre oameni religioși și începe să converseze și să argumenteze, el imediat își amestecă punctele de vedere cu ale lor. Viziunile lor îi pătrund în minte în așa măsură încât nu va putea să judece că acestea nu sunt punctele lui de vedere, ci ale oamenilor cu care a fost conectat.

De aceea, în materie de muncă pe calea adevărului, el trebuie să se izoleze de alți oameni. Aceasta deoarece, calea adevărului necesită o întărire constantă, fiindcă este opusă părerilor lumii. Viziunea lumii este cunoașterea și primirea, în vreme ce viziunea Torei este credință și dăruire. Dacă cineva fuge de asta, el uită imediat toată munca pe calea adevărului și cade într-o lume a iubirii de sine. Numai într-o societate în

forma de „ajutor reciproc” fiecare membru al ei primește puterea de a lupta împotriva viziunii lumii.

Găsim asta și în cuvintele *Zoharului* (*Pinhas*, p 31, punctul 91, și în *Sulam*): “Când un om locuiește într-un oraș populat cu oameni răi, și nu poate ține poruncile *Mitzvot* Torei, și nu reușește în Tora, el se mută și se dezrădăcinează din acel loc și se replantează într-un loc cu oameni buni, cu Tora și cu *Mitzvot*. Asta fiindcă Tora este numită „pom”, așa cum este scris “ pom al vieții este ea pentru cei care o țin.” Iar omul este un pom, așa cum este scris, “Căci omul este pomul câmpului”, fiindcă *Mitzvot* din Tora sunt asemenea fructelor. Și ce scrie în ea? “Numai pomul pe care îl cunoști că nu este de mâncare, pe acela poți să-l tai și să-l distrugi, pe el poți să-l tai din această lume și să-l tai din lumea cealaltă.”

De aceea, el trebuie să se dezrădăcineze din locul în care sunt oameni răi, pentru că nu va putea să reușească acolo în Tora și *Mitzvot*, și să se planteze undeva, unde sunt oameni drepti, și va reuși în Tora și *Mitzvot*.

Și omul pe care *Zoharul* îl compară cu pomul câmpului, precum pomul câmpului, suferă de la vecinii răi. Cu alte cuvinte, trebuie să tăiem permanent buruienile rele din jurul nostru care ne afectează și, trebuie de asemenea, să ne ținem departe de mediile rele, de oamenii care nu agreează calea adevărului. Ne trebuie o privire atentă, așa încât să nu fim atrași să îi urmăm.

Aceasta se numește calitatea de “izolare”, atunci când omul se află în gândurile “autorității unice,” numită calitatea “dăruirii”, și nu a “autorității multiple,” care este calitatea iubirii de sine, numită “două autorități” - „autoritatea Creatorului” și „autoritatea proprie”.

Acum putem înțelege ce au spus înțelepții noștri (*Sanhedrin*, p38), “Rav Yehuda a spus, ‘Rav a spus ‘*Adam ha Rishon* a fost eretic,’ așa cum este scris, ‘și Domnul Dumnezeu a chemat omul și i-a spus: ‘unde ești tu?’ unde ți-a plecat inima?’”

În interpretarea lui Rashi, “eretic” se referă la tendința către idolatrie. Și în comentariul, *Etz Yosef* (*Pomul lui Iosif*), este scris, “Când scrie, ‘Unde, unde ți-a plecat inima?’ este erezie, așa cum este scris, ‘nu merge după inima ta,’ asta este erezie, când inima lui se apleacă spre partea cealaltă”.

Și toată această problemă este foarte încurcată: Cum poate fi spus că

Adam ha Rishon avea aplecare spre idolatrie? Sau, conform comentariului *Etz Yosef*, că el era în forma “nu merge după inima ta,” este asta erezie? Conform cu ceea ce învățăm despre munca lui Dumnezeu, că aceasta este doar cu scopul de a dăru, dacă un om muncește pentru a primi, această muncă ne este străină nouă, fiindcă noi trebuie să muncim numai pentru a dăru, și el a luat totul în scopul primirii.

Acesta este înțelesul la ceea ce a spus el - că el nu a reușit în a “nu merge după inima ta.” Cu alte cuvinte, omul nu putea lua hrană din Pomul Cunoașterii în scopul dăruirii, ci a primit hrana din Pomul Cunoașterii în scopul primirii. Aceasta este denumită “inimă,” adică inima dorește să primească numai pentru mulțumirea proprie. Și acesta a fost păcatul Pomului Cunoașterii.

Pentru a înțelege această chestiune, vezi introducerea la cartea *Panim Masbirot*. Și din aceasta putem înțelege beneficiul societății - ea poate introduce o atmosferă diferită - să muncești numai în scopul dăruirii.

UNEORI NUMIM SPIRITUALITATEA “SUFLET”

Articolul Nr. 13, 1984

Trebuie să înțelegem de ce uneori spiritualitatea este numită “suflet” [Ebraică: *Neshama*], după cum este scris, “Trup și suflet”, și uneori, numim spiritualitatea „suflet” [*Nefesh*], așa cum este în, “Și tu Îl vei iubi pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta și cu tot sufletul tău.”

De obicei, când vorbim de spiritualitate, vorbim despre calitatea superioară, care este acolo, și ea e *Neshama*, astfel că omul va ști că a fost gata pregătit pentru el un grad ridicat, care este *Neshama*, pentru a evoca în inima lui dorința de a-l dobândi, și pentru ca să se întrebe care este motivul pentru care el nu l-a obținut încă. Apoi, omul va ajunge să afle că tot ceea ce avem nevoie pentru a obține spiritualitatea este echivalența de formă.

Corpul este născut în natura iubirii de sine, ceea ce reprezintă nepotrivirea de formă cu Creatorul, pe care o obținem doar dăruind. De aceea, el trebuie să-și purifice corpul și să ajungă la echivalența de formă astfel încât, el să dorească de asemenea, să facă acțiuni care țin doar de

dăruire. Prin asta el va fi apt să obțină gradul ridicat numit *Neshama*. Din acest motiv, noi vorbim întotdeauna folosind termenii de corp și *Neshama* (suflet).

Dar când ne referim la ordinea în muncă urmând gradele corpului vine și gradul *Nefesh*. Acesta e motivul pentru care textul spune "Și tu Îl vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău cu toata inima ta și cu tot sufletul tău (*Nefesh*)," pentru că acesta este următorul grad care urmează corpului.

De aceea se spune, "Cu toată inima ta," iar ulterior "Cu tot sufletul tău." Cu alte cuvinte, respectivul trebuie să vrea să dăruiască tot ce are Creatorului. Dar după aceasta, dacă el obține un grad mai ridicat, însemnând *Ruach* [spirit], și apoi *Neshama*, el tot va trebui să vrea să dăruiască totul Creatorului. Dar textul începe cu primul grad care vine după corp.

Tot ceea ce omul posedă trebuie să dea Creatorului. Aceasta înseamnă, că el nu face nimic pentru propriul său beneficiu, ci totul este de dragul Creatorului. Asta înseamnă că toate faptele lui sunt doar pentru a dăruia, în timp ce el este complet nesemnificativ și totul este făcut de dragul Creatorului.

Acum puteți înțelege ce este scris în *Zohar* (*Teruma* [Contribuție], p 219, Articol 479 în Comentariul *Scării*) "Cu tot sufletul tău. 'El întreabă, 'Ar fi trebuit spus, 'În sufletul tău,' ce este 'Cu tot sufletul tău?' De ce spune 'Cu'?' I se răspunde că asta vine să includă *Nefesh*, *Ruach*, *Neshama*. Asta înseamnă 'Cu tot sufletul tău,' unde 'tot' înseamnă ceea ce cuprinde *Nefesh*".

De aici, vedem că *Zohar* interpretează 'tot' pe care Tora l-a pus pentru noi, și vine să ne spună că *Nefesh* și *Ruach* sunt incluse în *Neshama*. Dar, intentionat, el începe cu *Nefesh*, fiindcă după corp urmează *Nefesh*. Dar când vorbim în general despre spiritualitate, ne referim la ea ca *Neshama*, după cum este scris "Și a suflat în nările lui *Neshama* („suflet” sau „respirație”) de viață."

Pentru a obține gradul *NRN* (*Nefesh-Ruach-Neshama*), trebuie să mergem pe calea dăruirii și să încercăm să ieșim din iubirea de sine. Aceasta se numește "calea adevărului" ceea ce înseamnă că, procedând astfel vom obține calitatea de adevăr care există în Providența Sa și care se comportă față de noi prin calitatea mărinimiei.

Calitatea de adevăr este numită "Sigiliul Creatorului este adevărul." Acest lucru înseamnă că obiectivul muncii Creatorului, munca Sa în creația lumilor – aceea de a face bine creaturilor Sale – este ca omul să obțină calitatea de adevăr a Lui. Omul va ști că a atins plenitudinea după ce a obținut de bună voie îndrumarea Creatorului, chiar dacă el are abundență. Dar, de asemenea, el va trebui să vadă că și alții au abundență, însemnând că toți au abundența completă.

Acest lucru este prezentat în "Introducere la Studiul celor Zece Sfirot (Articolul 150), "Al patrulea discernământ despre iubire, este iubirea necondiționată, care este eternă. Este așa fiindcă după ce el a judecat întreaga lume favorabil, iubirea este eternă și absolută. În această stare nu poate fi acoperire și ascundere în lume pentru că acolo este un loc de dezvăluire completă a Feței, așa cum este scris, 'Învățătorul tău nu se va mai ascunde pe Sine și ochii tăi îl vor vedea pe Învățătorul tău', fiindcă el știe deja toate relațiile Creatorului cu toți oamenii sub forma Providenței adevărate care apare din numele Său 'Binele care face bine celui bun și celui rău'.

Prin urmare, rezultă că dacă omul ajunge la perfecțiunea completă, el obține starea lui adevărată. Dar, există grade premergătoare înaintea acestuia, așa cum este scris în „Introducere la Studiul celor Zece Sefirot”, că primul discernământ este pocăința din frică. Este scris despre asta (Articol 63), "Primul grad de obținere al dezvelirii Feței, adică obținerea și simțirea recompensei și pedepsei Providenței după modul în care El, care cunoaște toate tainele, va depune mărturie că omul nu se va întoarce înapoi la prostie, este numit "pocăință din frică". Atunci păcatele lui devin pentru el greșeli și el este numit 'drept incomplet' sau 'mediu.'"

Dar, în acord cu cele de mai sus, există încă un semn că omul merge pe calea adevărului – starea negării. Cu alte cuvinte, deși omul vede că acum este într-o stare proastă, asta este! Înainte să înceapă să meargă pe calea adevărului, el s-a simțit mai aproape de *Kedusha* (Sfințenie), iar acum, când a început să pășească pe aceasta cale el se simte mult mai departe. Dar, potrivit cunoscutei legi "Sfințenia este în creștere, nu în descreștere", se ridică întrebarea, "De ce acum, când merge pe calea adevărului simte că regresează în loc să simtă că progresează, cum ar trebui să fie dacă merge pe calea adevărului? Cel puțin, el ar trebui să nu

decadă din starea sa anterioară.”

Răspunsul este că acolo trebuie să existe întâi absență înainte să fie prezență. Asta înseamnă că întâi trebuie să fie un *Kli* (vas), care este numit “lipsă” și apoi acolo va fi locul de umplere a lipsei.

De aceea, la început, omul trebuie să meargă mai departe și să se aducă de fiecare dată pe sine cât mai aproape de adevăr. Cu alte cuvinte, de fiecare dată când merge mai departe el vede situația lui astfel: ca fiind scufundat în iubirea de sine și, de fiecare dată, va trebui să vadă mai clar că iubirea de sine este rea pentru că iubirea de sine este cea care ne împiedică să dobândim încântarea și plăcerea pe care Creatorul le-a pregătit pentru noi, fiindcă asta este ceea ce ne separă pe noi de Creator.

În consecință, putem înțelege de ce omul gândește acum că regresează, acum când a pornit pe calea adevărului, dar el trebuie să știe că nu este așa, ci el avansează spre adevăr. Înainte, când munca lui nu s-a bazat pe dăruire și credință, el era departe de a vedea adevărul. Dar acum, el trebuie să ajungă să simtă răul din interiorul său, după cum este scris, “Nu va fi niciun Dumnezeu străin în tine.”

Înțelepții noștri au spus, “Cine este Dumnezeu străin din corpul omului? Este înclinația rea”. Cu alte cuvinte, în interiorul omului, dorința de primire este cea mai rea.

Și apoi, când a obținut recunoașterea răului, el poate spune că începe să se corecteze. Rezultă că înainte să ajungă în răul său la un grad pe care el să nu îl mai poată tolera, nu a fost nimic de corectat. De aceea, el are într-adevăr un drum lung înainte spre adevăr, pentru a se vedea pe sine cu adevărat.

Și când omul vede răul din sine într-o măsură pe care nu o mai poate tolera, el începe să caute cum să iasă din el. Dar singurul mod pentru un om al Israelului este să se întoarcă spre Creator și astfel El îi va deschide ochii și inima și îl va umple cu abundența sublimă, așa cum au spus înțelepții noștri, “Cel care vine să fie purificat, este ajutat”.

Apoi, când el primește ajutor de la Creator, toate lipsurile sale vor fi umplute cu lumina Creatorului și omul începe să se ridice în gradele sfințeniei, fiindcă nevoia a fost deja pregătită în interiorul lui atunci când a ajuns să-și vadă adevărata lui stare. Deci, acum este loc să-și primească plenitudinea.

Și apoi, omul începe să vadă cum în fiecare zi, în raport cu munca lui se ridică mai sus. Dar, noi trebuie să trezim întotdeauna ceea ce inima uită, ceea ce este nevoie pentru corectarea inimii – Iubirea pentru prieteni – scopul nostru fiind obținerea iubirii pentru ceilalți.

Acesta nu este un lucru plăcut pentru inimă, care este numită “iubirea de sine”. De aceea, când este o întâlnire a prietenilor trebuie să ne reamintim să ne punem întrebarea, adică fiecare va trebui să se întrebe pe sine, cât de mult am avansat noi în iubirea pentru ceilalți și cât de mult am făcut noi pentru a înainta în aceasta problemă.

DESPRE DĂRUIRE

Articol Nr. 16, 1984

Să explicăm problema dăruirii. Când un om servește pe cineva pe care lumea îl consideră important, cel important nu trebuie să îl recompenseze pentru serviciile lui. Din contră, un serviciu mare făcut unui om important este considerat de către el ca și cum ar fi fost răsplătit. Asta înseamnă că dacă omul știe că aceea este o persoană importantă, deja el se bucură de serviciu și nu are nevoie mai departe de o recompensă pentru serviciul său. Serviciul însuși este în schimb plăcerea lui.

Dar dacă servește o persoană obișnuită, omul nu simte nicio plăcere în serviciu și trebuie să fie recompensat pentru acesta. Asta înseamnă că dacă face același serviciu pentru o persoană importantă, el nu are nevoie de recompensă.

Dacă, de exemplu, o persoană importantă vine cu avionul și mulți oameni așteaptă sosirea lui, iar el poartă o valiză mică și dă valiza cuiva să o ducă la mașina care îl va duce acasă. Cel ce duce valiza cu siguranță va refuza să primească ceva de la el deoarece plăcerea obținută din serviciul său este mai mult decât cei o sută de dolari pe care cel important îi dă lui.

Dar dacă el ar fi fost o persoană de rând, nu l-ar fi servit nici chiar pentru bani. În schimb, i-ar fi spus, “sunt hamali aici; îți vor căra valiza la mașină, cât despre mine, este sub mine să te servesc. Dar fiindcă aceasta

este treaba hamalilor, vor fi bucuroși să te ajute dacă îi plătești”.

Prin urmare pentru aceeași acțiune a sa, există o diferențiere, o distincție semnificativă, nu în act, ci pentru cine o face – dacă o face pentru o persoană importantă. Asta depinde numai de importanța acelui individ în ochii omului, însemnând ce simte el față de importanța acelei persoane. Nu contează dacă înțelege el că este o persoană importantă sau dacă ceilalți din jur spun că este o persoană importantă; asta deja îi dă lui puterea să-l servească fără să aibă nevoie de vreo răsplată.

Conform celor de mai sus, ar trebui să înțelegem adevărata intenție a celui care servește persoana importantă. Este intenția lui să se bucure servindu-l, fiindcă îl consideră un mare privilegiu, sau, este pentru că primește o plăcere mare servindu-l? De la care sursă vine plăcerea de a servi o persoană importantă? El nu știe. Totuși, vede ceva natural – anume că este o mare plăcere aici – așa că, vrea să îl servească.

Cu alte cuvinte, scopul lui este să vrea ca acea persoană să se bucure fiindcă este o persoană importantă, sau vrea să îl servească pentru că îi aduce plăcere? Adică, dacă ar fi putut avea prin alte mijloace aceeași plăcere pe care o primește din servirea lui, el ar fi abandonat acest serviciu fiindcă vrea să îl servească deoarece simte că aici a putut găsi o senzație bună și, de aceea îl servește?

Întrebarea este dacă serviciul ar fi pentru că vrea ca persoana importantă să se simtă bine și plăcerea pe care o primește din a-l servi fiind numai un rezultat, iar scopul său nu este pentru el însuși, ci numai pentru ca persoana importantă să se simtă bine. Sau, de fapt, nu ia în considerare persoana importantă, și toate calculele sale sunt despre câtă plăcere poate obține el din asta?

Și dacă întrebăm, “Contează cu ce intenție lucrează el?” Răspunsul este că trebuie să știm ce înseamnă vasele de dăruire.

Sunt trei judecăți pe care le găsim într-un act de dăruire.

1) El se angajează în dăruirea către alții – fie cu corpul său, fie cu banii lui – pentru a fi recompensat pentru asta. Cu alte cuvinte, serviciul în sine nu este suficient ca să-i dea plăcere. În schimb, vrea să i se dea onoare în schimbul muncii de dăruire. Pentru asta, are putere să muncească. Dar dacă nu ar fi fost sigur că va primi onoare în schimb, nu ar fi făcut ceea ce face pentru alții.

2) El se angajează în dăruirea pentru ceilalți și nu dorește să i se dea nicio recompensă pentru munca sa, adică un alt lucru, sau altceva. El se mulțumește să facă acte de dăruire. Este felul lui să se bucure să facă bine altora și, asta este toată plăcerea lui. Cu siguranță, acesta este un nivel mai mare decât primul deoarece vedem de aici că face lucruri cu scopul de a face bine altora. Ar trebui să o numim, "A dărui pentru a dărui".

Totuși, dacă privim puțin mai adânc și cercetăm adevărata sa intenție în a dărui altora, el face toate acele fapte fiindcă vrea să se simtă bine, adică pentru dragostea de sine, deoarece de felul lui se bucură de actele de dăruire, sau, scopul său este de a se bucura când alții se simt bine?

Cu alte cuvinte, se bucură când alții au o dispoziție bună și de aceea încearcă să le facă bine altora, pentru ca ei să fie mulțumiți și să se bucure de viețile lor? Și dacă din întâmplare vede că un alt om, care are mai mult succes decât el în a face ceea ce dorește el să facă pentru concetățenii lui, o să renunțe el la plăcerea sa de a face acte de dăruire și să încerce să îl lase pe celălalt să o facă?

Dar, dacă acea persoană care se angajează în acte de dăruire fără să dorească nicio recompensă pentru munca sa, nu ar putea face concesiile de a lăsa pe celălalt om să facă acele lucruri pentru concetățenii săi, deși știe că acela este mai competent, nu putem încă să numim asta "a dărui pentru a dărui," deoarece, în final, dragostea de sine este factorul determinant.

3) El muncește fără a dori să primească vreo recompensă. Și, atunci când vede că este o altă persoană care este mai competentă, el renunță la plăcerea sa de a dărui celorlalți și îi pasă numai de binele celorlalți. Asta se numește "a dărui pentru a dărui."

Așadar, este o cercetare mai amplă care trebuie făcută aici despre adevărata intenție a omului: dacă dorește bucuria pentru sine și de aceea îl servește pe cel important, sau, dacă intenționează să facă plăcere persoanei importante.

Ca să lămurim diferența de mai sus, putem înțelege problema primtr-un om, care își imaginează că cineva este o persoană foarte importantă și, de aceea dorește să-i facă plăcere, astfel încât acela să poată fi bucuros și, pentru asta, el dorește să îl servească. Dar în timpul serviciului pe care îl face pentru el, el însuși este într-o bună dispoziție și

se simte fericit. Acum simte că toate plăcerile pe care le poate simți în viața sa sunt nimic în comparație cu ceea ce simte acum fiindcă servește cea mai importantă persoană din lume și, nu are cuvinte să descrie împlinirea pe care o simte pentru că dorește să facă acea persoană să fie într-o bună dispoziție.

Acum se poate autocerceta, adică să vadă care este scopul său dorind să dea mulțumire persoanei importante – îi pasă de propriul său bine, adică vrea să îl încânte pe acela deoarece asta i-ar da lui voie bună – sau, scopul lui este numai ca persoana importantă să se bucure și să fie încântată, și el, numai datorită măreției acelei persoane, are o mare dorință să o servească?

Astfel, deși în timpul serviciului simte marea plăcere care rezultă cât face serviciul, totuși, dacă el știe că mai este cineva care i-ar oferi mai multă plăcere persoanei importante dacă l-ar servi, el va renunța la plăcerea pe care o poate simți în timpul serviciului. În schimb, el dorește din toată inima ca celălalt să facă acest serviciu fiindcă asta i-ar aduce mai multă încântare celui important, decât dacă l-ar fi servit el.

Prin urmare, rezultă că dacă el este de acord să renunțe la serviciul său – chiar dacă simte o mare plăcere, dar, pentru beneficiul persoanei importante și ca să îl mulțumească mai mult, el renunță fiindcă nu se gândește la sine ci numai la beneficiul persoanei importante – asta înseamnă că nu are nicio intenție de iubire de sine. În schimb, totul este pentru a dărui și nu se are în vedere pe sine. În acel moment, el are o analiză completă, pentru că nu se poate înșela și, asta se numește, “dăruire completă”.

Totuși, ar trebui să știm că asta nu se poate obține de unul singur. Dimpotrivă, se spune despre asta (*Kidushin*, 30), “Înclinația omului îl înfrânge în fiecare zi și caută să îl omoare, după cum este spus, ‘păcătosul îl privește pe cel drept, și caută să-l ucidă.’ și, dacă Creatorul nu l-ar fi ajutat, nu ar fi biruit, după cum este scris, ‘Domnul nu-l va lăsa în mâna lui.’”

Asta înseamnă că în primul rând omul trebuie să vadă dacă are puterea să ajungă să fie capabil să acționeze în scopul de a dărui mulțumire Creatorului. Apoi, când a ajuns deja să realizeze că nu poate să obțină asta de unul singur, acel om își concentrează Tora și *Mitzvot*

într-un singur punct, care este "Lumina care îl Reformează," fiindcă aceasta va fi singura recompensă pe care o vrea de la Tora și *Mitzvot*. Cu alte cuvinte, recompensa pentru munca lui va fi darea de către Creator a acestei puteri numită "puterea de a dăruia."

Este lege că cineva care face un efort, adică își anulează odihna, îl face pentru că vrea ceva, deoarece știe că fără muncă nu i se va da, deci trebuie să muncească. Din acest motiv, un om care se străduiește să respecte Tora și *Mitzvot* cu siguranță trebuie să îi lipsească ceva și acesta este motivul pentru care aplică Tora și *Mitzvot*, ca să obțină prin asta ceea ce dorește.

În consecință, cineva trebuie să fie atent și să se gândească la ce vrea – care este recompensa pe care o vrea pentru munca sa – înainte să își înceapă munca de servire a Creatorului. Sau, mai simplu, care este motivul care îl determină să se angajeze în Tora și *Mitzvot*? Apoi, când determină ce are nevoie, pentru ce trebuie să se străduiască, omul începe să se gândească foarte adânc până când este dificil pentru el să știe ce vrea cu adevărat.

Acesta este motivul pentru care sunt mulți oameni care, atunci când încep să analizeze scopul muncii lor, nu pot determina adevăratul scop. Din acest motiv, ei spun, "De ce să ne extenuăm cu cercetarea?" Într-adevăr, ei muncesc fără niciun scop și spun, "Muncim pentru lumea (viața) următoare."

Și ce este lumea următoare? "De ce să ne gândim la asta? Noi doar credem că este bună și ne mulțumim cu atât. Când primim recompensa lumii următoare, atunci vom ști ce este. De ce să intrăm în cercetări?"

Numai cei puțini spun că este o problemă de *Dvekut* (adeziune) cu Creatorul, și ca să obțină *Dvekut* ei trebuie să obțină echivalența de formă, însemnând "Așa cum El este milostiv, și tu ești milostiv". Și apoi, începe să încerce să obțină echivalența de formă – toate acțiunile lui să fie pentru a dăruia – fiindcă numai atunci restricția și ascunderea care există în lume sunt luate de la el și el începe să simtă *Kedusha* (Sfințenia).

Dar când începe să obțină nivelul de dăruire în munca sa, vede că este foarte departe de el, că nu are nicio dorință pentru un gând, cuvânt sau faptă care să aibă capacitatea de a fi îndreptate spre dăruire. Și, apoi, nu știe ce să facă ca să obțină puterea de a dăruia și, de fiecare dată când

adaugă efort, vede că întreaga problemă este departe de el. Într-un final, realizează că nu este omenește posibil ca el să o obțină.

În acel moment realizează că numai Creatorul îl poate ajuta, și numai atunci el înțelege că trebuie să se angajeze în Tora și *Mitzvot* pentru a primi recompensă. Și recompensa pentru munca sa va fi darea de către Creator a puterii de a dăru. Aceasta este recompensa la care speră deoarece vrea să obțină *Dvekut* (alipirea) cu Creatorul, care este echivalența de formă, adică dăruirea.

Și acesta este singura recompensă la care speră – ca prin sângele sa în Tora și *Mitzvot* să i se dea ceea ce nu a putut obține de unul singur, și, are în schimb nevoie să o primească de la altcineva. Este precum munca în lumea fizică: deoarece cineva nu poate obține bani de unul singur, el muncește și, în schimb, i se plătește cu bani. De asemenea, în spiritualitate, ceea ce nu poate obține singur trebuie ca cineva să-i dea, așadar, asta este ceea ce numim noi “recompensă.”

Deci, când omul dorește să obțină calitatea de a dăru fiindcă dorește să obțină *Dvekut*-ul (alipirea) cu Creatorul, și nu poate obține această calitate, ci are nevoie să-i fie dată de Creator, ceea ce vrea să-i fie dat, se numește “recompensă.” Și, deoarece este lege că dacă cineva dorește recompensă trebuie să facă efort și să muncească, el respectă Tora și *Mitzvot* ca să îi fie dată această recompensă numită “puterea de a dăru” adică, să iasă din iubirea de sine și să primească dorința de a avea puterea să se angajeze numai în iubirea pentru ceilalți.

Acesta este înțelesul la, “Omul trebuie să se angajeze mereu în Tora și *Mitzvot* în *Lo Lishma* (nu pentru numele Ei), căci de la *Lo Lishma* se ajunge la *Lishma* (pentru numele Ei) deoarece Lumina din Ea îl reformează.” Așadar, prin munca în Tora și *Mitzvot* ca să obțină *Lishma*, el, muncind mai întâi, va obține nivelul de *Lishma*. Acesta este motivul pentru care este recompensat cu Lumina din Ea care îl reformează, și, se consideră că i s-a dat de Sus puterea de a dăru.

Totuși, ar trebui să întrebăm, “De ce trebuie el mai întâi să se străduiască și apoi i se dea Lumina Torei? De ce nu i se dă Lumina Torei imediat, astfel încât să îl reformeze instantaneu? De asemenea, de ce să se străduiască pentru nimic și să piardă timpul pentru nimic? Nu ar fi fost mai bine dacă i s-ar fi dat Lumina la începutul muncii, adică să fi primit

Lumina imediat și să fi început munca în *Lishma*?”

Problema este că nu există Lumină fără *Kli* (vas), și *Kli* înseamnă dorință. Cu alte cuvinte, când o persoană are o dorință și tânjește să-și satisfacă dorința, aceasta se numește “*Kli*”. Numai atunci, când are un *Kli* – însemnând o dorință pentru împlinire - se poate spune că i se dă umplerea și că este mulțumit cu umplerea ce i-a fost dată, deoarece asta este ceea ce și-a dorit. Recompensa este considerată împlinire când dorința primește. Mai mult, măsura importanței împlinirii depinde de măsura dorinței. Și, cineva se bucură de împlinire pe măsura suferinței.

Din acest motiv, este imposibil să i se dea omului Lumina care să-l reformeze când nu are deloc dorință pentru ea. Asta fiindcă a-l reforma înseamnă că va pierde puterea iubirii de sine și va primi puterea iubirii pentru ceilalți.

Dacă omul nu are dorința de a ieși din iubirea de sine, și i se spune, “Muncește și în schimb nu vei avea nicio dorință pentru iubirea de sine,” nu o consideră ca pe o recompensă. Din contră, el crede că pentru munca pe care a făcut-o pentru Stăpân, ar fi trebuit să fie recompensat. Dar în schimb, i se dă ceva foarte rău, și într-atât de mult, încât va pierde instantaneu toată iubirea de sine. Cine ar fi de acord cu asta?

Din acest motiv, când este cineva care studiază în *Lo Lishma*, prin asta corpul îl va însoți, deoarece omul este dispus să renunțe la o plăcere mică pentru a obține o plăcere mare. Dar, prin natura sa, omul este incapabil să-și imagineze plăcerea dacă nu se bazează pe iubirea de sine. De aceea i se spune că va fi recompensat pentru că se angajează în Tora și *Mitzvot*. Asta nu este o minciună, căci cu siguranță va fi recompensat. Cu alte cuvinte, i se spune că pentru efortul său în Tora și *Mitzvot*, va fi recompensat, și ăsta este adevărul, căci cu adevărat va fi recompensat, dar recompensa va fi schimbată.

De exemplu, un tată îi spune copilului, “dacă ești băiat bun, îți voi cumpăra o mașină, o mașină de plastic”. Apoi, tatăl pleacă peste hotare și se întoarce câțiva ani mai târziu. Băiatul deja a crescut și vine la tatăl său și îi spune “Tată, înainte să pleci peste hotare, mi-ai promis o mașină de jucărie, din plastic”. Așadar, tatăl se duce și îi cumpără o mașină adevărată, una cu care poate călători pe distanțe lungi.

Fiul este deja isteț și înțelege că acum nu este timpul pentru o mașină

de plastic, ci pentru o mașină adevărată. Se consideră ca fiind decepționat de tatăl său? Desigur că nu! În schimb acum, băiatul vede că atunci când era copil putea să înțeleagă numai un cadou mărunț.

Aici, de asemenea, se începe cu o recompensă mărunță, denumită *Lo Lishma*, adică așteaptă să fie recompensat cu ceva ce este fără valoare în comparație cu adevărata recompensă pe care o va primi, adică să fie recompensat cu *Lishma*, care este *Kli*-ul în care poate primi încântarea și plăcerea pe care Creatorul dorește să i le împărtășească. Acestea sunt adevăratele plăceri.

Prin urmare, spunându-i să lucreze în *Lo Lishma*, adică să primească o recompensă, asta este adevărat, însemnând că atunci când are intenția de a dăruia, va fi de asemenea recompensat. Singurul fals este adevărata recompensă. În timp ce omul este în *Lo Lishma* crede că i se va da o altă recompensă fiindcă *Kli*-ul care primește este denumit "iubire de sine".

Dar apoi, când omul crește, începe să înțeleagă că vasele (*Kelim*) care de fapt primesc recompensa sunt vasele (*Kelim*) de dăruire, că tocmai prin aceste *Kelim* sunt primite încântarea și plăcerea. Atunci, simte că este cel mai fericit om din lume, și recompensa pe care dorea să o primească în timp ce era în *Lo Lishma* putea fi o recompensă potrivită pentru un copil mic.

Așadar, când este învățat că primește recompensă și plăcere pentru munca în *Lo Lishma*, nu se consideră minciună, fiindcă el nu pierde nimic deoarece recompensa lui a fost schimbată cu una mai mare. Noi trebuie doar să explicăm că *Lo Lishma*, adică această recompensă, nu este numele adevărat, așa cum crede el. În schimb recompensa are un alt nume decât ce a crezut el. Totuși, o recompensă rămâne o recompensă și ea nu este schimbată, numai numele recompensei se schimbă – de la o recompensă falsă și imaginară la o recompensă reală.

Din toate cele de mai sus, rezultă că lucrul principal de care omul are nevoie în schimbul muncii sale în Tora și *Mitzvot* este pentru ca Creatorul să îi dea vasele de dăruire pe care el nu le poate obține de unul singur deoarece sunt împotriva naturii. Dar, acesta este un dar de Sus, adică recompensa va fi aceea că mereu va aștepta momentul când poate aduce mulțumire Creatorului. Și fiindcă aceasta este recompensa pe care el o așteaptă, aceasta se numește "recompensa lui".

Ca să înțelegem cele de mai sus, va trebui să ne uităm în “Prefața Generală la Copacului Vieții” (Paragraf 3) unde este scris, “Rădăcina întinericului este *Masach*, în *Kli* de *Malchut*, și rădăcina recompensei este înrădăcinată în Lumina Reflectată care vine din *Zivug de Hakaa*”.

Acolo El oferă rădăcina la ceea ce vedem în această lume, adică tot ceea ce vedem în această lume este o ramură care provine din rădăcinile de la Lumile Superioare. El spune acolo, “Rădăcina muncii pe care omul o simte în această lume provine din rădăcina *Masach*-ului în *Kliul de Malchut*”.

Asta înseamnă că, *Kli*-ul pe care îl au creaturile este numit “dorința de a primi plăcerea,” pe care Creatorul a creat-o din cauza dorinței Lui de a-și încânta creaturile Sale. Astfel, El a creat în creaturi dorința de a primi plăcere. În *Sefirot*-urile superioare, asta se numește *Malchut*.

După aceea, învățăm că a fost un *Tzimtzum* (restricție). Asta înseamnă, că cineva nu vrea să fie primitor deoarece vrea să aibă echivalență de formă cu Creatorul; de aceea, a fost făcută lege în *Kedusha* (Sfințenie) că nimic nu este primit decât dacă are intenția de a dărui.

Acesta este înțelesul corecției *Masachului* (ecranului). Deoarece vorbim despre Lumina Superioară, a nu dori să se primească Lumină se numește „ecran” (“*Masach*”). Este ca atunci când omul așează o cortină sau un voal atunci când soarele strălucește prea puternic și el nu dorește să primească lumina soarelui, așa că soarele nu va străluci în casă.

Așadar, când vorbim despre Luminile Superioare, deși *Malchut* a avut o mare dorință și poftă de a primi Lumina plăcerii, ea totuși a renunțat la plăcere, neprimind-o, deoarece ea dorea echivalență de formă. Asta se numește “muncă,” adică, să facă ceva împotriva dorinței ei – oprindu-se din primirea plăcerii.

În lumea fizică, de asemenea, când omul trebuie să renunțe la plăcere, se consideră efort. De exemplu, dacă o persoană se bucură de odihnă, și dacă dintr-un motiv trebuie să renunțe la odihnă și să facă ceva, asta se numește “muncă.”

El ne arată, de asemenea, când ramura corporală primește o recompensă, de unde este ea înrădăcinată în lumile superioare. El ne arată că rădăcina recompensei provine din Lumina Reflectată – dorința de a dărui care iese din *Zivug de Hakaa* care a avut loc între Lumina

Superioară și *Masach* și *Aviut* (consistență), (Studiul celor zece Sfirot, Partea 4, Paragraf 8). El scrie, "Îmbrăcarea Luminii Reflectate vine ca rezultat a două forțe".

În spiritualitate, *Zivug de Hakaa* (cuplare prin lovitură) înseamnă că dacă două lucruri sunt opuse unul față de celălalt, sunt considerate ca lovitură (*Hakaa*). Asta înseamnă că, pe de o parte, cineva vrea cu adevărat lucrul acela deoarece el vede că asta îi va da o imensă plăcere, dar, pe de altă parte, el trece peste și nu o primește, deoarece vrea echivalență de formă.

Într-adevăr, sunt aici două dorințe: 1) Dorința cuiva de a primi plăcere, și 2) dorința pentru echivalență de formă. Și din acestea două, se naște un lucru nou, denumit "îmbrăcarea Luminii Reflectate". Cu această forță, el poate mai târziu să obțină abundența superioară deoarece această Lumină Reflectată este *Kliul* potrivit pentru primirea recompensei.

Cu alte cuvinte, cu acest *Kli*, el are două lucruri: 1) Primește plăcerea care se găsește în abundența superioară venită din gândul creației, acela de a face bine creaturilor Sale. 2) În același timp, se găsește în echivalență de formă, care este al doilea discernământ pe care el îl are din recepția abundenței.

Din toate cele de mai sus, vedem că toată recompensa este numai Lumina Reflectată, care este puterea de a dăruia pe care cel de jos o primește de la Cel de Sus, și pe care el o numește "Lumina Reflectată," însemnând ceea ce cel de jos îi dă Celui de Sus. Aceasta înseamnă că abundența care a venit inițial de la Creator este numită "Lumină Directă," așa cum este scris, "Dumnezeu a creat omul drept." Adică este așa cum învățăm, că gândul creației a fost de a face bine creaturilor Lui, însemnând pentru cei de jos primirea abundenței, și asta se numește "drept".

Dar primitorii abundenței își doresc echivalența de formă, de aceea avem o corecție denumită "Lumina Reflectată". Asta înseamnă că cel care primește abundența nu o primește fiindcă dorește să se bucure, ci fiindcă dorește să dăruiască Celui de Sus. Cu alte cuvinte, precum Cel de sus dorește ca primitorul să se bucure, primitorul abundenței intenționează să returneze plăcerea dăruitorului, însemnând pentru Cel de Sus bucuria

împlinirii Gândului Său. Prin urmare, rezultă că recompensa este în primul rând Lumina Reflectată, adică puterea de dăruire pe care cel de jos o primește de la Cel de Sus.

Dar, în continuare trebuie să înțelegem de ce spunem că *Kliul*, care este numit "puterea de a dăruia," este întreaga recompensă. În definitiv, "recompensă" implică ceva ce este primit. Spunem, "Lucrez pentru plată," sau spunem că scopul creației este de a face bine creaturilor Lui, însemnând că vor primi recompensă. Și aici spunem că recompensa este numită "puterea de a dăruia." Și ce înțelegem? Că recompensa care urmează pentru om ar trebui să fie împărțită în dobândirea Divinității și a secretelor Torei, și tot așa. Dar de ce spune el că recompensa este în obținerea puterii de a da, adică, puterea de a dăruia? Mai mult, ne spune că asta provine de la rădăcina superioară, denumită "Lumina Reflectată."

Este cunoscută legea că vaca vrea să alăpteze mai mult decât vrea vițelul să sugă. Așadar, rezultă că, Creatorul dorește să le dea creaturilor mai mult decât vor ele să primească. Așadar cine este împiedicat? Trebuie să ne amintim că *Tzimtzum* (Restricția) a apărut pentru ca creaturile să fie în echivalență de formă. Aceasta este corecție pentru evitarea pâinii rușinii care provine din rădăcina noastră, deoarece Creatorul este doar dăruire și nu primire, fiindcă El nu are nevoi și nu este niciun fel de primire în El. Așadar, în conformitate cu legea care există în natura noastră – că fiecare ramură vrea să se asemene cu rădăcina sa – când cel de jos trebuie să facă o acțiune care nu este prezentă în rădăcină, el simte neplăcere.

Prin urmare, omul pentru a primi abundența, care este lumină și plăcere, nu trebuie să facă ceva pentru asta deoarece Creatorul vrea să-i dea creaturii mai mult decât vrea creatura să primească. Dar creatura, din cauza rușinii, nu are niciun *Kli* (vas) în care să se bucure de plăcerile care i se vor da. Prin urmare, singura recompensă de care are nevoie este *Kliul* denumit "puterea de dăruire." Așadar, tot ceea ce ne trebuie sunt *Kelim* (pluralul de la *Kli*), și nu Lumini, și de aceea recompensa este în primul rând puterea de dăruire.

Însă, ca să obținem *Kliul*, denumit "dorința de dăruire," avem nevoie de dorință, adică, să simțim că avem nevoie de acest *Kli*. De aceea, trebuie mai întâi să ne angajăm în Tora și *Mitzvot* în *Lo Lishma*, și asta este munca

noastră – să vedem că tot ceea ce facem este pentru binele propriu, fără nicio intenție de a dăruia.

Și apoi vedem că avem nevoie de puterea de dăruire și vrem o recompensă pentru munca noastră – Creatorul ne va da această recompensă – dorința de a dăruia. Și când avem puterea, vom putea primi încântarea și plăcerea care este deja disponibilă și pentru care nu trebuie să muncim deloc deoarece ne-o dă Creatorul. Dar pentru ca omul să se ridice din treaptă în treaptă, trebuie să primească de fiecare dată puterea de a dăruia și, apoi, nu-i mai lipsește nimic.

DESPRE IMPORTANȚA PRIETENILOR

Articolul 17, Partea 1, 1984

În ceea ce privește importanța prietenilor în societate și cum să-i apreciem, adică cu ce fel de importanță trebuie să-și privească fiecare prietenul său. Bunul simț ne dictează, că dacă cineva își privește prietenul ca fiind pe un nivel mai jos decât nivelul său, atunci el va dori să-l învețe pe acesta cum să se poarte într-un mod mai virtuos decât calitățile pe care prietenul le are. Deci, el nu poate fi prietenul lui ci își poate lua prietenul ca student și nu ca prieten.

Iar dacă cineva își vede prietenul ca fiind la un nivel superior față de al său, și vede că poate dobândi calități bune de la acesta, atunci prietenul îi poate fi Rav și nu prieten.

Aceasta înseamnă, că doar atunci când omul își vede prietenul la același nivel cu al său, atunci el îl poate accepta pe celălalt ca prieten și se poate uni cu el. Aceasta, fiindcă prietenii se află amândoi în același stadiu. Așa ne dictează bunul simț. Cu alte cuvinte, ei au aceleași puncte de vedere și astfel decid să se unească. Atunci, amândoi acționează îndreptându-se către scopul pe care amândoi doresc să-l obțină.

Sunt ca doi prieteni care gândesc la fel și care fac o afacere împreună, astfel încât acea afacere să le aducă profit. În acel stadiu ei simt că au puteri egale. Dar dacă unul dintre ei va simți că este mai competent decât celălalt, atunci el nu va vrea să-l accepte pe acesta ca pe un partener egal. În schimb ei ar crea un parteneriat procentual, în concordanță cu puterea

și calitățile pe care unul le posedă față de celălalt. În acel stadiu, parteneriatul este de treizeci și trei sau treizeci și cinci de procente, și deci nu se poate spune că sunt egali în afacere.

Dar în iubirea pentru prieteni, atunci când prietenii se obligă să creeze unitate între ei, înseamnă clar că ei sunt egali. Aceasta se numește „unitate”. De exemplu, dacă ei fac afaceri împreună și hotărăsc ca beneficiul să nu fie distribuit în mod egal, numim aceasta „unitate”? În mod clar, o afacere în iubirea prietenilor va fi atunci când profiturile și posesiunile prietenilor sunt egal controlate de către aceștia. Ei nu ar trebui să ascundă sau să tăinuiască nimic unul față de altul, ci totul să fie cu iubire, prietenie, încredere și pace.

Dar în eseul, „Un discurs pentru completarea Zoharului”, este scris: „Măsura măreției, vine cu două condiții:

1) să ascultăm întotdeauna și să primim aprecierea societății, pe măsura măreției ei;

2) mediul va trebui să fie măreț, după cum este scris:

„În mulțimea de oameni este slava Regelui’ ”.

Pentru a accepta prima condiție, fiecare student trebuie să simtă că el este cel mai mic dintre toți prietenii, și, doar atunci el va fi capabil să primească aprecierea măreției de la toți. Aceasta este astfel, deoarece acela care este mai mare, nu poate primi de la cel mic, și cu atât mai mult să fie impresionat de cuvintele acestuia. Doar cel mic este impresionat de aprecierea celui mai mare.

Și în ceea ce privește a doua condiție, fiecare student trebuie să preamărească meritele prietenului, ca și cum acela ar fi cel mai mare din generație. Atunci, mediul înconjurător îl va influența așa cum ar face un mediu măreț din moment ce calitatea este mai importantă decât cantitatea.

Rezultă că în privința iubirii de prieteni, ei se ajută unul pe altul, adică este suficient pentru fiecare să îl privească pe prietenul său ca având același nivel cu al său. Dar deoarece fiecare ar trebui să învețe de la prietenii săi, intervine aici noțiunea de Rav și discipol. Din acest motiv, el ar trebui să-și considere prietenul ca fiind mai măreț decât el.

Dar cum poate cineva să-l considere pe prieten mai mare decât pe

sine, dacă vede că meritele sale le depășesc pe cele ale prietenului său, că este mult mai talentat și că are calități naturale mai bune? Există două moduri de a înțelege acest lucru:

1. El are credință mai presus de rațiune: de îndată ce și-a ales prietenul, el îl apreciază pe acesta mai presus de rațiune.

2. Într-un mod mai natural – prin rațiune. Dacă s-a decis să-l accepte pe celălalt ca prieten și lucrează cu sine ca să îl iubească, atunci este normal ca din cauza iubirii să vadă doar lucrurile bune. Și chiar dacă prietenul are și părți rele, el nu le poate observa, după cum este scris: „iubirea acoperă toate fărădelegile”.

Vedem că un om poate vedea lucrurile rele la copiii vecinului său, dar niciodată pe ale copiilor proprii. Și când cineva vede vreo greșeală în copiii lui, imediat el se opune prietenului său și începe să enumere meritele propriilor săi copii.

Și întrebarea este, care e atunci adevărul? Până la urmă, există meritele copiilor săi și de aceea omul se supără când cineva vorbește despre copiii lui. Problema este că, după cum am auzit de la tatăl meu, că într-adevăr fiecare om are și bune și rele. Și amândoi, și vecinul și tatăl, spun adevărul. Doar că vecinul nu îi tratează pe copiii celuilalt așa cum face tatăl lor, fiindcă el nu are aceeași iubire pentru ei, cum are tatăl.

De aceea, când îi vede pe copiii celuilalt, vede doar defectele lor, deoarece asta îi provoacă mai multă plăcere. Și asta fiindcă el poate arăta că este mai virtuos decât alții pentru că are copii mai buni. De aceea vede el doar defectele celorlalți. Ceea ce vede el este adevărat, doar că vede doar lucrurile care-l bucură.

Dar tatăl, de asemenea vede doar adevărul, doar că el se referă la partea bună pe care o au copiii lui. Nu vede defectele copiilor fiindcă acestea nu îi aduc nicio plăcere. Deci, el spune adevărul despre ceea ce vede în copiii săi. Și fiindcă el se referă doar la lucrurile care îl pot mulțumi, vede doar virtuțile.

Rezultă că, dacă cineva își iubește prietenii, legea iubirii spune că vrea să vadă doar meritele acestora și nu greșelile lor. De aceea, dacă el vede în prietenii săi greșelile, nu este un semn că prietenii ar greși, ci că greșeala este în el și, deoarece iubirea sa pentru prieteni este imperfectă, el vede greșelile acestora.

De aceea, acum el nu ar trebui să se uite la corecția prietenului său, ci el însuși are nevoie de corecție. Rezultă din toate cele de mai sus, că lui nu ar trebui să-i pese de corectarea greșelilor prietenului său, pe care el le vede în acesta, ci el însuși va trebui să corecteze greșeala pe care a făcut-o în iubirea pentru prietenul său. Și când se corectează pe sine, el va vedea doar meritele prietenului și nu greșelile acestuia.

AGENDA ADUNĂRII 1

Articol Nr. 17, Partea a II-a, 1984

La începutul adunării, trebuie să fie o agendă. Fiecare trebuie să vorbească cât de mult poate despre importanța societății, descriind profiturile pe care societatea i le va da și lucrurile importante pe care speră că societatea i le va aduce și pe care el, nu le poate obține de unul singur, iar în funcție de asta este cum apreciază el societatea.

Este așa cum au scris înțelepții noștri (*Berachot 32*), "Rabbi Shamlai a spus, 'Omul trebuie totdeauna să slăvească Creatorul, și apoi să se roage.' De unde am primit asta? De la Moise, așa cum este scris, 'Și L-am implorat atunci pe Domnul.' Este de asemenea scris, 'O Doamne Dumnezeule, Tu ai început,' și este scris, 'Lasă-mă să trec, mă rog Ție, și să văd Țara cea bună.'"

Și motivul pentru care noi trebuie să începem cu slăvirea Creatorului este pentru că e natural când cineva îi cere ceva celui alt să existe două condiții:

1. Ca el să aibă ceea ce îi cer, precum bogăție, putere și renumele de a fi bogat și prosper.
2. Ca el să aibă o inimă bună, adică dorință de a face bine celorlalți.

De la un astfel de om tu poți cere o favoare. De aceea, ei spun, "Omul trebuie totdeauna să slăvească Creatorul, și apoi să se roage." Asta înseamnă că, după ce omul crede în măreția Creatorului, crede că El are fel de fel de plăceri ca să le dea creaturilor, și că El dorește să facă bine, atunci este pertinent să spunem că el se roagă la Creator, care, cu siguranță îl va ajuta fiindcă El dorește să dăruiască. După asta Creatorul

poate să îi dea acestuia ceea ce își dorește și, de asemenea, omul poate fi sigur că rugăciunea îi va fi acceptată de Creator.

La fel este și cu iubirea pentru prieteni, la începutul adunării, când ne adunăm, noi trebuie să îi lăudăm pe prieteni, să lăudăm importanța fiecăruia dintre ei. În măsura în care noi recunoaștem măreția societății, omul poate aprecia societatea.

“Și apoi roagă-te” asta înseamnă că fiecare trebuie să se examineze pe sine și să vadă cât efort oferă el societății. Iar apoi, când ei văd că tu nu ai nicio putere să faci ceva pentru societate, acolo este locul de rugăciune la Creator pentru ca El să te ajute și să-ți dea puterea și dorință să te angajezi în iubirea pentru ceilalți.

Și apoi, toți ar trebui să se comporte ca în ultimele trei din cele “Optsprezece Rugăciuni”. Cu alte cuvinte, după ce am pledat în fața Creatorului, *Zohar* spune că în ultimele trei din cele “Optsprezece Rugăciuni” omul va trebui să creadă ca și cum Creatorul deja i-ar fi admis cererea și el a fost plecat.

În iubirea pentru prieteni ar trebui să credem la fel: După ce ne autoexaminăm și urmăm cunoscutul sfat al rugăciunii, noi ar trebui să credem că rugăciunii noastre i s-a răspuns și să ne bucurăm cu prietenii noștri ca și cum toți prietenii fac un singur trup. Și, așa cum corpul nostru dorește ca toate organele sale să se bucure, noi vrem acum ca, de asemenea, toți prietenii noștri să se bucure.

Așadar, după toate calculele vine vremea bucuriei și a iubirii pentru prieteni. În acel timp fiecare ar trebui să se simtă fericit, ca și cum tocmai ar fi încheiat un târg foarte bun care îi va aduce mulți bani. Și este obiceiul ca în asemenea moment el să ofere de băut prietenilor.

La fel și aici, fiecare are nevoie ca prietenii lui să bea și să mănânce prăjituri, etc. fiindcă acum este fericit și dorește ca și prietenii lui să se simtă bine. Așadar, despărțirea din adunare va trebui să fie într-o stare de bucurie și entuziasm.

Aceștia merg pe calea unui “timp al Torei,” și a unui “timp al rugăciunii.” “Timp al Torei” înseamnă plenitudine, când nu există nicio lipsă. Acesta este numită “dreapta,” după cum este scris, “La mâna Lui dreaptă era o lege de foc.”

Iar, “timp al rugăciunii” este numit “stânga,” fiindcă un loc al lipsei

este un loc care are nevoie de corecție. Aceasta se numește "corecția *Kelim* (vaselor)". Dar în starea de „timp al Torei”, denumită „dreapta,” nu este loc pentru corecție, și de aceea Tora este numită „dar.”

Se obișnuiește să se dea cadouri unei persoane iubite. Și este de asemenea un obicei să nu iubești pe cineva care are lipsă. De aceea, într-un „timp al Torei,” nu este loc pentru gânduri despre corecție. Așadar, când se pleacă de la adunare, ar trebui să fie ca în ultimele trei din „Optsprezece Rugăciuni ” Din acest motiv, toți vor simți plenitudinea.

ASTĂZI VĂ RIDICAȚI, VOI TOȚI

Articol Nr. 19, 1984

Interpreții întreabă despre cuvintele, „Astăzi vă ridicați, voi toți ...căpeteniile voastre, triburile voastre, bătrânii voștri și ofițerii voștri, fiecare om al Israelului”. Începe cu forma de plural „voi”, și se termină cu forma de singular, „fiecare om al Israelului.” Autorul cărții *Lumină și Soare*, spune că, folosindu-se forma de plural și forma de singular, se referă la problema iubirii prietenilor. Deși printre voi sunt „căpetenii, triburi,” etc., totuși nimeni nu vede în el însuși un merit mai mare decât în oricare om al Israelului. În schimb, toți sunt egali și nimeni nu se plânge de celălalt. Din acest motiv, de Sus, ei sunt de asemenea, tratați ca atare și, de aceea, o abundență mare este împrăștiată jos.

Acesta este modul nostru de a studia totul într-un subiect. Rezultă că un om trebuie să-și asume greutatea Împărăției Cerului ca un taur povara și ca un măgar încărcătura, adică mintea și inima. Cu alte cuvinte toată munca omului ar trebui să fie pentru a dăru.

În consecință, dacă cineva muncește pentru a dăru, și nu își dorește nicio recompensă în schimb, cu excepția slujirii în munca cea sfântă fără speranța să-i fie dăruit ceva în plus față de ceea ce are, atunci, el nu are nicio dorință pentru o muncă în plus. Cu alte cuvinte, primind o oarecare cunoaștere fiindcă merge pe calea cea dreaptă, este cu siguranță o cerere justă, și totuși el renunță la ea, chiar dacă astfel dorește să meargă cu ochii închiși și să creadă în Creator. Și ceea ce poate, face, și e mulțumit cu soarta sa.

Și el chiar simte că sunt oameni care au o oarecare înțelegere în munca Creatorului, în timp ce el, vede că este complet gol. Cu alte cuvinte, de multe ori el simte un gust bun în muncă, și în acest timp simte că este în starea de „căpeteniile voastre.” Altfel spus, simte că acum a atins un nivel din care este imposibil să mai cadă într-o stare de umilință, o stare în care, dacă își dorește să se angajeze în munca lui Dumnezeu, trebuie să facă eforturi mari pentru a-și obliga corpul, fiindcă lucrurile pe care le face atunci sunt prin constrângere, fiindcă el nu are nicio dorință de muncă, iar corpul său își dorește doar să se odihnească și nu-i pasă de nimic.

În schimb, atunci când el simte că deja a ajuns să știe cu adevărat că nu este nimic în lume în afara muncii de dăruire, atunci cu siguranță el găsește gust bun în muncă. Și atunci când își cercetează stările anterioare, el nu poate înțelege că acum este într-o stare de urcare. De aceea, după toate calculele, el decide că acum este imposibil ca vreodată să mai simtă vreo cădere.

Dar uneori, după o zi, o oră, sau câteva minute, cade în așa o stare de umilință, că nu poate simți imediat că a căzut din starea lui înaltă în „adâncimea marelui abis.” Doar, după o oră sau două, vede dintr-odată că a căzut de la cel mai înalt nivel, adică de la certitudinea anterioară că era cel mai puternic om, și că este ca oricare om al lui Israel, adică, asemenea unui om oarecare. Apoi, el începe să caute sfat în inima lui: „Ce-ar trebui să fac acum?”, „Cum mă pot ridica la starea de *Gadlut* (mărire- maturitate) pe care o aveam înainte?”

În acel moment, omul ar trebui să meargă pe calea cea dreaptă – să zică, „Starea mea actuală fiind de umilință cumplită, înseamnă că am fost anume aruncat afară de Sus, ca să știu dacă vreau într-adevăr să fac munca cea sfântă de dăruire, sau, dacă doresc să fiu servitorul lui Dumnezeu fiindcă găsesc asta mai recompensator decât alte lucruri.”

Apoi, dacă omul poate spune, „acum vreau să muncesc pentru a dărui, și nu vreau să fac munca cea sfântă pentru a primi vreo recompensă pentru ea, în schimb, stau să fac munca sfântă ca orice om al Israelului, adică prin rugăciune sau prin lecția de zi cu zi, și nu am timp să mă gândesc cu ce intenție studiez sau mă rog, ci, pur și simplu voi observa acțiunea fără nicio intenție specială.” În acel moment, el reintră în

munca sfântă pentru că acum el vrea să fie servitorul lui Dumnezeu fără nicio precondiție.

Asta înseamnă ceea ce a fost scris, „Astăzi vă ridicați, voi toți” adică, toate prin câte ai trecut, toate stările pe care le-ai trăit – fie stări de *Gadlut* (măreție) sau stări de mai puțină măreție (*Gadlut*), care au fost considerate intermediare și tot așa. Tu iei toate aceste detalii și nu compari un nivel cu altul, pentru că ție nu-ți pasă de nicio recompensă ci numai să faci voința Creatorului. El ne-a comandat să observăm *Mitzvot* (poruncile) și să studiem Tora, și asta este ceea ce facem, la fel ca orice om obișnuit al Israelului. Cu alte cuvinte, starea în care el se află chiar acum, e la fel de importantă pentru el ca aceea când a crezut că este în *Gadlut*. Atunci, „Domnul Dumnezeuul tău face cu tine această zi”.

Asta înseamnă că atunci Creatorul face cu el un legământ. Cu alte cuvinte, tocmai în momentul când omul acceptă munca Lui fără nicio condiție și e de acord să facă munca cea sfântă fără nicio recompensă, ceea ce se numește „predare necondiționată,” acesta este momentul când Creatorul face legământ cu el.

Baal HaSulam ne-a explicat modalitatea încheierii unui legământ: Când doi oameni văd că se iubesc unul pe altul, fac legământ între ei că dragostea lor va rămâne întotdeauna. Și el a întrebat, „Dacă se iubesc și înțeleg că această dragoste nu-i va părăsi, de ce acest legământ? Adică, de ce fac acest legământ, cu ce scop? Altfel spus, ce câștigă prin încheierea unui legământ? Este doar un ritual sau este pentru vreun profit?

El a spus că motivul facerii legământului este acela că acum ei înțeleg că este în interesul fiecăruia să se iubească unul pe celălalt pentru motive pe care acum ei le văd – că fiecare îl simte pe celălalt și îi pasă numai ca celuilalt să-i fie bine – așa că fac un legământ.

Și fiindcă acum nu are nicio plângere împotriva prietenului său, sau nu ar face legământul, ei își spun unul altuia „este avantajos pentru noi ca să facem un legământ odată pentru totdeauna.” Cu alte cuvinte, dacă va mai fi vreodată o situație în care unul are nemulțumiri față de celălalt, amândoi își vor aminti de legământul ce l-au făcut atunci când iubirea era revelată între cei doi.

La fel, chiar dacă în mod normal ei nu mai simt iubirea, așa cum au făcut-o atunci, ei își vor reaminti încă vechea iubire și nu se vor uita la

starea în care se află de obicei. În schimb, se vor reîntoarce la a face câte ceva pentru celălalt. Acesta este avantajul legământului. Astfel, chiar și când iubirea care era între ei și-a pierdut intensitatea, pentru că au făcut legământ, ei au puterea să redeștepte iubirea strălucitoare pe care o aveau înainte. În acest fel, își asigură spatele unuia altuia în viitor.

Rezultă că facerea unui legământ este pentru viitor. Este cu un contract pe care ei îl semnează și pe care nu vor putea să îl regrete când vor vedea că legăturile dintre ei nu sunt așa cum erau, că această iubire le-a dat lor o mare plăcere când își făceau bine unul altuia, dar acum, fiindcă iubirea a fost degradată, ei sunt neputincioși și niciunul nu poate să facă ceva pentru celălalt.

Dar dacă își doresc să facă ceva pentru prietenii lor, ei trebuie să ia în considerare încheierea legământului pe care l-au făcut înainte și din cauza asta ei vor trebui să reconstruiască iubirea. Este ca atunci când un om semnează un contract cu prietenul lui, iar contractul îi unește în așa fel că ei nu se pot despărți.

Prin urmare, „Astăzi vă ridicați, voi toți.” Cu alte cuvinte, el se gândește la detalii, „Căpeteniile voastre, triburile voastre, bătrânii voștri și ofițerii voștri, fiecare om al lui Israel.” Asta înseamnă că toate gradele înalte pe care le-a avut sunt considerate acum de el ca fiind o stare de „fiecare om al lui Israel,” și își asumă acea stare ca atunci când el se afla în stări pe care le considera bune. El spune, „acum îmi fac partea, și sunt de acord că Creatorul îmi va da ce vrea El și nu voi avea nicio critică.” În acel timp, el este recompensat cu facerea unui legământ. Altfel spus, conexiunea rămâne permanentă deoarece Creatorul a făcut un legământ cu el pentru toată eternitatea.

Conform celor spuse mai sus, noi vom interpreta versetul, „Lucrurile secrete aparțin Domnului Dumnezeuul nostru, dar lucrurile care sunt revelate ne aparțin nouă și fiilor noștri pentru totdeauna, fiindcă noi vom putea face toate cuvintele acestei legi.” Va trebui ca noi să înțelegem ce vine să ne spună acest verset. Nu putem spune că el vine să ne spună că noi nu putem ști ce este ascuns și numai Creatorul știe. Nu putem spune asta fiindcă fără verset noi vedem că nu știm ce ne este ascuns nouă. Deci, ce ne spune acest verset?

Este cunoscut că este un lucru care este ascuns și un lucru care este

revelat. Înseamnă că partea activă a ceea ce facem este atunci când putem vedea dacă o facem sau nu. Și dacă corpul nu vrea să facă acea *Mitzva* (poruncă), este o tactică – omul se poate forța pe sine, adică se constrânge să facă porunca împotriva dorinței lui. Rezultă că constrângerea este relevantă față de lucrurile revelate.

Partea ascunsă este intenția în *Mitzva*. Asta omul nu poate vedea, adică ceea ce celălalt intenționează în timp ce face. Este la fel cu omul însuși, cel care acționează. Nici el nu poate ști, decât dacă se minte pe sine în timp ce face. Crede că nu are alt scop și că astfel este complet dedicat Creatorului. Dar cu acțiunea denumită „partea revelată,” nu este relevant să vorbim despre un om care se minte crezând că poartă Tefilin când în fapt nu este Tefilin. Similar, o femeie nu se poate minți pe sine că aprinde lumânările de Shabbat când în fapt nu le aprinde.

Dar cu intenția, se poate spune că cineva se poate minți pe sine. El crede că lucrează în *Lishma* (pentru numele Ei) când de fapt este complet în *Lo Lishma* (nu pentru numele Ei). De asemenea, nu poate fi constrângere pentru că omul nu poate să-și constrângă gândul să gândească ceea ce vrea el. Cu lucrurile care aparțin emoției și cunoașterii, omul este neputincios. Nu își poate forța mintea să înțeleagă într-un mod diferit decât o face sau să simtă diferit decât o face.

Acum putem înțelege chestiunea de mai sus, anume că tot ce este lăsat pentru noi este partea practică. Aceasta este numită „Lucrurile care sunt revelate ne aparțin nouă și fiilor noștri pentru totdeauna, fiindcă noi vom putea face toate cuvintele legii.” Ni se poruncește să facem acțiunea, adică, fapta este ceea ce ni s-a poruncit să facem, chiar și forțat.

Dar despre intenție, „denumită partea ascunsă,” în aceasta, niciun om nu are vreo părere sau o hotărâre. Deci ce ar trebui să facem noi ca să respectăm și partea ascunsă? Aici tot ceea ce poate cineva să facă este testarea, adică să se examineze pe sine să vadă dacă face totul pentru a dăruia, sau dacă corpul rezistă scopului de a dăruia. Simte că este îndepărtat de asta ca urmare a faptului că nu este nimic pe care să-l poată face singur, chiar dacă el plănuiește să facă, toate tacticile pentru a fi în stare să urmărească dăruirea nu-l ajută.

Despre aceasta vine să ne spună versetul, că această chestiune de *Lishma*, denumită „partea ascunsă,” îi aparține Domnului Dumnezeu

nostru. Cu alte cuvinte, numai Creatorul îl poate ajuta, fiindcă nu este absolut nicio posibilitate ca el însuși să poată să o realizeze. Nu este la îndemâna omului deoarece este deasupra naturii. De aceea versetul spune, „Secretele aparțin Domnului Dumnezeu nostru,” adică îi aparțin Lui, fiindcă Creatorul va trebui să ne dea această forță denumită de „dăruire”.

De aceea înțelepții noștri au spus (*Kidushin* 30), „Înclinațiile omului îi biruiesc puterile în fiecare zi și caută să-l condamne la moarte, așa cum este spus 'Cel păcătos îl pândește pe cel drept, și caută să-l nimicească,' și dacă 'Creatorul nu îl ajută, nu îl va putea răzbi', așa cum este scris: 'Domnul nu-l va lăsa în mâinile lui.'”

Chestiunea „căutării să-l nimicească” înseamnă că dorește ca omul să facă totul pentru a primi, ceea ce înseamnă să fie separat de Viața Vieților. În mod natural omul rămâne o fiară. De aceea înțelepții noștri au spus, “Păcătoșii sunt considerați morți în timp ce sunt în viață.” Rezultă că se consideră „mort” când intenția lui este de primire. Aceasta este considerată separare. A fi răsplătit cu *Dvekut* (adeziune), înseamnă să i se acorde puterea de a dăruia – să aibă un asemenea lucru – pe care doar Creatorul i-l poate da; și nu este în puterea omului să-l obțină.

De aceea înțelepții noștri au spus, “înclinațiile omului îl biruiesc în fiecare zi și caută să-l nimicească”, și „dacă Creatorul nu îl ajută, nu îl va putea răzbi așa cum este spus: 'Domnul nu-l va lăsa în mâinile lui.'” Din ceea ce am explicat vom înțelege versetul, „Secretul aparține Domnului Dumnezeu nostru, dar lucrurile care sunt revelate ne aparțin nouă și fiilor noștri.” De aceea numai acțiunea este cea pe care noi o facem, iar partea ascunsă este cea pe care Creatorul o face.

Dar este totuși ceva pentru noi de făcut în legătură cu ceea ce este ascuns, astfel încât Creatorul să ne dea partea ascunsă. Acest lucru urmează legea că totul are nevoie de trezire de jos. Este lege că nu este lumină fără *Kli* (vas), adică nu este împlinire fără lipsă. Nu poți să adaugi nimic decât dacă este un spațiu gol, și atunci tu poți pune în el ce vrei. Dar dacă nu este niciun gol, niciun spațiu gol, cum putem noi adăuga ceva?

De aceea, mai întâi trebuie să constatăm că nu avem vas de dăruire

denumit „dorința de a dăru,” și de aceea aceasta este lumina noastră. Așa cum am explicat în articolele anterioare, principala răsplată este să obținem dorința de dăruire denumită „Lumina Reflectată,” așa cum este spus, „Întreaga răsplată pe care o sperăm este Lumina Reflectată” (Prefața generală la Pomul Vieții).

De aceea, dacă dorința de dăruire este denumită „Lumină”, atunci, această lipsă în care el vede că nu are puterea de a dăru, este denumită „Kli.” El simte că asta este ceea ce nu are, adică vede ce pierde neavând această putere denumită „puterea de a dăru.” Deci lipsa este construită în el conform senzației sale. Asta se numește „Kli” și „gol” pentru că aici - unde lui îi lipsește puterea de a dăru - este loc să intre această senzație. Aceasta este denumită „sosirea Luminii în Kli.”

Totuși noi trebuie să știm că primirea acestui *Kli* necesită multă muncă. Avem *Kelim* (vase-plural), denumite „lipsuri” pe care dorim să le umplem. Ele sunt denumite „*Kelim* (vase) ale iubirii de sine,” însemnând că dorim să primim împlinire. Acestea sunt *Kelim* foarte importante deoarece vin din partea Creatorului care le-a creat prin „existență din absență” deoarece El dorește să facă bine creaturilor Sale, adică dorește să le dăruiască împlinire. Dar cum poate dăru împlinire când nu este nici un loc gol în care să fie primită? Din acest motiv, El a creat aceste vase (*Kelim*) de existență din absență pentru a așeza plăcerea și încântarea în ele. Rezultă că aceasta este esența vasului (*Kli*) pe care l-a creat Creatorul.

Dar deoarece acest *Kli* este denumit „dorință de primire,” el a vrut să aibă echivalență de formă cu Creatorul, denumită „*Dvekut* (adeziune).” De aceea, acest *Kli* a fost decăzut din a fi un *Kli* de primire a abundenței superioare. Acum este nevoie de un nou *Kli* pentru primire, care se îmbracă în fostul *Kli*, și numai prin amândouă – acoperind dorința de dăruire în interiorul dorinței de primire – va fi un *Kli* adecvat pentru primire.

Precedentul *Kli*, denumit „dorință de primire,” a venit de la Emanator și cel de jos nu are nicio parte în munca dorinței de primire, ci totul vine de la Emanator. La fel, al doilea *Kli*, denumit dorința de a dăru, vine și el numai de la Emanator, și cel de jos nu poate adăuga, tot ca și în primul *Kli*, denumit „dorință de primire”. Dar diferența este

că vasul de dăruire trebuie să aibă mai întâi cererea de la cel de jos, care îl caută pe Creator să-i dea un *Kli* nou. Pe primul *Kli* nu l-a avut fiindcă i-a fost dat fără nicio trezire din partea celui de jos.

FĂ-ȚI UN RAV ȘI CUMPĂRĂ-ȚI UN PRIETEN 1

Articolul Nr. 1, 1984-85

În Mishnah (*Avot*, 1), Yehoshua Ben Perachia spune "Fă-ți un Rav (învățător), cumpără-ți un prieten, și judecă fiecare om după o scală de merit". Vedem că sunt aici trei lucruri: 1) Fă-ți un Rav; 2) cumpără-ți un prieten; 3) judecă fiecare om după o scală de merit.

Asta înseamnă că în afară de a-și face lui un Rav, este încă ceva în plus ce trebuie să facă el în relația cu colectivul. Cu alte cuvinte, angajarea în iubirea prietenilor nu este de ajuns. În plus, el va trebui să fie atent cu fiecare om și să-l judece după o scală de merit.

Trebuie să înțelegem diferența de exprimare dintre "a face", "a cumpăra", și „după o scală de merit”. „A face” este un lucru practic. Asta înseamnă că mintea nu e deloc implicată aici, doar acțiunea. Cu alte cuvinte, chiar dacă omul nu este de acord cu lucrurile pe care dorește să le facă, ci din contră, mintea îl face să vadă că nu este o acțiune care să merite, asta se numește a face, adică forță pură, fără niciun pic de creier, fiindcă este împotriva rațiunii omului.

În consecință, noi va trebui să interpretăm relația cu munca prin faptul că omul are nevoie să-și asume împărăția cerului, și aceasta se numește "acțiune". Este ca punerea jugului pe un bou ca să are pământul. Deși boul însuși nu vrea să facă această muncă, noi totuși îl forțăm.

La fel și cu împărăția cerului, și noi va trebui să ne forțăm și să ne înrobim pe noi înșine pentru că este porunca Creatorului, fără nicio potrivire sau motiv. Este așa fiindcă omul trebuie să accepte împărăția cerului nu pentru că corpul simte că îi va veni ca rezultat vreun profit, ci cu scopul de a da mulțumire Creatorului.

Dar cum poate fi corpul de acord cu asta? Din acest motiv munca trebuie să fie deasupra rațiunii. Este numită „Fă-ți un Rav”, deoarece acolo va trebui să fie împărăția cerului pentru că "El este mare și

conduce”.

Este scris în *Zohar* (“Introducere la Cartea Zohar”), “Frica este cea mai importantă, omului să-i fie frică de Cel de Sus pentru că El este mare și conduce, este Esența și Rădăcina tuturor lumilor, și toate sunt fără nicio urmărire față de El’. De aceea, omul va trebui să se teamă de Creator, pentru că el este mare și conduce peste tot. El este mare pentru că El este rădăcina din care provin toate lumile, iar măreția Lui este văzută din acțiunile Sale. Și El conduce peste tot fiindcă toate lumile pe care Le-a creat, amândouă, și cea de sus și cea de jos, sunt considerate ca fiind nimic față de El, pentru că ele nu au adăugat nimic la esența Lui”.

De aceea, ordinea pentru om în muncă este să înceapă cu “Fă-ți Rav,” și să ia asupra lui povara împărăției cerului, deasupra logicii și deasupra rațiunii. Asta se numeste „a face”, adică doar acțiunea, în ciuda dezaprobării corpului. Apoi, “cumpără-ți un prieten”. Cumpărarea este doar atunci când omul dorește să cumpere ceva; el trebuie să dea ceva ce deja a obținut. El dă ceea ce a avut de ceva timp și în schimb cumpără un obiect nou.

Este asemenea muncii lui Dumnezeu. Pentru ca omul să obțină *Dvekut* (adeziune) cu Creatorul, ceea ce înseamnă echivalența de formă, ca în “Așa cum El este milostiv, fii și tu la fel milostiv” el trebuie să renunțe la multe lucruri pe care le are pentru a cumpăra unirea cu Creatorul. Asta înseamnă “Cumpără-ți un prieten”.

Înainte ca omul să-și facă Rav, adică împărăția cerului, cum poate el să-și cumpere prieten, adică legătura cu Ravul? La urma urmei, el nu are încă Rav. Doar după ce și-a făcut Rav există acolo un punct în cererea corpului să facă concesii și astfel să cumpere alipirea, fiindcă dorește să aducă mulțumire Creatorului.

Mai mult de atât, noi va trebui să înțelegem că el are puterea să urmărească “cumpără-ți prieten” exact în aceeași măsură cu măreția Ravului. Asta fiindcă el este dispus să facă concesii astfel încât să se lege cu Ravul exact în aceeași măsură în care simte importanța Ravului, fiindcă atunci el înțelege că obținerea *Dvekut* (alipirii) cu Creatorul merită orice efort.

Rezultă că, dacă omul vede că nu poate birui corpul fiindcă el crede că nu este deajuns de puternic, fiindcă a fost născut cu o natură slabă, nu

este așa. *Motivul este că el nu simte măreția ravului.* Cu alte cuvinte, el nu are încă importanța împărăției cerului, așa că el nu are putere să se ridice deasupra pentru ceva care nu este foarte important. Dar pentru un lucru important, oricine poate ceda lucruri importante pe care le iubește ca să primească ce are nevoie.

De exemplu, dacă un om este foarte obosit și se duce la culcare în jur de ora 11, dacă se trezește la 3 dimineața, desigur că va spune că nu are energie să se scoale să studieze pentru că este foarte obosit. Și dacă se simte puțin slăbit și are un pic de temperatură, corpul cu siguranța nu va avea nicio putere să se ridice la timpul la care a fost programat să se scoale.

Dar dacă omul este foarte obosit, se simte bolnav, și dacă se duce să se culce la miezul nopții, dar este trezit la ora 1 am și i se spune că, “Este un incendiu în curte; și e gata să cuprindă și camera ta! Se trezește imediat și în schimbul efortului său își salvează viața”, el nu va căuta nicio scuză că e fără sens, obosit, sau bolnav. Din contră, chiar dacă este foarte bolnav, el va face orice efort să-și salveze viața. Evident, corpul are energia să facă tot ceea ce poate ca să obțină ceea ce dorește, pentru că va obține un lucru important.

De aceea, în timp ce lucrează la “Fă-ți Rav” omul crede că asta e “Pentru ei sunt viețile noastre și durata zilelor noastre”. În măsura în care el simte că aceasta este viața lui, corpul are destulă putere să se ridice deasupra tuturor obstacolelor, așa cum scrie în alegorie. Pentru acest motiv, în toate muncile omului, în studiu sau în rugăciune, el va trebui să concentreze toată munca lui pentru a obține măreția și importanța Ravului. Multă muncă și multe rugăciuni vor trebui facute numai pentru acest lucru.

În cuvintele *Zohar*-ului asta se numește “ridicarea Divinității din praf”, ceea ce înseamnă ridicarea împărăției cerului, care este coborâtă în praf. Cu alte cuvinte, omul nu pune un lucru important în țărână, pe când ceva care este neimportant este aruncat în țărână. Și fiindcă împărăția cerului, numită “Divinitate”, este “coborâtă în partea cea mai de jos” s-a spus în cărți că, înainte de fiecare acțiune spirituală, omul trebuie să se roage pentru a “ridica Divinitatea din praf”. Asta înseamnă rugăciunea prin care noi vom considera împărăția cerului ca fiind

importantă și asta va fi folositor pentru Ea în acțiune, și o va ridica la importanța Sa.

Acum putem înțelege ce spunem de rugăciunea de Roș Hașanah (Anul Nou), „Dă glorie poporului Tău”. Asta pare destul de curios. Cum este permis să te rogi pentru onoare? Înțelepții noștri au spus, „Fii foarte, foarte umil”, deci, cum ne putem ruga Creatorului să ne dea glorie?

Ar trebui să interpretăm că ne rugăm ca Creatorul să dea gloria lui Dumnezeu „poporului Tău”. Noi nu avem nicio glorie dumnezeiască, dar „Orașul lui Dumnezeu este coborât jos de tot”, numit „Divinitatea în praf”. De asemenea noi nu avem importanța reală a noțiunii „Fă-ți Rav.” De aceea, de Roș Hașana, în momentul când luăm asupra noastră Împărăția Cerului, noi cerem Creatorului să dea gloria lui Dumnezeu „poporului Tău”, pentru ca poporul lui Israel să simtă gloria Creatorului. Și atunci, vom fi capabili să ținem Tora și Mițvot în totalitate.

De aceea, ar trebui să spunem, „Dă gloria lui Dumnezeu poporului Tău,” adică El va da gloria lui Dumnezeu poporului lui Israel. Asta nu înseamnă că El va da gloria Israelului poporului lui Israel, ci că Creatorul va da gloria lui Dumnezeu poporului lui Israel, fiindcă asta este tot ceea ce avem nevoie ca să simțim importanța și măreția *Dvekut*-ului cu Creatorul. Dacă noi avem această importanță, fiecare om va fi capabil să facă eforturi și nu va mai fi nimeni în lume să spună că nu are putere să-și salveze viața și că vrea să rămână un animal, dacă el simte că acea viață este un lucru foarte important fiindcă el se poate bucura de viață.

Dar dacă omul nu simte că acea viață are sens, multă lume alege să moară. Este așa fiindcă niciun om nu poate experimenta suferința în viața sa fiindcă este împotriva scopului creației, deoarece scopul creației a fost „Să facă bine creaturilor Sale”, adică ele să se bucure de viață. De aceea, când cineva vede că nu poate fi fericit acum, sau cel puțin mai târziu, el comite suicid pentru că el nu are scopul vieții.

Rezultă că *tot ceea ce ne lipsește pentru a simți măreția Creatorului este, „Fă-ți Rav”*. Atunci, oricine va fi capabil să ajungă la scop, adică să adere la El.

Și noi va trebui de asemenea să interpretăm cuvintele lui Rabi Yoșua Ben Perahia- care spune trei lucruri : 1) Fă-ți Rav. 2) Cumpără-ți prieten. 3) Judecă fiecare om după o scală de merit – în scopul iubirii prietenilor.

Ar avea sens să crezi că prietenia se referă la doi oameni de același nivel în aptitudini și calități, deoarece atunci, li se pare mai ușor să comunice și se unesc ca unul. Și atunci, "Ei și-au ajutat fiecare prietenul" ca doi oameni care fac un parteneriat și fiecare investește energie egală, resurse și muncă. Apoi, profiturile sunt de asemenea împărțite egal între ei.

Dar, dacă unul este superior celuilalt, adică el investește mai mulți bani sau mai multă competență, sau mai multă energie decât celălalt, împărțirea profiturilor este de asemenea inegală. Acesta este numit "o treime de parteneriat" sau "un sfert de parteneriat". De aceea, nu este considerat un parteneriat real pentru că unul este de un statut mai mare decât celălalt.

Rezultă că, parteneriatul real este când fiecare face plata necesară cumpărării prietenului său - adică exact atunci când amândoi au un statut egal, și amândoi plătesc egal. Este ca o afacere din lumea corporală, când amândoi dau totul în mod egal ori nu poate fi un parteneriat real. De aceea "Cumpără-ți prieten" este când poate exista unire - când fiecare își cumpără prietenul său - doar când ei sunt egali.

Dar, pe de altă parte, este imposibil să învețe unul de la altul dacă nu vede că celălalt este mai mare decât el. Dar dacă celălalt este mai mare, el nu poate fi prietenul său, ci Ravul său, în timp ce el este considerat student. Atunci poate învăța cunoștințe sau virtuți de la celălalt.

De aceea este spus, "*Fă-ți Rav și cumpără-ți prieten*"; amândoi trebuie să existe. Cu alte cuvinte, fiecare ar trebui să-l privească pe celălalt ca prieten, și atunci este loc pentru cumpărare. Asta înseamnă că fiecare trebuie să îi plătească prin cedare celuilalt, precum un tată care renunță la odihna lui, muncește pentru fiul său, cheltuiește banii pentru fiul său, și face totul din cauza iubirii.

Dar aceasta este iubirea naturală. Creatorul dă iubirea naturală pentru ridicarea copiilor și astfel să fie continuitate în lume. Dacă de exemplu, tatăl ar ridica copiii pentru că este o Mițva (poruncă), copiii săi ar avea hrană, îmbrăcăminte, și alte lucruri care sunt necesare pentru copii ca urmare a faptului că omul este obligat să țină toate Mițvot. O dată el va ține Mițvot, iar altădată va face doar minimul, și copiii lui vor muri de foame.

De aceea Creatorul dă părinților iubirea naturală pentru copiii lor, pentru a exista continuitatea lumii. Asta nu este tot una cu iubirea prietenilor. Aici fiecare trebuie să facă el însuși eforturi mari pentru a crea în inima lui iubirea pentru prieteni.

Este tot una cu "Și cumpără-ți prieten". Odată ce înțelege, cel puțin intelectual, că are nevoie de ajutor și că nu poate face munca sfântă, ca urmare a faptului că înțelege cu mintea lui, el începe să cumpere, să facă concesii de dragul prietenului.

Este așa, fiindcă înțelege că munca este întâi de dăruire pentru Creator. Dar, este împotriva naturii lui, pentru că omul este născut cu dorință de primire doar pentru propriul său beneficiu. De aceea ne-a fost dat *remediul* prin care să mergem de la iubirea de sine, la iubirea pentru ceilalți, și prin asta el poate ajunge la iubirea pentru Creator.

De aceea, el poate găsi un prieten la nivelul său. Dar după aceea, să-și facă prietenul Rav, adică să simtă în el, că prietenul său este la un grad mai ridicat decât el, însă asta este ceva ce omul nu poate vedea, anume că prietenul său este ca un Rav și el este ca un student. Dar dacă nu-și privește prietenul ca pe un Rav, cum va învăța de la el? Asta se numește "A face" adică este o acțiune fără minte. Cu alte cuvinte, el trebuie să accepte, peste rațiune, că prietenul său este mai mare decât el, și asta înseamnă „A face,” adică, *acțiune deasupra rațiunii*.

În eseul, "Un discurs pentru Completarea Zohar-ului," este scris, "Pentru a primi prima condiție, fiecare student trebuie să se simtă cel mai mic dintre prieteni. În acea stare el poate primi aprecierea măreției celui mare". De aceea, el este explicit afirmând că fiecare va trebui să se vadă pe sine ca cel mai mic dintre studenți.

Și totuși, cum poate omul să se vadă pe sine ca cel mai mic dintre studenți? Aici se potrivește doar deasupra rațiunii. Asta se numește "Fă-ți Rav," adică fiecare dintre ei este considerat față de el Rav, iar el este privit numai ca student.

Acesta este un mare efort, fiindcă este lege că defectele celorlalți sunt mereu vizibile în timp ce propriile noastre defecte sunt întotdeauna ascunse. Și totuși, el trebuie să-i considere pe ceilalți ca fiind virtuoși, și asta este util pentru el ca să accepte ceea ce a spus sau a făcut celălalt și să învețe din acțiunile celorlalți.

Dar corpul nu este de acord cu asta pentru că de câte ori cineva trebuie să învețe de la altul, adică de la unul situat mai sus decât el, acela îl obligă la muncă, iar corpul refuză părerile și acțiunile altuia. Deoarece corpul vrea să se odihnească, este mai bine și mai convenabil pentru el să omită opiniile și acțiunile prietenului și astfel nu va trebui să facă efort.

De aceea, acest lucru se numește, "Fă-ți Rav." Deci, ca prietenul să-ți fie Rav, tu trebuie să îl *faci*. Cu alte cuvinte, nu este după rațiune, fiindcă rațiunea afirmă altfel, și uneori îi arată lui chiar opusul, cum că el poate fi ravul și celălalt studentul. De aceea este numit " Fă-ți" adică fă și nu gânde.

3) "Și judecă fiecare om după o scală de merit".

După ce am spus, " Cumpără-ți prieten", rămâne întrebarea, "Dar cum este cu restul oamenilor?" De exemplu, dacă un om alege câțiva prieteni din comunitatea lui și îi lasă pe ceilalți și nu se unește cu ei, întrebarea este, "Cum ar trebui el să-i trateze?" Până la urmă, ei nu sunt prietenii lui și, de ce nu i-a ales el? Ar trebui poate să spunem că el nu a găsit virtuți în ei care să merite să-l facă să se unească cu ei, adică, el nu îi apreciază.

Deci, cum ar trebui el să-i trateze pe restul oamenilor din comunitatea sa? Și, se aplică la fel și pentru restul oamenilor care nu sunt din acea comunitate, cum ar trebui el să-i trateze? Rabi Yoșua Ben Perahia spune despre asta, "Și judecă pe fiecare om după o scală de merit" adică omul trebuie să îi judece pe fiecare după o scală de merit.

Faptul că el nu găsește calități în ei, aceasta înseamnă că nu este vina lor. Din contră, nu este în puterea lui să fie capabil să vadă meritele publice generale.

Din acest motiv, el vede în funcție de calitățile sufletului său. Asta este adevărat în funcție de obținerea sa, și nu în funcție de adevăr. Cu alte cuvinte, există un astfel de lucru ca adevărul însuși, independent de ceea ce obține omul în cauză.

Există adevărul pe care fiecare îl obține în funcție de ajungerea sa, adică adevărul se schimbă în funcție de cel care îl obține. Înseamnă că este un subiect care se schimbă în funcție de schimbarea stărilor din cel care obține.

Dar adevărul real nu s-a schimbat în esența lui. Acesta este motivul

pentru care fiecare om poate obține același lucru în mod diferit. De aceea, în ochii mulțimii, poate fi aceea că mulțimea este în regulă, dar el vede diferit, în funcție de propriile lui calități.

De aceea, el spune, „Și judecă pe fiecare om după o scală de merit”, însemnând că el va trebui să-i judece și pe toți ceilalți, pe lângă prietenii lui, în mod favorabil- că ei sunt toți merituoși, iar el nu are nicio plângere în ceea ce privește purtarea lor, dar, pentru el însuși, el nu poate învăța nimic de la ei pentru că el nu are nicio echivalență cu ei.

FĂ-ȚI UN RAV ȘI CUMPĂRĂ-ȚI UN PRIETEN 2

Articol Nr. 08, 1984-1985

Considerând ce am discutat în articolul nr. 1 (1984-5), trebuie să elaborăm puțin.

Trebuie să discernem între a) om; și Creator; b) un om și prietenul său; și c) un om și restul oamenilor, care nu sunt prietenii lui, deși, se spune, „Toți ai Israelului sunt prieteni”.

La un moment dat, găsim cuvintele, „fă-ți Rav (profesor/persoană importantă) și cumpără-ți prieten,” sunt calea corecției, și altă dată, calea este în cuvintele, „Și judecă pe orice om favorabil”. (Avot, Capitol 1). Să înțelegem diferența între „fă” și „cumpără,” și sensul judecării favorabile.

Ar trebui să interpretăm „fă”, ca venind să elimine din rațiune. Este așa, fiindcă cum poate determina rațiunea ceea ce este bun pentru mine atunci când ea nu poate înțelege dacă ceva merită sau nu făcut? Sau vice versa, dacă rațiunea le consideră ca egale, cine va hotărî pentru o persoană ce să facă? Așadar, acțiunea poate decide.

Ar trebui să știm că sunt două căi înaintea noastră: să lucrăm pentru a dăruia sau să lucrăm pentru a primi. Sunt părți în corpul omului care îi spun, „vei reuși în viață dacă lucrezi pentru a dăruia, și asta este modul în care te vei bucura de viață.” Acesta este argumentul înclinației bune, așa cum au spus înțelepții noștri „Dacă faci așa, vei fi fericit în lumea asta și fericit pentru lumea următoare.”

Și argumentul înclinației rele este opus: este mai bine să lucrezi pentru a primi. În acea stare, numai forța denumită „acțiunea care este

deasupra rațiunii” hotărăște, nu intelectul sau emoția. Aceasta este motivul pentru care „a face” este numit „deasupra rațiunii” și „deasupra raționalului” și asta este forța denumită „credința care este împotriva intelectului”.

„Cumpără” este conform rațiunii. În mod normal, oamenii vor să vadă ce vor să cumpere, așa că vânzătorul le arată bunurile și ei negociază dacă merită sau nu prețul pe care comerciantul îl cere. Dacă nu cred că merită, ei nu cumpără. Așadar, a cumpăra este conform rațiunii.

Acum vom explica subiectul „Rav” și subiectul „prieten.” Un prieten este ceva numit „societate”, când oamenii se adună și vor să se unească. Asta se poate întâmpla prin echivalență de formă, prin faptul că toți se vor îngriji de dragostea pentru ceilalți. Prin asta, ei se unesc și vor deveni unul.

Așadar, când o societate stabilește să devină un singur grup, vedem că oamenii care se gândesc să creeze o astfel de societate caută de obicei oameni care sunt la fel în viziune și atribuții și pe care îi văd mai mult sau mai puțin egali. Altfel, nu-i vor accepta în grupul pe care vor să îl stabilească. Și apoi începe munca de iubire pentru prieteni.

Dar, dacă nu sunt echivalenți cu țelul societății de la început, înainte chiar să intre în societate, nu se poate aștepta să iasă ceva din acea legătură. Numai dacă a fost o egalitate aparentă între ei înainte să intre în societate se poate spune că ei încep să se străduiască în munca de iubire pentru ceilalți.

Între om și Creator

Între om și Creator, ordinea începe cu „Fă-ți un Rav,” și apoi, „Cumpără-ți un prieten.” Cu alte cuvinte, mai întâi cineva trebuie să creadă deasupra rațiunii că Creatorul este măreț, așa cum este scris în *Zohar* (p 185, paragraf 191 în Comentariul Sulam), „Frica, cea care este noțiunea de bază, înseamnă că omul ar trebui să se teamă de Îndrumătorul său deoarece El este măreț și conduce.”

În măsura în care omul crede în măreția Creatorului, care este numit „Mare”, el are puterea, să dea pentru a „cumpăra,” însemnând să *cumpere în ciuda iubirii de sine* pentru a obține echivalență de formă, denumită *Dvekut* (adeziunea) cu Creatorul. Și asta se numește *Haver* (prieten):

cineva care este în *Hibur* (legătură/conexiune) cu Creatorul.

Când sunt cumpărate lucruri materiale, trebuie să dăm bani, onoare, sau pur și simplu să facem un efort pentru a le obține. La fel, când o persoană dorește să cumpere legătura cu Creatorul, trebuie să abandoneze dragostea de sine, deoarece, altfel, nu poate obține echivalența de formă.

Când cineva vede că nu este potrivit pentru a face concesii ca să cumpere echivalența de formă, nu înseamnă că s-a născut cu un caracter slab și, de aceea, nu-și poate depăși iubirea de sine. Dimpotrivă, greșala este în „Fă-ți Rav,” adică el nu lucrează la noțiunea de credință, deoarece, pe măsura importanței credinței lui în măreția Creatorului va fi puterea lui să facă concesii.

Mai mult, cineva trebuie să știe că dacă dorește să măsoare nivelul de credință, îl poate vedea în gradul de concesii pe care le poate face în dragostea de sine. Apoi, își va cunoaște nivelul în munca credinței deasupra rațiunii. Asta se aplică între om și Creator.

Între om și prietenul său

Între om și prietenul său, ar trebui să începem cu „Cumpără-ți prieten,” și apoi „Fă-ți Rav.” Asta este așa deoarece atunci când un om caută un prieten, ar trebui mai întâi să-l examineze să vadă dacă chiar merită să se conecteze cu el. Până la urmă, vedem că a fost făcută o rugăciune specială în referitoare la prieten, pe care o spunem după binecuvântări în rugăciune, „... Ține-ne departe de om rău și de prieten rău”.

Asta înseamnă că înainte ca cineva să își ia un prieten, trebuie să-l examineze în fiecare mod posibil. În acel moment, trebuie să-și folosească rațiunea. De aceea nu este spus, „Fă-ți prieten,” deoarece „a face” implică deasupra rațiunii. De aceea, în ceea ce privește omul și prietenul său, el ar trebui să se ducă cu rațiunea lui și să examineze cât de mult poate dacă prietenul este în regulă, așa cum ne rugăm în fiecare zi, „țină-ne departe de om rău și de prieten rău.”

Și când omul vede că merită să se conecteze cu el, trebuie să plătească pentru a se conecta cu acela, adică să facă concesii în dragostea de sine, și, în schimb va primi puterea de dragoste pentru alții. Și apoi, se

poate aștepta de asemenea, să fie recompensat cu iubirea pentru Creator.

După ce el s-a conectat cu un grup de persoane care doresc să obțină nivelul de iubire pentru Creator, și dorește să ia de la ei puterea ca să muncească pentru a dăruia și să fie impresionat de cuvintele lor despre necesitatea obținerii iubirii pentru Creator, trebuie să considere fiecare prieten din grup ca fiind mai mare decât el.

Este scris în cartea, Matan Tora (Dăruirea Torei, p 143), că cineva nu este impresionat de societate, sau să le acorde apreciere pentru ceva, decât dacă consideră societatea ca fiind mai mare decât el însuși. Acesta este motivul pentru care fiecare trebuie să simtă că este cel mai mic dintre ei toți, deoarece, cineva care este măreț nu poate primi de la cineva care este mai mic decât el, cu atât mai puțin să fie impresionat de cuvintele lui. Dimpotrivă, numai cel mic este cel care este impresionat apreciindu-l pe cel mai mare.

Rezultă că în al doilea stadiu, când fiecare trebuie să învețe de la ceilalți, acolo este problema de „fă-ți Rav.” Asta deoarece, ca să fie în stare să spună că prietenul său este mai mare decât el însuși, trebuie să folosească „a face,” care este a face fără motiv, deoarece numai deasupra rațiunii poate spune că prietenul său este la un nivel mai înalt decât el. De aceea, între om și prietenul său, ordinea este să se înceapă cu ținerea de „cumpără-ți prieten”, și apoi, „fă-ți Rav.”

Între un om și ceilalți oameni.

Mishna ne spune, “Fă-ți Rav, cumpără-ți prieten și judecă pe orice om favorabil” (*Avot*, Capitolul 1)

Am explicat că între un om și prietenul său ordinea este că mai întâi te duci și îți cumperi un prieten – și am explicat că a cumpăra este conform rațiunii – și apoi trebuie să te angajezi în “fă-ți Rav.” Iar între om și Creator, ordinea este, mai întâi “fă-ți Rav,” și apoi, “cumpără-ți prieten.”

Trebuie să pricepem sensul spunerii că pe orice om “judecă-l favorabil.” Este asta cumpărare sau facere? Conform celor de mai sus, trebuie să interpretăm înțelesul la “și judecă pe fiecare persoană favorabil” ca este “a face,” nu “a cumpăra.”

De exemplu, să presupunem că sunt mulți oameni într-o comunitate,

și un mic grup dintre ei decide că vor să se unească într-o societate care se angajează în dragostea de prieteni. Și să spunem de exemplu, că sunt 100 de oameni în comunitate, și zece decid să se unească. Ar trebui să examinăm de ce anume acei zece indivizi decid să se unească și îi exclud pe alții din adunare. Este așa fiindcă găsesc că acei oameni sunt mai virtuoși decât restul oamenilor din comunitate, sau pentru că sunt mai răi decât ceilalți și trebuie să facă acțiuni ca să se ridice pe scara Torei și a fricii?

Conform cu ceea ce a fost menționat mai sus, putem interpreta că motivul pentru care acei oameni au fost de acord să se unească într-un singur grup care să se angajeze în iubirea pentru prieteni este deoarece fiecare simte că au o singură dorință care le poate uni toate punctele de vedere, astfel încât să primească puterea pentru dragostea pentru ceilalți. Este o maximă faimoasă a înțelepților noștri, "Așa cum fețele lor sunt diferite, punctele lor de vedere diferă". Așadar, aceia dintre ei care au fost de acord să se unească într-un grup, au înțeles că nu este o așa mare distanță între ei, în sensul că recunosc necesitatea de a munci în iubire pentru ceilalți. De aceea, fiecare dintre ei va putea face concesii în favoarea celorlalți, și se pot uni în jurul acestui lucru. Dar restul persoanelor nu au înțeles necesitatea muncii la iubirea pentru ceilalți; așadar, nu se pot lega cu ei.

Prin urmare, rezultă că atunci când se angajează în unitatea iubirii pentru prieteni, fiecare examinează la celălalt rațiunea și atribuțiile sale, să vadă dacă se califică sau dacă e vrednic pentru a se alătura societății în care acei oameni au decis să poată intra. Este așa cum interiorul rațiunii ne rugăm, "Ține-ne departe de om rău și de prieten rău".

Reiese că el se mândrește față de ceilalți oameni din comunitate. Cum este permis? În definitiv, este împotriva unei legi explicite care spune, "Rabbi Levitas, om din Yavne, ar spune, 'Fii foarte, foarte umil'" (*Avot*, Capitolul 4).

Rabbi Yehoshua Ben Perahia spune despre asta, "'Judecă pe fiecare om favorail' (*Avot*, Capitolul 1) înseamnă că în ceea ce privește restul oamenilor, ar trebui să mergă deasupra rațiunii, ceea ce se numește "a face", adică, a acționa fără să raționeze. Este așa, deoarece rațiunea sa îi arată că ei nu sunt atât de potriviți precum oamenii cu care s-a asociat și

asta este ceea ce fiecare își spune lui însuși. Așadar, fiecare se mândrește considerându-se deasupra celorlalți. Sfatul pentru asta este ceea ce el spune, „Și judecă pe orice om favorabil.”

Asta înseamnă că, în ceea ce îi privește pe restul oamenilor din comunitate, ar trebui să-i judece favorabil, și să spună că, într-adevăr sunt mai importanți decât el, și că este greșeala lui că nu poate aprecia măreția și importanța celor mulți, denumit de înțelepții noștri, „orice om.” Așadar, conform rațiunii, nu le vede măreția, și am spus că între un om și prietenul său ar trebuie să fie „cumpărare.” Totuși, trebuie să folosească „a face,” care este deasupra rațiunii. Și aceasta se numește, „judecă pe orice om favorabil.”

STÂNCĂ PUTERNICĂ A IZBĂVIRII MELE

Articolul Nr. 13, 1984-85

În cântecul de Hanuka spunem: „Stâncă puternică a izbăvirii mele, să te slăvesc pe Tine este o încântare, reclădește Casa mea de Rugăciune și acolo noi îți vom aduce o ofrandă de recunoștință”. Cântecul începe cu cuvinte de slavă, „să Te slăvesc pe Tine este o încântare” și apoi încep cu cuvintele rugăciunii „reclădește Casa mea de Rugăciune”.

Apoi revine la cuvintele de mulțumire și slăvire: „și acolo noi îți vom aduce o ofrandă de recunoștință”.

Așadar, sunt aici trei lucruri, similare cu ordinea din rugăciune:

1. Prima treime din Optsprezece (o parte de rugăciune) este slăvirea și mulțumirea.
2. A doua treime o reprezintă motivele.
3. Ultima treime este încă o dată slăvirea și mulțumirea.

De aceea, începem cu prezentul, după cum este spus: „Ca să Te slăvesc pe Tine, este o încântare”, adică, Îți mulțumim și Te slăvim, pentru binele pe care l-am primit de la Tine. Este cum au spus înțelepții noștri: „Omul ar trebui întotdeauna să-L slăvească pe Creator, și apoi să-L roage” (*Brahot* [Binecuvântări], 32).

Motivul este că, acela care crede că Creatorul este îndurător și milostiv, și că El dorește să facă bine creaturilor, are loc de rugăciune. De

aceea, noi trebuie întâi să dovedim slava Creatorului, adică însăși omul va trebui să dovedească slava Creatorului. Asta nu înseamnă că Creatorul va trebui să vadă că omul Îl slăvește, fiindcă Creatorul nu are nevoie de oameni, ci omul însuși trebuie să vadă slava Creatorului, și, apoi îi poate cere Lui, fiindcă atitudinea Lui e să facă bine creaturilor Sale.

Deci, după ce am spus: „să Te slăvesc este o încântare”, urmează rugăciunea, și spunem: „Reclădește Casa mea de Rugăciune”.

Ce este „Casa mea de Rugăciune”? Înseamnă după cum e scris: „chiar și pe ei o să-i aduc la Muntele Meu Sfânt, și o să-i fac să se bucure în Casa Mea de Rugăciune”. „Muntele Meu Sfânt”, *Har* (munte) provine din cuvântul *Hirhurim* (gânduri/cugetări), cu alte cuvinte, El le va aduce gânduri de *Kduša* (sfințenie)—astfel că toate gândurile lor vor fi doar la *Kduša*.

„Și îi voi face pe ei fericiți, în Casa Mea de Rugăciune”, este inima omului, astfel încât, acolo va fi un loc al prezenței Divinității. Divinitatea este numită „Rugăciune”, după cum este știut că *Malhut* este numită Rugăciune, așa cum este scris: „Iar eu sunt toată Rugăciune”.

După „Reclădește Casa Mea de Rugăciune”, urmează „și acolo Îți vom aduce ofranda noastră de recunoștință.” Rezultă că întâi este slăvirea, apoi urmează rugăciunea, și iarăși slăvirea, ca și ordinea rugăciunii care se încheie cu slăvire și mulțumire.

Dar ce poate acela să facă dacă el dorește să înceapă cu slăvire, însă inima lui este închisă și simte că este plin de greșeli și nu poate deschide gura ca să cânte și să slăvească? Sfatul este să meargă deasupra rațiunii și să-și spună că totul este „acoperit cu *Hasadim* (milostenii).” Cu alte cuvinte, va trebui să spună că totul este *Hesed* (har/milă), dar îi este ascuns lui fiindcă el nu este pregătit încă să vadă încântarea și plăcerea pe care Creatorul Le-a pregătit creaturilor Sale.

Și după ce el a motivat slăvirea Creatorului – adică el crede, dincolo de rațiune, că totul este bunătate și milostenie – el va trebui să se roage ca Creatorul să-i corecteze inima ca să devină „Casa Mea de Rugăciune”, adică, vor apărea acolo îndurările Creatorului. Aceasta se numește „revelarea de *Hasadim*”

Și apoi: „Acolo vom aduce ofrandă de mulțumire”, adică el va mulțumi pentru că a avut privilegiul să i se ofere vasele de primire.

Aceasta se numește: „Acolo vom aduce ofrandă de mulțumire”, pentru că a fost răsplătit cu sacrificarea dorinței lui de primire. În schimb, a venit dorința de dăruire, care este numită „locul Templului”.

Dar lucrul cel mai important pentru om, este ca întâi să aibă dorința de a sacrifica dorința de primire. Și din moment ce dorința de primire este însăși esența Creatorului, creatura o iubește și este foarte greu pentru ea să înțeleagă că ea trebuie să fie anulată fiindcă altfel este imposibil să fie răsplătită cu ceva spiritual.

În corporal, vedem că omul, în ceea ce-l privește, are o dorință, o lipsă care vine din interiorul corpului său, și mai are o dorință pe care o dobândește din exterior, nu de la el însuși. Cu alte cuvinte, dacă nu ar fi existat nimeni în afara lui care să nască în el această dorință, nu ar fi simțit niciodată că ar fi avut nevoie de ea, însă oamenii din exterior nasc în el această dorință.

De exemplu, o persoană singură, tot va dori să mănânce, să bea, să doarmă, și tot așa, chiar și când nu sunt alți oameni în jurul său. Dar, dacă sunt oameni împrejur, este o noțiune de rușine, pe care i-o impun ceilalți. Atunci persoana trebuie să mănânce și să bea ceea ce îl obligă oamenii din jurul său.

Aceasta este vizibil în primul rând la îmbrăcăminte. Acasă, o persoană poartă ceea ce îi este confortabil. Dar când se afla printre oameni, trebuie să se îmbrace în concordanță cu felul pe care îl agreează ceilalți. Nu are nicio șansă să aleagă, fiindcă rușinea îl obligă să urmeze moda lor.

La fel este și în spiritualitate. Un om are în interiorul lui o dorință a lui. Cu alte cuvinte, chiar și când este singur și nu sunt oameni împrejur ca să-l influențeze sau de la care să absoarbă câteva dorințe, el primește o trezire și arde de dorința de a fi servitorul Creatorului. Dar propria-i dorință, probabil că nu este suficient de mare, astfel încât să nu fie nevoie s-o întărească și să poată lucra cu ea ca să obțină scopul spiritual. De aceea, exista o cale – ca și în corporal – de a întări această dorință, prin oamenii din jur, care îl vor obliga să le urmeze vederile și spiritul.

Aceasta este făcută prin unirea cu oameni pe care el îi vede că au, de asemenea, nevoie de spiritualitate. Și dorința lui este ca acei oameni din jurul lui să nască în el o dorință și astfel el să primescă o dorință mărită

pentru spiritualitate. Cu alte cuvinte, suplimentar dorinței pe care a avut-o în interior, el primește și o dorință pentru spiritualitate pe care ei au născut-o în el și, atunci el dobândește o dorință imensă, cu ajutorul căreia poate obține scopul.

Prin urmare, *iubirea pentru prieteni* este acolo unde fiecare om din grup, în afara faptului că are o dorință proprie, dobândește și dorința de la prieteni. Aceasta este o mare realizare care poate fi obținută *doar* prin iubirea pentru prieteni. Dar, omul trebuie să aibă mare grijă să nu se afle printre prieteni care nu au dorința de a se autoexamina, aceasta fiind temelia muncii lor – indiferent dacă este pentru dăruire sau primire – și să vadă dacă fac acțiuni în scopul de a găsi calea adevărului, care nu este altceva decât calea dăruirii.

Doar într-un asemenea grup este posibil să inserezi prietenilor dorință de dăruire, adică, fiecare să absoarbă această lipsă de la prieteni, pe care el însuși o simte ca pe lipsă a puterii de dăruire și, oriunde merge, el să caute cu nerăbdare un loc în care, poate, cineva va fi în stare să-i dea dorința de dăruire.

Prin urmare, când vine într-un grup în care toată lumea este însetată de puterea de dăruire, fiecare primește această putere de la toți ceilalți. Aceasta este considerată primirea puterii din exterior, ca adaos la puterea mică pe care omul o are în el.

Dar, opus acesteia, există o forță din exterior, de la care este interzis să primești orice sprijin, chiar dacă această forță pe care el o poate primi din exterior îi va da combustibil pentru muncă. Omul trebuie să fie foarte atent să nu o primească. Și el trebuie să aibă mare grijă, deoarece corpul tinde să primească putere de muncă exact de la oamenii din exterior. Asta vine către om atunci când el aude că se spune despre el, că: este o persoană virtuoasă, sau un discipol înțelept, sau un om cu frica de Divinitate, sau, când se spune despre el că este o persoană care caută adevărul. Când un om aude aceste lucruri, că munca sa este apreciată, aceste cuvinte îi dau tăria de a munci, fiindcă primește onoruri pentru munca lui.

Și, atunci el nu mai are nevoie de credința peste rațiune și de puterea dăruirii, adică să-l ajute Creatorul și aceasta să fie motivația lui. În locul acestui lucru, el primește combustibil din exterior. Cu alte cuvinte,

oamenii din exterior îl obligă să se angajeze în Tora și *Mitzvot* (porunci).

Aceasta este noțiunea de umil – unul din motivele ei este că în umilință nu va fi nicio hrană pentru cei din exterior. De aceea omul trebuie să umble umil, după cum este scris: „Și să umbli umil cu Domnul Dumnezeul tău”.

Cei din exterior sunt oamenii care se află în afara lui. Ei se hrănesc din munca lui – adică, după ce omul aude că este respectat – el învață să muncească pentru cei din exterior și nu pentru Creator. Este așa, fiindcă omul nu mai are nevoie de Creator ca să-l aducă mai aproape de munca Lui fiindcă el acum funcționează datorită oamenilor din afară, care îi dau combustibil ca să studieze și să lucreze pentru ei. Cu alte cuvinte, ei sunt aceia care îl obligă să muncească, și nu este Creatorul cel care îl obligă să muncească pentru El. Din contră, ceilalți îl forțează să muncească pentru ei și astfel ei îl vor respecta, etc.

Rezultă că acest lucru este tot una cu a munci pentru un *dumnezeu străin*. Adică, ei îi comandă să muncească pentru răsplata respectului și a aprecierii pe care ei i-o vor da în schimbul angajării în Tora și *Mitzvot*. Asta înseamnă că dacă ei nu cunosc munca lui, și el nu vede că există cineva care observă că el este angajat în Tora, nu există nimeni care să-l oblige să muncească. Asta se numește „constrângerea celor din exterior” și acesta este motivul pentru care omul trebuie să muncească într-o formă ascunsă.

Dar, munca într-o formă ascunsă nu este de ajuns. Deși acum este adevărat că doar Creatorul îl obligă să facă munca sfântă, mai trebuie să mai fie și altceva: un om trebuie să muncească nu cu scopul de a primi recompensă. Aceasta este o problemă cu totul diferită fiindcă este împotriva naturii noastre. Suntem creați cu natura numită „dorință de primire”. Dar acum trebuie să muncim doar în scopul dăruirii și să nu primim nimic pentru noi.

Pentru aceasta trebuie să căutăm o societate în care fiecare crede că trebuie să muncim pentru a dăruii. Dar, aceasta este o forță mică în interiorul unui om, el trebuie să caute oameni care la rândul lor caută aceste puteri. Atunci, uniți, fiecare din ei poate primi putere de la ceilalți, și asta este tot ceea ce are omul nevoie. Apoi, Creatorul îi va trimite ajutor de Sus, astfel încât noi vom fi capabili să mergem pe calea dăruirii.

DAR CU CÂT ÎI ASUPREAU MAI TARE

Articol Nr. 16, 1984/1985

Este scris, „Însă cu cât erau ei mai asupriți, cu atât se înmulțeau și se răspândeau mai mult”, astfel încât au ajuns să se teamă de israeliți” (Exodul 1:12). Înțelesul cuvintelor, „Dar cu cât erau ei mai asupriți” este acela că se vor înmulți și răspândi în aceeași măsură în care sunt asupriți. Se pare că este ca o condiție – să nu poată fi multiplicare și răspândire în muncă înainte de a fi o bază a asupririi.

Dar ca să înțelegem cele scrise mai sus, trebuie să ne cunoaștem învățătura, adică să știm care este esența noastră. Așa cum se explică în introduceri, este numai dorința noastră de primire. Și cu siguranță, când dorința de primire își împlinește ce a dorit, împlinirea nu se consideră muncă, deoarece muncă este aceea pentru care ești recompensat.

Cu alte cuvinte, munca reprezintă acțiuni pe care omul le-ar evita, și le face numai pentru că nu are de ales, fiindcă dorește să primească recompensă. Recompensa este considerată lucrul după care tânjește, și singura lui poftă și aspirație este pentru acel lucru. Adevărata poftă înseamnă că acest lucru îl cuprinde atât de adânc încât spune, „Mai bine aș muri decât dacă să trăiesc și să nu o obțin.” Rezultă că dacă nu are o durere și un chin pentru ceea ce pofteste, nu se consideră tânjire. Și această tânjire este măsurată de mărimea suferinței.

De aceea, rezultă că dacă cineva dorește să primească niște satisfacții, mai întâi trebuie să fie o lipsă. Este așa, deoarece nu este nicio lumină fără *Kli* (vas), și nimeni nu-l poate umple cu nimic, dacă nu este o lipsă. De exemplu, cineva nu poate mânca fără apetit sau nu se poate bucura de odihnă fără oboseală.

Așadar, cineva nu suferă fiindcă „egiptenii” din corpul său îl asupresc, până când nu mai vrea să asculte de ei, și vrea să meargă pe o cale care nu le place. Rădăcina primirii din om este numită “iubire de sine”, și asta se consideră Egipt. Sunt multe națiuni, care sunt numite în general “cele șaptezeci de neamuri,” și care sunt opuse la *Kedusha* (sfințenie). „Șaptezeci de neamuri” sunt cele șapte Sfirot, unde fiecare Sfira conține zece Sfirot, și de aici numărul de șaptezeci de națiuni. De

asemenea, fiecare națiune are propria-i dorință unică.

Klipa (coajă) Egiptului este o *Klipa* generală. Este acolo unde scânteile de *Kdusha* au căzut, și pe care poporul lui Israel – care era în Egipt – a trebuit să le corecteze. Așadar, mai întâi trebuie să fie durerea și chinul, ca să nu poată ieși de sub conducerea lor, așa cum este scris, “Și copiii lui Israel au gemut din cauza muncii lor și ei au plâns; și plânsul datorat muncii lor a venit Sus la Dumnezeu. Și Dumnezeu le-a auzit geamătul”.

Trebuie să facem o precizare la cuvintele “din cauza muncii lor” deoarece este scris de două ori. Trebuie să explicăm că toate gemetele din muncă înseamnă că nu puteau munci pentru Creator. Într-adevăr, suferința lor era din cauză că nu puteau să facă munca pe care o făceau ca să fie pentru Creator, ci era pentru *Klipa* (coaja) Egiptului. De aceea este scris de două ori, “din cauza muncii”.

1) Toate suspinele nu erau pentru că le lipsea ceva. Le lipsea numai un singur lucru, adică nu doreau niciun lux sau plată. Singura lor lipsă pentru care simțeau durere și suferință era aceea că nu puteau să facă ceva pentru Creator. Cu alte cuvinte, ei își doreau să aibă o dorință care să-i aducă mulțumire Creatorului și nu lor înșiși, dar nu au putut să o facă și asta i-a chinuit. Asta se numește “să vrei să ai o alipire la spiritualitate.”

2) Acest al doilea “Din cauza muncii” vine să îi învețe că, “Și plânsul lor a urcat la Dumnezeu,” și că dacă Dumnezeu le-a auzit suspinele, a fost pentru că singura lor cerere a fost munca. Asta vine să arate către celălalt “Din cauza muncii.” Reiese că tot exilul pe care l-au simțit a fost numai pentru că erau sub conducerea *Klipa* Egiptului și nu puteau să facă nimic care să fie pentru dăruire.

Este scris în *Zohar* (Exodul, paragraf 381 în Comentariul *Sulam*), “Rabbi Yehuda a spus, ‘Vino și vezi că este așa cum a spus Rabbi Yehoshua din Sakhin, ‘Atâta timp cât preotului lor i s-a dat stăpânire peste Israel, plânsul Israelului nu a fost auzit. Când preotul a căzut, este scris, ‘Regele Egiptului a murit,’ și imediat, ‘Și copiii lui Israel au gemut din cauza muncii lor și plângeau; plânsul lor din cauza muncii a ajuns la Dumnezeu. Și Dumnezeu le-a auzit geamătul.’ Dar până atunci nu li s-a răspuns la plânsul lor.’”

De aceea, putem spune că dacă nu este timp să fie detronat preotul Egiptului, nu este loc pentru alegere sau pentru ca ei să se mântuiască sau

să fie izbăviți din exil. El spune (Exodul, Paragraf 380 în Comentariul *Sulam*), “‘În acele zile multe.’ ‘Multe’ se referă la șederea neamului lui ‘Israel’ în Egipt, adică a venit sfârșitul. Și din moment ce exilul lor s-a terminat, ce se spune? ‘Regele Egiptului a murit.’ Ce înseamnă asta? Înseamnă că preotul Egiptului a fost coborât din statutul său și a căzut din aroganța lui. De aceea scrierile spun despre el, ‘Regele Egiptului a murit,’ deoarece declinul este considerat de el moarte. Căci atunci când regele Egiptului – care era preotul – a căzut, Creatorul și-a amintit de Israel și le-a auzit gemetele.”

Zoharul pune această întrebare despre versul, “În durerea ta, când toate aceste lucruri au venit asupra ta” (Deuteronomul 4). Asta înseamnă că înainte ca totul să aibă loc, este imposibil să obții perfecțiunea. Reiese că voi aveți o scuză, un pretext că toate lucrurile prin care ei trebuie să treacă pot fi trăite prin suferință, și asta nu se măsoară prin cantitatea de suferință, ci pe măsura simțirii (vezi *Zoharul*).

Putem înțelege asta printr-o alegorie. Dacă un om trebuie să facă un kilogram de muncă, ceea ce sunt o mie de grame de suferință, recompensa vine și pentru asta. Așa cum au spus înțelepții noștri, “Recompensa este pe măsura durerii.” Asta înseamnă că munca pe care cineva trebuie să o depună înainte să primească recompensa este fiindcă nu există lumină fără *Kli*, deoarece nu există nicio împlinire fără lipsă. Și munca pe care o face cineva, este calificarea pentru primirea nevoii și, după aceea, el va putea primi în el împlinirea.

Să spunem că acel om poate oferi intermitent o mie de grame de lipsă, care sunt judecate în calitate și cantitate. Omul se poate strădui zece minute pe zi, adică să regrete îndepărtarea sa de Creator, sau, poate să regrete îndepărtarea de Creator zece minute pe săptămână, sau zece minute pe lună.

La fel este și cu calitatea suferinței lui când el își amintește că este îndepărtat de Creator. Deși îl doare nu este atât de teribil și sunt lucruri care îl dor și mai tare, lucruri după care tânjește. Prin urmare, ar trebui să contemple de asemenea și calitativ. Așadar, omul are de ales, deși el trebuie să experimenteze întregul proces al muncii și durerii până la capăt, până când ajunge la starea de “Și te vei întoarce la Domnul Dumnezeuul tău și vei asculta vocea Lui.”

Așadar, omul are posibilitatea să scurteze timpul procesului de durere de la Torat prelungirii timpului, care, așa cum am spus, este numit "cantitate," și să adauge în calitate, adică simțind suferința că este îndepărtat de Creator.

Dar va trebui să știm că este o diferență mare între cantitate și calitate în modul de muncă. Când se consideră calitatea de timp, omul își poate aranja programul, adică, cantitatea de timp pe care și-o alocă lui însuși, chiar prin forțare. Asta înseamnă că, chiar dacă corpul nu dorește să stea tot timpul pe care l-a decis pentru lecție, adică el trebuie să stea câteva minute sau ore și să regrete că este îndepărtat de Creator. Dacă el are o dorință puternică și nu are un caracter slab, poate sta și respecta programul pe care și l-a stabilit, deoarece acesta este un act, și prin acțiuni, omul poate face lucruri prin constrângere.

Dar în ceea ce privește calitatea, asta este foarte dificil, fiindcă cineva nu se poate forța să simtă altfel decât ceea ce simte. Dacă își examinează sentimentele de durere și suferință fiindcă el este îndepărtat de Creator, uneori el ajunge la o stare în care nu îi mai pasă. Atunci el nu știe ce să facă, fiindcă el nu poate schimba ceea ce simte, și atunci este dezorientat.

Aceasta cauzează prelungirea exilului fiindcă este greu pentru noi să dăm cantitatea necesară, cu atât mai puțin calitatea. Și când el începe să cerceteze calitatea lipsei, vede că nu simte durere, că este aparent inconștient, nesimțitor. Și, deși îndepărtarea de Creator înseamnă că nu are viață, nu îl doare că nu are viață. Apoi nu are nicio altă alegere decât să se roage la Creator să îi dea puțină viață, și astfel el va simți că este periculos de bolnav și trebuie să își vindece sufletul.

Și uneori cineva ajunge într-o asemenea stare unde el este într-un asemenea declin încât nici măcar nu are puterea să se roage pentru asta. Din contră, este într-o stare de completă indiferență. Asta se numește "a fi într-o stare de nemișcat", adică este complet nemișcat.

În acea stare, numai societatea îl poate ajuta. Cu alte cuvinte, dacă vine printre prieteni și nu îi critică în niciun fel, testând dacă și ei au aceleași obstrucții și gânduri dar pe care le-au depășit, sau ei nu acordă niciun interes introspecției și de aceea se pot angaja în Tora și Mițvot, atunci cum poate el să fie ca ei?

În acel moment, nu poate primi nicio asistență din partea societății

deoarece el nu are *Dvekut* (adeziune) cu ei deloc, deoarece sunt prea mici ca să-i fie prieteni. Așadar, în mod natural, nu este deloc afectat de ei.

Dar dacă el vine printre prietenii lui nu cu capul sus, gândindu-se că el este deștept și prietenii lui sunt proști – ci dimpotrivă, își aruncă mândria la o parte și respectă legea, "Sărăcia îi urmărește pe cei săraci," nu numai că el este într-o stare de declin, și nu simte nevoie pentru spiritualitate, dar primește de asemenea gânduri de mândrie, adică el este mai înțelept decât toată societatea sa.

Acum haideți să ne întoarcem la prima întrebare, referitor la ceea ce spune *Zoharul*, "Și din moment ce exilul a fost terminat," ce spune, "Regele Egiptului a murit," deoarece el consideră detronarea drept moarte. Și deoarece regele Egiptului, care este preotul lor, a căzut, Creatorul și-a amintit de Israel și le-a auzit rugăciunile. Rezultă că este un pretext că nicio rugăciune nu va ajuta până la momentul potrivit. Așadar, nu este nimic de făcut, deoarece Creatorul nu le va auzi rugăciunea.

Cu cuvintele de mai sus putem înțelege problemele așa cum sunt. Aceasta este aceeași chestiune pe care înțelepții noștri au spus-o despre versetul, "Eu Domnul Voi grăbi asta la timpul său." Dacă sunt recompensați, "O voi grăbi". Dacă nu sunt recompensați, „la timpul său.” Cu alte cuvinte, când vine timpul, va veni o deșteptare de la Creator și, prin ea, Israelul se va mântui. Rezultă că alegerea este în funcție de timp, așa cum spune el în "Introducerea la cartea *Zohar*" (Paragraf 16).

Rezultă din toate cele de mai sus că cineva nu trebuie să considere timpul mântuirii – că este scris că înainte rugăciunea lor nu a fost acceptată – deoarece asta se referă la timpul cantității și calității suferințelor, că este un anume timp la care suferința va fi terminată. Cu toate acestea noi putem scurta timpul. Întreaga cantitate și calitate prin care suferința va apărea, poate fi scurtată într-un mod în care toată suferința va veni într-un timp scurt, dar toată suferința va apărea acolo.

ȘI A FOST SEARĂ ȘI A FOST DIMINEAȚĂ

Articol Nr. 36, 1984-85

Zoharul spune despre versetul, „Și a fost seară și a fost dimineată” (Geneza 3, p 96, paragraful 151 în Comentariul *Sulam*), „’Și a fost seară,’ înseamnă că se extinde din partea întunericului, adică *Malchut*. ’Și a fost dimineată,’ înseamnă că se extinde din partea luminii, care este *ZA*.

„De aceea este scris despre acestea, ’o zi,’ indicând că seara și dimineata sunt ca un singur corp, și ambele compun ziua. Rabbi Yehuda a spus, ’Care este rațiunea?’ întreabă el, ’din moment ce ’și a fost seară și a fost dimineată’ indică spre unificarea lui *ZON*, că lumina zilei vine din ambele, apoi după ce textul anunță că așa este pentru prima zi, atunci de ce o spune pentru fiecare zi, ’Și a fost seară, și a fost dimineată?’

„Și el răspunde, ’se știe că nu există zi fără noapte și noapte fără zi, și că ele nu se vor despărți. De aceea textul repetă și ne informează în fiecare zi, pentru a menționa faptul că este imposibil să existe lumina zilei fără întunericul nopții. De asemenea, nu va fi întuneric al nopții care să nu aducă lumina zilei după el, din moment ce nu se vor despărți niciodată.” Până aici sunt cuvinte sale.

Trebuie să înțelegem ceea ce este scris mai sus în lucrare, ce înseamnă lumină și ce înseamnă întuneric, și de ce este imposibil să avem o zi fără să fie compusă din ambele, adică lumina și întunericul compun o singură zi. Asta înseamnă că ziua începe când începe întunericul, deoarece atunci începe secvența facerii unei noi zile.

De asemenea, trebuie să înțelegem cum poate fi asociat cuvântul zi întunericului, deoarece, din moment ce noaptea a început, putem deja să numărăm zilele.

Este știut că după restricție și îndepărtarea luminii ce a apărut în lumile superioare – după cea de-a doua restricție și spargere – a apărut sistemul de *Klipot* (coji), până la locul unde *BYA* s-a împărțit în două discernăminte. De la mijlocul său în sus a fost *BYA* a *Kedusha* (sfințenie), și de la mijloc în jos a devenit secțiunea permanentă a *Klipot*, așa cum este

explicat în TES (partea 16, p 1938, Paragraf 88)

În consecință, în această lume, „omul se naște pe mînzul unui măgar sălbatic” și nu are nicio dorință pentru spiritualitate. Așadar, de unde apare în persoană senzația de nevoie pentru spiritualitate, până în punctul în care să spună că simte întuneric, pe care el îl numește „noapte,” simțind că este separat de Creator? Trebuie să știm că în același timp el începe să simtă că este departe de Creator, începe să creadă într-o anumită măsură în existența Creatorului, sau altfel, cum poate el spune că este îndepărtat de ceva ce nu există? În schimb, trebuie să spună că există o anumită lumină care din departare strălucește pentru el până la nivelul în care simte că este îndepărtat de Creator.

Prin urmare rezultă că imediat ce începe întunericul, adică simțul existenței întunericului, lumina începe imediat să strălucească într-o anumită măsură. Și măsura iluminării, este recunoscută numai prin negare. Asta înseamnă că cineva simte o lipsă că Lumina Creatorului nu strălucește pentru el într-o manieră pozitivă. Totuși lumina strălucește pentru el într-o formă de întuneric, adică acum începe să simtă că îi lipsește lumina Creatorului, care este numită „zi.”

Dar aceia pentru care lumina zilei nu strălucește nu știu că este o astfel de realitate unde o persoană simte absența luminii Creatorului, care este numită „zi.” Să vorbim despre o singură persoană, adică în același corp. Uneori cineva simte că este în întuneric, adică este îndepărtat de Creator și tânjește să se apropie de Creator. El suferă pentru că este separat de Creator.

Întrebarea este „cine îl face să se frământe pentru spiritualitate?” Și uneori simte întuneric și suferință când vede că altul are succes în viața corporală, în posesiuni și cu oamenii, în timp ce lui îi lipsesc atât susținerea cât și respectul. El realizează că, este cu adevărat, mai capabil decât celălalt, atât în ceea ce privește talentul cât și neamul, și merită mai mult respect. Dar, de fapt, este cu multe grade mai jos decât celălalt, și asta îl doare teribil.

La acel moment, nu are nicio conexiune cu spiritualitatea, și nici măcar nu-și amintește dacă a fost vreodată conectat, și îi considera pe toți prietenii cu care a studiat în seminar, atunci când îi vedea suferind pentru grijile lor de a obține perfecțiune în viață ,ca fiind precum copiii care nu

pot face un calcul cu scop, și doresc tot ce le văd ochii. La un moment dat, ei văd că cel mai important lucru în viață sunt banii, iar la un alt moment văd că cel mai important este să aibă o poziție respectată printre oameni, etc.. Iar acum este cufundat chiar în lucrurile pe care le batjocorea, și simte că viața sa este lipsită de gust, până când nu își determină întreaga speranță și pace în viață la același nivel determinat de ei, și care este numit „scopul vieții.”

Și care este adevărul? Este acela, că acum Creatorul s-a miluit de el și a iluminat discernământul zilei pentru el, și aceasta poate începe cu negarea. Cu alte cuvinte, când ziua începe să strălucească în inima sa sub forma întunericului, se numește „începutul răsăritului zilei,” și apoi încep să se formeze în el *Kelim*, în care lumina poate să strălucească într-o manieră pozitivă. Aceasta este lumina Creatorului, când cineva începe să simtă dragostea Creatorului și când începe să simtă aroma Torei și gustul *Mitzvot*.

Din toate acestea putem înțelege cuvintele de mai sus ale *Zoharului*, că vine o zi în mod specific din ambele, așa cum scrie, „de aceea este scris despre ei, ‘o zi,’ indicând că seara și dimineața sunt ca un singur corp și ambele alcătuiesc o zi.” De asemenea, atunci când Rabbi Yehuda a spus că de aceea textul ne atenționează cu privire la fiecare zi – și anume pentru a arăta că este imposibil că va fi vreodată lumină fără întunericul nopții care vine întâi. Și, de asemenea, nu va exista întunericul nopții fără ca acesta să aducă apoi lumina zilei, astfel încât ele să nu se despartă niciodată una de alta.

Este așa cum s-a menționat mai sus, 1) urmând regula că nu este lumină fără *Kli*, și 2) de asemenea, este nevoie de lumină, numită zi, pentru a face un *Kli*.

Dar trebuie să înțelegem de ce, dacă cuiva i s-a dat puțină zi, în forma ei negativă și simte că viața sa este întreagă doar dacă este recompensat cu *Devekut* (adeziunea) cu Creatorul, și începe să se frământa pentru că este separat de Creator, cine atunci îl face să coboare din această stare de ascensiune? Cu alte cuvinte, întreaga sa viață ar trebui să fie numai pentru viața spirituală, și asta este toată speranța sa, și dintr-odată cade într-o stare de singurătate, o stare în care el ar râde mereu de oamenii a căror dorință este să obțină împlinirea plăcerilor

animalice. Dar acum el însuși este printre ei, hrănit de aceeași hrană cu care se hrănesc ei.

Mai mult trebuie să ne mirăm cum de a uitat că a fost odată într-o stare de urcare. Acum este așa într-o stare de amnezie încât nici măcar nu îi trece prin cap să se gândească la oamenii printre care este acum, adică ambițiile sale sunt la un nivel atât de scăzut și nu-i este rușine de el însuși că a îndrăznit să intre într-o atmosferă de care fugea mereu. Cu alte cuvinte, despre acest aer pe care îl respiră atât de bucuros, ar fi spus mereu că sufocă *Kedusha* (divinitatea), și acum este printre ei și simte că nu este nici o greșeală.

Răspunsul este cum spun scrierile (Psalm 1), "fericit este omul ce nu a umblat după sfatul celui viclean." Trebuie să înțelegem care este sfatul celui viclean. Este știut că întrebarea celui viclean este care este menționată în *Hagadah* (Povestirea de Paști) este "Ce intenționezi tu prin acest serviciu?" Baal HaSulam ne spune că atunci când o persoană începe să lucreze în a dăru, cel viclean vine și întreabă: "ce obții tu dacă nu muncești pentru tine?"

Și când o persoană primește o asemenea întrebare, începe să reflecteze că poate are dreptate. Și apoi pică în plasa sa. Prin urmare, trebuie să interpretăm "fericit este omul ce nu a umblat după sfatul celui viclean" astfel: că atunci când vine vicleanul la el și îl sfătuiește că nu merită să muncească dacă nu vede niciun beneficiu pentru sine, să nu îl asculte. În schimb, se întărește în muncă și spune: "acum văd că merg pe calea adevărului și ei vor să mă încurce." Înseamnă că, atunci când acel om răzbește, este fericit.

Apoi, scrierile spun: "Și nici nu a stat în calea păcătoșilor." Trebuie să interpretăm "calea păcătoșilor." El spune: "nici nu a stat." Un păcat este cum am explicat în eseul anterior (35, 1984-85) când nu respectă "Nu trebuie să adaugi." Cu alte cuvinte adevărata cale este că trebuie să mergem pe calea credinței deasupra rațiunii. Și opusul a ceea ce este cunoscut- corpul înțelege că nu există altă cale în afară de a crede desupra rațiunii.

Prin urmare, atunci când simte un anume gust în muncă și o vede ca suport, și spune că acum nu are nevoie de credință, deoarece acum are un oarecare fundament, imediat cade de la nivelul său. Și atunci când cineva

este atent la asta, și nu suportă ca nici măcar pentru un minut să se uite și să vadă dacă este posibil să-și schimbe fundamentul, este considerat fericit deoarece nu a stat pe calea păcătoșilor, să privească la calea lor.

Și apoi, este scris, "Și nu a stat în locul celui care disprețuiește," referindu-se la cei ce-și petrec zilele în lene, care nu-și iau viețile în serios și consideră fiecare moment prețios. Ar trebui să știm la ce se referă "locul celui care disprețuiește." Aceia care fructifică fiecare moment și stau și se gândesc la ceilalți – dacă alții au dreptate și cât de mult ar trebui aceștia să-și corecteze acțiunile, și nu au milă de ei înșiși, îngrijorându-se pentru propriile vieți, asta le cauzează toate căderile. RADAK interpretează că cei care disprețuiesc sunt cei cu mintea ageră într-un mod rău, găsim greșeli în oameni și descoperind secretele alTora. Această chestiune este pentru oamenii leneși, pierde vară. De aceea a spus, "nici nu a stat în locul celor care disprețuiesc," și acesta este motivul pentru cădere.

CINE DEPUNE MĂRTURIE PENTRU O PERSOANĂ

Articol Nr. 37, 1984/1985

Este scris în *Zohar, Shoftim* (Judecători) (și în Comentariul *Sulam* p 8, Item 11), „Este o *Mitzva* (poruncă/faptă bună) să depui mărturie la curte pentru ca prietenul tău să nu piardă bani deoarece el nu depune mărturie. De aceea autorii cărții Mishnah au spus, 'Cine depune mărturie pentru o persoană? Zidurile casei sale.'

Ce înseamnă 'Zidurile casei sale'? Acestea sunt zidurile inimii sale, așa cum este scris, 'Și atunci Iezekiel și-a întors fața către perete.' Autorii cărții Mishnah au afirmat că asta îi învață că Iezekiel s-a rugat din pereții inimii lui. Mai mult, toată familia lui depune mărturie pentru el. Familia sa sunt cele 248 de organe ale sale, deoarece corpul este numit 'casă.'

"Aceasta este ceea ce au afirmat autorii Mishnah: 'Un păcătos, păcatele lui sunt gravate în oasele sale. În același mod, un drept – meritele lui sunt gravate în oasele lui.' Acesta este motivul pentru care David a spus, 'Toate oasele mele vor mărturisi.' Dar de ce sunt fărâdelegile gravate în oase mai mult decât în carne, tendoane și piele? Asta pentru că oasele sunt albe și scrierea cu negru este vizibilă numai peste alb. Este

precum Tora, care este albă în interior, adică pergamentul, și neagră din afară, adică cerneala. Negru și alb sunt întuneric și lumină. Și mai mult, corpul este destinat să se ridice pe oasele sale, deoarece păcatele și meritele sunt gravate în oasele sale. Dacă este recompensat, corpul se va ridica pe oasele sale. Dacă nu este recompensat, nu se va ridica, și nu va renaște din morți. Acestea sunt de departe, cuvintele sale.

Ar trebui să înțelegem de ce *Zoharul* tălmăcește că o persoană trebuie să depună mărturie înaintea unei curți în așa fel încât prietenul său să nu piardă bani. Aceasta se interpretează în munca pentru Creator. Așadar, trebuie să înțelegem ce cere cineva, și de la cine cere. Și pentru ca să fie de încredere, persoana trebuie să depună mărturie.

În munca pentru Creator, persoana cere Creatorului să-i dea ceea ce își dorește. Așadar, pentru a arăta că acest argument este adevărat, nu știe Creatorul dacă o persoană spune adevărul sau nu? Totuși, dacă omul depune mărturie, atunci știe că acest argument este adevărat. Mai mult, cum se poate avea încredere în cineva ca să depună mărturie pentru sine? Și ar trebui de asemenea să înțelegem, de ce mărturia trebuie să fie din zidurile inimii lui, deoarece aduce dovada la înțelesul „pereții casei lui” din Iezekiel, „Și atunci Iezekiel și-a întors fața la perete,” pe care noi o interpretăm ca „pereții inimii lui.”

Așadar mărturia unei persoane trebuie să fie din pereții inimii lui. Totuși se știe mărturia trebuie să fie din gura lui, așa cum au spus înțelepții noștri, „Din gurile lor, nu din scrierile lor,” și aici spune că ar fi trebuit să fie din zidurile inimii lui și nu din gură.

Trebuie, de asemenea, să înțelegem de ce spune, „Asta au afirmat autorii Mishnah: ‘Unui păcătos, păcatele îi sunt gravate în oasele sale. Și, de asemenea, unui drept, meritele îi sunt gravate în oase.’”

Dar sunt păcatele și meritele gravate în oasele corporale? Cum este o materie spirituală, respectiv păcatele și *Mitzvot*, gravată în oase? Și este chiar mai dificil să înțelegem răspunsul lui, „Este așa deoarece oasele sunt albe, și o scriere neagră este vizibilă numai pe alb.”

De asemenea, ar trebui să înțelegem de ce spune, „Și mai mult, corpul este destinat să se ridice pe oasele sale.” De ce în special, „Pe oasele lui.” Ceea ce înseamnă că dacă este sau nu înviat, depinde de oasele lui?

Ca să înțelegem cele de mai sus în muncă, trebuie să ne amintim cunoscuta regulă „Nu este lumină fără un *Kli* (vas),” adică este imposibil să primim vreo împlinire dacă nu este niciun gol sau deficiență acolo, unde umplerea să poată intra. De exemplu, o persoană nu poate lua masa dacă nu-i este foame. Mai mult, cantitatea de plăcere pe care o persoană o poate avea din mâncare este măsurată de cantitatea de dorință pe care o are pentru mâncare.

Prin urmare, acolo unde cineva nu simte nicio lipsă, nu va simți nicio plăcere, pe care ar putea să o primească, deoarece nu este loc pentru a primi vreo umplere. Așadar, când vorbim de ordinea muncii, când o persoană începe să intre în muncă, adică dorește să facă munca sfântă cu scopul de a dărui mulțumire Creatorului său, conform regulii mai sus menționate, trebuie să aibă o nevoie pentru asta – să simtă că are nevoie să dăruiască Creatorului. Și putem spune că are un *Kli* în măsura în care are nevoie să-i dăruiască Creatorului, adică atunci când dorește să-i aducă mulțumire. Asta înseamnă că deja corpul este de acord să-i dăruiască Creatorului.

Și pentru că omul se naște cu dispoziția de a primi și nu a dărui, dacă cineva dorește să se angajeze în dăruire, corpul cu siguranță îi va opune rezistență. Și dacă o persoană vrea să se angajeze în dăruire, adică are dorința de a obține un asemenea *Kli*, și un *Kli* înseamnă o dorință și o deficiență, atunci corpul imediat vine și întreabă, „De ce vrei tu să schimbi dispoziția cu care ai fost creat? Care este deficiența care simți că îți lipsește? Ești sigur sută la sută că înțelegi că ai nevoie să lucrezi pentru a dărui? Privește cum face majoritatea munca sfințeniei; nu sunt meticuloși în ceea ce fac. Cu alte cuvinte, în angajarea lor în Tora sau *Mitzvot*, ei se asigură, în primul rând că actul va fi potrivit, cu toată exactitatea și detaliile dar fără intenție. Ei spun, ‘Noi cu siguranță facem ceea ce putem.’ Ei nu acordă atenție intenției deoarece ei spun că munca *Lishma* (pentru numele Ei) aparține celor puțini aleși, și nu tuturor.”

Așadar corpul, care vine și pune întrebările sale, probabil că întreabă obiectiv. Și deoarece nu i se dă un răspuns mulțumitor, nu-i permite unei persoane să aibă gânduri referitoare la dorința de a dărui, deoarece este adevărat, nu există lumină fără *Kli*. Cu alte cuvinte, “Dacă nu simți nevoia de a te angaja în dăruire, de ce faci gălăgie?” Așadar, mai întâi îi

spune "Dă-mi această nevoie, dorința de a dăru, și apoi vom vorbi." Dar așa cum am spus mai sus, nevoia pentru dorință trebuie să fie prezentă, adică ar suferi pentru că nu poate să dăruiască. Așadar, deoarece nu are *Kli*, cu siguranță nu i se dă lumina, adică umplerea.

De aceea, o persoană ar trebui să încerce să aibă o mare deficiență pentru că este incapabilă să dăruiască Creatorului. Și se știe că o deficiență este determinată de senzația de suferință pe care ea o simte din cauza deficienței. Altminteri, deși nu are ce cere, încă nu este considerată o deficiență, deoarece o adevărată lipsă este măsurată de durerea pe care o simte pentru că nu are. Altfel, nu sunt decât vorbe goale.

Acum putem înțelege ceea ce înțelepții noștri au spus (*Taanit*, 2a), "'Să-L iubești pe Domnul Dumnezeuul tău și să-L servești cu toată inima ta.' Care este munca inimii? Este rugăciunea. Trebuie să înțelegem de ce au extins rugăciunea dincolo de înțelesul literar. De obicei, când cineva vrea ca o altă persoană să-i dea ceva, o roagă, verbal așa cum este scris. 'Căci Tu auzi rugăciunea fiecărei guri.' Așadar, de ce au spus ei că o rugăciune este denumită 'munca din inimă'?"

Am spus că rugăciunea se numește "o deficiență," și el vrea ca deficiența să fie umplută. Și totuși, nu este simțită nicio deficiență în gura unei persoane; dimpotrivă, toate senzațiile omului sunt simțite în inimă. De aceea, dacă o persoană nu simte o lipsă în inimă, ceea ce rostește prin gura sa nu contează deloc, așadar putem spune că are cu adevărat nevoie de ceea ce cere cu gura sa. Asta pentru că umplerea pe care ea o cere ar trebui să intre într-un loc al deficienței, care este inima. De aceea înțelepții noștri au spus că o rugăciune trebuie să fie din adâncul inimii, adică întreaga inimă va simți lipsa a ceea ce el cere.

Se știe că lumina și *Kliul* sunt numite "deficiență" și "umplere" (sau "împlinire"). Noi atribuim lumina, care este umplerea, Creatorului, și *Kliul*, care este lipsa, creaturilor. Așadar, o persoană trebuie să pregătească *Kliul* astfel încât Creatorul să toarne acolo abundența, ori altfel nu va fi loc pentru aceasta. De aceea, când o persoană îi cere Creatorului să îl ajute în așa fel încât să își îndrepte acțiunile spre dăruire, corpul vine și îl întreabă, "De ce te rogi această rugăciune? Ce îți lipsește fără ea?"

Din acest motiv, trebuie să studiem și să cercetăm cartea care discută

despre necesitatea muncii dăruirii până când înțelegem și simțim că dacă nu avem acest *Kli*, nu vom putea intra în *Kedusha*. Nu ar trebui să ne uităm la majoritatea, care spune că cel mai important lucru este actul și în acea direcție ar trebui să meargă toată energia, și că actele *Mitzvot* și demonstrarea Torei pe care o facem sunt suficiente pentru noi.

În schimb, trebuie să facă fiecare acțiune de Tora și *Mitzvot* pentru a-l aduce la scopul de a dăruii. Apoi, când a înțeleles complet cât de mult are nevoie a se angaja pentru a dăruii, și simte durere și suferință pentru că nu are această forță, se consideră că deja are pentru ce să se roage – pentru munca din inimă – deoarece inima simte ceea ce are nevoie.

Pentru o asemenea rugăciune vine răspunsul. Asta înseamnă că i se dă forța de sus pentru ca el să poată avea tăria de a dăruii, pentru că are lumina și *Kli*-ul. Totuși, ce poate să facă dacă, după toate eforturile sale, încă nu simte ca durere și suferință lipsa de a nu fi capabil să dăruiască? Soluția este să îi ceară Creatorului să îi dea *Kli*-ul denumit, „Lipsa de a nu simți,” pentru că este inconștient, și nu simte durerea de a nu putea să dăruiască.

Reiese că dacă poate regreta și suferă deoarece nu are deficiența, pentru că nu simte cât de departe este de *Kedusha* (sfințenie), pentru că este complet pământean și nu înțelege că viața pe care o trăiește – dorind să își satisfacă nevoile corporale – nu este mai importantă decât a oricărui alt animal pe care îl vede, și că dacă este atent cât se similar este cu ele, cu toate aspirațiile lor, și că singura diferență este șiretenia omului și abilitatea sa de a-i exploata pe ceilalți în timp ce animalele nu sunt atât de deștepte ca să facă acest lucru.

Uneori, chiar dacă vede că studiază Tora și respectă *Mitzvot*, nu-și poate aminti – în timp ce respectă *Mitzvot* sau studiază Tora – că ar trebui să obțină conexiunea cu Creatorul angajându-se în Tora și *Mitzvot*. Este ca și cum sunt lucruri separate față de el – Tora și *Mitzvot*, un lucru, și Creatorul altul.

Și dacă regretă că nu are nici o senzație de deficiență, că este precum animalele, aceasta se numește de asemenea, „munca în inimă”. Se numește „rugăciune.” Asta înseamnă că pentru această deficiență, are deja un loc în care să primească împlinire de la Creator, să îi dea simțul deficienței, care este *Kli*-ul pe care Creatorul îl umple cu o senzație.

Acum putem înțelege întrebarea, “de ce este rugăciunea în inimă și nu în gură?” Este pentru că rugăciunea se numește, “o deficiență,” și nu se poate spune că are o deficiență în gură. Mai degrabă, *deficiența este o senzație în inimă.*

Acum să explicăm de ce am întrebat despre spusele lui că meritele și păcatele sunt gravate în oase, și dacă poate învia din oase sau nu. *Zoharul* compară oasele, care sunt albe, cu Tora, care este negru pe alb, iar albul este lumina.

Ar trebui să explicăm sensul că oasele sunt albe. De aceea atât meritele cât și păcatele sunt scrise în ele, deoarece în ceea ce privește munca Creatorului, ar trebui să fie interpretat că o persoană ce se angajează în Tora și *Mitzvot* este numită “os.” Partea primară a Torei și a *Mitzvot* este considerată albă, fiindcă ceva ce nu are deficiențe este numit “alb.” Și din moment ce nu este nimic de adăugat acțiunilor pe care persoana le face, căci este scris despre asta, “Să nu adaugi nici să nu sustragi,” angajarea sa în Tora este numită “oase.” Sunt albe pentru că meritele și păcatele unei persoane sunt gravate în ele.

Totuși, dacă o persoană își critică acțiunile – motivul pentru care el își construiește fundația (motivul care îl determină să se angajeze în Tora și *Mitzvot*, scopul din momentul în care face acțiunile) – și încearcă să vadă dacă face aceste fapte cu adevărat pentru Creator, ca să dăruiască mulțumire Făuritorului său, atunci poate vedea adevărul: el se află în natura în care s-a născut, denumită “a primi pentru a primi,” și nu vrea să se angajeze în Tora și *Mitzvot* fără nici o recompensă.

Și adevăratul motiv pentru care cineva nu poate ieși din natura proprie este că nu vede nevoia pentru asta, în așa fel încât să trebuiască să-și schimbe natura care a fost imprimată în el, care este numită “dragostea de sine,” și să își asume dragostea pentru ceilalți pentru a dobândi dragostea pentru Creator. Asta pentru că persoana simte că este deficitar în dragostea pentru ceea ce îl înconjoară, adică familia îl va iubi, și oamenii orașului său, etc. Dar ce va obține el din dragostea pentru Creator? De asemenea, ce va obține el dacă își iubește prietenii? În definitiv, el ține cont mereu de profitul legat de dragostea de sine. Așadar, cum poate el ieși din dragostea de sine?

Și dacă se întreabă de ce respectă Tora și *Mitzvot* în fapte, și este chiar

meticulos în exactitate și detalii, atunci își spune că a primit credință prin educație. În educație, începi să ghidezi o persoană ca să se angajeze în Tora și *Mitzvot* în *Lo Lishma* (nu pentru numele Ei), precum spune Maimonides (la sfârșitul *Hilchot Teshuva* (legile căinței). Reiese că a ales să creadă în Creator, că va servi în munca cea sfântă, și în schimb va fi recompensat în această lume și în lumea următoare.

De aceea i se spune unei persoane că munca adevărată este să creadă în Creatorul care ne dă Tora și *Mitzvot* ca să le respectăm, și prin asta, vom obține echivalența de formă, denumită "*Dvekut* (adeziune) cu Creatorul." Asta înseamnă că persoana ar trebui să iasă din dragostea de sine și să își asume dragostea pentru ceilalți. Și în măsura în care iese din dragostea pentru sine, poate fi recompensat cu credința completă. Altfel este separat, precum este scris în Comentariul *Sulam*. ("Introducere la Cartea Zohar," p 138), "Este o lege că, creatura nu poate primi o daună de la El, căci acesta este o lipsă în gloria Sa aceea că, creatura îl percheape pe El ca făcând rău, lucru nepotrivit pentru perfectul Operator. Așadar, când cineva se simte rău, pentru că a negat ghidarea Sa, și Operatorul este ascuns, aceasta este cea mai mare pedeapsă în această lume."

Dacă o persoană se autoanalizează, recunoaște adevărul că Tora și *Mitzvot* ar trebui să fie pentru Creator. Simte cât de îndepărtat este de adevăr, și judecata îl duce la durere și suferință de a merge mereu pe drumul greșit față de cel pe care ar fi numit "servitorul Creatorului." Dimpotrivă, toată munca sa este de dragul său, ceea ce se numește "a munci pentru sine," care este metoda tuturor animalelor, dar nu este adecvată pentru vorbitor.

Rezultă că prin aceste suferințe, el primește un *Kli*, adică o deficiență. Și deoarece vede că este incapabil să iasă din dragostea de sine de unul singur, căci nu are puterea să meargă împotriva naturii, soluția este să îi ceară ajutor Creatorului, așa cum au spus înțelepții noștri, „Cel ce vine să fie purificat este ajutat.” Prin urmare atunci are loc pentru a umple deficiența deoarece nu este lumină fără *Kli*.

Asta ne aduce la întrebarea de mai înainte: „Ce poate face cineva dacă, fie și înțelegând că merită să muncească pentru a dăruia, încă nu are durerea și suferința că nu are această capacitate? În acel caz, ar trebui să știe că asta nu înseamnă că nu are credință completă în Creator, ci numai

că nu năzuiește să aibă intenția pentru a dăru. El ar trebui să știe că îi lipsește credința întreagă, deoarece atunci când are credință întreagă în Creator, este o lege naturală că cel mic se anulează în fața celui mare. Așadar, dacă ar fi avut cu adevărat credința întreagă în Creator, ar fi fost anulat natural în fața Creatorului, și ar fi vrut să îl servească fără nici o recompensă.

Rezultă că nu este nici o deficiență aici, căci nu poate izbuti peste natură. Dinpotrivă, este o lipsă de credință întreagă aici, deși are credință. Această evidență a acesteia este că respectă Tora și Mitzvot. Totuși, nu este credință întreagă, așa cum ar trebui.

Cu alte cuvinte, întreaga întregitate este că ei cred în măreția Lui, și dacă dorește să cunoască dacă are credință întreagă, poate vedea cât de mult este dispus să muncească pentru a dăru și cât de mult este anulat în fața Creatorului. Așadar, inabilitatea unei persoane de a munci pentru a dăru este deficiența, dar este o mare deficiență aici – că îi lipsește credința întreagă – și asta este principala.

Dar ce poate face, chiar dacă vede că îi lipsește credința întreagă, că deficiența încă nu îi aduce durere și suferință pentru faptul că este în lipsă? Adevăratul motiv este acela că se uită la majoritatea, și vede că sunt oameni importanți, de influență și statut, și nu se pare că le lipsește credința întreagă. Când vorbim de ei, spun că aceasta este numai pentru cei puțini, aleși, aceasta este părerea lor bine cunoscută. Aceasta este marea partiție, care devine o barieră pentru o persoană, oprindu-i progresul pe calea cea dreaptă.

Acesta este motivul pentru care avem nevoie de un mediu, însemnând un grup de oameni care sunt de părere că trebuie să obțină întreaga credință. Acesta este singurul motiv care poate salva o persoană de punctul de vedere al maselor. În acel timp, toți îi întăresc pe toți ceilalți ca să tânjească să obțină întreaga credință, că poate dăru mulțumire pentru Creator, și că asta va fi singura sa aspirație.

Totuși, asta nu stabilește soluția pentru a obține o deficiență pentru întreaga credință. Dinpotrivă, trebuie să se silească în acțiuni mai mult decât este obișnuit atât cantitativ cât și calitativ. Și corpul cu siguranță îi va rezista și îl va întreba, „Cu ce este azi diferită de o altă zi?” Și el va răspunde, „Mă imaginez ca un servitor al Creatorului, cum L-aș servi pe

Creator dacă aş fi avut întreaga credinţă. Acesta este motivul pentru care vreau să Îl servesc în acelaşi fel ca şi cum aş fi fost recompensat cu întreaga credinţă.” Asta crează în el o deficienţă şi durerea de a nu avea credinţă întreagă, deoarece rezistenţa corpului îi cauzează o deficienţă şi durere pentru că nu are credinţă întreagă, deoarece rezistenţa corpului îl face să aibe o nevoie pentru toată credinţa. Dar asta este spus specific pentru acolo unde merge împotriva corpului său, în constrângere, când lucrează cu corpul nu conform cu dorinţa lui.

Prin urmare aceste două acţiuni, munca sa mai mult decât este obişnuit şi, rezistenţa corpului, îl face să aibe nevoie de întreaga credinţă. Numai atunci este format un Kli în el astfel încât apoi lumina să se îmbrace în interiorul lui, deoarece acum are loc pentru rugăciune în inima lui, însemnând un loc al deficienţei. Şi apoi Creatorul, care aude rugăciunea, îi dă lumina credinţei prin care Îl poate servi pe Rege nu pentru a fi recompensat.

Acum putem înţelege ce am întrebat despre înţelesul meritelor şi păcatelor care au fost gravate în oasele corporale. „Oasele” se referă la miezul problemei („osul problemei” este o expresie în Ebraică), ce se referă la Tora şi Mitzvot pe care ei o respectă. Ni s-a dat aceasta ca să o respectăm în acţiuni, şi nu este nimic de adăugat la ea, aşa cum este scris, „Să nu adaugi sau să sustragi.”

Şi în aceste acţiuni, păcatele şi meritele sunt gravate, însemnând că dacă doreşte să meargă pe calea adevărului şi să-şi critice acţiunile – dacă sunt cu intenţia de a dăruia sau nu – şi este un om care iubeşte adevărul şi nu este interesat de ceea ce fac alţii, ci vrea să ştie dacă se angajează în Tora şi *Mitzvot Lishma* (pentru numele Ei) sau este totul pentru el însuşi, atunci vede că este scufundat în dragostea de sine şi nu poate ieşi din ea de unul singur.

Apoi plânge după Creator ca să îl ajute să iasă afară din dragostea de sine şi să fie recompensat cu dragostea pentru ceilalţi şi dragostea pentru Creator, şi „Domnul este aproape de toţi cei ce Îl strigă, de cei ce îl strigă în adevăr.” De aceea este recompensat cu Dvekut (adeziune) cu Creatorul.

Prin urmare atunci, meritele sunt gravate în oasele lui, însemnând că Tora şi Mitzvot pe care le-a ținut sunt numite „alb,” deoarece în ceea ce

privește acțiunile, totul este alb, pozitiv, și nu este nimic de adăugat la ele. Dar apoi, a cercetat și a văzut că scopul nu era în ordine, și că era întuneric peste ele, deoarece era separat și nu avea Dvekut, denumit „echivalență de formă,” că va face totul cu scopul de a dăruia. În schimb este condus de dragostea de sine.

Așadar, are întuneric așezat peste alb, care sunt oasele albe, așa cum este scris în *Zohar*. Asta înseamnă că vede că este întuneric peste Tora și *Mitzvot* pe care le făcea, că este separat de lumină, deoarece lumina vrea să dăruiască, în timp ce el face totul pentru a primi și nu poate face nimic în afară de ceea ce privește dragostea de sine.

Rezultă că aceste oase însemnând Tora și *Mitzvot* practice, sunt albe, ceea ce înseamnă că nu este nicio deficiență în act care să necesite adaosuri. Dar prin critica pe care o pune peste alb, vede că este întuneric acolo. Și dacă acordă atenție spre a o îndrepta pentru că îi cauzează durere și suferință că este în întuneric, și se roagă la Creator ca să îl ajute și să îl scape de dragostea de sine, prin asta, el este mai târziu recompensat cu a adera la Creator.

Asta se numește, “Un drept – meritele sale sunt gravate în oase,” însemnând că critica asupra oaselor albe i-a cauzat să fie recompensat cu învierea morților, deoarece “cei păcătoși în timpul vieților lor sunt numiți morți,” căci sunt separați de Viața Vieților. Așadar, când sunt recompensați cu adeziunea la Creator, se consideră că au fost recompensați cu învierea morților.

Dar, “Un păcătos, păcatele lui sunt gravate în oasele sale,” deoarece un păcătos este cineva care este scufundat în dragostea de sine, și un drept este numit “bun,” și “bun” este numit “dăruire,” așa cum este scris, “Inima mea se revarsă de lucruri bune; Eu spun, ‘Munca mea este pentru Rege.’” Cu alte cuvinte, ce este un lucru bun? Este când cineva spune, “Munca mea este pentru Rege,” însemnând că toate acțiunile sale sunt pentru Creator și nu pentru sine.

De aceea, “Cel care are un ochi bun va fi binecuvântat.” Din acest motiv, acești oameni care au Tora și *Mitzvot* practice, care sunt considerate miezul, că Tora și *Mitzvot* au fost date de Creator pentru a fi respectate, acestea sunt numite “albe,” deoarece acțiunile nu au deficiențe, așa cum este scris, “Să nu adaugi nici să sustragi.” Acesta este

motivul pentru care oasele sale sunt albe.

“Păcatele sale sunt gravate în oasele sale,” care sunt albe, deoarece nu a criticat acțiunile sale, dacă sunt sau nu pentru a dăru. În schimb, a avut încredere în majoritate și cum au respectat ei Tora și Mitzvot. Și ei au spus că munca pentru Creator este munca ce aparține puținilor aleși, și că nu toți trebuie să apuce pe această cale de a fi îngrijorați ca munca sa să fie pentru a dăru.

Aceasta se numește “punctul de vedere al stăpânilor.” Dar “punctul de vedere al Torei” este diferit. Se știe că “punctul de vedere al stăpânilor este diferit de punctul de vedere al Torei,” deoarece punctul de vedere al stăpânilor este că prin faptul că o persoană se angajează în Tora și Mitzvot, posesiunile lui cresc și se extind, deoarece devine proprietarul unei case mai mari. Cu alte cuvinte, tot ceea ce face se duce în dragostea de sine.

Dar punctul de vedere al Torei este așa cum au spus înțelepții noștri despre versul, “Când un om moare într-un cort.” Ei au spus, “Tora există numai în unul care se omoară pentru ea.” Asta înseamnă că se omoară, adică este dragostea de sine pe care o condamnă la moarte. Așadar, nu are posesiuni, căci nu este nici un stăpân căruia să îi expunem posesiunile, deoarece singurul lui scop este a dăru, nu a primi. Așadar se anulează pe sine.

Rezultă că “Unui păcătos, păcatele îi sunt gravate în oasele sale” înseamnă că nu a mers pe calea Torei, deoarece Tora este numită “negru peste alb.” Zoharul spune că de aceea meritele sale sunt gravate în oasele sale, “Deoarece oasele sunt albe și scrierea neagră este vizibilă numai de peste alb.” Precum Tora, însemnând dacă este alb, ceea ce înseamnă că respectă Tora și Mitzvot, se poate spune că este precum Tora, care are negru peste alb. Apoi, încearcă să obțină Dvekut sau rămâne cu oasele albe și nu scrie nimic peste ele.

De aceea este numit “păcătos,” deoarece păcatele sale sunt gravate în oasele sale. Dar cei ce nu au nici un alb în ei, care nu au Tora și Mitzvot practice, nu aparțin discernământului “păcătoși.” Dimpotrivă, ei aparțin discernământului animalelor, adică sunt numai bestii.

IMPORTANȚA RUGĂCIUNII CELOR MULȚI

Articolul Nr.7, 1985-86

Este scris în *Zohar, VaYishlach* [Și Iacob a Trimis], (p13. Articol 45 în Comentariul *Sulam*), "Vino și vezi. Rabbi Shimon a spus, ' O rugăciune a celor mulți se ridică înaintea Creatorului și Creatorul se încoronează cu acea rugăciune deoarece se ridică în câteva maniere: Unul cere *Hassadim* [grație], altul *Gevurot* [putere], și altul *Rachamim* [milă]. Este compusă din câteva părți – linia dreaptă, linia stângă, și linia mijlocie. Și pentru că este compusă din câteva părți și stiluri, devine o coroană și este pusă pe capul Celui Drept care există pentru totdeauna, însemnând Yesod, care împărtășește toate salvările la Nukva, iar de la ea tuturor. Și vino și vezi, Iacov e compus din toate trei liniile, de aceea Creatorul a vrut rugăciunea lui, pentru că era în completă desăvârșire – a celor trei linii, precum o rugăciune a celor mulți. De aceea, este scris, "Atunci Iacov a fost foarte temător și abătut,' din moment ce Creatorul a procedat în acest fel pentru el, așa încât el să se poată ruga deoarece El dorește rugăciunea lui."

Vedem în cuvintele din *Zohar* că interpretează o rugăciune a celor mulți ca a unei singure persoane, spunând că Iacov e compus din cele trei linii. Dar în toate locurile unde scrie despre o rugăciune a celor mulți, literar înseamnă că se roaga mai mulți, așa cum înțelepții noștri au spus (*Berachot*, p 8a), "Rabbi Yochanan a spus în numele lui Rabbi Shimon Bar Yochai, 'De ce este scris, 'Și eu, rugăciunea mea este o vreme de bună voință către Tine, O Doamne.'" Când este un timp de bună voință? Când mulți se roagă.

Aceasta înseamnă că mai mulți se roagă împreună, literar. De asemenea, ar trebui să înțelegem ce spune *Zohar*, că "O coroană este așezată pe capul Celui Drept care trăiește etern." Ce înseamnă că devine o coroană pe cap? O coroană înseamnă coroana regelui, precum coroana de domnie. Și ce înseamnă că coroana de pe capul său este făcută din rugăciune? Ce ne face să înțelegem importanța și măreția unei rugăciuni? Întrucât el dorește să ne reveleze importanța rugăciunii, el ne spune, "să știți că coroana regelui este făcută de rugăciune."

Este spus că este numită *Yesod* și asta îi dă toată mântuirea *Nukvei*, și

de la ea tuturor oamenilor. Ar trebui să înțelegem de ce coroana este făcută special pe *Yesod*, din moment ce este știut că ne rugăm la *Ein Sof*, așa că ce înseamnă că o rugăciune a celor mulți devine o coroană specific pe *Yesod*? Și totuși de ce spune că *Yesod* împărtășește *Nukvei*, și de la *Nukva* către toți oamenii?

Baal HaSulam a explicat chestiunea rugăciunii celor mulți că o persoană ce se roagă pentru cei mulți, aceasta este numită "o rugăciune a celor mulți." Din acest motiv o rugăciune a celor mulți este numită "un timp de voie bună."

Când o persoană se roagă pentru ea însăși, ea a calominiat și se întreabă dacă rugăciunea sa merită cu adevărat acceptare. Dar când se roagă pentru toți, devine irelevant să o examinăm și să vedem dacă este merituoasă astfel încât rugăciunii sale să i se răspundă, deoarece ea nu cere nimic pentru ea însăși, ci doar pentru toți ceilalți.

Din acest motiv a fost spus că o rugăciune a celor mulți este numită "un timp de bunăvoință, iar rugăciunea lui primește răspuns. Și în acord cu ce este explicat în câteva locuri în Comentariul *Scării*, o rugăciune a celor mulți se raportează la *Malchut*, care este numită "adunarea lui Israel" sau "Sfânta Divinitate." Este numită "cei mulți" pentru că ea conține toate sufletele. Și, deoarece Divinitatea este în exil, noi întrebăm despre exilul Divinității, care este uneori numit "Divinitate în pulbere," din moment ce toate acele nume ne indica conținutul scopului creației, care este de a face bine creaturilor Sale.

Este cunoscut că pentru ca El să dezvăluie perfecțiunea faptelor Sale, a fost mai întâi restricție. Aceasta înseamnă că într-un loc unde este doar un *Kli* numit, "primire în vederea primirii," încântarea superioară va fi ascunsă de acel loc. Abundența vine doar într-un loc unde este posibil să ți tești în ordinea dăruirii. Și deoarece prin natură omul este născut doar să primească, în acel loc pe care el îl vede, primitorul său, - numit "dragoste de sine"- nu poate primi. În schimb el trebuie să facă totul pentru Divinitate, însemnând pentru *Malchut*, fiindcă numai prin aceasta Gloria Sa va apărea în *Malchut*. Aceasta este așa, deoarece, doar când Creatorul poate apărea celor de jos, Gloria Sa va fi văzută. A fost scris că locul unde *Shochen* [locuitor] apare este numit *Shechina* ["de locuit," dar, de asemenea și "Divinitate"].

Aceasta este numită, “Fie ca numele Său să fie mărit și sanctificat,” deoarece numele Creatorului, care este intitulat, Binele care face bine”, apare în lume. Aceasta este așa deoarece fiecare obține scopul creației numit, “să facă bine creațiilor Sale,” deoarece acum este un *Kli* care este potrivit pentru recepție, având intenția de dăruire, numită *Dvekut* [adeziune] cu Creatorul.

Fiindcă prin natura lor, creaturile au doar primire în vederea primirii, și deoarece ele nu pot munci în ordinea dăruirii fără să își depășească natura, ele pricinuiesc ca *Malchut* să rămână în țărână, însemnând că ele nu pot vedea meritul ei. Aceasta înseamnă că ele nu pot vedea ceea ce ea poate primi de la Creator deoarece totul este ascuns datorită restricției.

Oricum ar fi, avem nevoie de introspecție. Asta este, noi ar trebui să credem ceea ce înțelepții noștri ne spun, că toate plăcerile din satisfacerele corporale sunt doar o lumânare mică comparată cu plăcerile care există în spiritualitate. După cum este scris în Comentariul *Scării* (“Introducere la Cartea Zohar,” p 173), “ Acesta este sensul spargerii vaselor care a precedat crearea lumii. Prin spargerea vaselor *Kedusha* [sfințenie] și căderea lor în lumile separate *BYA*, scânteii sfinte au căzut împreună cu ele în *Klipot* [scoarțe], de unde au rezultat plăcerile și iubirea de orice fel din domeniul *Klipot*, care le-a dat mai departe pentru recepția și încântarea omului.”

Asadar, urmează că majoritatea plăcerilor sunt în *Kedusha*, în timp ce noi vedem contrariul, că în corporalitate fiecare vede lucruri care pot fi încântătoare. Dar în munca grea în Tora și *Mitzvot* [comandamente] , este imposibil să spui unei persoane să se angajeze în Tora și *Mitzvot* fără să îi promiți o recompensă pentru muncă. Aceasta este așa pentru că în timp ce cineva se angajează în respectarea *Mitzvot*, găsește această muncă complet lipsită de gust, dar când îi este promisă o recompensă, iar ea crede, atunci poate să lucreze în Tora și *Mitzvot* pentru că va fi răsplătită.

Aceasta nu este așa atunci când se angajează în lucruri corporale precum ar fi mâncatul, băutul, banii, onoarea,etc.. O persoană nu întreaba, “De ce trebuie să am de-a face cu aceste chestiuni lumești?” din moment ce, cineva simte plăcere, nu întreabă despre scopul primirii satisfacției. Tot ce poate gândi în timp ce primește plăcerea este cum

poate intensifica plăcerea în cantitate și calitate. Doamne ferește ca cineva să contemple chestiunea primirii plăcerii, însemnând, "De ce am nevoie să primesc plăcere?"

Uneori, o persoană primește plăcere de la ceva pentru care nu a plătit nimic. Deși îi dă multă plăcere, întrebarea apare totuși în ea, "Care este scopul acestei plăceri?" De exemplu, o plăcere care nu costă nici un ban este plăcerea de a te odihni. Nu este nevoie să cumperi această plăcere, pentru că cineva o primește gratis. Totuși, de multe ori o persoană se întreabă pe sine, "Ce am de câștigat bucurându-mă de acest repaus?"

Dar, când o persoană experimentează veritabila încântare și plăcere, scopul acestei încântări nu o preocupă niciodată. Și, dacă totuși se întâmplă că ar trebui să contemple scopul acestei plăceri, că ea se bucură acum, este un semn că plăcerea pe care ea o simte nu este o plăcere adevărată, deoarece ea poate contempla scopul acesteia. Acesta este un semn că există o deficiență în acea plăcere, și unde este o deficiență, este loc de a contempla un scop diferit de ceea ce ea simte acum.

Din cele de mai sus, urmează că majoritatea gustului bun și plăcerii în viață sunt găsite în Tora și *Mitzvot*, pentru că aici este locul unde este depozitată lumina superioară. Este scris despre aceasta în Comentariul *Sulam* ("Introducere la Cartea Zohar, p 242, "Viziunea Scării," Paragraful 1), "Când cineva este recompensat cu ascultarea vocii cuvântului Său, cele 613 *Mitzvot* devin *Pekudin*, de la cuvântul *Pikadon* [depozit]. Aceasta este așa deoarece sunt 613 *Mitzvot*, și în fiecare *Mitzva* o lumină a unui grad unic este depozitată, și corespunde unui organ unic din cele 613 organe și tendoane ale sufletului și corpului. Urmează că, în timp ce se efectuează *Mitzva* cineva extinde în organul corespunzător al sufletului și corpului său gradul luminii care aparține acelui organ și tendon. Aceasta este considerată *Panim* [față] a *Mitzvot*."

Urmează că prin respectarea *Mitzvot* și Tora, scopul creației – să facă bine creațiilor Sale - devine revelat. Oricum ar fi, el spune în Comentariul *Sulam* că aceasta vine special după ce, cineva este recompensat cu păstrarea Tora și *Mitzvot* în forma "Ascultând vocea cuvântului Său." Dar, când păstrează Tora și *Mitzvot* în forma "Acea împlinește cuvântul Său," înainte ca ei să fie recompensați cu ascultarea, *Mitzvot* sunt numite *Eitin* [indicii/sfaturi], și ei sunt priviți ca *Achor* [spate/posterior]. Înseamnă că

lumina superioară care aparține acelei *Mitzva* încă nu strălucește , iar acestea sunt privite ca sfaturi prin care să vină la lumina *Panim*, care aparține acelei *Mitzva*.

Și toată munca și încleștarea de care persoana are nevoie pentru a-și depăși dorința și gândul care o împiedică să meargă pe calea adevărului, se aplică când ea este în *Achoraim* [spate] , în forma "Acea desăvârșește cuvântul Său." Aceasta este așa pentru că în acea stare, ea încă nu poate simți lumina superioară care este îmbrăcată în Tora și *Mitzvot*. De aceea, ea face orice crede că este un mare privilegiu de a fi recompensată cu angajarea în Tora și *Mitzvot*, chiar și atunci când ea nu îi simte importanța, dar face totul cu credință deasupra rațiunii, deoarece acesta este scopul omului – să atingă *Dvekut* cu Creatorul – și face orice ca să îl atingă. Ca rezultat, ea cercetează totul și face eforturi mari oriunde este posibil, iar singura sa intenție este să dobândească perfecțiunea.

Și ea vede că după toate eforturile și căutările, când ea dorește să depășească piedicile care stau împotriva sa, încă stă pe dinafară, deoarece *Dvekut* înseamnă echivalența de forma, iar ea încă nu s-a mutat un pas de lângă dragostea de sine care este un act opus față de *Dvekut* cu Creatorul. În acea stare, ea merge să se roage Creatorului să o lumineze astfel încât să poată ridica Divinitatea din țărână. Aceasta înseamnă că împărația cerului – așa cum apare omului atunci când vrea să lucreze doar pentru ea, să dezvăluie gloria cerului în lume – are gust de praf în acea stare. Iar ea vede că toți sunt ca ea, nerespectoși față de gloria cerului deoarece ei nu îi pot aprecia importanța. Aceasta este numită "rugăciunea celor mulți" însemnând că ea se roagă pentru colectiv.

Două discernăminte trebuie făcute: 1) *Malchut* este numit "mulți" deoarece ea conține toate sufletele. 2) O rugăciune a celor mulți, atunci când se roagă pentru colectiv, înseamnă că, colectivul va fi recompensat cu importanța Tora și *Mitzvot*, vor fi recompensați cu 613 depozite în care lumina superioară strălucește în fiecare *Mitzva*.

Urmează că la sfârșitul zilei, cele două discernăminte a "celor mulți" devin unul. Aceasta înseamnă că ea se roagă pentru ca, colectivul să fie recompensat, pentru ca măreția și importanța *Malchut* – care este numită "mulți" – să fie văzută, iar aceasta se petrece când fiecare este recompensat cu vasele de dăruire. La acel timp, cele 613 *Mitzvot* vor fi

revelate, precum "Ascultând vocea cuvântului Său," în acel timp cele 613 *Mitzvot* numindu-se 613 depozite.

Cele menționate mai sus înseamnă că o rugăciune a celor mulți nu este respinsă când cineva se roagă pentru colectiv. Colectivul este numit "întregul Israel," și tot colectivul este numit "Sfânta Divinitate." Și din moment ce colectivul este compus din câteva discernăminte, *Zohar* spune că motivul pentru care rugăciunea celor mulți este acceptată este pentru că există întregime în acesta. Scrie, "Și Creatorul se încoronează cu rugăciunea deoarece se ridică în câteva feluri, deoarece cineva cere *Hassadim*, altcineva *Gevurot*, iar altul *Rachamim*."

Ar trebui să înțelegem de ce o rugăciune trebuie să conțină toate acestea. Regula este că toate discernămintele pe care le înțelegem în spiritualitate sunt revelații care ar trebui dezvăluite cu scopul corecției celor inferiori. Urmează că, chestiunea celor trei linii despre care spunem – acea perfecțiune înseamnă că cele trei linii sunt revelate acolo- înseamnă că Creatorul dorește să dea celor inferiori abundența așa încât ei să o folosească și să nu fie niciun defect acolo. Aceasta nu este așa cum a fost în lumea *Nekudim* unde s-a petrecut spargerea vaselor deoarece nu a fost o corecție a trei lini, după cum spune sfântul Ari.

Cu alte cuvinte, când cel superior dăruiește ceva abundență celui inferior, dorește ca abundența pe care cel inferior o primește să îl beneficieze pe acesta. Dar dacă *Kli*-ul unde abundența ar trebui să meargă este imperfect, tot darul va merge la cei exteriori. Aceasta este problema cu spargerea vaselor – abundența a ieșit afară din *Kedusha* [sfințenie]. Pentru acest motiv abundența nu este vărsată afară celor inferiori, și se consideră că rugăciunea nu a fost acceptată.

Și aici intervine problema corecției liniilor în colectiv. Înseamnă că cei mulți care sunt *Malchut*, sunt alcătuiți din colectiv. Cu alte cuvinte, există o corecție numită "trei linii," prin care abundența rămâne în *Kedusha* și nu merge la cei exteriori. De aceea, o asemenea rugăciune poate fi acceptată, însemnând că îi poate fi dată abundența.

Zohar interpretează despre aceasta, "Deoarece Iacob era compus din trei linii," din moment ce Iacob este numit "linia mijlocie," care include linia stângă și linia dreaptă. De aceea, Creatorul a vrut rugăciunea lui, deoarece este în completă desăvârșire, continuând toate trei liniile, precum

rugăciunea celor mulți. Cu alte cuvinte, nu sunt întârzieri de partea Creatorului în împărțirea abundenței dedesubt, deoarece voința Sa este să beneficieze creațiile Sale. Oricum ar fi, El așteaptă ca vasele de primire să fie potrivite pentru recepție.

De aceea, când există un *Kli* potrivit de partea celor inferiori – însemnând că rugăciunea este *Kli*-ul potrivit pentru recepție- trebuie să fie sub condiția ca abundența să nu fie pierdută, însemnând că abundența nu va merge la cei exteriori, la *Klipot*. Din acest motiv este o corecție în *Kli* de *Malchut*, ca ea trebuie să transfere abundența celor inferiori, iar această corecție se numește, "corecția liniilor."

Acum vom explica restul cuvintelor din *Zohar*, despre care am întrebat ce este spus. Este scris, "Și, deoarece este compus din câteva părți și categorii, devine o coroană și este pusă pe capul Celor Drepti care trăiesc pentru totdeauna, însemnând *Yesod* care împărtășește toată salvarea la *Nukva*, iar de la ea întregului public.

Am întrebat, "Dar nu ne rugăm la *Ein Sof*?" Așadar, ce înseamnă că rugăciunea celor mulți devine o coroană specific peste *Yesod*? Chestiunea este că ordinea împărtășirii abundenței care vine la *Malchut* este numit *Yesod*. Aceasta înseamnă că primele nouă *Sefirot* dau esența lor *Yesod*-ului, iar el este numit "tot."

Urmează că noi mereu vorbim din perspectiva dăruitorului și a primitorului abundenței care este numit *Malchut*. De aceea, de vreme ce Emanatorul dorește să dăruiască și așteaptă pe cei inferiori să dea vasele potrivite pentru recepția abundenței, când se ridică rugăciunile – când rugăciunile sunt aranjate într-un asemenea fel care este potrivit pentru acceptare - ei sunt numiți "*Kli* pentru primirea abundenței." Urmează, că, *Kli*-ul se ridică la dăruitor, și deoarece dăruitorul general este *Yesod*, se consideră că rugăciunea se ridică la *Yesod*.

Prin urmare, aceasta urmează regula, "Actul de jos trezește actul de sus." Înseamnă că deasupra trezirii celor inferiori, care doresc să se aducă aproape de Creator și să fie recompensați cu *Dvekut* cu Creatorul, ei cer ajutorul Creatorului. Este precum au spus înțelepții noștri, "Cel care vine să fie purificat este ajutat" (*Zohar*, Noe, p 23, și în Comentariul *Sulam*, Paragraf 63). Dacă o persoană vine să se purifice, este ajutată cu un suflet sfânt și este purificată, sanctificată, și este numită "sfântă."

De aceea, vedem că atunci când un om dorește să își îmbunătățească acțiunile sale, el provoacă un *Zivug* deasupra, prin care abundența este vărsată dedesubt. Aceasta se numește a ridica *MAN*, însemnând să cauzeze o deficiență deasupra. Dar, ar trebui să înțelegem cum trebuie să spunem că cei inferiori provoacă o deficiență deasupra. Și ar trebui, de asemenea, să știm înțelesul "deficienței." Este știut că un *Kli* este numit "o deficiență" însemnând că dacă este o deficiență, există loc să plaseze umplerea acolo și să umple deficiența.

Nu există întârzieri în dăruire de partea Emanatorului, pentru că dorința Sa este să facă bine. Motivul pentru care noi vedem că există ascundere a luminii este pentru că cei inferiori nu au *Kelim* pentru a primi abundența. De aceea, când cel inferior se trezește să se purifice dar îi lipsește puterea, el cere Creatorului să îl ajute. Apoi această deficiență se ridică, așa încât cel superior are un *Kli* pentru a da abundența, și aceasta se numește a ridica *MAN*.

Urmează, că atunci când rugăciunea, care este o deficiență – ceea ce caută cel inferior pentru ca deficiența sa să fie satisfăcută - se ridică la dăruitor, și dăruitorul este numit *Yesod*, care dăruiește peste adunarea lui Israel, numită *Malchut* – devine o coroană pe capul Său. Aceasta este așa pentru că o coroană înseamnă *Keter* [coroană], indicând coroana Regelui, însemnând importanța regelui. Aceasta înseamnă că unde este revelare a luminii Sale, toți recunosc importanța Creatorului.

Cu toate acestea, pe parcursul ascunderii feței, Divinitatea – locul unde apare Regele- este numită "exil" și "țărăină." Aceasta este așa deoarece, nici un gust nu este perceput în spiritualitate, dar Tora și *Mitzvot* par să aibă gust de praf pentru ei. Și toate acestea sunt deoarece, cei inferiori nu au *Kelim* pentru a primi abundența. Și datorită acesteia, gloria Sa este profanată printre națiuni, însemnând că înainte ca o persoană să fie recompensată cu discernământul de a fi Evreu, ea este identică națiunilor, după cum este știut că fiecare persoană este o lume mică și este compusă și din celelalte șaptezeci de națiuni, la fel de bine ca și din Israel.

Dar atunci, pe parcursul ascunderii, când abundența superioară nu poate apărea celor inferiori, deoarece ei nu posedă *Kelim* adecvate, orice iluminare li s-ar da, ea se duce la *Klipot*. Datorită acesteia, abundența

superioară trebuie să fie ascunsă de ei. Aceasta este numită, "Coroana a căzut de pe capul nostru." însemnând că importanța Creatorului este profanată.

Dar, când o persoană vine să se purifice, când dorește ca, Creatorul să o aducă mai aproape și să îi dea vas de dăruire prin care să fie recompensată cu *Dvekut*, toată abundența superioară care va fi revelată, va fi în vederea dăruirii. Cu alte cuvinte, ea dorește să i se dea putere de sus pentru a avea abilitatea de a fi mereu în *Kedusha*, care este *Dvekut*.

Apoi, o coroană este făcută din rugăciunea sa, coroana Regelui, din moment ce apoi este recunoscută importanța Regelui. Și acesta este înțelesul a ceea ce spune *Zoharul*, că rugăciunea "Devine o coroană și este plasată pe capul Celor Drepti care trăiesc pentru totdeauna, însemnând *Yesod*, care împărtășește toate salvările *Nukvei*, și de la ea întregului public." Aceasta este așa deoarece prin rugăciune, abundența superioară este dată celor inferiori, în timp ce încântarea și plăcerea sunt revelate. Aceasta este numită "o coroană," coroana Regelui, importanța Regelui.

VINO LA FARAON 2

Articol Nr. 13, 1985-86

Zoharul întreabă, „Este scris, 'Vino la Faraon,' dar ar fi trebuit să spună, 'Du-te la Faraon,' etc. Deoarece Creatorul a văzut că lui Moise îi era frică și alți emisari numiți, nu s-ar fi putut apropia de el, Creatorul a spus, 'Iată, sunt împotriva ta, Faraon, rege al Egiptului, marele monstru ce stă în mijlocul Nilurilor.' Creatorul a trebuit să poarte război împotriva lui, și a nimănui altuia, așa cum este scris, 'Eu sunt Domnul,' ceea ce ei au explicat, 'Nu sunt un mesager.'” Până acum cuvintele lui (la începutul porțiunii, *Bo (Vino)*)

Diferența între "vino" și "du-te" este că "vino" înseamnă că o să mergem împreună, precum o persoană care îi spune prietenului, "Vino."

Ar trebui să înțelegem aceasta deoarece *Zoharul* întreabă de ce Creatorul a trebuit să se ducă cu Moise. Este deoarece Moise singur nu ar fi putut să se lupte cu el, ci numai Creatorul Însuși și nimeni altul. Așadar de ce a avut nevoie ca Moise să meargă cu Creatorul? În definitiv, spune,

“Eu și nu un mesager.” Așadar, care este scopul faptului că Creatorul se duce la Faraon, care este numit “marele monstru,” împreună cu Moise? Putea să fi mers la Faraon fără Moise.

Trebuie să mai înțelegem și ce au spus înțelepții noștri (*Kidushin* [*Matrimony*] 30b) “Rish Lakish a spus, ‘Înclinația omului îl biruiește în fiecare zi și caută să îl omoare, așa cum este spus, ‘Cel rău îl privește pe cel bun,’ și dacă Creatorul nu l-ar fi ajutat, nu ar fi biruit, așa cum este spus, ‘Domnul nu-l va lăsa în mâna lui.’”

Aici, de asemenea, se ridică întrebarea, “Dacă o persoană nu poate răzbi de una singură și are nevoie de ajutorul Creatorului, de ce se împotrivește?” Cu alte cuvinte, fie că îi dă Creatorul putere ca să răzbească singur, sau Creatorul va face totul. De ce pare că este nevoie de ambele forțe aici, una a omului și în consecință una a Creatorului? Este ca și cum numai amândouă împreună pot cuceri răul, și o forță este insuficientă.

Se știe că perfecțiunea omului este aceea că trebuie să atingă scopul creației să obțină scopul pentru care lumea a fost creată, care se numește “să facă bine creației Sale.” Cu alte cuvinte, creaturile trebuie să ajungă să primească plăcerea și încântarea pe care El s-a gândit să le-o dea.

Înainte de asta, creația nu este încă considerată o creație care să se potrivească Creatorului, deoarece este știut că de la perfectul Operator, ar trebui să iasă operațiuni perfecte. Asta înseamnă că toți ar trebui să simtă frumusețea creației și să poată să slăvească și să glorifice creația, că toți vor putea să glorifice și să mulțumească Creatorului pentru creația pe care a creat-o, și că toți vor putea spune, “Binecuvântat este El care a spus ‘Să fie lumea.’” Cu alte cuvinte, toți ar trebui să îl binecuvânteze pe Creator, pentru că a creat o lume bună plină cu plăceri, unde toți sunt fericiți și bucuroși, de la împlinirea pe care o simt din toată plăcerea pe care o simt în lume.

Totuși, dacă o persoană începe să examineze dacă este cu adevărat satisfăcută cu viața sa și câtă încântare decurge din ea însăși și din mediul ei, ea vede opusul – toți suferă, se chinuie, și fiecare persoană suferă diferit. Dar trebuie să spună, “Binecuvântat fie El care a spus, ‘Să fie lumea,’” așadar, vede că o spune numai superficial.

Totuși, se știe că încântarea și plăcerea nu pot apărea în lume înainte

ca lumea să aibe *Kelim* (vase) de dăruire, deoarece vasele noastre de recepție sunt încă contaminate de recepția pentru sine, care este strict restricționată în măsură și ne separă de Creator (Însemnând că a fost prima restricție a vaselor de recepție astfel încât abundența să nu strălucească acolo, vezi în "Introducere la Cartea Zohar," p 138).

Obținerea vaselor de dăruire este acolo unde încep dispute și războaie, deoarece este împotriva naturii noastre. Și acesta este motivul pentru care ne-a fost dată Tora și *Mitzvot*, ca să obținem nivelul de dăruire, așa cum înțelepții noștri au spus, "Am creat înclinația rea; Am creat mirodenia Torei" (*Kidushin* 30).

De asemenea, ne-a fost dată *Mitzva* (poruncă, faptă bună) "Iubește-ți prietenul ca pe tine însuți," și Rabbi Akiva a spus, "Aceasta este marea regulă a Torei" (*Beresheet Rabba, Parasha* 24). Cu alte cuvinte, lucrând în dragostea de prieteni, o persoană se obișnuiește să iasă din dragostea de sine și să obțină dragostea pentru ceilalți.

Totuși, trebuie să înțelegem ce vedem înaintea noastră că sunt oameni care se implică în dragostea de prieteni și totuși nu se apropie un centimetru de dragostea de Creator astfel încât să muncească în Tora și *Mitzvot* din dragoste pentru Creator. Asta înseamnă că ei spun că de fapt avansează puțin în dragostea de prieteni, dar văd că nu progresează în dragostea pentru Creator. Totuși, trebuie să știm că în dragostea de prieteni, de asemenea, sunt grade, însemnând că trebuie să contemplăm obligația pentru dragostea de prieteni.

Putem să o comparăm cu o clădire cu două etaje și parter, de asemenea.. Regele, este la etajul al doilea, și cine vrea să ajungă la Rege – cine are ca singur scop să converseze cu Regele față în față – i se spune că mai întâi trebuie să urce la primul etaj, deoarece este imposibil să urce la al doilea etaj fără ca mai întâi să urce la primul etaj.

Cu siguranță, toată lumea înțelege că este așa. Totuși, este un motiv pentru care mai întâi trebuie să urce la primul etaj – se numește "corecții." Cu alte cuvinte, urcând la primul etaj, poate învăța cum să se adreseze Regelui față în față, și va putea să întrebe Regele de dorința sa.

Acea persoană, care aude că mai întâi trebuie să urce la primul etaj și ulterior la al doilea etaj, înțelege asta foarte bine. Dar, din moment ce singura sa dorință este să vadă fața Regelui, și nu-i pasă de nimic altceva,

astfel face ce i se spune – că trebuie să urce la primul etaj – o povară și o trudă pentru el.

Totuși, nu are nici un exemplu, așa că se urcă la primul nivel. Nu este interesat să vadă ce este acolo, deși a auzit că acest nivel este locul unde învață cum să vorbească cu Regele. Dar nu acordă nicio atenție la asta, căci ăsta nu este scopul lui. Scopul lui este Regele, nu ce poate învăța la primul nivel. Scopul său nu este studiul, ci să vadă fața regelui. De ce să piardă timpul cu fleacuri, căci totul este nimic comparat cu Regele. Așadar de ce să se intereseze de ceea ce este învățat la primul nivel?

Așadar, când urcă la primul nivel, nu are nicio dorință să stea acolo. În schimb, vrea să urce rapid la al doilea, la Însuși Regele, căci asta e tot ceea ce el vrea. Totuși i se spune, fără să cunoști regulile care se respectă la primul etaj, cu siguranță vei păta onoarea Regelui. Din acest motiv, nu poți spera să fii capabil să urci la al doilea etaj, până nu înveți tot ceea ce este de învățat la primul nivel.”

Similar, cu dragostea de prieteni, am auzit că era imposibil să fii recompensat cu dragostea pentru Creator înainte să fie recompensat cu dragostea de prieteni, așa cum a spus Rabbi Akiva, “Iubește-ți prietenul ca pe tine însuși este marea regulă a Torei.” De aceea, în timp ce se angajază în dragostea de prieteni, nu consideră că dragostea de prieteni este valoroasă ci de prisos.

El o respectă deoarece nu are de ales, dar el caută mereu momentul când “Voi fi recompensat cu dragostea de Creator, și voi fi capabil să scap de dragostea de prieteni. Această muncă este apăsătoare pentru mine deoarece cu greu pot să-i suport pe prietenii mei, deoarece văd că au trăsături diferite de ale mele, și nu am nimic în comun cu ei. Dar nu am de ales, deoarece, mi s-a spus că fără dragostea de prieteni, nu voi fi capabil să obțin dragostea pentru Creator. Așadar împotriva dorinței mele, stau cu ei.

“Totuși, mă pot întreba, ‘Ce obțin de la prieteni?’ Numai un singur lucru: Mă corectez prin auto-tortură, stând cu ei și tolerându-le discuțiile, pe care le displac și care sunt împotriva naturii mele. Dar ce pot face? Mi s-a spus că trebuie să sufăr în lumea asta, așa că o fac: stau și aștept momentul în care pot fugi de ei și să evit să le văd josnicia pe care o văd în ei.”

Rezultă că nu ia de la prieteni remediul denumit “dragostea pentru ceilalți,” dar numai pentru că i s-a spus că nu are de ales, căci altfel nu va obține dragostea pentru Creator. Acesta este motivul pentru care se angajează în dragostea de prieteni, și păstrează toate responsabilitățile la care prietenii îl obligă. Dar ceea ce ar trebui să învețe este la mile depărtare de el.

Asta înseamnă că nu iese din dragostea de sine și nu ajunge la dragostea pentru ceilalți. El respectă dragostea de prieteni, nu din dragoste, ci din frică deoarece nu îi este permisă dragostea de Creator înainte să ajungă la dragostea de prieteni. Ca rezultat, îi este teamă că nu respectă dragostea de prieteni deoarece nu îi va fi permisă dragostea de Creator.

Asta este similar cu alegoria despre a nu i se permite la etajul al doilea unde stă Regele, până nu urcă la primul nivel. Ideea este că va învăța regulile cum să respecte onoarea regelui, astfel încât să pară rezonabil că va fi bucuros să se ducă la primul etaj, deoarece acum învață cum să fie atent la onoarea Regelui.

Asta i-ar prinde bine deoarece apoi, când intră în palatul Regelui, nu va păta onoarea Regelui. Și de aceea, în timp ce este la primul etaj, el este atent la toate regulile care se aplică acolo și se obișnuiește cu ele, deoarece dorește să vină la Rege, să dăruiască Regelui, și să nu fie deloc disprețuitor despre onoarea Regelui.

Asta se referă numai la cineva care vrea să vină în fața Regelui, să-I aducă satisfacție Lui. Dar cel ce vrea să vină în fața Regelui pentru a primi pentru sine, consideră ceea ce e la primul etaj ca fiind de prisos. Nu este de niciun interes pentru el. El urcă la primul etaj numai pentru că îi este frică, deoarece știe că nu i se va permite să urce la etajul al doilea înainte să urce la primul. El nu simte nicio nevoie să studieze legile care sunt învățate acolo – cum să eviți să pătezi onoarea Regelui – deoarece singurul motiv pentru care vrea să vină în fața Regelui este motivul dragostei de sine.

De aceea, trebuie să știm că ne-a fost dată dragostea de prieteni ca să învățăm cum să evităm să pătăm onoarea Regelui. Cu alte cuvinte, dacă nu are nicio altă dorință, cu excepția de a aduce mulțumire Regelui, cu siguranță va păta onoarea Regelui, ceea ce se numește “A trece *Kedusha*

(sfințenia) la cei exteriori.” Din acest motiv, nu trebuie să subestimăm importanța muncii în dragostea de prieteni, căci prin asta va învăța cum să iasă din dragostea de sine, și să intre pe calea dragostei pentru ceilalți. Și când termină munca dragostei de prieteni, va putea fi recompensat cu dragostea pentru Creator.

Ar trebui să știm că este o virtute să-ți iubești prietenii: nu te poți amăgi spunând că îți iubești prietenii, dacă de fapt nu-i iubești. Aici poate examina dacă are cu adevărat dragoste de prieteni sau nu. Dar în dragostea pentru Creator, nu se poate examina pe sine dacă intenția sa este dragostea pentru Creator, însemnând că vrea să-i dăruiască Creatorului, sau dorința lui este a primi pentru a primi.

Dar ar trebui să știm că după toate corecțiile care îi sunt date omului a le face fără ajutorul Creatorului, nu i se va admite nici un progres în munca de a dăruia. Și am întrebat, “De ce să facă cineva lucruri pentru ca mai târziu să fie recompensat cu ajutorul Creatorului? În definitiv, Creatorul poate ajuta chiar și fără munca celor de jos, și munca omului spre progresul în muncă nu-l va ajuta în niciun fel.”

Totuși, dacă cineva nu începe a munci, nu știe că nu poate triumfa peste înclinațiile lui. Dar când o persoană începe să meargă în munca Creatorului și face ceea ce poate să facă, apoi poate să ofere o rugăciune adevărată pentru ca să îl ajute Creatorul.

Dar de ce ar vrea Creatorul ca el să ofere o rugăciune adevărată? În ce privește carnea și oasele, poți spune că vrea ca el să facă o rugăciune cinstită, deoarece, atunci când cineva face o rugăciune cinstită către prietenul său, prietenul îi dă lui o mulțumire adevărată. Carnea și oasele care urmăresc onoruri, mulțumirea ce îi este dată, sunt și cum s-ar micșora în fața lui și i-ar face plăcere.

Dar în ce-L privește pe Creator, are El nevoie să-I fie dat respectul oamenilor? Așadar, de ce ar vrea Creatorul ca o persoană să facă o rugăciune din inimă?

Chestiunea este că se știe că nu este lumină fără *Kli*. Este imposibil pentru cineva să dea ceva ce este foarte important, și dacă cineva nu are nici o dorință pentru ceva, el o va micșora și o va discredita. Se va pierde din cauză că nevoia pentru ceva se potrivește cu nevoia lui; asta îi dă importanța. În măsura importanței, el oprește darul să fie pierdut, căci

altfel totul se va duce la *Klipa*.

Aceasta se numește “îngrijirea *Klipot*,” însemnând că totul se duce la vasele de recepție, care iau în autoritatea lor tot ceea ce o persoană nesocotește în domeniul *Kedusha*. De aici știm de ce trebuie să se înceapă munca. Dar de ce nu-i dă Creatorul puterea să completeze munca singur, fără ajutorul Lui?

Se știe ce interpretează *Zoharul* în ceea ce privește ce au spus înțelepții noștri, “Cel care vine să fie purificat, este ajutat.” Întreabă, “Cu ce?” Și spune “Cu un suflet sfânt,” însemnând că primește iluminare de sus care este numită *Neshama* (un suflet), denumit “dobândirea Divinității,” ceea ce înseamnă că este inclus în gândul creației de a face bine creaturilor Sale.

Rezultă că având un *Kli* și o dorință pentru vasele de dăruire, primește lumina denumită *Neshama*. Așadar, ambele sunt necesare. Cu alte cuvinte, o persoană ar trebui să înceapă, și prin asta va primi un *Kli*. Și nefiind capabilă să termine, ea îi cere plângând ajutorul Creatorului, și apoi primește lumina.

Acum putem înțelege ceea ce este scris, “Vino la Faraon, căci i-am îngreunat inima și inima slujitorilor lui, căci le voi arăta semnele Mele în mijlocul lor.” Și interpretarea este, “De ce i-a îngreunat Creatorul inima omului și nu poate câștiga războiul împotriva înclinației de unul singur?”

Răspunsul este, *pentru ca omul să i se plângă Creatorului, și prin aceasta va avea un Kli*. Și apoi Creatorul va putea să așeze literele Torei înăuntrul lui, înăuntrul *Kliului*. Acesta este sufletul pe care Creatorul i-l dă ca ajutor.

Asta se consideră, “Tora și Creatorul sunt una.” “Semnele Mele” se referă la literele Torei, precum în numele Creatorului. Aceasta este “a face bine Creaturilor sale,” ceea ce este gândul creației, de a face bine creațiilor Sale. Aceasta vine la o persoană specific atunci când are un *Kli*, și acest *Kli* vine din îngreunarea inimii, căci atunci este un loc unde poate plânge la Creator după ajutor, și El îl ajută cu un suflet sfânt.

Acum putem vedea cheștiunea a “Vino la Faraon,” însemnând amândoi, împreună. Cu alte cuvinte, o persoană ar trebui să înceapă și apoi să vadă că nu o poate înfrânge, și asta este conținută în frica lui Moise de a se apropia de el. Și apoi Creatorul a spus, “Iată, sunt

împotriva ta Faraon,” însemnând că el atunci vine ajutorul din partea Creatorului. Și cu ce? Cu un suflet sfânt, așa cum a fost scris în *Zohar*.

Rezultă că îngreunarea inimii, în cuvintele “Căci i-am îngreunat inima,” vrea să facă un apel la rugăciune. Și această rugăciune nu este precum unul din carne și oase, care vrea respect să fie întrebat ca să fie respectat. Dimpotrivă, scopul rugăciunii este pentru ca el să aibă un vas, o nevoie pentru ajutorul Creatorului, căci nu este lumină fără *Kli*. Și când o persoană vede că nu se poate ajuta în niciun fel, atunci are o nevoie pentru ajutorul Creatorului.

Acesta este înțelesul a ceea ce au spus înțelepții noștri, “Creatorul dorește cu înfocare rugăciunea celui drept.” Aici, de asemenea, reiese întrebarea, “Dar are nevoie Creatorul de predarea omului, că să îi ceară Lui?” Totuși, deoarece dorința lui este de a beneficia creațiile lui, dar nu este nici o lumină fără vas, El dorește cu ardoare rugăciunea celui drept, căci prin asta ei descoperă *Kelim* (vasele) în care El poate împărtăși. Rezultă că atunci când o persoană vede că nu poate birui răul din ea, *acesta este cu adevărat momentul pentru a cere ajutorul Creatorului*.

Acum putem înțelege ce a spus Creatorul (Exodul 6), “Și te voi lua la Mine ca popor, și îți voi fi ție Dumnezeu; și vei ști că sunt Domnul Dumnezeuul tău care te-a scos de sub povara egiptenilor.”

În *Masechet Berachot* (38a) înțelepții noștri au scris despre asta după cum urmează, “‘Cine te-a scos de sub povara egiptenilor?’ Înțelepții ... așa a spus Creatorul Israelului: ‘Când te voi scoate, îți voi face ceva ca să îți arăt că Eu sunt cel care te-a scos din Egipt, așa cum este scris, ‘Că sunt Domnul Dumnezeuul tău care te-a eliberat.’”

Asta înseamnă că nu este suficient că Creatorul a scos poporul lui Israel din Egipt, că au fost eliberați din chinurile pe care le-au suferit acolo. Când vorbim despre munca Creatorului, iese la iveală întrebarea, “Nu a fost asta suficient?” acum au fost eliberați din sclavia exilului după ce nu l-au putut servi pe Creator din cauza conducerii Faraonului, și tot ceea ce au construit pentru ei, orice poziție în muncă, a fost cu totul înghițită de pământ, așa cum au spus înțelepții noștri (*Sutah* p 11), “Pithom și Ramses. Rav și Shmuel, unul a spus că numele său era Pithom. Și de ce era numele ei Ramses? Pentru că avea *Mitrose* (spărturi) în primul rând.” RASHI interpretează, “Când construiesc ceva, se va

sparge și va cădea. Vor reconstrui, și va cădea. Și cineva a spus, 'Numele ei este Ramses, și de ce era numele ei Pithom? Este așa deoarece, în primul rând a fost înghițită de *Pi Tehom* (gura abisului).''

Noi, de aceea, vedem că nu este nicio dispută între Rav și Shmuel referitor la fapte, numai referitor la interdependență. Chestiunea era că tot ceea ce ei ar fi construit cădea. Asta înseamnă că de fiecare dată când construiau *pentru ei înșiși* o structură în muncă, Egiptenii veneau, adică gândurile străine ale egiptenilor, și le ruinau toată munca lor. Cu alte cuvinte, toată munca pe care au făcut-o cu toate eforturile lor ca să biruiască și să servească în munca sfințeniei, a fost înghițită în pământ.

Așadar, în fiecare zi au trebuit să înceapă de la început, și li se părea că nu erau niciodată implicați în munca sfântă. Mai mult, de fiecare dată când se gândeau să meargă înainte, vedeau nu numai că nu progresează, chiar regresează, căci întrebări noi de genul "cine" și "ce" ieșeau la suprafață în mințile lor.

În conformitate, ar trebui să înțelegem acest exod din Egipt că ei într-un final au avut abilitatea să-l servească pe Creator, fără gândurile străine ale egiptenilor. Așadar, ce vine să ne spună acest 'ști' din cuvintele "Și veți ști?" Că trebuie să știm că Creatorul i-a eliberat din țara Egiptului. Și mai ar trebui să ne întrebăm, deoarece am început o examinare a sclaviei din Egipt, când erau munciți în muncă grea, și au fost eliberați din asta, așadar ce altceva le-a mai lipsit?

Dar ce este munca grea? Înțelepții noștri au explicat versetul, "Toată munca pe care și-o impuneau cu rigoare" (*Sutah* 11b). "Rabi Șmuel Bar Nahmai a spus, 'Rabi Yonatan a spus, 'Au înlocuit munca bărbatului cu munca femeii, și munca femeii cu munca bărbatului. Și egiptenii i-au făcut pe copiii lui Israel să-l servească pe *BeParech* (cu rigoare).'' Rabi Elazar spune, *Be 'Peh Rach* (cu o gură moale)."

Ar trebui, de asemenea, să înțelegem chestiunea muncii grele în munca sfințeniei. Să facem două discernăminte:

1. Actul denumit "partea descoperită," pe care, o persoană, o poate vedea și unde cineva nu poate spune dacă greșește sau se păcălește, deoarece nu se poate spune că este o greșeală despre ceva ce este vizibil, aparent. Aceasta este așa, deoarece cu actul *Mitzvot* și studiul Torei, el vede, și alții pot de asemenea să vadă dacă îndeplinește Tora și *Mitzvot*

sau nu.

2. Intenția. Aceasta se numește 'partea ascunsă,' deoarece alții nu pot vedea intențiile în spatele acțiunii cuiva, și el de asemenea, nu poate vedea intențiile din acțiune, din moment ce este posibil să se fi înșelat despre intenție și să fie indus în eroare căci numai în lucruri aparente, denumite "partea descoperită," toți pot vedea adevărul. Dar în ceea ce nu poate avea încredere în sine, când vine vorba de intenții în minte sau inimă, păcătuiește mintea. Prin urmare aceasta este ascunsă de el și de alții.

Acum putem interpreta înțelesul muncii grele, despre care se spune că fi fost „Înlocuirea muncii bărbaților cu munca femeilor.” „Munca bărbaților” înseamnă că deja este *Gever* (bărbat), că poate *LeHitgaber* (birui) răul și să se angajeze în Tora și *Mitzvot* în acțiune. Așadar, ce să facă atunci când este deja numit „un om,” însemnând un om de război, care se poate lupta cu răul său în acțiune? Acum este momentul pentru ca el să își înceapă munca în al doilea discernământ, însemnând în ceea ce este ascuns, care este intenția. Cu alte cuvinte, de acum înainte, ar trebui să își direcționeze toate acțiunile ca să fie pentru a dăruia mulțumire Creatorului și nu pentru propriul beneficiu.

Și ce au făcut egiptenii atunci când au văzut că este un om care poate să iasă din conducerea lor și să intre în sfințenie? Au schimbat munca și i-au dat lui munca femeilor. Asta înseamnă că toată munca lor era munca femeilor, aceasta este, egiptenii i-au făcut să gândească, „cine are nevoie de intenții? Acțiunile sunt ceea ce contează, și aici, în acțiuni, vei avea succes, așa cum poți vedea, ești un bărbat și poți birui răul din tine și te poți angaja în Tora și *Mitzvot* în fiecare detaliu și precizie, și trebuie să depui toate eforturile în a fi mai meticulos în Tora și *Mitzvot*.

„Totuși, nu trebuie să te angajezi în intenții!” Munca nu este pentru tine, ci numai pentru cei puțini aleși. Dacă începi cu munca dăruirii, însemnând să observi că trebuie să îndrepti totul spre a fi pentru a dăruia, nu vei avea energia să fii atât de meticulos în acțiunile descoperite, unde nu te vei înșela deoarece vezi ceea ce faci. De aceea, acolo este unde te poți extinde în fiecare detaliu și precizie a acțiunilor tale.

Dar cu privire la intenții, nu ai nici un test real. Așadar, te sfătuim

pentru binele tău, și nu te gândești, Doamne ferește, că vrem să te deviem de la munca sfântă. Din contră, noi vrem ca tu să urci în nivelele sfînțeniei.”

Aceasta se numește, „Înlocuirea muncii bărbatului cu munca femeii.” Acolo unde ar fi putut face muncă ce aparține omului, ei au explicat poporului Israel că ar fi mai bine pentru ei să facă munca femeilor, adică ceea ce le aparține femeilor.

„Și munca femeilor cu munca bărbaților” înseamnă că acei oameni nu au puterea să biruiască. Dimpotrivă, „Ei sunt plăpânzi precum femeile,” însemnând că erau slabi în a respecta Tora și *Mitzvot* și nu au avut puterea de a respecta și a observa *Mitzvot*, chiar și în forma descoperită, care se numește „numai în acțiune.” Și toată munca biruirii era numai pentru acțiuni, nu pentru intenții.

Egiptenii au venit la ei și i-au făcut să gândească, „Nu vrem să vă întrerupem munca voastră sfântă. Din contră, vrem să fiți adevărați servitori ai Creatorului. Cu alte cuvinte, vedem că îți dorești să servești în munca sfântă, așa că te sfătuim că cel mai important lucru nu este acțiunea; este intenția. De aceea, în loc să te lupți să biruiesti acțiunea, obișnuindu-te să îți răzbești corpul, să mai studiezi încă o oră sau să te rogi pentru încă o jumătate de oră încercând să răspunzi „Binecuvântat este El,” și „Binecuvântat fie numele Său,” și „Binecuvântat fie numele Lui,” sau „Amen,” fără să mai menționăm la mijlocul repetării cantorului. Cui îi trebuie?

Principalul scop este pentru Creator. Acolo trebuie să îți concentrezi toate eforturile. De ce să îți irosești puterea pe lucruri de prisos? Într-adevăr, *Halacha* (legea religioasă) spune că trebuie să respecti toate lucrurile mărunte, dar această muncă nu este pentru tine, este muncă pentru femeii. Trebuie să te angajezi în munca bărbaților. Faptul că vrei să te angajezi numai în acțiuni este de rușine pentru tine. Ar trebui să te concentrezi în primul rând pe intenție, adică să folosești fiecare picătură de energie pe care o ai ca totul să fie pentru Creator. Vrem contrariul – să te ridici pe scara sfînțeniei și să atingi perfecțiunea, însemnând că toate acțiunile tale vor fi numai pentru a dăruii satisfacție Creatorului.

Și din moment ce erau la nivelul denumit „femeii” și tot nu aveau puterea de a dăruii, nici măcar în partea acțiunii – considerându-se ca

fiind plăpânzi precum femeile, egiptenii i-au făcut să vadă că lucrul important este să urmărească *Lishma* (pentru numele Ei). Prin asta, egiptenii s-au asigurat că nu vor avea puterea să continue și să câștige în munca sfântă.

Este precum a spus Maimonides când a scris (*Hilchot Teshuva* [Legile Mântuirii], *Parasha* nr. 10), "Înțelepții au spus, 'Cineva trebuie să se angajeze mereu în Tora, chiar și în *Lo Lishma* (nu pentru numele Ei).' De aceea, când sunt învățați cei mici, femeile, și cei analfabeți în general, ei trebuie învățați să lucreze din frică sau pentru a primi recompensă. Când vor acumula cunoaștere, și vor dobândi multă înțelepciune, li se va arăta secretul puțin câte puțin, și se pot obișnui cu asta cu ușurință, până când o obțin și Îl cunosc și Îl servesc din dragoste."

Egiptenii i-au sfătuit pe cei care erau sub discernământul de femei să nu urmeze cuvintele lui Maimonide. Din contră, chiar dacă erau la nivelul de femeie, și de prunci, ei i-au făcut să înțeleagă că trebuie să se apuce imediat de muncă urmărind *Lishma*. Prin asta, egiptenii s-au asigurat că vor rămâne în domeniul lor, în afara *Kedusha* (sanctitate).

Așadar, aceasta se numește "muncă grea," precum Rabi Șmuel Bar Nahmany a interpretat, "*BaParech* (cu trudă) înseamnă *BePricha* (fragil/casant)." Și RASHI a interpretat, "În fărâmițare și spargere a corpului și în strâmtoare." Motivul este că atunci când se înlocuiește munca bărbatului cu munca femeii, și munca femeii cu munca bărbatului, va fi așa cum am explicat, pentru că munca bărbatului a fost să răzbească și să avanseze și să caute intenția *Lishma*, dar ei i-au slăbit în această muncă deoarece egiptenii au rezistat muncii acesteia. Așadar, în afară de munca de a birui pentru a urmări să dăruiască, ei au avut mai multă muncă în aceea că egiptenii i-au făcut să creadă că toată această muncă era de prisos, că munca dăruirii nu li se potrivește lor, ci numai celor puțini, aleși.

Aceasta se numește "muncă îndoită": 1) efortul de a avea intenția pentru a dăruia, și 2) să se lupte cu ei și să spună că nu este adevărat, că vor fi capabili să obțină *Lishma*, și nu precum au spus egiptenii, că ar trebui să facă treaba femeilor. Și asta a fost toată intenția egiptenilor, de a-i împiedica să se apropie de munca de a dăruia.

De asemenea, au înlocuit munca bărbaților cu cea a femeilor, care,

așa cum am spus, este zadarnică, deoarece este vorba de respectarea Torei și a *Mitzvot* numai în acțiuni. Asta înseamnă că întregul lor război împotriva înclinației este numai pentru acțiuni, și nu precum a spus Maimonides, munca femeilor ar trebui să fie numai de a face lucruri și nu de a le învăța că trebuie să aibă ca scop *Lishma*.

De aceea, când egiptenii au venit și le-au spus că trebuie să facă munca bărbaților, adică cu scopul de a dăru, asta a fost o muncă grea pentru ei: 1) În ceea ce privește *Lishma* ești total incapabil de ea. 2) Depășirea corpului și respectarea *Mitzvot* practice era mai grea pentru ei înainte ca gândurile străine ale egiptenilor să vină și să-i facă să creadă că actul *Mitzvot* fără intenție este complet fără valoare și degradează importanța Torei și a *Mitzvot* în *Lo Lishma*. Așadar, acum prin egipteni, munca în forma femeilor a fost degradată, și asta le-a pricinuit o muncă grea, așa cum s-a spus că este ruperea corpului și a mijlocului.

Rezultă din cele de mai sus că sunt trei înțelesuri ale cuvântului *Perech* (trudă/muncă grea), totuși nu este nicio contradicție între o interpretare și alta. Dimpotivă, toate cele trei lucruri erau acolo, și fiecare interpretată conform cu propria ei problemă:

1. În prima interpretare a *Perech*, Rabi Elazar spune că este "în *Pe Rach* (gură moale)."

2. Rabi Shmuel Bar Nahmany a spus "In *Pericha*," ceea ce înseamnă spargere.

3. Rabi Shmuel Bar Nahmany, "Rabi Yonatan a spus, 'Au înlocuit munca bărbatului cu munca femeii, și munca femeii cu munca bărbatului.'"

Totuși, toți au interpretat munca grea ca *Pericha* (fragilă), însemnând spargerea corpului. Și motivul pentru care era muncă grea până în punctul în care au numit această muncă, "Munca ce sparge corpul și mijlocul" este că au înlocuit munca bărbatului cu munca femeii și munca femeii cu munca bărbatului. Asta le-a făcut munca grea.

Și totuși, de ce au ascultat părerile egiptenilor? Pentru că au vorbit cu Israel cu *Peh Rach* (o gură moale), însemnând că gândurile egiptenilor au venit la Israel cu o gură moale. Adică, tot ceea ce le-au spus să facă nu a fost ca să îi întoarcă de la a-l servi pe Creator, Doamne ferește. Din contră,

au vrut să îi conducă, să meargă pe calea Creatorului cu succes, încât să nu piardă timpul degeaba, adică să nu vadă nici un progres în munca sfântă. Și din moment ce li s-a vorbit cu o gură moale, le-a fost greu să biruiască aceste gânduri.

Asta implică faptul că atunci când spune că au înlocuit munca bărbatului cu munca femeii, explică de ce i-au ascultat pe egipteni. Răspunsul este, din cauza *Perech* – pe care au vorbit-o lui Israel cu *Pe Rach* (gură moale). Așadar, pentru cele două motive de mai sus au ajuns să lucreze munca cea grea, așa cum Rabi Shmuel Bar Nahmany spune, *Perech* înseamnă munca a *Pericha* (spargerii), care este munca ce sparge corpul.

În consecință, trebuie să înțelegem de ce nu este suficient pentru poporul lui Israel că Creatorul i-a scos din Egipt, din sclavie pentru a se putea angaja în Tora și *Mitzvot*, fiecare conform cu dobândirea sa, și *Klipa* Egiptului nu a avut puterea să le reziste muncii.

Într-adevăr, cât de măreț este miracolul și cine poate aprecia importanța chestiunii? Când o persoană consideră cantitatea de suferință și chin pe care o simte când este în exil sub robia lui Faraon, Regele Egiptului, și în măsura întunericului a Pithom și Ramses pe care ea și-o asumă în inima sa, pe care o construiesc. Și acum, porțile *Klipa* Egiptului au fost deschise înaintea lor toate odată și au ajuns sub autoritatea lor proprie. Asta înseamnă că acum erau liberi să se angajeze în Tora și *Mitzvot* cum au dorit, fără nicio întrerupere. Ce plăcere și încântare îi face persoanei când compară timpul întunericului cu timpul iluminării. Este așa cum se spune, "El care separă între lumină și întuneric."

Conform cu cele de mai sus, ar trebui să înțelegem necesitatea de a ști că numai Creatorul îi eliberează din poverile egiptenilor, așa cum este scris, "Când te voi scoate afară, o să fac ceva pentru tine ca să îți arăt că Eu sunt cel ce te-a scos din Egipt, așa cum este scris, 'Că eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-a scos afară de sub povara egiptenilor.'"

Acest lucru, este acela că trebuie mereu să ne amintim scopul pe care trebuie să îl atingem. Și, deoarece scopul creației este să facă bine creației Sale, scopul nostru este să primim încântarea și plăcerea pe care le-a gândit a ni le da. Dar pentru scopul creației, denumit *Dvekut* (adeziune), care este despre echivalență de formă, trebuie să muncim să obținem

vasele de dăruire.

Totuși, aceasta este numai corecția creației; nu este întregul. Întregul înseamnă să îl cunoști pe Creator, cunoscând și dobândind Tora, care se numește "numele Creatorului."

În conformitate, nu este suficient că avem deja forța să respectăm Tora și *Mitzvot* fără nicio întrerupere, căci asta este numai o corecție, nu scopul complet. Scopul complet este să obținem cunoașterea Torei, precum în, "Tora, Israel și Creatorul sunt una." De aceea înțelepții noștri au spus, "Aceasta este ceea ce a spus Creatorul lui Israel, 'Și vei ști că Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, care te-a scos,' Eu și nu un mesager." Asta înseamnă că fiecare va ajunge să-L cunoască pe Creator, și asta se numește "Tora," numele Creatorului.

RUGĂCIUNEA CELOR MULȚI

Articolul 15, 1985-86

Este scris în *Zohar* (*Beshalach* (Când Faraonul a lăsat), și în Comentariul *Scării*, Punctul 11), Și ea a spus", 'Locuiesc printre oamenii mei.' El a întrebat, 'Ce înseamnă aceasta?' El a răspuns, 'Când *Din* este prezent în lume, cineva nu ar trebui să se separe de colectiv și să fie singur, deoarece când judecata este prezentă în lume aceia care sunt remarcați și observați singuri, aceia sunt prinși primii, chiar dacă sunt drepti. De aceea, cineva nu ar trebui să se retragă dintre oameni deoarece mila Creatorului este întotdeauna în mijlocul oamenilor uniți. Din acest motiv, ea a spus, 'Locuiesc în mijlocul oamenilor mei,' și nu doresc să mă separ de ei.'"

"Când *Din* este prezent în lume" se referă la dorința de a primi, care este dragoste de sine, natura în care creaturile sunt născute, datorită dorinței Lui de a face bine creațiilor Sale. Și, deoarece, a fost o dorință pentru echivalența de formă, așa încât să nu fie pâinea rușinii, o sentință [*Din*] a fost trecută, că este interzis să folosești vasele de recepție, cu excepția când cineva știe că poate năzui ca recepția să fie în ordinea dăruirii. Apoi cuiva îi este permis să folosească vasele de recepție.

Prin urmare, înțelesul a "Când *Din* este prezent în lume" este acela

că, atunci când întreaga lume este scufundată în dragoste de sine, este întuneric în lume deoarece nu există niciun loc pentru lumină să atragă creaturile datorită diferenței de formă dintre lumină și creaturile care primesc lumina.

Datorită acestei diferențe de formă a fost dată sentința că abundența superioară nu va fi dată creaturilor.

De aceea, când o persoană se trezește și dorește ca Creatorul să o aducă mai aproape, însemnând să îi dea vase de dăruire, ce sunt numite "a aduce mai aproape," ea cere Creatorului să o ajute. Cu toate acestea, este știut că ajutorul care vine de la Creator este numit "abundența superioară," care este numită *Neshama* "suflet." Este precum *Zohar* spune, că ajutorul primit de sus constă într-un suflet sfânt.

Pentru acest motiv, când o persoană vine să ceară Creatorului să o aducă mai aproape de El, dar ea este văzută singură, înseamnă că ea înțelege că Creatorul trebuie să o aducă aproape personal.

Totuși, de ce crede ea că publicul poate rămâne în starea sa curentă și doar ea ar trebui să fie tratată diferit de Creator?

Este așa, deoarece, ea înțelege că are merite pe care alții nu le au. Deși aceștia sunt indivizi care nu aparțin colectivului, pentru că ei înțeleg că merită să se aducă aproape de Creator mai mult decât alții și se consideră drepti, ei sunt prinși primii. Cu alte cuvinte, *Din*, care este primire pentru sine, este prezentă în ei mai mult decât în alții, iar ei devin mai răi decât alții în calitățile dragostei de sine. Aceasta este așa, deoarece, ea crede că merită mai mult decât alți oameni. Cu alte cuvinte, este îndeajuns pentru ceilalți oameni să aibă ceea ce au, dar când se consideră pe sine, ea merită mai mult decât restul oamenilor. Acest gând este considerat, recepție pură, însemnând 100% dragoste de sine.

Urmează că, dragostea de sine începe să se dezvolte în ea mai mult decât în ceilalți.

Se dovedește, așadar, că ea lucrează constant în dragoste de sine. Și totuși, în ochii săi, ea se vede merituoasă, deoarece ea dorește să lucreze ca dăruitor. Ea își spune ei însăși că cererea către Creator, să o aducă mai aproape, este corectă pentru că, ce cere ea?

Ca Creatorul să îi dea putere să respecte Tora și *Mitzvot* în ordinea dăruirii. Și ce vină poate fi atunci în a dori să-L servești pe Rege?

Cu aceasta, putem interpreta cuvintele *Zoharului*. Îi sfătuiește pe acei oameni cu o cerere interioară, care nu pot accepta starea în care se află deoarece ei nu văd nici un progres în munca pentru Dumnezeu, și cred ce este scris (Deuteronom 30:20), "Să Îl iubești pe Domnul Dumnezeul tău, să ascuți vocea Sa, și să te alipești Lui; pentru că aceasta este viața ta, și lungimea zilelor tale." Ei observă că le lipsesc dragostea și *Dvekut* [adeziunea/alăturarea] și ei nu simt viața în Tora și nu știu cum să găsească sfat pentru ca sufletele lor să vină să simtă în organele lor ceea ce textul ne spune.

Sfatul este să ceri pentru întreg colectivul. Cu alte cuvinte, tot ceea ce o persoană simte că îi lipsește, și cere împlinire pentru aceasta, ea nu ar trebui să spună că este o excepție sau că merită mai mult decât ceea ce colectivul are. Mai degrabă, "Locuiesc în mijlocul oamenilor mei," însemnând că mă rog pentru întreg colectivul, pentru că doresc să ajung la o stare în care să nu mai am nicio grijă pentru mine însumi, ci doar Creatorul să primească mulțumire. De aceea, nu este nicio diferență pentru mine dacă Creatorul primește plăcere de la mine sau poate primi plăcere de la ceilalți.

Cu alte cuvinte, ea cere Creatorului să ne dea o asemenea înțelegere, care este numită "în totalitate pentru Creator." Înseamnă că ea va fi sigură că nu se înșală pe sine că vrea să dăruiască Creatorului, că poate se gândește cu adevărat doar la dragostea de sine, însemnând că ea va simți încântarea și plăcerea.

De aceea, ea se roagă pentru colectiv. Aceasta înseamnă că dacă sunt câțiva oameni în colectiv care pot atinge scopul de *Dvekut* cu Creatorul, iar aceasta va aduce mai multă mulțumire Creatorului decât dacă ea însăși ar fi fost recompensată cu apropierea de Creator, ea se exclude pe sine. În schimb ea dorește ca Creatorul să îi ajute, pentru că aceasta va aduce mai multă mulțumire deasupra, decât ar aduce munca sa. Din acest motiv ea se roagă pentru colectiv, că Creatorul va ajuta întreg colectivul și le va da acel sentiment- că ei primesc satisfacție din a fi capabili să dăruiască Creatorului, să Îi aducă mulțumire.

Și din moment ce totul necesită o trezire de jos, ea dă trezirea de jos, iar ceilalți vor primi trezirea de sus, aceia despre care Creatorul știe că vor beneficia mai mult Creatorul. Urmează că, dacă are putere să ceară

pentru o asemenea rugăciune, atunci cu siguranță va înfrunța un test adevărat- dacă este de acord cu o asemenea rugăciune.

Oricum ar fi, dacă ea știe că tot ce spune sunt doar vorbe goale, ce poate face când ea vede că corpul dezaprobă o asemenea rugăciune de a avea dăruire pură fără o picătură de recepție?

Așadar, aici există doar faimosul sfat – să se roage Creatorului și să creadă deasupra rațiunii că Creatorul o poate ajuta pe ea cât și întreg colectivul. Și nu ar trebui să fie impresionată dacă observă că ea s-a rugat de multe ori dar rugăciunea sa nu a fost ascultată. Aceasta aduce pe cineva la disperare și corpul o sfidează și îi spune "Nu vezi că nu te poți împotrivi? Și așa cum ești complet neajutorată, tu ceri acum Creatorului să îți încuviințeze lucruri care sunt de neacceptat pentru oamenii rezonabili."

În acel timp, corpul argumentează, "Spune-mi , care dintre oamenii pioși și practici își doresc ca Creatorul să le dea ceva ce este complet de neacceptat? Mai mult de atât poți vedea pentru tine că nu ți-au fost încuviințate nici măcar lucruri similare precum cererea pe care o faci acum Creatorului să te ajute, chiar dacă ceri Creatorului să te ajute. Și acum spui că vrei să ceri Creatorului să îți permită ceva mareț. Este într-adevăr un lucru important deoarece nu sunt multe rugăciuni în lume care să ceară Creatorului să le dea putere să facă lucruri pentru colectiv, așa încât publicul să fie recompensat cu încântare și plăcere datorită muncii tale. Aceasta este numită "dăruire pură și curată fără o picătură de dragoste de sine."

"Si tu crezi că rugăciunea ta pentru lucruri mărunte nu a fost aprobată, dar lucrurile marețe și importante sunt cu siguranță neprețuite." De exemplu, putem spune că este inutil să mergem la o persoană anume care are asemenea accesorii prețioase, încât tu ar trebui să cauți în întreaga lume pentru a găsi asemenea obiecte, deoarece sunt găsite doar printre câțiva aleși. Și vine o persoană din clasa mijlocie, care abia deține accesoriile necesare în casa sa, și brusc i se întâmplă ca și ea, de asemenea, să încerce să obțină acele obiecte, care sunt găsite doar printre câțiva aleși.

Cu siguranță dacă cineva ar fi auzit, ar fi râs de el.

Este la fel pentru noi. Când o persoană nu este educată, ci este sub

medie, și totuși dorește să ceară Creatorului *Kelim* [vasele] care sunt găsite cu câțiva aleși în lume, aici corpul însuși o sfidează. Îi spune, "Prostule, cum îndrăznești să te gândești să ceri Creatorului ceva ce nici măcar oamenii învățați nu posedă. Cum să îți dau putere să lucrezi la asemenea nonsensuri?"

Iar aici începe adevărata muncă, deoarece munca omului în această lume este să iasă din domeniul înclinației rele, care este numită "primire în vederea primirii." Și acum își dorește ca Creatorul să o ajute să meargă pe calea dăruirii pure și curate fără o picătură de recepție pentru sine.

Urmează că această muncă este cu adevărat împotriva răului, deoarece ea nu dorește să îi lase nicio posesiune acestuia. Mai degrabă, acum ea dorește ca munca ei să nu fie în ordinea primirii. De fapt, ea cere Creatorului ca până și munca depusă înainte și ceea ce a fost înregistrat în domeniul voinței de a primi, să fie mutate de sub aceea autoritate sub autoritatea Creatorului.

Urmează, că acum ea se roagă ca Creatorul să îi dea forța să se căiască. Urmează, că Creatorul îi va da puterea de a aduce toate faptele care au fost pentru dorința de a primi în domeniul Creatorului, cele ale trecutului, cât și cele ale viitorului. Este precum a spus Maimonide (*Legile Căinței*, Capitol 2), "Căința, de asemenea, trebuie să fie pentru trecut."

El scrie, "Ce este căința? Este ca păcătosul să își lase păcatul și să îl despartă din mintea sa, și să își stabilească în inima sa ca niciodată să nu îl mai repete, după cum este scris "Lasă-l pe cel rău să își uite calea." Și el, de asemenea, ar trebui să regreta trecutul așa cum este scris, 'După ce m-am reîntors, m-am căit,' iar El care știe toate misterele va depune mărturie că el niciodată nu se va întoarce la păcatul său."

Acum putem înțelege importanța rugăciunii celor mulți, după cum e scris, 'Sălășluiesc în mijlocul oamenilor mei.' *Zohar* spune "Unul nu ar trebui niciodată să se retragă dintre oameni, deoarece mila Creatorului este întotdeauna în desăvârșirea oamenilor strânși laolaltă."

Aceasta înseamnă că dacă cineva cere Creatorului să îi dea vase de dăruire, așa cum înțelepții noștri au spus, "După cum El este iertător, și tu fi iertător, de asemenea," cineva ar trebui să se roage pentru întregul colectiv. Este așa, deoarece, este aparent că țelul său este pentru Creator, să îi dea vase de dăruire pură, așa cum este scris, "Mila Creatorului este

întotdeauna în mulțimea oamenilor.” Este știut că nu e nicio dăruire de sus cu jumătate de măsură. Aceasta înseamnă că atunci când abundența este dăruită de sus în jos este pentru întregul colectiv.

Pentru acest motiv, cineva trebuie să ceară pentru întreg publicul, deoarece orice abundență care vine de sus, întotdeauna vine pentru toți oamenii. De aceea el spune, “Mila Creatorului este întotdeauna pentru toți oamenii.” De aceea sunt două înțelesuri la aceasta, deoarece pentru a avea pură dăruire ar fi fost îndeajuns să se roage pentru o singură persoană în afară de ea înșăși. Dar este o altă chestiune aici – o persoană trebuie să ceară pentru un lucru întreg, deoarece este o regulă în spiritualitate că tot ceea ce vine este întotdeauna un lucru complet, și toate observațiile sunt doar în cei care primesc. Din acest motiv unul ar trebui să ceară pentru întregul colectiv.

Și din moment ce abundența vine la întregul colectiv, și deoarece nu e nicio lumină fără *Kli* [vas], însemnând că este imposibil să primești desăvârșire dacă nu este niciun spațiu pentru aceasta în care umplerea să poată intra, el este așadar în cerere pentru acea rugăciune pe care a făcut-o pentru public. Este așa cum au spus înțelepții noștri (*BaBa Kama*, 92) “Oricui pledează pentru milă asupra prietenului său, îi este răspuns primul, deoarece el necesită același lucru.” Înseamnă că, deși abundența vine pentru colectiv, colectivului îi lipsesc *Kelim*.

Cu alte cuvinte, abundența care vine de sus este îndeajuns pentru toți oamenii, dar fără *Kelim* – deficiențe, astfel încât să poată umple cavitățile – publicul nu atinge abundența care vine de deasupra. Mai degrabă, acela care are deficiență îi este răspuns primul.

AGENDA ADUNĂRII 2

Articolul Nr.17, 1985-86

În *Masechet Berachot* (p 32), înțelepții noștri au scris, “Rabbi Shamlai spune, ‘Cineva trebuie întotdeauna să Îl preamărească pe Creator și apoi să se roage.’ De unde avem aceasta? De la Moise, așa cum este scris ‘Și m-am rugat.’” Baal HaSulam interpretează aceasta că atunci când cineva dorește să ceară un favor de la altcineva, el trebuie să știe, a) dacă acela

are ceea ce el îi cere, pentru că dacă nu îl are, nu are niciun rost cererea, și b) dacă acela are o inimă mărinimoasă. Aceasta este astfel pentru că respectivul poate avea ceea ce el cere, dar nu și inima bună care îi permite să-i dea.

De aceea, întâi trebuie să se roage Creatorului, însemnând credința că Creatorul are tot ceea ce cineva cere și că Creatorul este milos și îndeplinește fiecăruia dorința sa pentru ce e mai bun.

Se dovedește că atunci când prietenii se adună într-un loc, adunarea e în mod special pentru un scop, deoarece când unul alocă o parte din timpul său – pe care l-ar fi folosit pentru propriile sale nevoi, renunțând la angajamentele sale, și luând parte în adunare - el dorește să obțină ceva. De aceea, e important să încerce ca atunci când fiecare dintre prieteni se duce acasă, ar trebui să vadă cu ce a venit la adunare, și ce a obținut acum când se duce acasă.

Uneori, pe parcursul adunării prietenilor, toți se simt bine în timpul întâlnirii. În acel timp nu sunt preocupați să se gândească cu ce posesiuni se vor duce acasă, însemnând ce am în mâna mea, ceea ce am obținut la adunarea prietenilor și nu am avut înainte să vin în societate. Și apoi el vede că nu are nimic.

Aceasta este similar cu ce e scris (Deuteronom 23:25) “ Când vii în podgoria prietenului, poți mânca struguri până ți-ai satisfăcut sufletul, dar nu pune nimic în vasele tale.” Ar trebui să o interpretăm că atunci când prietenii se adună, aceasta se numește “ Podgoria prietenilor tăi,” când stați și mâncați și beți împreună, vorbind despre una și alta, și corpul se desfată în timpul desfășurării. Asta e similar cu, “Poți mânca struguri până când ți-ai îndăstulat sufletul.”

Dar când vă duceți acasă și doriți să vedeți ce aveți în *Kelim* [vasele] voastre, să luați ceva acasă și pentru traiul vostru, când părăsim adunarea și dorim să examinăm ce avem în vasele noastre după toată petrecerea, noi vedem că, “Dar nu pune nimic în vasele tale.” Cu alte cuvinte, nu este nimic în *Kelim* cu care să învii sufletul după adunare.

Cu toate acestea, când cineva se străduiește, el ar trebui să fie sigur că aceasta nu este fără recompensă. Este precum spunem în rugăciune, “Și a venit la Sion,” Ca nu cumva să ne atingem în van.” Mai degrabă, când cineva merge la o adunare, el ar trebui să obțină hrană acolo astfel încât

atunci când se întoarce acasă el va fi capabil să vadă dacă are ceva să pună în *Kelim*. Apoi el va avea hrană să se hrănescă pe sine până la următoarea întâlnire. Până la acel timp, el va avea din ce a fost preparat, însemnând din ce el a obținut pe parcursul adunării prietenilor.

De aceea, la început oricine trebuie să preamărească importanța întâlnirii, și apoi să vadă ce să obțină din acea activitate. Este precum înțelepții noștri au spus, "Unul trebuie întotdeauna să Îl preamărească pe Creator, și apoi să se roage." Cu alte cuvinte, începutul adunării, însemnând începutul discuțiilor, care sunt începutul asamblării, ar trebui să fie despre glorificarea societății. Fiecare trebuie să încerce să furnizeze răspunsuri și explicații pentru meritul și importanța lor. Nu ar trebui să vorbească decât despre preamărirea societății.

În final, preamărirea ar trebui să fie dezvăluită de toți prietenii. Apoi ei ar trebui să spună, "Acum noi am trecut prin Stadiul Unu al adunării prietenilor iar Stadiul Doi începe." Apoi fiecare ar trebui să își fixeze mintea la acțiunile pe care le putem lua astfel încât fiecare să fie capabil să dobândească dragostea prietenilor, *ce poate face fiecare persoană să obțină dragoste în inima sa pentru fiecare din societate.*

Și odată ce Stadiul Doi este complet – sugestii referitoare la ce poate fi făcut în favoarea societății – Stadiul Trei începe. Acesta privește *să ne pese de deciziile prietenilor despre ce ar trebui făcut.*

Și cu privire la lauda societății, în *Matan Tora* (Dăruirea Torei), p 137, el introduce problematica iubirii prietenilor, care prin unirea cu prietenii el poate obține măreția Creatorului. Întreaga lume este scufundată în dragoste de sine, și el dorește să meargă pe calea dăruirii. Dar aceasta este împotriva viziunii generale pentru că aceasta este natura cu care ne naștem potrivit scopului creației, care este, așa cum a fost spus, "Voința Lui de a face bine creaturilor Sale."

Și toată puterea noastră de a rezista, să acționăm contrar – aceasta nu doar că noi nu vrem să primim pentru noi înșine, ci mai degrabă noi vrem să dăruim, ceea ce se consideră că toate acțiunile noastre vor fi doar pentru a dăruii mulțumire asupra Creatorului – este pentru că este în natura dăruirii ca atunci când cineva dăruiește unei persoane importante el se bucură de aceasta. Se dovedește că fără plăcere cineva nu poate face nimic pentru că este împotriva naturii.

Oricum ar fi, noi putem *înlocui* plăcerea. Aceasta înseamnă că în loc să primim plăcere dintr-un act de recepție, noi vom primi plăcere dintr-un act de dăruire. Aceasta se numește “*echivalența de formă*.” Ar trebui să spunem că așa cum Creatorul se bucură dăruind creaturilor, noi ar trebui, de asemenea, să ne bucurăm dăruind Creatorului.

Altfel, însemnând că dacă noi nu avem nicio bucurie ori plăcere în timp ce dăruim Creatorului, noi dezonorăm echivalența de formă. Este precum au spus înțelepții noștri, “Nu a fost o bucurie în fața Lui, precum în ziua în care cerul și pământul au fost create.” Nu a fost o bucurie înaintea Creatorului, din ziua în care lumea a fost creată, precum bucuria cu care El se va desfăta cu cei drekți în viitor (*Zoharul*, 1, 115).

De aceea, dacă noi nu avem nicio bucurie în timp ce păstrăm poruncile Creatorului, atunci dacă cineva aspiră pentru dăruire, nu este considerată echivalență de formă pentru că cineva poate fi bucuros doar unde este plăcere. Se dovedește că dacă el nu ar fi avut nicio încântare sau plăcere în a dăruia Creatorului, încă nu este privit ca echivalență de formă, aceea că el are spațiu să primească abundența superioară, de vreme ce încă îi lipsește plăcerea pe care Creatorul o are în timp ce dăruiește creaturilor.

Urmează că întreaga bază pe care noi putem primi încântare și plăcere, și de care ne este permis nouă să ne bucurăm – și care este forțată – este să ne bucurăm de un act de dăruire. De aceea, există un punct pe care ar trebui să îl lucrăm – *aprecierea spiritualității*. Aceasta este exprimată în concentrarea atenției spre cine mă întorc, cu cine vorbesc, ale cui porunci le țin, și ale cui legi le învăț, însemnând în căutarea sfatului cu privire la cum să apreciez pe Dăruitorul Torei.

Și până ca cineva să obțină ceva iluminare de deasupra prin el însuși, el ar trebui să caute oameni cu aceleași gânduri care, de asemenea, caută să amplifice importanța oricărui contact cu Creatorul prin orice modalitate. Și când mulți oameni îl susțin, fiecare poate primi asistență de la prietenul său.

Ar trebui să știm aceea că “Doi este cel mai mic plural.” Aceasta înseamnă că dacă doi prieteni stau împreună și examinează cum să consolideze importanța Creatorului, ei deja au puterea să primească intensificarea măreției Creatorului în forma trezirii de jos. Și pentru acest

act, urmează trezirea de sus, și ei încep să aibă ceva senzație a măreției Creatorului.

Potrivit cu ce este scris, "În mulțimea oamenilor se află gloria Regelui," urmează că, cu cât mai mare e numărul colectivului cu atât mai eficientă este puterea colectivului. Cu alte cuvinte, ei produc o atmosferă mai puternică a măreției și importanței Creatorului. La acel timp, corpul fiecărei persoane simte că primește orice dorește să facă pentru sfințenie – însemnând să dăruiască asupra Creatorului – precum o mare șansă cu care a fost privilegiat să fie printre oameni care au fost recompensați cu slujirea Regelui. La acel timp, orice lucru mărunț pe care îl face, îl copleșește cu bucurie și plăcere că acum are ceva cu care să servească Regelui.

În măsura în care societatea privește măreția Creatorului cu gândurile lor pe parcursul adunării, fiecare potrivit gradului său, crează importanța Creatorului în sine. De aceea, el umblă întreaga zi în lumea încântării și a bucuriei, însemnând că el se bucură de orice lucru mărunț pe care îl face privitor la munca Creatorului. Aceasta este astfel pentru că dacă își amintește că ar trebui să contemple spiritualitatea pentru un minut măcar, el imediat spune "Sunt deja recunoscător și preamăresc și glorifică pe Creator," deoarece el crede că acum Creatorul l-a chemat și dorește să vorbească cu el.

Și când o persoană își imaginează că Regele o cheamă și îi spune că vrea să se joace cu ea, ce bucurie va experimenta ea atunci, și ce spirit ridicat va avea? Cu siguranță în acea stare elevată ea nu va avea niciun fel de gânduri mărunte. Ea ar fi puțin jenată pentru că nu cunoaște manierele și legile regelui- cum să se comporte când regele vorbește cu ea.

Dar ea consideră ceea ce știe cum să facă pentru Rege, ca un mare noroc, din moment ce, cu toate acestea, ea știe ceva reguli prin care să respecte poruncile Regelui, pe care le-a învățat la școală când era tânără. Iar acum că a crescut și dorește să servească Regele, cu siguranță îi va lipsi cunoașterea despre legile Regelui.

Se dovedește, că îngrijorarea sa este aceea că nu știe ce anume îi aduce mai multă plăcere Regelui, care act sau care intenție.

Și mai mult de atât, ea trăiește într-o lume care este în totalitate bună.

În timp ce se adună pentru întâlnire, acesta este lucrul la care societatea ar trebui să se gândească, și să vorbească despre măreția societății, după cum este scris, „Cineva ar trebui întotdeauna să preamărească Creatorul și apoi să se roage.”

Este la fel cu societatea. Când dorim să cerem ceva de la societate, iar aceasta se numește „a se ruga,” noi trebuie întâi să stabilim meritul societății, și apoi să ne „rugăm,” însemnând să cerem de la societate ceea ce ne dorim de la ea.

De aceea, la început, noi trebuie să vedem ce are societatea, ce posesiuni au, pe care noi le putem primi de la ei prin a ne lega cu ei. Poate noi nu avem nevoie de posesiunile pe care societatea le are, ci mai mult, ne îndepărtăm cât de departe posibil.

În mod corespunzător, când cineva vine la adunarea prietenilor, ar trebui să verifice întotdeauna, dacă prietenii au sau nu au scopul după care el tânjește, și anume că fiecare dintre ei cătuși de puțin din acel scop.

Și el crede că prin a se conecta toți împreună pentru scop, fiecare va avea propria sa parte, cât și partea întregii societăți.

Se dovedește că fiecare membru al societății va avea aceeași putere ca întreaga societate laolaltă.

Fiecare ar trebui să ia în serios scopul adunării – că ar trebui să trezescă o senzație ulterior adunării prietenilor, că fiecare are ceva în mâinile sale, pe care îl poate pune în vasele sale, și că nu este în forma „Dar nu pune deloc în vasele tale.” Fiecare ar trebui să ia în considerare faptul că dacă nu acordă atenție pe parcursul adunării, nu doar că el însuși are de pierdut, dar, de asemenea, corupe întreaga societate.

Este similar cu ce e scris în Midrash (*Vayikra Rabba*, Capitol 4): “Două persoane au intrat într-o barcă. Una dintre ele a început să facă o gaură în barcă chiar sub ea. Cealaltă persoană i-a spus, “De ce găurești? Iar ea, i-a răspuns, „De ce îți pasă; fac gaură sub mine, nu sub tine?” Și ea i-a răspuns, Prostule! „Amândoi ne vom scufunda împreună cu barca!”

Abia după ce ei au vorbit despre importanța și necesitatea societății, acolo începe ordinea corecției – cum și cu ce putem reîntări societatea pentru a deveni un singur bloc, după cum este scris, „Și acolo Israel a așezat tabăra înaintea muntelui” (Exod 19), și a fost explicat, „ca un singur om cu o singură inimă.” Ordinea ar trebui să fie ca oricine are o

sugestie care poate îmbunătăți dragostea de prieteni, ar trebui discutat, *dar trebuie să fie acceptată de toți prietenii, astfel încât să nu existe constrângere aici.*

Până aici noi am discutat despre conexiunea dintre om și om, care este menită să ne aducă la conexiunea dintre om și Dumnezeu, după cum este scris în *Matan Tora (Dăruirea Torei)*, p 137. Urmează că, pe măsură ce ei vorbesc despre importanța dragostei de prieteni, și că întreaga sa importanță este aceea că ne conduce la dragostea de Creator, ei ar trebui, de asemenea, să se gândească că dragostea de prieteni ar trebui să ne aducă importanța dragostei de Creator.

CINE CAUZEAZĂ RUGĂCIUNEA

Articol Nr.18, 1985-86

Înțelepții noștri au scris (*Mesechet Berachot 32*), “Cineva întotdeauna ar trebui să Îl laude pe Creator și apoi să se roage.” Aceasta ne arată că cineva ar trebui să creadă că atunci când o persoană ajunge la o stare în care își simte vinovăția în munca Creatorului – când simte că credința lui nu este așa cum ar trebui să fie, că este capabil să creadă că Creatorul este binevoitor, iar acest sentiment, când el vede că nu îi poate mulțumi Creatorului și spune din toată inima, “Binecuvântat este El care a spus ‘Să fie lumea,’” însemnând că el atât se bucură de lume încât îi mulțumește Creatorului pentru că a creat lumea așa încât el are de ce să se bucure – dacă nu simte încântarea și plăcerea care pot fi primite, este greu pentru el să fie recunoscător pentru aceasta. Și asta îl doare că nu poate lauda pe Creator pentru lumea pe care a creat-o și să spună cu toată inima, “Binecuvântat este El care a spus, ‘Să fie lumea.’”

Și această deficiență îl afectează, însemnând că el spune că acest sentiment trebuie să fi venit la el pentru că el este îndepărtat de Creator însemnând scufundat în dragoste de sine. Aceasta i-a cauzat divizarea de Creator, însemnând că el nu simte măreția Creatorului pentru că Creatorul este ascuns de el.

Și de aceea, el nu poate vedea adevărul, așa cum este scris, “Pentru că este viața ta și lungimea zilelor tale.” Și, de asemenea, el nu poate

simți importanța Torei, așa cum este scris,, “Pentru că aceasta este înțelepciunea ta și înțelegerea ta în ochii națiunilor, care vor auzi toate aceste legi și vor zice, ‘Cu siguranță această măreață națiune, este un popor înțelept și cu înțelegere.’”

Când o persoană se autoanalizează și gândește, “Unde este această exaltare de care națiunile spun despre noi, “Cu siguranță acesta... este un popor înțelept și cu înțelegere, ‘datorită Torei, pentru că noi respectăm ce este scris, ‘Observă-le și fă-le; pentru că aceasta este înțelepciunea ta și înțelegerea ta în ochii națiunilor. ‘Așa că de ce nu simt importanța Tora și *Mitzvot*?’”

În acea stare de reflectare, când el simte cât de distanțat este de orice respect pentru munca pentru Creator, el începe să se trezească și să gândească, “Ceva trebuie făcut. Nu pot adasta în acea stare abjectă pentru restul zilelor mele.” Cu siguranță acesta este un timp când o persoană începe să se roage Creatorului să o aducă mai aproape de El și să o ajute de sus, așa cum înțelepții noștri au spus “Acela care vine să fie purificat este ajutat.”

Cu alte cuvinte, El ar trebui să ridice ascunderea măreției și importanței *Kedushei* [sfințenie], așa încât el să biruiască toate gândurile și dorințele ignobile care vin de la dragostea de sine și că toate îngrijorările lui să fie despre cum poate face el ceva pentru *Kedusha* , numită “ca să dăruiască mulțumire asupra Făcătorului său.” Și cu siguranță, aceasta poate fi doar în măsura în care el crede în măreția și importanța Creatorului.

De aceea, el cere Creatorului să îi deschidă ochii așa încât el să vadă și să simtă măreția și importanța Creatorului, așa cum este scris (Psalm 88), “Doamne, de ce lepezi sufletul meu? De ce l-ai ascunzi Fața de mine?” Și apoi este o rugăciune din adâncul sufletului. Asta este, la acel timp, o persoană vrea ca Creatorul să îi vindece sufletul, așa cum e scris (Psalm 147), “Care tămăduiește pe cei cu inima zdrobită și le leagă rănilor.”

Și atunci unul probabil crede că, trezirea pentru rugăciunea că Creatorul îl va aduce mai aproape de El, a venit de la el și el așteaptă salvarea Creatorului, că El îl va ajuta prin aprobarea rugăciunii sale. Aceasta înseamnă, că El îl va aduce aproape de El, așa cum se roagă acum, pentru că acum el simte lipsa Lui, pe care nu a simțit-o înainte.

De aceea, când o persoană nu primește de la Creator ce crede că Creatorul ar trebui să îi dea, ea devine nervoasă pentru că Creatorul nu îi acceptă rugăciunea. Cât despre ceilalți oameni el crede că El nu îi aduce aproape pentru că ei nu au nicio dorință pentru spiritualitate. Dar el nu este ca alți oameni, care nu au nicio afinitate spre Creator, așa că Creatorul, oricum, nu are nevoie să îi aducă aproape.

Dar acest om care s-a rugat pentru ca Creatorul să îl ajute să vină mai aproape de El, Creatorul Însuși poate vedea că el nu este ca alți oameni. Mai degrabă, el este mai sus decât gloata; el înțelege lumea și scopul ei, și el contemplă scopul pentru care el a fost creat și ce trebuie să realizeze. Dar când privește la alți oameni, el vede negliobia lor – că toate gândurile și acțiunile lor sunt pentru propriul lor beneficiu – și simte că el înțelege diferit pentru că mintea și calitățile lui sunt mai virtuozitate și mai merituoase decât ale acelor oameni.

Mai mult de atât, uneori el vede că el este chiar mai virtuos decât oamenii din grupul său. El observă că ei, ocazional, se gândesc la spiritualitate, dar el – fiecare gând și toate dorințele sale sunt doar despre spiritualitate. El întotdeauna dorește să iasă din dragostea de sine, și toate cererile sale de la Creator sunt doar pentru ca El să îl elibereze din această nimicnicie. Și el nu vede că prietenii săi sunt egali în seriozitate, gândindu-se doar la spiritualitate.

Pentru acest motiv el este supărat cu Creatorul pentru că nu îi acceptă rugăciunea, lăsându-l în starea curentă precum restul prietenilor, și nu este considerat cu el, însemnând cu rugăciunea lui, care este adevărat înălțată din adâncul inimii. De aceea, privitor la acceptarea rugăciunii, el găsește o vină deasupra.

Și se întreabă pe sine, "Dar este scris, "Pentru că auzi rugăciunea fiecărei guri, 'și' fiecare gură' înseamnă că întreaga gură ar trebui să ceară rugăciunea, însemnând că întregul corp cere ca Creatorul să îl ajute. Dar despre restul oamenilor, rugăciunile lor nu primesc răspuns pentru că nu este cu 'orice gură.'"

Baal HaSulam spune despre asta, "Este scris, 'Și va veni să treacă ca înainte ca ei să ceară, Voi răspunde, și în timp ce ei încă vorbesc, Eu voi auzi.'" El interpretează că atunci când o persoană își simte vina și se roagă la Creator să o ajute, nu este pentru că o persoană simte vina ei, și asta îi

dă motiv să se roage. Mai degrabă, motivul este că *el este favorizat de Creator, și Creatorul dorește să îl aducă aproape.*

La acel timp, Creatorul îi trimite senzația propriei sale vinovății și îl cheamă să se alăture Lui. Cu alte cuvinte, *este Creatorul cel care îl aduce aproape dându-i o dorință să se întoarcă spre Creator și să vorbească cu Creatorul.* Urmează că el deja a avut rugăciunea acceptată *chiar înainte de a se fi rugat.* Aceasta este că, Creatorul l-a adus mai aproape îngăduindu-i să vorbească Creatorului. Aceasta este numită, “Înainte ca ei să se roage, Eu voi răspunde.” Aceasta înseamnă că, Creatorul a adus acea persoană aproape de El înainte ca gândul să fi apărut în mintea omului că ar trebui să se roage la Creator.

Dar de ce l-a ales Creatorul pe el și i-a dat chemarea să vină la El și să se roage? La aceasta nu avem niciun răspuns. În schimb, trebuie să credem deasupra rațiunii că aceasta este astfel. Aceasta este ceea ce noi numim “ Ghidare de către Prividența Proprie.” Cineva nu trebuie să spună, “ Aștept ca Creatorul să îmi dea trezire de sus, și apoi voi fi capabil să lucrez în munca sfântă.” Baal HaSulam a spus că în ce privește viitorul, o persoană trebuie să creadă în recompensă și pedeapsă, însemnând că trebuie să spună (*Avot*, Capitolul 1), “Dacă eu nu sunt pentru mine cine este pentru mine, și când sunt pentru mine, ce sunt eu, și dacă nu acum, atunci când?”

De aceea cineva nu trebuie să aștepte alt moment. În schimb ar trebui să spună, “ Dacă nu acum, atunci când?” Și el nu trebuie să aștepte pentru o clipă mai bună, așa încât “Atunci mă voi ridica și voi face munca sfântă.” Mai degrabă este așa cum înțelepții noștri au spus (*Avot* Capitol 2), “Nu spune, ‘Voi studia când voi avea timp, ‘ca nu cumva să nu ai timp.”

Dar după fapt, spune Baal HaSulam, unul trebuie să creadă în Providența proprie – aceea că nu a fost persoana care l-a chemat deasupra Creatorului, ci Creatorul a chemat persoana și i-a spus, “Vreau ca tu să îmi vorbești.” Urmează că motivul pentru apropiere nu a venit de la individ ci de la Creator. Pentru acest motiv, unul nu trebuie să creadă aceea că Creatorul nu a auzit rugăciunea. Mai degraba, El l-a adus aproape chiar înainte ca el să se întoarcă spre Creator în vederea aducerii lui aproape de El.

Aceasta este numită, “Înainte ca ei să ceara, Eu voi răspunde.” Urmează din cele de deasupra că dacă o persoană s-a trezit să simtă starea sa deplorabilă, nu a venit de la individ. Mai degrabă, Creatorul i-a trimis acest sentiment așa încât ea să ceară să fie adusă aproape. De aceea, pe cât de curând cineva are un gând că este despărțit de Creator și dorește să se roage Creatorului să îl aducă aproape, *el nu trebuie să se roage înainte ca el să mulțumească Creatorului pentru că a fost chemat să fie adus aproape.*

Creatorul dorește ca omul să se roage Lui. Și când o persoană se autoanalizează de ce și-a reamintit brusc că există spiritualitate și că ar trebui să încerce să obțină ceva în spiritualitate, dacă ea imediat spune că Creatorul i-a trimis acest gând, apoi se poate ruga.

Acesta este înțelesul a ceea ce au spus înțelepții noștri, “Unul ar trebui întotdeauna să-L preamărească pe Creator.” Cu alte cuvinte, pe cât de curând cineva începe să contemple situația sa privind spiritualitatea, el ar trebui grabnic să laude și să mulțumească Creatorului pentru că i-a dat gândul și dorința pentru spiritualitate. Ulterior, când el știe că Creatorul îl cheamă, el imediat începe să mulțumească și să laude regele pentru că l-a adus aproape. Aceasta este atunci când poate să se roage pentru situația sa, deoarece el vede că are deficiență în ce privește Tora și nu cunoaște nicio distincție între adevărat sau fals și se roagă Creatorului să îi arate calea adevărului.

Acum putem înțelege ce au spus înțelepții noștri (*Midrash Raba, Toldot, 63, Nota 5*), “ ‘Și Domnul i-a răspuns. ‘Rabbi Levi a spus, ‘Este o alegorie despre un prinț care se străduia să ia o măsură de aur de la tatăl său. El se străduia din interior și se străduia din exterior, deoarece în Arabă, “ a se strădui ” înseamnă “a cere.” El interpretează acolo darurile preoțimii, aceea că “luând o măsură înseamnă că tatăl său, de asemenea, a dorit să îi dea, și se străduia opus lui să îl grăbească să o ia.”

Din ceea ce am explicat, motivul că o persoană dorește să vină aproape, vine de la Creator. Creatorul nu așteaptă pentru ca o persoană să se trezească, ci trezește persoana. Ulterior, cineva se roagă ca Creatorul să îl aducă aproape. Putem înțelege prin alegoria prin care el dă despre versul, “Și ... ia răspuns,” ce înseamnă că Isaac s-a rugat la Creator.

Și el a dat o alegorie despre aceasta, însemnând că tatăl său,

Creatorul pune la cale din interior, însemnând că tatăl său i-a dat un gând și o dorință să se roage Lui și ulterior prințul pune la cale din exterior. Cu alte cuvinte, poporul lui Israel reprezintă prinții, și ei stau în afara palatului Regelui și doresc să se tragă aproape de Creator însemnând să intre în palatul Regelui. Aceasta înseamnă că tatăl lui în cer a început primul.

ÎN CEEA CE PRIVEȘTE DEASUPRA RAȚIUNII

Articolul Nr. 21, 1985-86

În ceea ce privește deasupra rațiunii, ar trebui să folosim acest mijloc atât între prieteni cât și între un individ și Creator. Totuși, există o diferență între acestea. Între un individ și Creator, aceasta trebuie să rămână pentru totdeauna. Cu alte cuvinte, nu trebuie niciodată subestimat acest mijloc denumit „credință deasupra rațiunii.” Dar între prieteni, dacă poate vedea virtutea prietenului conform rațiunii, este cu atât mai bine.

Și totuși, natura corpului este opusă, întotdeauna vede defectele prietenilor și nu virtuțile lor. De aceea, înțelepții noștri au spus, „judecă fiecare persoană favorabil.” Cu alte cuvinte, chiar dacă rațional vezi că prietenul tău greșește, tot trebuie să îl judeci favorabil. Și asta poate fi deasupra rațiunii. Adică, deși logic nu îl poate justifica, deasupra rațiunii totuși îl poate justifica.

Totuși, dacă poate să îl justifice rațional, aceasta este cu siguranță mai bine. Dacă, de exemplu, vede că prietenii lui sunt la un nivel mai înalt decât al său, observă rațional că este în completă josnicie față de prietenii lui, că toți prietenii lui respectă programul de a ajunge la seminar, și se interesează mai tare despre tot ce se întâmplă între prieteni, să ajute pe oricine în orice fel sunt capabili, și imediat pune fiecare sfat al profesorului în practică, etc., cu siguranță asta îl afectează și îi dă putere să își depășească lenea, atât când are nevoie să se trezească înaintea zorilor, cât și când este trezit.

De asemenea, în timpul lecției, corpul său este mai interesat de lecție, deoarece, altfel, ar rămâne în urma prietenilor săi. De asemenea, în tot

ceea ce privește *Kedusha* (Sanctitate), el trebuie să fie mai serios deoarece corpul nu poate suporta josnicia. Mai mult, când corpul se uită la prieteni, vede rațional că ei lucrează pentru Creator, și apoi, și corpul său îl lasă să lucreze pentru Creator.

Și motivul pentru care corpul său îl ajută să se schimbe pentru a dăruia, este așa cum este menționat – corpul nu poate să tolereze josnicia. În schimb, toată lumea are mândrie, și nu vrea să accepte o situație în care prietenul său este mai mare decât el. Astfel, atunci când vede că prietenii lui sunt la un nivel mai înalt decât el, aceasta îl face pe el să se înalțe în orice fel.

Acesta este înțelesul a ceea ce au spus înțelepții noștri, „Invidia autorilor mărește înțelepciunea.” Cu alte cuvinte, când toți prietenii se uită la societate ca fiind la un nivel înalt, atât în gânduri cât și în acțiuni, este natural că fiecare trebuie să își ridice gradul la un nivel superior față de cel pe care îl are prin calitățile propriului corp.

Asta înseamnă, că dacă din naștere nu are sete de dorințe mari sau nu este atras intens de onoare, totuși, prin invidie, poate dobândi puteri suplimentare pe care nu le are în propria natură. În schimb, forța calității invidiei din el a născut noi puteri în interiorul lui, care există în societate. Și prin ele, a primit aceste noi calități, adică puteri care nu existau în el de la înaintașii lui. Astfel, acum are calități noi pe care societatea le-a produs în el.

Rezultă că o persoană are calități pe care părinții le-au transmis copiilor, și calități pe care le-a dobândit de la societate, care sunt o nouă însușire. Și acestea ajung la el numai prin conexiunea cu societatea și prin invidia pe care o simte față de prieteni când vede că ei au calități mai bune decât ale lui. Îl motivează să obțină calitățile lor bune, pe care el nu le are și pentru care este gelos.

Astfel, prin societate, el câștigă calități noi pe care le adoptă văzând că sunt la un nivel mai înalt decât al său și pe care le invidiază. Acesta este motivul pentru care acum poate fi mai mare decât atunci când nu avea o societate, din moment ce dobândește noi puteri prin societate.

Totuși, aceasta poate fi spusă doar dacă îi vede cu adevărat pe prieteni la un nivel mai înalt decât al său. Dar în același timp, înclinația negativă îi arată lui josnicia societății și îl face să gândească, „Din contră,

această societate cu care tu dorești să te unești nu este pentru tine. Sunt cu multe grade mai jos decât tine. Așadar, de la o astfel de societate, nu numai că nu vei obține nimic, dar mai degrabă, chiar și forțele înnăscute pe care le ai, care sunt mici, sunt mai mari decât cele din interiorul societății.

Astfel, de fapt, ar trebui să stai departe de ei. Și dacă vrei să te unești cu ei, atunci vezi ca ei toți să ți se supună, adică să-ți urmeze înțelegerea despre cum ar trebui să se comporte societatea: cum să stea când se adună, cum să studieze, și cum să se roage. Cu alte cuvinte, fie sunt toți serioși, și Doamne ferește ca ei să zâmbească sau să discute despre problemele pământești ale prietenilor – dacă își câștigă pâinea sau cum își câștigă pâinea, ușor sau cu dificultăți, dacă are o slujbă la care nu suferă sau are un șef dificil ce îi dă dureri de cap sau dacă colegii nu îl batjocoresc pentru că este ortodox, etc.

Toate aceste chestiuni nu au nicio importanță și este o pierdere de vreme să te gândești la ele, deoarece sunt numai chestiuni corporale. El, pe de altă parte, a venit să ia parte în adunarea lui Israel, pentru un scop nobil, care este să fie un adevărat servitor al Creatorului.”

Rezultă că atunci când își dorește să uite despre corporalitatea sa, când, de fapt, corporalitatea sa îl îngijorează profund, și îi dă drumul și nu vrea să își amintească, prietenii vin și discută corporalitatea prietenilor. Și lui nu îi pasă de corporalitatea prietenilor, deoarece acum își dorește spiritualitate, „decî, de ce prietenii dintr-odată se joacă cu mintea mea cu lucruri lumești, fără nicio importanță pentru mine? În acest fel vreau să uit de corporalitatea mea, ca să îmi fac timp să mă gândesc la corporalitatea prietenilor, cum așa?” Astfel, corpul său îi spune, „Mai bine m-ai asculta pe mine și ai sta departe de ei. Și cu siguranță vei avea mai mult succes. De ce să îți încurci mintea cu prosti?”

De aceea, atunci când corpul îi arată inferioritatea prietenilor lui, ce îi poate răspunde el corpului său, atunci când acesta vine cu argumentele unuia care e drept? Cu alte cuvinte, corpul nu îl sfătuiește să se îndepărteze de societate, deoarece corpul ar sugera că el este păcătos. Din contră, corpul îi spune, „Stând departe de societate, vei fi drept și te vei gândi numai la spiritualitate, și când va fi necesar, și la corporalitatea ta.”

De aceea, dacă o persoană crede că fără societate este imposibil să

avansezi și să obții dragostea pentru Creator, deoarece aceasta este trambulina pentru a ieși din dragostea de sine și a intra în dragostea pentru Creator, nu are altă alegere decât să meargă deasupra rațiunii. Ea ar trebui să îi spună corpului, „Faptul pentru care tu vezi că ei nu sunt cu adevărat la nivelul la care tânjesc să atingă dragostea pentru Creator așa cum tu o dorești – adică, din moment ce tu ești corpul meu văd în tine că tu ești mai sfânt decât corpurile celorlalți prieteni, din moment ce vrei să fii un servitor al Creatorului.

„Văd că tu mă sfătuiești să îi părăsesc pe prieteni deoarece corpurile lor își arată deja inferioritatea și ei nu au puterea să-și ascundă trăsăturile necorespunzătoare, de vreme ce oamenii, în mod normal, își ascund unul de altul răul din ei așa încât alții să-i respecte deoarece au calități remarcabile. Dar aici, răul lor este atât de mare încât nu sunt în stare să îl depășească și să îl ascundă astfel încât alții să nu îl vadă. Astfel, din perspectiva mea, ei sunt cu siguranță josnici.

„Totuși, fără o societate, nu voi obține nimic, în ciuda tuturor calităților mele bune. Astfel, deasupra rațiunii, voi respecta ce au spus înțelepții noștri, (*Avot*, Capitolul 4), ‘Fii foarte, foarte umil.’ Cu alte cuvinte, trebuie să merg deasupra rațiunii, și să cred că ei stau la un nivel mai înalt decât mine. Și apoi, în funcție de credința mea, voi fi în stare să primesc încurajare și putere de la societate și să primesc de la ei ce poate oferi societatea.”

Prin urmare, singurul motiv pentru care acceptă dragostea de prieteni deasupra rațiunii este din cauza necesității, din cauza lipsei altor opțiuni, dar conform rațiunii vede că el are dreptate.

Totuși, este exact aici, adică referitor la prieteni, că potrivit rațiunii este mai important decât nivelul deasupra rațiunii. Aceasta este așa deoarece, cu adevărat, când cineva vrea să se apropie de *Dvekut* (adeziune) cu Creatorul, prin munca pe care el dorește să o facă numai pentru a dăruia, răul începe să apară în el. Și chestiunea recunoașterii răului, nu este o problemă intelectuală. Este mai degrabă o senzație în inimă.

Aceasta înseamnă că el ar trebui să simtă despre sine că este mai rău și mai jos decât întreaga lume. Și dacă nu a ajuns să o simtă, dar crede că e cineva chiar mai rău decât el, atunci, probabil că nu a obținut

recunoașterea răului. Cu alte cuvinte, răul este încă ascuns în inima lui și încă nu a fost descoperit.

Aceasta este așa deoarece este posibil să vadă răul numai când acela are ceva bun. De exemplu, este imposibil să detectezi vreo mizerie în casă dacă este întuneric. Dar când aprinzi lampa, poți vedea că este mizerie acolo.

De asemenea, dacă cineva nu face fapte bune, nu se angajează în Tora și rugăciune, și vrea să se apropie de Creator, nu are lumină să își ilumineze inima și să îi permită să vadă răul din inima lui. Rezultă că motivul pentru care încă nu vede că este mai mult rău în inima lui decât în toți prietenii, este pentru că are nevoie de mai mult bine. Din acest motiv, el crede că este mai virtuos decât prietenii lui.

Prin urmare, se dovedește că, faptul că îi vede pe prietenii lui mai răi decât el vine de la lipsa luminii care să strălucească și prin care să vadă răul în sine. Astfel, întreaga chestiune a răului care este în om nu constă în găsirea răului, din moment ce toți au acest rău, denumit "voința de a primi pentru a primi," care este dragoste de sine. În schimb, diferența este în totalitate în descoperirea răului. Cu alte cuvinte, nu orice persoană vede și simte că dragostea de sine este rea și dăunătoare, din moment ce nu vede că a se implica în a-și satisface dorința de a primi, denumită "dragoste de sine," îi va face rău.

Totuși, când începe să facă munca cea sfântă pe calea adevărului, adică atunci când își dorește să obțină *Dvekut* (adeziune) cu Creatorul, astfel încât toate acțiunile sale vor fi pentru Creator, prin aceasta el mai primește puțină lumină care strălucește pentru el de fiecare dată, și atunci începe să vadă dragostea de sine ca pe un lucru rău.

Este un proces gradual. De fiecare dată când vede că asta este ceea ce îl împiedică să obțină adeziunea cu Creatorul, vede mai clar de fiecare dată cum dorința de primi este adevăratul său inamic, exact precum Regele Solomon se referea la înclinația rea ca fiind "un inamic." Este scris despre aceasta, "dacă inamicul tău este flămând, dă-i să mănânce pâine, deoarece vei îngrămădi cărbuni încinși peste capul lui."

Noi, de aceea, vedem cu adevărat că o persoană ar trebui să simtă că este mai rea decât ceilalți deoarece acesta este într-adevăr adevărul. Și noi ar trebui să înțelegem ce au spus înțelepții noștri, „Din contră, invidia

mărește înțelepciunea.” Aceasta este exact conform rațiunii. Dar deasupra rațiunii, meritul prietenului nu este destul de evident încât să spună că este invidios pe prietenul său, așa încât să îl facă să muncească și să trudească pentru că prietenul îl constrânge, din cauza invidiei.

Baal HaSulam a interpretat o frază din Rabbi Yohanan, „Creatorul a văzut că cei drepti sunt puțini. A stat și i-a plantat în fiecare generație,” așa cum este spus, „deoarece stâlpii lumii sunt ai Domnului, și a așezat lumea deasupra lor.” RASHI interpretează „i-a împrăștiat prin toate generațiile,” să fie o bază, subzistență, și o fundație pentru existența lumii (Yoma 78b). „Puțini” înseamnă că se împrăștau. De aceea, ce a făcut El? „S-a ridicat și i-a plantat în fiecare generație.” Astfel, plantându-i în fiecare generație, se vor înmulți.

Trebuie să înțelegem cum se vor înmulți dacă El i-a plantat în fiecare generație. Ar trebui să înțelegem diferența între, toți dreptii să fie într-o singură generație, și să fie împrăștiați prin toate generațiile, așa cum se înțelege din cuvintele comentariului lui RASHI, că răspândindu-i prin toate generațiile, cei drepti vor spori.

El, Baal HaSulam, a spus, „având drepti în fiecare generație, va fi loc pentru oameni ce nu au moștenit calitățile ca să obțină *Dvekut* cu Creatorul. Totuși, prin unirea cu cei drepti ce vor fi în fiecare generație, prin aderarea la aceștia, ei vor învăța din acțiunile lor și vor fi în stare să obțină calități noi prin cei drepti ce vor fi în fiecare generație. De aceea, El i-a împrăștiat pe cei drepti prin fiecare generație, pentru că în acest fel numărul celor drepti să crească.

Și așa cum a fost spus, acestea se pot obține prin adeziunea prietenilor – calități noi prin care ei vor fi calificați pentru a obține *Dvekut* cu Creatorul. Și toate acestea pot fi spuse atunci când el vede meritele prietenilor. În acel moment, este relevant să se spună că ar trebui să învețe din acțiunile lor. Dar când vede că este mai bine calificat decât ei, nu poate primi nimic de la prieteni.

De aceea, ei au spus că atunci când vine înclinația rea și îi arată josnicia prietenilor, el trebuie să se ducă deasupra rațiunii. Dar, cu siguranță ar fi mai bine și ar avea mai mult succes dacă ar putea să vadă rațional că prietenii sunt la un nivel mai sus față de el. Cu aceasta putem înțelege rugăciunea pe care Rabbi Elimelech ne-a scris-o, „*Fie ca inimile*

noastre să vadă virtuțile prietenilor noștri și nu greșelile lor.”

Totuși, între un individ și Creator, este o cu totul altă problemă. Cu alte cuvinte, deasupra rațiunii este mai bine. Aceasta înseamnă că dacă își asumă credința deasupra rațiunii, munca sa este în direcția corectă. Aceasta nu este așa atunci când este conform cu rațiunea, deși intelectul unei persoane o înțelege diferit. Cu alte cuvinte, fiecare persoană știe și înțelege că dacă nu ar fi trebuit să creadă, și Providența ar fi fost revelată în lume, adică tuturor creaturilor, toată lumea s-ar angaja în Tora și *Mitzvot*, și nu ar fi loc pentru laici. Toată lumea ar fi mai degrabă ortodoxă.

Totuși, Providența Lui nu este revelată celor de jos. În schimb, ei trebuie să creadă. Cu toate acestea, credința este un lucru dificil, din moment ce Creatorul ne-a dat intelect și rațiune să vedem fiecare lucru conform ochilor noștri. Considerăm tot ceea ce privește relațiile umane conform judecății noastre celei mai bune și nu este nimic care să ne facă să ne distingem cu excepția minții noastre, așa cum au spus înțelepții noștri, „Un judecător are numai ceea ce pot vedea ochii lui” (*Baba Batra* 131). Rezultă că ne ghidăm toate problemele conform rațiunii, nu deasupra rațiunii.

Și din acest motiv, când o persoană începe munca pentru Creator și i se spune că trebuie să-și asume credința deasupra rațiunii, începe să se gândească: „Dar văd că ne-a dat Creatorul rațiune așa încât să înțelegem totul în acord cu intelectul, adică în felul în care pricepe mintea. Atunci, cum pot să-mi asum ceva ce este împotriva minții mele?” Este foarte greu pentru corp să înțeleagă că este în interesul lui să facă munca divinității deasupra rațiunii.

Deasupra rațiunii se aplică atât pentru minte cât și pentru inimă. De aceea, nu orice persoană poate intra în munca sfințeniei în formă de dăruire, care este muncă deasupra rațiunii. Prin urmare, când restul lumii este învățat munca Creatorului, ordinea este precum a spus Maimonides, că încep în *Lo Lishma* (nu pentru numele Ei) până când câștigă cunoaștere și dobândesc multă înțelepciune, apoi li se spune că esența muncii este pentru a dărui, care este denumită, „muncă pentru Creator.”

Totuși, trebuie să înțelegem de ce deasupra rațiunii este mai bine. Contrariul pare să aibă mai mult sens, dacă l-am fi servit pe Creator

conform rațiunii, mai mulți oameni ar fi venit și ar fi vrut să fie servitori ai Creatorului. Baal HaSulam a spus despre aceasta că cineva nu ar trebui să se gândească că atunci când Creatorul ne dă nouă munca Lui în forma de deasupra rațiunii, este un nivel scăzut. Trebuie să credem mai degrabă că este un nivel foarte ridicat, pentru că numai prin aceasta cineva are șansa să fie capabil de a munci pentru a dăruia. Altfel, el va trebui să cadă în dorința de a primi.

De aceea, deși mai mulți oameni ar servi dacă munca ar fi conform rațiunii, ei nu ar fi niciodată în stare să realizeze *Dvekut* cu Creatorul, care este munca pentru a dăruia. De aceea, deși ar fi o creștere în cantitate, în termeni de calitate, ar fi imposibil pentru un om să poată primi încântarea și plăcerea pe care Creatorul dorește să le dea creaturilor, conform dorinței Lui, să facă bine creaturilor sale.

Astfel, pentru ca încântarea și plăcerea pe care creaturile le vor primi să fie fără cusur, adică pentru a evita să aibă pâinea rușinii, a fost *Tzimtzum* (restricție) ca abundența superioară să nu strălucească decât acolo unde este echivalență de formă. Este considerat că creaturile primesc abundența în vasele de dăruire. Și când nu sunt vase de dăruire în creaturi, trebuie să rămână în întuneric, ceea ce este denumit „ei vor muri fără înțelepciune.”

Totuși, trebuie să știm că deși este lumina Torei și în *Lo Lishma*, despre care înțelepții noștri au spus „cineva trebuie mereu să se angajeze în Tora și *Mitzvot* în *Lo Lishma* deoarece din *Lo Lishma* ajungem la *Lishma*, pentru că lumina Ei îl reformează,” apoi, acela trebuie să ajungă la *Lishma*. Cu alte cuvinte, ar trebui să vină la muncă deasupra rațiunii în minte și în inimă.

Dar între un om și prietenul său, dacă poate lucra în dragostea de prieteni conform rațiunii, adică dacă încearcă să vadă prietenii ca fiind la un nivel de sfințenie mai înalt decât el, aceasta este cu siguranță mai bine. Cu alte cuvinte, dacă observă conform rațiunii că prietenii lui sunt mai aproape de *Dvekut* cu Creatorul decât el, este cu siguranță mai bine decât dacă ar fi trebuit să creadă aceasta deasupra rațiunii.

Astfel, cu adevărat, vede că este la un nivel mai înalt decât prietenii lui. Conform rațiunii, mereu vede prietenii ca fiind jos. Totuși, crede deasupra rațiunii că ar trebui să spună – pentru că este o *Mitzva* (poruncă,

faptă bună) – că ar trebui să creadă că nu este așa cum o vede. Cu siguranță, dacă poate vedea conform rațiunii că prietenii sunt la un nivel de sfințenie, este cu mult mai bine.

Similar, putem interpreta versul (Samuel, 16:7), „Dar Domnul i-a spus lui Samuel, ‘nu te uita la înfățișarea lui sau la înălțimea staturii lui, deoarece l-am respins; căci nu este așa cum vede omul, deoarece omul se uită la ochi, iar Domnul se uită la inimă.’”

Așadar, noi vedem că atunci când Creatorul l-a trimis pe Samuel să-l ungă pe unul dintre fiii lui Yishai (Jesse), Samuel a înțeles din ceea ce a văzut în ochii lui că Eliav, fiul lui Yishai, era potrivit să fie regele Israelului în locul Regelui Saul, dar Creatorul nu a fost de acord cu percepția sa. Într-un final, l-au adus pe David, care păștea vitele, și David era roșcat cu ochii limpezi și înfățișare frumoasă, “Și Domnul a zis, ‘Ridică-te, unge-l, căci acesta este el.’”

Ce ne învață aceasta? Sunt două lucruri pe care le vedem aici:

1) Din perspectiva lui Samuel, el înțelege virtutea lui Eliav – conform minții sale – ca fiind potrivit ca rege peste Israel. Dar Creatorul i-a spus, “Nu, nu-ți urma propria rațiune,” din moment ce în ceea ce-l privește pe Creator, rațiunea este inutilă. Mai degrabă, din moment ce Creatorul dorea să înscăuneze un rege, aceasta este denumită “între un individ și Creator,” unde nu este loc pentru rațiune, “Pentru că gândurile Mele nu sunt gândurile tale, și nici căile Mele nu sunt ale tale.” Ce i-a spus mai degrabă Creatorul? “Căci nu este așa cum vede omul, pentru că omul se uită la ochi și Domnul se uită la inimă.”

Conform celor de mai sus, putem interpreta că “deoarece omul se uită la ochi” este bine între o persoană și prietenul său. În acel caz, este bine dacă cineva poate merge conform rațiunii, care este conform cu ceea ce vede acela.

Aceasta nu este așa cu “Domnul se uită la inimă.” Cu alte cuvinte, cu privire la problemele legate de Creator, acestea sunt deasupra rațiunii și cineva nu trebuie să privească conform ochilor săi, ci deasupra rațiunii. Astfel, două discernăminte trebuie făcute aici: 1) Între o persoană și Creator, este mai bine deasupra rațiunii; 2) Între o persoană și prietenul său, conform rațiunii este mai bine.

De aceea Creatorul i-a spus, “Nu te uita la înfățișarea sa,” din

moment ce urmându-și ochii este bine între un om și prietenul său. Dacă poți vedea meritele prietenului conform rațiunii, este cu atât mai bine. Dar aceasta nu este așa aici, când vreau să îl ung rege. Această operațiune îmi aparține Mie. Îl vreau pe el rege. Aceasta este denumită “între o persoană și Creator.” Aici, munca corespunzătoare este deasupra rațiunii, din moment ce exact în acest fel este posibil să obții recepția pentru a dăruia. Altfel, va cădea în a primi pentru a primi, care duce la separare și îndepărtare de *Kedusha* (Divinitate).

Totuși, aici se ridică o întrebare, după ce cineva a decis să meargă deasupra rațiunii, și să nu vadă toate întrebările pe care corpul începe să le pună. Când începe să lucreze pe calea dăruirii și a credinței deasupra rațiunii, și învinge obstacolele, întrebările pe care corpul i le aduce din partea lumii, și își închide ochii și nu vrea să vadă nimic din ceea ce contrazică mintea și inima, deoarece a decis să meargă numai deasupra rațiunii, după decizia sa, uneori, aduce dintr-odată mari scuze cu care corpul trebuie să fie de acord.

Astfel, el vede că acum merge conform rațiunii. Dar ce poate face când acum vede, prin intermediul scuzelor primite de sus că își spune “ce pot face acum când văd că nu am loc să lucrez deasupra rațiunii? Văd acum că tot ce fac pentru a dăruia este așa cum ar trebui să fie.”

Astfel, nu mai are nicio întrebare despre servirea Creatorului, care îl forțează să muncească deasupra rațiunii. Dar din moment ce munca este în primul rând deasupra rațiunii, ce poate face el când este într-o asemenea stare?

Baal HaSulam a spus că atunci când o persoană este recompensată cu o dezvăluire de sus și acum simte că merită să fie un slujitor al Creatorului, înseamnă că până atunci lucrase în forma deasupra rațiunii: corpul nu era de acord cu această muncă și întotdeauna trebuia să îl biruiască, și avea nevoie de Creator să îi dea forță deasupra rațiunii. Dar acum nu mai are nevoie de ajutorul Creatorului, din moment ce acum simte că are o bază pe care să construiască structura sa. Cu alte cuvinte, are deja sprijinul pe care să se bazeze.

Așadar, acum nesocotește credința pe care o folosea înainte, deoarece acum deja poate spune, “Slavă Domnului acum am scăpat de povara credinței, care era o povară și o greutate pentru mine.” Dar acum am deja

o bază conform rațiunii deoarece acum am primit o deșteptare de sus așa încât corpul este de acord că merită să respecte Tora și *Mitzvot*. Se dovedește că prin aceasta el nesocotește credința.

Și Baal HaSulam spunea că în acel moment, acela trebuie să spună "Acum văd că adevărata cale este de fapt să merg deasupra rațiunii. Și dovada acesteia este faptul că acum am fost recompensat cu o iluminare de sus, numai pentru că mi-am asumat să merg deasupra rațiunii. De aceea am fost recompensat cu faptul că m-a adus Creatorul puțin mai aproape de El și că mi-a dat o deșteptare de sus."

Și această iluminare pe care a primit-o îi dă un răspuns la toate întrebările. Se dovedește că aceasta depune mărturie pentru deasupra rațiunii. Deci ce trebuie să fac acum ca să continui deasupra rațiunii? Aceasta este să se întărească și să caute moduri să-și îmbrace lucrarea în deasupra rațiunii.

Rezultă că prin aceasta, nu și-a nesocotit credința deloc, din moment ce el mergea după ea înainte să fie răsplătit cu vreo iluminare de sus, din moment ce nici măcar acum nu primește iluminarea ca pe o fundație pe care să construiască structura muncii sale. Mai degrabă, el ia iluminarea ca pe o mărturie că este pe drumul cel bun, că este în credință deasupra rațiunii. Numai în această formă de muncă o persoană este adusă de Creator aproape de El și îi oferă loc ca să se apropie de El, din moment ce această apropiere nu îl va lăsa să cadă în vasele de primire, care sunt denumite "conform rațiunii," deoarece Creatorul vede că el încearcă să meargă numai deasupra rațiunii.

Rezultă din tot ce e scris mai sus cu privire la deasupra rațiunii că este o diferență între o persoană și Creator și între o persoană și prietenii ei. Între o persoană și prietenii ei, dacă poate vedea meritul prietenilor conform rațiunii este mai bine. Dar dacă, conform rațiunii, vede numai defectele prietenilor, nu are de ales decât să meargă deasupra rațiunii și să spună "Ceea ce văd, aud și simt este cu totul greșit și neadevărat. Este imposibil să mă fi înșelat cu privire la prietenii pe care i-am ales ca să mă unesc cu ei, adică am calculat greșit.

"Adică am crezut că voi deveni mai bogat în spiritualitate prin ei, din moment ce ei au posesiuni pe care eu nu le am. De aceea, dacă ar fi să mă unesc cu ei, m-aș putea înălța la un nivel mai înalt decât am crezut. Dar

acum văd că de fapt gândesc altfel. Și am auzit că Baal HaSulam a spus că singurul lucru ce poate ajuta o persoană să iasă din dragostea de sine și să fie recompensată cu dragostea de Creator este dragostea de prieteni. Așadar, nu am de ales decât să mă unesc cu acești prieteni, deși în opinia mea, aș fi mai bine dacă aș sta departe de ei și aș evita să fiu cu ei.

“Totuși, nu am de ales și trebuie să cred deasupra rațiunii că într-adevăr, toți prietenii sunt la un nivel înalt, dar nu le pot vedea virtutea cu proprii mei ochi.” Acesta este motivul pentru care el trebuie să creadă deasupra rațiunii. Dar atunci când vede meritul prietenilor conform rațiunii, cu siguranță poate obține mari beneficii de la prieteni. Dar ce poate face el? Nu are de ales.

Totuși, este o ordine diferită între o persoană și Creator. Într-un loc în care cineva poate merge deasupra rațiunii, este mai bine. De aceea, unde cineva poate fi ajutat din interiorul rațiunii, fiind răsplătit cu o iluminare de sus, atunci el poate spune “Acum văd că merită să fii un servitor al Creatorului deoarece simt un gust bun în muncă.”

Prin urmare, a luat acest sentiment – că găsește înțeles în muncă – ca o bază și o fundație pe care să-și construiască Iudaismul. Și acum că înțelege cu rațiunea sa că merită să respecte Tora și *Mitzvot*, întreaga sa fundație este construită pe această condiție. Aceasta înseamnă că atunci când găsește înțeles în muncă, trebuie să se supună vocii Creatorului. Astfel, dacă nu găsește înțeles în muncă, nu poate respecta *Mitzvot* ale Creatorului.

Este cunoscut că asumarea regatului cerului trebuie făcută “Cu toată inima și cu tot sufletul.” Cu alte cuvinte, chiar dacă El i-ar lua sufletul, adică chiar dacă nu are vitalitate, nici măcar *Nefesh*, el este în continuare dedicat pentru a fi un servitor al Creatorului și să nu îi pună Creatorului condiții, spunându-i «dacă faci cum vreau eu, potrivit felului în care înțeleg eu de ce am nevoie, adică dacă simt o lipsă în asta și tu îmi satisfaci nevoia, promit să fiu un slujitor al Creatorului. Dar dacă Tu nu îmi satisfaci toate dorințele, acelea de care înțeleg că am nevoie, nu pot lua asupra mea tot ce Tu mi-ai poruncit prin Moise.”

Totuși, cineva trebuie să-și asume povara regatului cerului fără nicio condiție, chiar deasupra rațiunii. Mai mult, acela trebuie să spună “Munca noastră deasupra rațiunii este nu pentru că Creatorul nu ne

poate da motivație.” Dimpotrivă, trebuie să credem că totul este pentru binele nostru. Prin urmare, între o persoană și Creator trebuie să încercăm să o păstrăm deasupra rațiunii, și dacă primește motivație, ar trebui să fie precum a fost menționat mai sus.

MĂREȚIA CUIVA DEPINDE DE ÎNCREDEREA PE CARE ACESTA O ARE ÎN VIITOR

Articol Nr. 9, 1986-87

Este scris în cartea *Zohar (BeShalach [Când Faraon a trimis], p 64, și în Comentariul Sulam, articol 216) „Apoi Moise...va cânta’*. Ar fi trebuit să spună ‘a cântat.’ Și răspunde ‘Dar acest lucru depinde de viitor, că a completat pentru acea legătură și a completat pentru viitor, când Israel va fi slăvit acel cântat în viitor.’ ‘Această cântare’ este la feminin [în ebraică], dar ar fi trebuit să spună ‘acest cântec’ la masculin [în ebraică]. Și răspunde ‘Această cântare este cea în care regina slăvește Regele.’ Rabi Yehuda a spus ‘Așadar este cântarea reginei către Rege, atunci de ce spune ‘Moise și copiii lui Israel?’ În definitiv, regina ar fi trebuit să fie cea care slăvește.’ Răspunde ‘Fericiți sunt Moise și Israelul, pentru că ei știu să slăvească Regele cum se cuvine.’”

Ar trebui să înțelegem răspunsul pe care îl dă despre ceea ce este scris în forma de viitor, că se referă la viitor. Ce vine să ne învețe în muncă? Ar trebui să înțelegem de asemenea răspunsul pe care el îl dă despre motivul pentru care este scris „cântarea” la feminin, care se interpretează ca intenția *Malchut*, însemnând că *Malchut* slăvește Regele, despre care Rabbi Yehuda întreabă. Astfel, dacă intenția lui este *Malchut*, de ce spune ‘Moise și copiii lui Israel?’. Din acest motiv, el trebuie să interpreteze că intenția lui este pentru Moise și copiii lui Israel care știu cum să slăvească Regele pentru *Malchut*. Trebuie, de asemenea, să pricepem înțelesul lui Moise și Israel trebuind să slăvească Regele pentru *Malchut*, și de ce nu trebuie să slăvească Regele pentru ei înșiși, ci pentru *Malchut*.

Este știut că Moise este denumit “păstorul loial.” Baal HaSulam a

interpretat că Moise a alimentat poporul lui Israel cu credință, și credința este denumită *Malchut* (regat). Cu alte cuvinte, el a întipărit frica de cer, denumită "Împărăția Cerului", în poporul lui Israel. De aceea Moise este numit "păstorul loial", după credință. Este scris despre asta "și ei au crezut în Domnul și în servitorul Său, Moise", adică Moise le-a întipărit credința în Creator.

Este știut că nu se poate trăi din negativitate, ci din o atitudine pozitivă. Aceasta este așa deoarece "proviziile" se referă la ceea ce o persoană primește și se *bucură să primească*. Aceasta ajunge în noi din scopul creației, denumit "Dorința Lui de a face bine creaturilor Sale." De aceea, o persoană trebuie să primească încântare și plăcere astfel încât să aibă ceva cu care să își desfete corpul. Aceasta este denumită "atitudine pozitivă", adică umplere. Și cu această umplere, ea își satisface nevoile.

Dar o persoană are nevoie și de o lipsă. Altfel, nu există niciun loc în care lumina vieții să poată intra. O lipsă este denumită "un *Kli*" (un vas). Asta înseamnă că dacă cineva nu are *Kelim* (vase), nu poate primi nimic. O lipsă este denumită "o dorință," însemnând că își dorește ceva și simte că îi lipsește acel lucru și dorește să își satisfacă nevoia. Măsura în care simte absența, și măsura în care are nevoie să-și satisfacă nevoia, aceasta este măsura lipsei lui. Cu alte cuvinte, o lipsă mare sau o lipsă mică depind de măsura simțului necesității al cuiva de a-și satisface acea nevoie.

Aceasta înseamnă că dacă o persoană ajunge să simtă că îi lipsește ceva, și simte această senzație în fiecare organ, dar totuși nu are o dorință puternică de a-și satisface nevoia, sunt multe motive pentru care nu are acea mare dorință de a-și satisface nevoia.

1. Le-a spus prietenilor nevoile sale și simte că ele îi sunt necesare. Totuși, prietenii i-au arătat că ceea ce are nevoie este de neatins. Așadar, prietenii l-au influențat cu părerile lor că trebuie să-și accepte situația. I-au slăbit puterea de a birui ca să poată învinge obstacolele din drumul său spre a obține ceea ce vrea. În consecință, au slăbit și nevoia și pofta, deoarece vede că nu va obține niciodată ceea ce își dorește. Din acest motiv, vede că este absolut imposibil să-și satisfacă vreodată nevoia, acesta este motivul pentru care nu-și obține scopul – îl face să îi scadă pofta. Prin urmare, marea lui dorință a apus din cauza disperării.

2. Uneori, nici măcar nu le spune prietenilor ceea ce vrea, aude numai de la prieteni care vorbesc. Și aude că ei au renunțat deja, și îl afectează și asta. Cu alte cuvinte, disperarea lor îl afectează și el își pierde entuziasmul pe care l-a avut pentru a obține *Dvekut* (adeziune) cât mai repede posibil. Astfel, el pierde voința.

3. Și uneori, cineva gândește pentru sine, fără nicio bârfă din afară, dar vede că de fiecare dată când dorește să se apropie de *Kedusha* (sfințenie), când începe să analizeze, realizează opusul, că regresează în loc să înainteze. Și asta îl face să-și piardă forța pentru muncă.

Rezultă că atunci se prăbușește sub greutatea lui. Nu are nimic de la care să primească sprijin, deoarece vede numai întuneric și negativitate. Așadar, pierde spiritul vieții pe care îl avea aparent când avea vitalitate, denumită „renașterea sufletului.” Și acum se simte mort din punct de vedere spiritual, însemnând că nu poate face nicio mișcare în muncă, ca și cum ar fi fost mort cu adevărat.

Asta înseamnă că, chiar dacă acum vede adevărul, adică recunoașterea răului, este negativ, și din asta nu poate primi vitalitate, din moment ce *proviziile corpului sunt făcute tocmai din atitudinea pozitivă*. De aceea, cineva trebuie să meargă pe linia dreaptă din două motive: 1) să-și rețină dorința de la a slăbi atunci când aude bârfe; 2) să primească vitalitate, care este tocmai din atitudinea pozitivă, însemnând că asta este ceva important și că e o chestiune de integritate.

Totuși, este dificil să înțelegem cum atunci când își cercetează ordinea de muncă și vede că adevărul este că este scufundat în dragostea de sine este, cum i se poate spune să meargă pe linia dreaptă, care este denumită unitate? În definitiv, atât cât poate vedea, când judecă în mod onest, este în totalitate o minciună.

Se știe că ce este general și ce este particular sunt egale. Asta înseamnă că individul respectă aceeași regulă care se aplică colectivului. Referitor la colectiv, ne-a fost dat să credem în venirea lui Mesia (în rugăciunea „Eu cred”) „eu cred în venirea lui Mesia. Și chiar dacă el s-ar putea să întârzie, tot aștept venirea lui.”

De aceea, cineva nu trebuie să se dea bătut și să spună „văd că nu sunt capabil să obțin *Dvekut* (adeziune) cu Creatorul.” Se consideră că el iese din exil – în națiunile lumii, denumite dragoste de sine – și vine sub

autoritatea *Kedusha* (divinitate), și va ajunge să corecteze rădăcina sufletului său și să se agațe de Viața Vieților.

Prin urmare, dacă cineva crede în mântuire în general, că El va veni, el trebuie să creadă în mântuire în particular. De aceea, cineva ar trebui să primească integritate pentru sine în raport cu viitorul într-o manieră în care își poate descrie măsura bunătății, plăcerii și bucuriei pe care le va primi când primește satisfacție pentru toate nevoile sale. Și asta cu siguranță îi dă satisfacție emoțională și energie să muncească pentru a obține acest scop pe care el speră să îl atingă.

Reiese că în primul rând cineva trebuie să-și descrie ceea ce speră, ce îl va face fericit și plin de bucurie dacă obține ceea ce anticipează. Totuși, în primul rând acela trebuie să știe cu adevărat scopul pe care vrea să îl obțină. Și dacă cineva nu este foarte atent și nu analizează bine ceea ce așteaptă de la viață, adică ar trebui să-și spună „Acum am decis ceea ce vreau, după ce am analizat bucuria în viață care poate fi obținută în lume.”

Dacă are oportunitatea să o obțină, atunci va avea puterea și înțelepciunea să spună „Acum îi pot mulțumi Creatorului pentru că a creat lumea Sa.” Acum poate spune cu toată inima „Binecuvântat este El care a spus ‘Să fie lumea,’ deoarece simt încântarea și plăcerea, simt că merită cu adevărat ca eu și toate creațiile să primim această încântare și plăcere care vin din scopul creației, denumit ‘dorința Lui de a face bine creaturilor Sale.’”

Și chiar dacă este încă departe de a atinge scopul, dacă totuși știe cu siguranță de la ce poate primi fericire pe viitor, este așa cum este scris (*Avot*, Capitolul 6) “Rabi Meir spune ‘Oricine se angajează în Tora *Lishma* (pentru numele Ei) este recompensat cu multe lucruri mărețe. Mai mult, întreaga lume este valoroasă pentru el. El este condus în secretele Torei și devine precum un izvor veșnic.’”

Și când acordă atenție acestui lucru – ceea ce poate obține – adică atunci când simte importanța scopului și înțelege pentru sine fericirea la care va ajunge, bucuria pe care o va simți când o va atinge este inimaginabilă.

Astfel, în măsura în care el crede în importanța scopului, și în măsura în care el crede că „Cu toate că ar putea fi întârziat, voi aștepta sosirea Sa

în continuare,” poate primi umplerea cu lumina vieții de la scopul viitor. Se știe că este „lumină interioară,” și „lumină înconjurătoare.” Baal HaSulam a interpretat odată „lumina interioară” ca ceea ce cineva primește în prezent, și „lumina înconjurătoare” ca lumina ce este destinată să strălucească, dar pe care nu a atins-o încă. Totuși, lumina înconjurătoare strălucește și în prezent, în măsura siguranței pe care o are că o va obține.

A spus că este precum o persoană ce a adus marfă de la piață. Din moment ce mulți oameni au adus această marfă la piață are valoare mică, așa că toți negustorii au vrut să vândă marfa la orice preț. Dar nu erau cumpărători deoarece tuturor le era frică să cumpere, pentru că poate va fi și mai ieftină.

Apoi a venit un om și a cumpărat toată marfa pentru un preț foarte scăzut. Când a venit acasă și le-a spus ce s-a întâmplat la piață, toți au râs de el: „Ce ai făcut? Bineînțeles că toți negustorii au vrut să vândă toată marfa pe care o aveau în stoc. Asta va face doar totul mai ieftin, și, ca rezultat, o să-ți pierzi toți banii.”

Dar el a insistat spunând „Acum sunt mai fericit ca niciodată, deoarece voi profita de această târguială nu ca înainte, când știam că o să profit douăzeci la sută de pe urma afacerii. În schimb, acum voi face cinci sute la sută profit. Totuși, nu o voi vinde acum. O voi pune la păstrare și o voi scoate pe piață peste trei ani, căci până atunci această marfă nu se va mai găsi aici în țară, și voi primi prețul pe care îl vreau.”

Prin urmare, dacă calculează cât de mult a câștigat în prezent, însemnând în acest an, atunci nu are nimic. Aceasta se consideră că nu are nimic în prezent cu care să fie fericit.

Dar aceasta este o alegorie despre lumina interioară, care strălucește în prezent. Totuși, lumina înconjurătoare, denumită „lumina care strălucește în mod special în viitor”, strălucește pentru el și în prezent, în măsura credinței sale că în viitor va primi întreaga recompensă la care speră. Și apoi bucuria sa va fi completă. Și acum primește bucurie și încântare din faptul că va primi în viitor.

Aceasta explică alegoria de mai sus, că acest negustor a fost ridiculizat de toți pentru că a cumpărat marfa de pe piață tocmai atunci când era irelevant, când nimeni nu vroia să o cumpere. Totuși a

cumpărat-o ca pe ceva ce alții au lăsat deoarece era fără valoare și acum este încântat deoarece este sută la sută sigur că această marfă nu se va mai găsi peste trei ani nicăieri și el va fi bogat. Așadar, el se bucură în prezent pentru ce se va întâmpla în viitor.

Prin urmare în măsura în care crede că va veni la el – și nu disperă în legătură cu viitorul – precum este scris „Chiar dacă se va întârzia, totuși voi aștepta această sosire”, el se poate bucura în prezent de ceea ce va veni pe viitor.

Astfel, când unei persoane i se spune că chiar dacă a mers pe linia stângă – însemnând că a criticat și a văzut că este în completă josnicie – și vede acest adevăr, deoarece nu vrea să se păcălească pe sine și să-și justifice gândurile și acțiunile, ci caută adevărul și nu-i pasă dacă adevărul este amar, dorește totuși să atingă scopul pentru care s-a născut, dar din cauza acestui adevăr nu poate să continue să trăiască, deoarece este imposibil să trăiască fără plăcere, denumită „vitalitate” și „viață.” Pentru a trăi, acela are nevoie de lumină, care revitalizează o persoană. Și trăind, este posibil să muncești și să ajungi la scop. Din acest motiv, atunci trebuie să se mute pe linia dreaptă, denumită „deplinătate.”

Totuși, această deplinătate – de la care el primește vitalitatea care îi susține corpul – trebuie să fie construită pe baza adevărului. Și asta scoate la iveală întrebarea „Cum poate primi deplinătatea când vede adevărul: este în starea cea mai de jos, cufundat în dragostea de sine din cap până în vârful degetelor și fără nicio scânteie de dăruire?”

Față de asta el ar trebui să spună „Tot ceea ce văd este adevărat.” Totuși, este așa din perspectiva luminii interioare. Asta înseamnă că în prezent el este în umilință și nu are nimic de la care să primească viață și bucurie. Dar cu privire la lumina înconjurătoare, care este viitorul, el crede că, „Chiar dacă ar putea fi întârziată, aștept sosirea ei.”

Rezultă că prin intermediul lumii înconjurătoare care strălucește în raport cu viitorul, o poate atrage așa încât să strălucească în prezent. Și în măsura credinței și încrederii în venirea lui Mesia la nivel personal, el poate atrage vitalitate și plăcere astfel încât să strălucească în prezent.

Prin urmare, acum că merge pe linia dreaptă pentru a primi deplinătate, este adevărul adevărat, deoarece lumina înconjurătoare strălucește în prezent. Și de altfel, este o cale a adevărului, iar din

moment ce prin asta el crede în venirea lui Mesia la nivel personal, este un remediu măreț că prin porunca credinței, viitorul se va apropia de prezent în el. Aceasta înseamnă că lumina înconjurătoare va fi interioară, și asta se consideră că lumina de fapt se îmbracă în prezent. Este denumit „Ceea ce înconjoară va deveni interior.”

Astfel, de aici – adică de la credință, din a crede că până la urmă va ajunge la țintă, chiar dacă rațiunea îi arată de fiecare dată că merge înapoi față de scop și nu avansează – el depășește asta și merge deasupra rațiunii. Și apoi, credința însăși se acumulează de fiecare dată sub forma „fiecare bănuț se strânge într-o sumă mare”, până când este recompensat cu o credință întreagă permanentă, care este obținerea luminii *Hassadim* în iluminarea *Hochma*, așa cum este scris în Comentariul *Sulam*.

Acum putem înțelege ce am întrebat despre, *Zohar* care explică că de aceea este scris „O să... cânte”, la timpul viitor. Asta implică faptul că Israel este destinat să slăvească acest cântat în viitor. Ce vine să ne învețe aceasta în muncă? În chestiunea muncii, trebuie să știm ce avem acum, în prezent, și să știm ce trebuie să facem. Astfel, ce putem învăța despre ce ne rezervă viitorul?

Așa cum am explicat, trebuie să mergem pe linia dreaptă, care este deplinătate, și să primim vitalitate de la aceasta, deoarece este imposibil să trăiești în negativitate. De aceea, suntem sfătuiți să simțim deplinătate din ce va fi în viitor. Acesta este înțelesul a ceea ce dreptii numesc „cântând în viitor.” Cu alte cuvinte, acum – în prezent – ei cântă despre ce vor primi în viitor. Asta înseamnă că în măsura în care își imaginează încântarea și plăcerea pe care le vor primi în viitor, ei le pot simți în prezent, cu condiția să aibă credință că există un viitor, adică în viitor toți vor fi corecți.

Aceasta este ceva pentru care cineva poate fi recunoscător în prezent. Măsura în care o simte este măsura slavei pe care o poate da în prezent. Și în afară de primirea vitalității în prezent de la atitudinea pozitivă, câștigă de la scop, fiind important pentru el deoarece trebuie să-și închipuie încântarea și plăcerea care așteaptă să fie primite de creaturi.

Și de fiecare dată când contemplă chestiunea, vede treptat ceva mai mult din ceea ce poate primi în viitor, însemnând ce a fost pregătit pentru noi din scopul creației. Deși el vede că în starea curentă el este la mile

depărtare de scop, asta depinde de măsura credinței sale în scop, ca în exemplul alegoriei de mai sus. Aceasta urmează regula „Tot ceea ce este sigur că va fi colectat este considerat colectat.” (*Yevamot*, 38).

Cu cele de mai sus, putem înțelege ce explică *Zohar* – că motivul pentru care este scris „Va ... cânta”, la viitor, implică faptul că Israelul este destinat să slăvească acest cântat în viitor. Aceasta este așa deoarece trebuie să știm asta, pentru a putea primi bucurie și vitalitate în prezent de la ce va fi în viitor. Prin asta, putem cânta în prezent ca și cum acum am primi toată plăcerea și încântarea.

Aceasta se consideră că suntem capabili să primim iluminarea de la împrejurimi. Cu alte cuvinte, împrejurul strălucește în interior de departe, adică, deși o persoană este încă departe de a obține încântarea și plăcerea, încă poate atrage iluminare de la împrejurimi în prezent.

Acum vom explica ce am întrebat despre *Zohar*, explicând de ce scrie „Cântarea” la feminin [în Ebraică]. Este deoarece Moise și Israel știu să îl slăvească așa cum se cuvine pe Rege pentru regină. Și noi am întrebat „De ce Moise și Israel nu slăvesc Regele pentru ei?”

În primul rând, trebuie să înțelegem chestiunea de a trebui să slăvim Regele. În corporalitate, înțelegem că un rege în carne și oase trebuie onorat și respectat. El primește bucurie de la prețuirea pe care ei i-o aduc. Dar referitor la Creator, de ce are El nevoie ca noi să îl slăvim și să cântăm înaintea Lui Psalmi și cântări?

Este o regulă știută că tot ceea ce spunem despre Creator este numai sub forma „După acțiunile Tale, Te cunoaștem.” Totuși, nu este nicio dobândire în El, El Însuși, de niciun fel. Dimpotrivă, tot ceea ce vorbim se referă la ce dobândesc cei de jos.

Acesta este motivul pentru care cineva trebuie să-L slăvească pe Creator și să-I mulțumească, deoarece prin asta, cineva își poate măsura și asuma măreția și importanța a ceea ce îi dăruiește Creatorul. În acea măsură, cineva poate testa cât de mult simte din importanța și măreția Creatorului.

Scopul creației este de a face bine creaturilor Sale, adică să se bucure Creaturile de El. Și prin măsura măreției Celui ce dăruiește, există sens și plăcere în a dăruia, de a-i da Lui pentru a se bucura. Și atunci când cineva vrea să mulțumească, are deja motiv pentru a lua în considerare și a analiza

dăruirea: ce și de la cine a primit, însemnând măreția de a dăru și măreția Celui ce dăruiește.

Prin urmare, mulțumirea cuiva nu ar trebui să fie pentru că cel de sus se bucură de ea, ci în așa fel încât cel de jos se va bucura de ea. Altfel, este similar cu alegoria pe care Baal HaSulam a spus-o despre versul „Cine nu mi-a luat numele în deșert?”

El a întrebat „Ce înseamnă că o persoană ia în zadar? Înseamnă că i s-a dat degeaba un suflet de sus?„. El a spus că este asemănător unui copil căruia i s-a dat un sac plin de monede, și este încântat de monede deoarece arată atât de frumos și este plăcut să te uiți la ele. Dar un copil este incapabil să evalueze valoarea monedelor de aur.

Din asta putem înțelege că mulțumirea și slava pe care o aducem Creatorului sunt numai pentru a beneficia creaturile, adică avem ceva pentru care să slăvim Regele. Asta înseamnă că atunci când cineva încearcă să-L slăvească pe Creator, acesta este momentul în care este capabil să simtă importanța darului și importanța celui care face darul. Și din acest motiv, la ce ar trebui să fie cineva cel mai atent este slava pe care i-o aduce Regelui. Aceasta îi permite lui să înceapă de fiecare dată de la zero. Altfel, dacă cineva nu poate aprecia darul Regelui, nu i se poate da nimic deoarece cade sub definiția lui „Cine este prost? Cel care pierde ceea ce i se dă.” (*Hagigah*, 4a).

Și care este motivul pentru care un prost pierde ceea ce i se dă? Asta este simplu: este prost. Nu apreciază importanța chestiunii, deci nu acordă atenție păstrării darului care i-a fost dat. Din acest motiv, măsura importanței darului este cum îl păstrează. Astfel, el poate fi într-o stare de înălțare constantă deoarece este evident că nu pierde ce i se dă, deoarece apreciază asta.

Rezultă de mai sus că cineva poate avea multe coborâri deoarece nu apreciază darul Regelui. Cu alte cuvinte, el nu poate aprecia măsura importanței apropierii – că i-a fost dat de sus o dorință și un gând că merită să fie un servitor al Creatorului.

Și din moment ce nu a apreciat importanța chestiunii, adică chemarea ce i-a fost dată – să intre și să-L servească pe Rege – poate chiar să se corupă, dacă servește Regele fără să știe cum să se rețină din a dezona ceva. În acea stare, o persoană este aruncată înapoi într-o stare a

gunoiului și resturilor.

În acea stare, ea se întreține cu aceleași resturi cu care câinii și pisicile caută să trăiască, și ea, de asemenea, caută provizii pentru corpul ei în acel loc. Ea nu vede că poate găsi provizii în altă parte. Adică, în timpul coborârii, acele lucruri pe care le-a spus au fost resturi, nepotrivite ca hrană pentru oameni – ci sunt potrivite numai pentru hrănirea animalelor – ea însăși urmărește acea provizie și nu are nicio dorință pentru hrana umană deoarece o găsește fără nici un gust.

Din acest motiv, stabilitatea stărilor de ridicare depinde în primul rând de importanța chestiunii. De aceea depinde în special de slăvirea și mulțumirea pe care le dă pentru a fi acceptate de sus. Aceasta este așa deoarece slăvirile în sine pe care le dă Creatorului îi sporesc importanța și respectul. De aceea ne este poruncit să ne gândim foarte serios la slăvire:

Sunt trei discernăminte cu privire la slăvire:

1. Măsura dăruirii. Asta înseamnă că importanța darului este în funcție de măsura slăvirii și a mulțumirii pe care le aduce pentru dar.

2. Măreția celui care dăruiește, adică dacă dăruitorul este o persoană importantă. De exemplu, dacă un rege dă un cadou cuiva, darul poate fi un lucru foarte mic, dar va fi totuși foarte important. Cu alte cuvinte, măsura slăvirii și mulțumirii nu ține cont de consistența cadoului, ci de măsura importanței dăruitorului. Astfel, aceeași persoană poate dărui la două persoane, dar pentru una, cel ce dăruiește este mai important și recunoaște importanța și măreția celui ce dăruiește. Astfel, va fi mai recunoscătoare decât cealaltă, care nu recunoaște în aceeași măsură importanța celui care dă.

3. Măreția dăruitorului indiferent dacă dăruiește sau nu. Uneori, regele este atât de important în ochii unei persoane, încât o persoană are o dorință puternică să-i vorbească regelui, dar nu dorește să vorbească cu regele astfel încât regele să-i dea ceva. Nu vrea nimic, dar întreaga sa plăcere este în a avea privilegiul să vorbească cu regele.

Totuși, este nepoliticos să vii la rege fără a solicita ceva așa că el caută să ceară ceva ce regele i-ar acorda. Cu alte cuvinte, el spune că vrea să vină la rege, așa încât regele să-i dea ceva numai aparent. În inima lui, nu vrea nimic de la Creator. Numai să poată să vorbească cu

regele este suficient pentru el și nu contează dacă regele i-a dat ceva sau nu.

Când oamenii din jur văd că nu a primit nimic de la rege, și văd că iese afară din casa regelui încântat și exaltat, ei râd de el. Ei îi spun „Ce prost ești! Cât de lipsit de minte ești! Vezi și tu că te întorci cu mâna goală precum te-ai dus. Te-ai dus la rege ca să ceri ceva de la el, ai ieșit totuși cu mâna goală, atunci de ce te bucuri?”

Putem înțelege acestea dacă în timp ce o persoană se roagă Creatorului să îi dea ceva, putem discerne despre asta, 1) că cineva se roagă Creatorului să îi dea ce are nevoie de la Creator. Dacă El acceptă ca cererea pentru rugăciune să fie aprobată, când primește ceea ce vrea, ea este binevoitoare să-I mulțumească Creatorului. Și măsura mântuirii pe care a primit-o de la Creator este măsura bucuriei sale, a vitalității, slavei și mulțumirii. Cu alte cuvinte, *totul este măsurat de gradul măreției mântuirii pe care el a primit-o de la Creator.*

2) Măsura măreției dăruitorului. Cu alte cuvinte, deoarece crede în măreția Creatorului, aceasta este ceea ce determină ce va primi de la El. Adică, chiar dacă în ochii celui ce primește este un lucru mic, el a primit totuși ceva de la Creator. Astfel, poate fi deja bucuros, și să-L slăvească și să-I mulțumească Creatorului, deoarece cel ce dăruiește este cel care este important pentru el, ca în alegoria de mai sus.

3) Măreția dăruitorului fără a dărui. Și el are o mare importanță. Cu alte cuvinte, regele este atât de important în ochii lui încât nu vrea nimic de la rege, dar va considera un mare noroc dacă poate vorbi măcar câteva vorbe cu regele. Și motivul pentru care vine înăuntru cu o cerere este numai superficial, deoarece cineva nu poate veni înaintea regelui fără o cerere. Totuși, nu a venit la rege ca să îi satisfacă cererea. Motivul pentru care a cerut ceva a fost numai pentru cei din jur care nu înțeleg că a vorbi cu regele este cel mai valoros cadou, dar cei din jur nu înțeleg asta.

Și când vorbim de un singur corp, ar trebui să spunem că cei din jur sunt gândurile care vin la o persoană de la lumea exterioară, adică aceia care nu au nici cea mai mică idee despre internalitate și nu au unelte ca să înțeleagă că internalitatea regelui este ceea ce contează. Dimpotrivă, ei prețuiesc regele numai pentru ce ajunge la ei de la rege,

care este denumit „externalitatea regelui.” Dar nu au nicio idee despre internalitatea regelui, adică însuși regele și nu ce ajunge de la rege în exterior.

De aceea, aceste gânduri batjocoresc o persoană când spune „Din moment ce tocmai am vorbit cu regele, nu contează dacă regele îmi satisface dorința.” Dimpotrivă, singura lui dorință este interiorul regelui, nu ceea ce se extinde în afară, de la el.

De aceea, dacă cineva se roagă la Creator și nu vede că Creatorul i-a dat ceva – deoarece ceea ce contează pentru el este interiorul regelui – poate fi fericit și se bucură că a fost recompensat prin a fi vorbit cu regele. Totuși, gândurile exterioare dinăuntrul lui doresc să revoce acea bucurie din el, deoarece ele consideră numai vasele de recepție – ceea ce a primit de la rege în vasele sale de recepție, în timp ce le spune „sunt încântat și fericit, și îl slăvesc și îi mulțumesc regelui pentru simplul fapt că mi-a acordat șansa să vorbesc cu el. Aceasta este suficient pentru mine.”

Mai mult, le spune celor exteriori „să știți că nu vreau nimic de la rege decât să îl slăvesc și să îi mulțumesc. Prin asta, mă alipesc regelui deoarece doresc să îi dăruiesc slăvindu-l. Și nu am nimic altceva să-i dau. Prin urmare, acum sunt considerat un servitor al Creatorului, și nu un servitor al meu propriu. Din acest motiv, nu te pot auzi spunându-mi „ce ai câștigat?”

„De exemplu, tot anul te-ai angajat în Tora și în rugăciune, respectând toate *Mitzvot*, dar stai în continuare la același nivel ca acum un an sau acum doi ani. Atunci, de ce bucuria cu care îl slujești pe Creator și spui ‘Acesta este câștigul meu, că am vorbit cu Creatorul de multe ori, și de ce altceva am nevoie?’. Cu alte cuvinte, dacă regele mi-a dat ceva, aș fi putut primi pentru a primi. Dar acum că nu am nimic în mâinile mele, sunt fericit și-I mulțumesc Creatorului deoarece intenția mea în studiu a fost numai să dăruiesc.”

Totuși, din moment ce în acea stare o persoană spune adevărul, ea întâmpină rezistențe puternice de la cei exteriori, care nu pot tolera pe cineva care merge pe calea adevărului, dacă singurul său scop este să dăruiască. În acea stare, ea este într-un mare război, și ei doresc să îi distrugă bucuria. Ei o fac să creadă că opusul este adevărat – că ceea ce

spun ei este calea adevărului și că ea se minte pe ea însăși crezând că are dreptate.

În această lume, o minciună câștigă de obicei. Din acest motiv, are nevoie de multă întărire și să le spună "Eu merg pe calea adevărului, și acum nu vreau nicio critică. Dacă este adevăr în cuvintele voastre, vă cer să veniți la mine cu plângerile voastre, să îmi arătați adevărul, când *eu* decid că este momentul pentru critici. Numai în acel moment sunt dispus să ascult părerile voastre."

Prin urmare, rezultă că cineva nu are nevoie să aibă bucurie în muncă, ci numai credință. Cu alte cuvinte, când crede în măreția Creatorului, nu are nevoie ca regele să-i dea ceva. Numai să poată vorbi cu regele este tot ceea ce vrea, adică să vorbească cu regele așa cum este menționat în al treilea discernământ din slăvire.

Dacă acordă mai multă atenție în a-l slăvi pe rege, atunci va primi de la sine o mare inspirație deoarece nu vrea nimic de la rege. Aceasta este similar cu *Sefira Bina*. Se știe că la sfârșitul său, *Hochma* nu vrea să primească lumina *Hochma*, ci *Hochma* dorește să dăruiască Emanatorului așa cum Emanatorul dăruiește pentru *Hochma*. Și ea vrea echivalență de formă.

În acea stare, abundența, denumită "lumina *Hassadim*," după *Kli*, vine de la sine. Aceasta înseamnă că receptorul dorește să se angajeze în *Hesed* [milă/bunăvoință], de aceea abundența este denumită "lumina *Hassadim*" [pluralul de la *Hesed*]. Este la fel aici. Când o persoană nu dorește nimic din partea regelui, decât să-i dăruiască regelui și acordă atenție la ceea ce gândește, o inspirație de sus vine pentru ea de la sine când se angajează în cântarea și slăvirea regelui, în măsura în care s-a pregătit.

Acum putem înțelege chestiunea cu Moise și Israel cântând și slăvind regele pentru regină, și nu regina însăși. Se știe că tot ce spunem despre lumile superioare este numai în relație cu sufletele, care sunt denumite "sufletul colectiv al Israelului" sau „adunarea Israelului,,. Se explică în *Talmud Eser Sefirot* (partea 16) că sufletul lui Adam HaRishon a ieșit din interiorul lumilor *Beria*, *Yetzira* și *Assiya*, de la care a primit *Nefesh*, *Ruach*, *Neshama*. Și ele toate au ieșit din *Malchut* de (a) *Atzilut*, denumită "Divinitate." Și *Zeir Anpin*, care dăruiește către

Malchut, este denumit "Rege."

Și din moment ce *Malchut* este receptorul pentru suflete, rezultă că *Malchut* nu poate primi abundență pentru oamenii lui Israel deoarece ei sunt încă nepotriviți – neavând vase de dăruire. Altfel, totul va merge la *Sitra Achra*, care sunt denumiți "morți," deoarece este recepție pentru a primi în ei, care este denumită "separare și îndepărtare de Creator", care este numit "Viața Vieților". De aceea sunt numiți "morți."

În *Zohar*, se consideră că o persoană trebuie să fie preocupată de „durerea Divinității”, însemnând tristețea de a nu fi în stare să primească abundență pentru copiii ei, care sunt oamenii lui Israel. Ea este denumită „adunarea lui Israel” deoarece a strâns în interiorul ei abundența pe care ar trebui s-o dea lui Israel. De aceea, când oamenii lui Israel se angajază în echivalența formei, este loc pentru *Malchut* să primească abundența superioară de la rege, care este numit „cel ce dăruiește”, ZA, așa încât să le dea oamenilor lui Isrel.

Aceasta este denumită „*Malchut* care este denumită regină, slăvind regele pentru abundența pe care a primit-o de la El”. În același fel, când nu poate primi abundență pentru Israel de la Rege, se numește „durerea Divinității.” Și când ea poate primi abundență se cheamă că „Mama fiilor este fericită”, și ea îl slăvește pe Rege.

Totuși, toată tristețea și bucuria se referă numai la întreg Israelul. De aceea, *Zohar* spune că Moise și Israel cântă cântecul, adică slăvesc regele pentru regină. Înseamnă că motivul pentru care Moise și Israel slăvesc regele este pentru regină, ceea ce înseamnă că ei înșiși au stabilit să-l slujească pe rege, din moment ce avea de dat regele lui Moise și Israelului nu era pentru ei înșiși, ci pentru *Malchut*. Cu alte cuvinte, ei nu pot tolera durerea Divinității și de aceea se angajează în echivalența de formă, pentru ca *Malchut* să poată dărui. De aceea este spus „Fericiți sunt Moise și Israelul, deoarece ei știu să slăvească așa cum se cuvine Regele pentru regină”.

CARE ESTE SUBSTANȚA CALOMNIEI ȘI ÎMPOTRIVA CUI ESTE EA?

Articol Nr. 10, 1986-87

Este scris în *Zohar* (*Metzora*, p 2, și în Comentariul *Sulam*, paragraful 4) „Vino și vezi, cu calomnia pe care șarpele a spus-o femeii, a cauzat ca femeia și Adam să fie condamnați la moarte, ei, și întreaga lume. Este scris despre calomnie, ‘Și limba lor, o sabie ascuțită.’ Din acest motiv, ‘fii atent la sabie,’ însemnând calomnie. ‘Mânia aduce pedeapsa sabiei.’ Ce este ‘mânia aduce pedeapsa sabiei?’ Este sabia pentru Creator, așa cum am învățat Creatorul are o sabie prin care îi judecă pe păcătoși. Este scris despre asta ‘Domnul are o sabie plină de sânge,’ ‘și sabia Mea trebuie să mănânce carne,’ care este *Malchut* din partea *Din* [judecății] în ea. De aceea, ‘Fii atent la sabie, căci mânia aduce pedeapsa sabiei, ca să știi că este o judecată.’

“Este scris *Din*, dar înseamnă, ‘Ca să știi că astfel este judecat,’ că oricine cu o sabie în limbă, care spune calomnii, sabia care consumă totul este pregătită pentru el – *Malchut* cu forma *Din* în ea. Este scris despre asta ‘Aceasta va fi legea leproșului.’ *Malchut*, care este denumită ‘aceasta’, condamnă leproșul deoarece el calomniază, iar chinul vine din cauza calomniei.” Până acum cuvintele lui.

Aceasta trebuie să fie înțeleasă, deoarece *Zohar* spune că pentru oricine cu o sabie pe limbă, adică acela care calomniază, sabia care consumă totul este gata pentru el – *Malchut* cu forma *Din* în ea. Și învățăm asta din ceea ce este scris despre șarpe, că a calomniat femeia. Totuși, acolo calomnia a fost despre Creator; cum este aceasta o dovadă între o persoană și prietenul ei, că aceasta trebuie să fie atât de gravă încât să cauzeze moartea, așa cum explică despre versul “Și limba lor, o sabie ascuțită,” despre calomnie între o persoană și prietenul ei?

Cu alte cuvinte, este aceeași măsură și severitate a păcatului calomniei între o persoană și prietenul ei ca în calomnia între o persoană și Creator. Este posibil ca cineva care își calomniază prietenul să fie similar cu unul care calomniază Creatorul? Când este calomniat

Creatorul, putem înțelege că asta cauzează moartea, deoarece calomniind Creatorul el devine separat de Creator. Din acest motiv, deoarece este separat de Viața Vieților, el este considerat mort. Dar de ce să cauzeze moartea atunci când calomnia este între o persoană și prietenul său?

Zohar spune că durerile vin din cauza calomniei. Înțelepții noștri au spus (*Arachin*, 15b) „în vest ei spun: Discursul unui terț omoară trei: îl omoară pe cel care spune, pe cel care ascultă, și pe cel despre care se vorbește.” RASHI interpretează „Discursul unui terț” ca bârfă, care este terța între o persoană și prietenul ei, revelându-i un secret. De asemenea, acolo, Rabi Yohanan, în numele lui Rabbi Yosi Ben Zimra, „Oricine calomniază, este ca și cum ar nega învățătura.” Și Rav Hasda a spus „Dl Ukva a spus, ‘Oricui calomniază, Creatorul îi spune, ‘El și Eu nu putem locui în lume.’”

De asemenea, ar trebui să înțelegem asprimea interdicției asupra calomniei, până în punctul în care este ca și cum ar nega învățătura, sau conform cu ce spune Dl Ukava, Creatorul spune “El și Eu nu putem locui în lume.” Înseamnă că dacă spunem, de exemplu, că dacă Reuben îl bârfește cu Shimon pe Levi ca făcând ceva rău, Creatorul nu poate sălășlui în lume cu el, din cauza lui Reuben care îl vorbește de rău pe Levi. Dar cu alte păcate pe care Reuben ar fi putut să le comită, Creatorul poate să locuiască în lume cu el. Astfel, dacă aceasta este o chestiune atât de gravă, atunci trebuie să înțelegem ce este calomnia și ce o face atât de rea.

Vom interpreta aceasta în muncă. În cartea “*Daruirea Torei*,” se explică marea importanță a poruncii „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși.” “Rabi Akiva spune ‘Aceasta este marea lege a Torei.’ Această afirmație a înțelepților noștri are nevoie de o explicație. Cuvântul *Klal* (colectiv – regulă) indică o sumă de detalii care, puse laolaltă, formează colectivul de mai sus. Așadar când spune despre porunca ‘Iubește-ți prietenul ca pe tine însuși’ că este mare *Klal* din Tora, noi trebuie să înțelegem că restul de 612 porunci ale Torei, cu toate interpretările lor, nu sunt nici mai mult, nici mai puțin decât suma detaliilor inserate și conținute în această singură poruncă ‘Iubește-ți prietenul ca pe tine însuși.’”

“Este destul de surprinzător deoarece poți spune asta referitor la

Mitzvot (porunci) între om și om, dar cum poate acea singură *Mitzva* (poruncă) să conțină toate *Mitzvot* între om și Dumnezeu, care sunt esența și marea majoritate a legilor?”

El scrie aici “Despre un convertit care a venit în fața lui Hillel (*Shabbat* 31) și i-a spus: ‘Învăță-mă toată Tora în timp ce stau într-un picior.’ Și el a răspuns ‘Ceea ce urăști, nu-i fă prietenului tău (traducere a ‘iubește-ți prietenul ca pe tine însuți’) și restul este comentariu; du-te și studiază.’”

“Aici înaintea noastră este o lege clară, că în toate cele 612 porunci și în toate scrierile din Tora nu este niciuna preferată poruncii ‘Iubește-ți prietenul ca pe tine însuți’... din moment ce el spune anume ‘restul este comentariu; du-te și studiază.’ Asta înseamnă că restul Torei înseamnă interpretări ale acelei singure porunci, că porunca să-ți iubești prietenul ca pe tine însuți nu ar fi putut fi desăvârșită fără ele.”

Noi ar trebui să înțelegem de ce, atunci când convertitul i-a spus în limba sacră (Ebraica), “Învăță-mă toată Tora în timp ce stau într-un picior”, Hillel nu i-a răspuns în limba sacră, ci i-a răspuns în limba traducerii (Aramaica) și i-a spus “Ceea ce urăști, nu-i fă prietenului tău.”

Ar trebui să înțelegem de asemenea că în Tora este scris „Iubește-ți prietenul ca pe tine însuți”, care este o *Mitzva* pozitivă (porunca de a face o acțiune), dar Hillel a vorbit în termeni negativi (porunca de a evita o acțiune) căci i-a spus, „Ceea ce urăști, nu-i fă prietenului tău,” care este o formulare negativă.

În cartea „*Dăruirea Torei*”, se explică măreția și importanța porunci „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți”, deoarece scopul creației este să facă bine creaturilor Sale și ele să simtă încântare și plăcere fără nicio lipsă. Este o regulă conform căreia *orice ramură dorește să se asemene rădăcinii ei*. Și din moment ce rădăcina noastră este Creatorul, care a creat toate creaturile, El nu are nicio deficiență sau nevoie să primească ceva de la cineva.

De aceea, când creaturile primesc de la cineva, ele se simt rușinate față de binefăcătorul lor. Așadar, pentru ca creaturile să nu fie rușinate în timp ce primesc plăcere și încântare de la Creator, a fost aranjată chestiunea cu *Tzimtzum* (restricție) în lumile superioare. Aceasta a făcut ca abundența superioară să ne fie ascunsă, astfel încât să nu simțim binele pe care El l-a ascuns în Tora și *Mitzvot* pe care Creatorul ni le-a dat.

Și deși suntem făcuți să credem că plăcerea corporală pe care o vedem înaintea noastră, simțindu-i virtutea și beneficiul, întreaga lume – însemnând toate creaturile din lume urmăresc cu devotare să obțină plăcerea – totuși, nu este decât o lumină mică în ele, o foarte mică iluminare comparată cu ceea ce se poate obține respectând Tora și *Mitzvot*. Este scris despre aceasta în *Zohar* că *Kedusha* (divinitate) susține *Klipot* (carapace). Aceasta înseamnă că dacă *Kedusha* nu ar întreține *Klipot*, acestea nu ar fi putut exista.

Și este un motiv pentru care *Klipot* trebuie să existe, din moment ce la sfârșit, totul va fi corectat și va intra în *Kedusha*. Aceasta a fost dată pentru a fi corectată de creaturi, pentru ca având conceptul de timp în ele, pot fi două subiecte în același subiect, chiar dacă sunt în contrast. Este scris despre aceasta (Introducere la Cartea *Zohar*, articol 25) „Din acest motiv, sunt două sisteme, *Kedusha* și *ABYA* impură, care sunt opuse una alteia. Așadar, cum le poate corecta *Kedusha*?”

Aceasta nu este așa cu omul, care este creat în această lume. Deoarece este o chestiune de timp, ele (cele două sisteme) sunt într-o persoană, dar câte una pe rând. Și atunci este o cale pentru ca *Kedusha* să corecteze impuritatea. Aceasta este așa deoarece până la vârsta de treisprezece ani, o persoană atinge voința de a primi care este în sistemul impurității. Apoi, prin angajarea în Tora, începe să primească *Nefesh* de *Kedusha* și apoi este susținut de sistemul lumilor *Kedusha*.

Totuși, toată abundența pe care o are *Klipot*, pe care o primește de la *Kedusha*, nu este decât o mică lumină care a căzut din cauza spargerii vaselor și prin păcatul arborelui cunoașterii, prin care *ABYA* impură a fost creată. Și totuși, ar trebui să credem, să ne imaginăm, și să observăm cum toate creaturile urmăresc cu toată puterea acea lumină mică, și niciuna nu spune „Mă voi mulțumi cu ce am dobândit.” În schimb, fiecare își dorește să adauge la ceea ce are, așa cum au spus înțelepții noștri „Unul care are o sută dorește să aibe două sute.”

Și motivul pentru care nu a fost unitate în ei este faptul că nu au avut perfecțiune în ei de la care să pornească. Dar în spiritualitate, lumina superioară ia forma a orice spiritual. De aceea, când o persoană dobândește o oarecare iluminare a spiritualității, nu poate spune dacă este la un nivel mic sau mare, deoarece în spiritual, chiar și nivelul *Nefesh*

de *Nefesh*, care este o parte a *Kedusha* – și ca și restul *Kedusha*, este perfecțiune – este unitate chiar și într-o parte a lui. Asta este așa deoarece discernămintele „mare” și „mic” în lumina superioară sunt conform valorii celui care primește.

Cu alte cuvinte, depinde de nivelul în care receptorul este capabil să obțină măreția și importanța luminii. Dar nu este nici o schimbare în lumina însăși, așa cum este scris „Eu Domnul (*HaVaYaH*) nu mă schimb” (așa cum se explică în „Prefața la înțelepciunea Cabala”, paragraf 63)

Prin urmare, apare întrebarea „De ce întreaga lume urmărește mica lumină care strălucește în plăcerile corporale, în timp ce pentru plăcerile spirituale, care reprezintă majoritatea încântării și plăcerii, nu vedem pe nimeni care să dorească să facă asemenea eforturi mari așa cum o fac pentru corporalitate?”. Totuși, plăcerile corporale sunt în impura *ABYA*. Nu sunt restricții sau ascunderi asupra lor, și e intenționat așa, sau lumea nu ar fi existat, din moment ce este imposibil să se trăiască fără plăcere.

De asemenea, se extinde de la scopul creației de a face bine creaturilor Sale. De aceea, fără plăcere nu este o existență a lumii. Reiese că plăcerea trebuia să fie descoperită în ei. Aceasta nu este așa cu adăugările, însemnând cu a primi încântarea și plăcerea mai mult decât pentru întreținere corpului, care este plăcerea adevărată. Pentru aceasta, au fost restricții și ascunderi așa încât să nu vadă lumina vieții care este îmbrăcată în Tora și *Mitzvot*, înainte ca o persoană să se obișnuiască să muncească pentru ca să dăruiască, denumită „echivalență de formă.” Aceasta este așa deoarece dacă lumina ascunsă în Tora și *Mitzvot* ar fi fost revelată, nu ar fi fost loc pentru alegere.

Cu alte cuvinte, unde lumina este revelată, plăcerea pe care cineva ar simți-o în respectarea Tora și a *Mitzvot* ar fi sub forma primirii pentru sine. Așadar, nu ar putea spune că respectă Tora și *Mitzvot* datorită poruncii Creatorului. Dimpotrivă, ar trebui să respecte Tora și *Mitzvot* din cauza plăcerii pe care o simte în ele. În timp ce o persoană simte plăcere în păcat, poate calcula că plăcerea este numai o mică lumină în compatrație cu adevăratul gust al Torei și *Mitzvot* și cât este de dificil să înfrângi pofta și cu cât este mai mare dorința, cu atât este mai greu să înduri durerea.

Reiese că în timp ce imensitatea plăcerii în Tora și *Mitzvot* este

revelată, o persoană nu poate spune „Fac această *Mitzva* deoarece este voința Creatorului,” însemnând că vrem să-i dăruim Creatorului prin a respecta *Mitzva* (porunca) sa. În definitiv, fără poruncile Creatorului, el tot ar fi urmat Tora și *Mitzvot*, dar pentru dragostea de sine și nu pentru că vrea să-i dăruiască Creatorului.

Acesta este motivul pentru plasarea restricției și a ascunderii în ceea ce privește Tora și *Mitzvot*. Și de aceea, întreaga lume urmărește plăceri corporale, în timp ce nu au energie pentru plăcerile din Tora și *Mitzvot*, deoarece plăcerea nu este revelată din motivul menționat mai sus.

Rezultă că în ceea ce privește credința, trebuie să ne asumăm importanța din Tora și *Mitzvot*, și în general să credem în Creator – că veghează peste creaturile Sale. Aceasta înseamnă că cineva nu poate spune că el nu ține Tora și *Mitzvot* deoarece nu simte îndrumarea Creatorului, cum dă abundență creaturilor, deoarece și aici, trebuie să creadă chiar dacă nu o simte.

Aceasta este așa deoarece dacă ar simți că ghidarea Sa este binevoitoare, nu ar mai fi fost o chestiune de credință acolo. Dar de ce Creatorul a făcut în așa fel încât să Îl servim cu credință? Nu ar fi fost mai bine dacă L-am fi servit într-o stare de cunoaștere?

Răspunsul este, așa cum Baal HaSulam l-a spus, că cineva nu ar trebui să se gândească la faptul că Creatorul vrea ca noi să Îl servim cu credință deoarece El nu poate străluci sub forma de cunoaștere. Dimpotrivă, Creatorul știe că credința este o cale mai de succes pentru noi ca să ajungem la scop, denumit „*Dvekut* (adeziune) cu Creatorul,” care este echivalență de formă. Prin asta, vom avea puterea de a primi binele, fără „pâinea rușinii,” însemnând fără rușine. Aceasta este așa deoarece singurul motiv pentru care vom vrea să primim încântare și plăcere de la Creator este acela că vom ști că asta îi va face plăcere Creatorului, și din moment ce noi vrem să dăruim Creatorului, vrem să obținem încântare și plăcere de la El.

Așadar, vedem că principala muncă pe care trebuie să o facem ca să îndeplinim scopul pentru care a fost creată lumea – să facă bine creaturilor Sale – este să ne pregătim ca să primim vasele de dăruire. Aceasta este corecția pentru a face cadoul Regelui desăvârșit, astfel încât ei nu vor simți rușine la primirea plăcerii. Și tot răul din noi ne

îndepărtează de binele pe care suntem destinați să îl primim.

Ne-a fost dat remediul Torei și *Mitzvot* pentru a obține acele *Kelim*. Acesta este înțelesul a ceea ce au spus înțelepții noștri (*Kidushin*, 30) "Creatorul spune 'Am creat înclinația rea; am creat pentru aceasta mirodenia Torei' prin care vom îndepărta toate scânteile de dragoste de sine din el și vom fi recompensați cu dorința numai de a dăruia mulțumire Făuritorului său."

În eseul "*Daruirea Torei*" (Articol 13) el spune "Sunt două părți în Tora 1) *Mitzvot* (porunci) între om și Dumnezeu și 2) *Mitzvot* între om și om. Și ambele conduc spre același lucru – să aducă creatura la scopul final de *Dvekut* cu El.

"Mai departe, chiar și partea practică în ambele este una și aceeași. ...Către cei care respectă Tora și *Mitzvot Lishma*, nu este nicio diferență între cele două părți ale Torei, chiar și pe partea practică. Aceasta este deoarece înainte ca cineva să o împlinească, acela este constrâns să simtă orice act de dăruire – fie către altă persoană fie către Creator – ca o deșertăciune dincolo de înțelegere...

"Deoarece aceasta este situația, este rezonabil să credem că partea Torei care se ocupă de relația omului cu prietenul lui este mai capabilă să îl aducă pe acesta la scopul dorit. Aceasta este așa deoarece munca în *Mitzvot* între om și Dumnezeu este fixă și specifică, nu este solicitantă, și cineva ajunge să se obișnuiască ușor cu ea, și tot ceea ce este făcut din obisnuinta nu mai este folositor. Dar *Mitzvot* între om și om sunt schimbătoare și neregulate și dorințele îl înconjoară oriunde s-ar întoarce. De aceea, remediul lor este mai sigur și scopul lor este mai aproape."

Acum înțelegem de ce Rabi Akiva a spus despre versul "Tăbește-ți prietenul ca pe tine însuși" că este "marea regulă a Torei." Este deoarece lucrul important este să fie recompensat cu adeziune cu Creatorul, care este denumit "vas de dăruire," adică echivalență de formă. Și de aceea remediul Torei și *Mitzvot* a fost dat, așa încât prin acesta vom fi capabili să ieșim din dragostea de sine și să ajungem la dragostea pentru ceilalți, deoarece primul stadiu este dragostea între o persoană și prietenul său, și apoi putem dobândi dragostea pentru Creator.

Acum putem înțelege ce am întrebat mai sus, de ce atunci când convertitul a venit la Hillel și i-a spus "Învăță-mă toată Tora în timp ce eu

stau într-un picior”, Hillel nu i-a răspuns în limba sfântă, așa cum a fost întrebat “Învăță-mă toată Tora în timp ce eu stau într-un picior”, ci i-a răspuns în limbajul interpretărilor (Aramaic) “Ceea ce urăști, nu-i fă prietenului tău” (interpretare a “Iubește-ți prietenul ca pe tine însuți.”). Și mai este mult de înțeles, din moment ce în Tora este scris “Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți”, care este o *Mitzva* pozitivă (porunca de a face o acțiune), în timp ce răspunsul dat convertitului a fost într-un limbaj negativ “Nu face” deoarece i-a spus “Ceea ce urăști, nu fă prietenului tău.”

Conform cu ceea ce s-a explicat despre importanța *Mitzva* “Iubește-ți prietenul ca pe tine însuți”, în explicația sa a cuvintelor lui Rabbi Akiva, care a spus că “Iubește-ți prietenul ca pe tine însuți” este marea regulă a Torei, că anume această *Mitzva* are puterea să-i aducă cuiva remediul pentru a ajunge la dragostea pentru Creator, din acest motiv, când convertitul a venit la Hillel și i-a spus “Învăță-mă întreaga Tora în timp ce stau într-un picior” a vrut să-i spună regula “Iubește-ți prietenul ca pe tine însuți”, așa cum este scris în Tora. Totuși, a vrut să îi explice grava nedreptate denumită “calomnie”, care este chiar mai aspră decât *Mitzva* “Iubește-ți prietenul ca pe tine însuți.”

Mitzva “Iubește-ți prietenul ca pe tine însuți” îi dă lui puterea să biruiască și să iasă din dragostea de sine, ieșind din dragostea de sine el obține dragostea pentru Creator.

Prin urmare, dacă el nu se angajează în *Mitzva* “Iubește-ți prietenul ca pe tine însuți”, el este într-o stare de “a sta și a nu face nimic. “Nu a progresat în ieșirea din dominația dragostei de sine, dar nici nu a regresat. Cu alte cuvinte, deși nu a dăruit dragoste altora, el nici nu a recidivat și nu a făcut nimic ca să trezească ura față de ceilalți.

Totuși, dacă își calomniază prietenul, prin asta recidivează. Nu numai că nu se angajează în dragostea pentru ceilalți, el face contrariul – se angajează în acțiuni care provoacă ura față de ceilalți calomniindu-i pe prieteni. În mod natural, cineva nu-l calomniază pe cel pe care îl iubește, deoarece asta separă inimile. De aceea, nu dorim să-l calomniem pe cel pe care îl iubim ca să nu stricăm dragostea dintre noi, deoarece calomnia pricinuiește ură.

De aceea rezultă că gravitatea nedreptății calomniei este aceea că

dragostea de prieteni aduce dragostea pentru Creator. Dar ura față de ceilalți aduce ura față de Creator, și nu este nimic mai rău în lume decât ceea ce aduce ură față de Creator. Dar când o persoană păcătuiește cu alte păcate și nu-și poate răzbi dorința de a primi deoarece este scufundată în dragostea de sine, asta tot nu o face să Îl urască pe Creator. De aceea, este scris despre restul nedreptăților "Eu sunt Domnul care locuiește cu ei în mijlocul impurității lor." Dar în ceea ce privește calomnia, prin această acțiune el ajunge să Îl urască pe Creator, care este actul opus al dragostei pentru ceilalți.

Acum putem să înțelegem cuvintele lui Rabi Yohanan în numele lui Rabi Yosi Ben Zimra: "Oricine calomniază este ca și cum ar nega învățătura". Se poate întâmpla ca bârfa să facă pe cineva să nege învățătura? Totuși, deoarece îl face să Îl urască pe Creator, neagă însuși scopul creației – de a face bine. Și vedem că cineva care face bine altuia și îi dă mai multă încântare și plăcere de fiecare dată, cu siguranță îl iubește. Dar când o persoană bârfește, asta o aduce la ura față de Creator. Așadar, această persoană neagă chiar scopul creației – de a face bine.

Acum putem să înțelegem și ce am întrebat despre ce a spus Rav Hasada în numele domnului Ukva: "Oricine calomniază, Creatorul spune, 'el și cu Mine nu putem locui în lume.'" Este posibil ca bârfa să-L facă pe Creator să nu stea în lume cu el?

Așa cum am spus mai sus, cineva care calomniază ajunge să-L urască pe Creator. Precum în corporalitate, o persoană poate fi într-o casă cu multe persoane și să fie totuși indiferentă dacă sunt oameni buni sau nu. Dar când îl vede acolo pe cel care îl urăște, imediat fuge de acolo, deoarece nu poate sta în aceeași cameră cu cel ce îl urăște. În același fel, spunem că cu cineva care ajunge să Îl urască pe Creator, Creatorul nu poate fi în lume.

Putem întreba „Dar și cineva care fură ceva de la prietenul lui provoacă ura prietenului său, deoarece acela de la care s-a furat află că el a furat, va vedea că acesta este cel ce îl urăște?” Sau, putem spune că chiar dacă nu va ști niciodată cine l-a furat, însuși hoțul, în loc să se angajeze în dragostea pentru ceilalți, se angajează în actul opus, în ura față de ceilalți, prin care el se scufundă mai adânc în dragostea de sine. Și totuși, ei nu spun că furatul e la fel de rău ca și calomnia. De asemenea, înseamnă că a

jefui nu este la fel de rău cu a calomnia.

Răspunsul ar trebui să fie că cineva care se apucă de furat sau jefuit nu fură sau jefuiește din cauza urii. Motivul este acela că iubește banii sau bunurile importante, și de aceea fură și jefuiește, nu pentru că urăște, Doamne ferește. Dar în ceea ce privește calomnia (bârfa), nu este dintr-un capriciu ci numai din ură.

Este așa cum Rish Lakish a spus (*Arachin* 15) „Rish Lakish a spus ‘De ce este scris ‘Dacă șarpele mușcă fără să șoptească, nu este niciun avantaj pentru cel cu limba? Pe viitor, toate animalele vor veni la șarpe și îi vor spune ‘Leul vânează și mănâncă; un lup vânează și mănâncă. Dar tu, ce plăcere ai tu?’ El le va spune, ‘Și care este avantajul celui cu limba?’”

RASHI interpretează „‘un leu vânează și mănâncă’ toți cei ce la fac rău oamenilor simt plăcere. Leul vânează și mănâncă. El mănâncă ceea ce este viu. Și dacă un lup vânează, ucide mai întâi și apoi mănâncă. Are plăcere. Dar pentru tine, ce plăcere este în a-i mușca pe oameni? Șarpele a răspuns ‘și care este avantajul aceluia cu o limbă? Cel care calomniază, ce plăcere are el? Similar, când mușc, nu am nicio plăcere.’”

Cu cele spuse mai sus, putem vedea că este o diferență între a le face rău oamenilor deoarece cineva simte plăcere, precum leul sau lupul, care nu au dorința de a face rău deoarece urăsc oamenii, ci din cauza dorinței, din moment ce primesc plăcere de la oameni. Așadar, motivul pentru care le fac rău celorlalți este din dorință.

Nu este așa cu calomnia. Cineva nu primește nicio recompensă din asta, ci este un act care produce ura pentru oameni. Și conform regulii “Iubește-ți prietenul ca pe tine însuți”, unde de la dragostea pentru om cineva ajunge la dragostea pentru Creator, rezultă că de la ura față de oameni cineva ajunge la ura față de Creator.

Similar, găsim aceste cuvinte (*Berachot* 17a): “‘Frica de Domnul este începutul înțelepciunii; o bună înțelegere o au toți cei ce le fac.’ Nu au spus ‘Acela ce’ ci ‘cei ce le’, cei ce fac *Lishma* (pentru numele Ei) și nu cei ce fac *Lo Lishma* (nu pentru numele ei). Și oricine care face *Lo Lishma*, este mai bine pentru el dacă nu s-ar fi născut. În Tosfot, întreabă ‘și dacă cel ce spune ar trebui să spună ‘Rav Yehuda a spus ‘Rav a spus ‘Cineva trebuie să se angajeze în permanență în Tora și *Mitzvot*, chiar și în *Lo Lishma*, și din *Lo Lishma* va ajunge la *Lishma*.’” Ar trebui să spunem ‘aici avem de-a

face cu cineva care studiază numai pentru a-și enerva prietenii, și acolo a fost despre cineva care studiază pentru a fi respectat.”

Ar trebui să înțelegem răspunsul din Tosfot, atunci când spune că trebuie să facem diferența între *Lo Lishma* pentru a enerva și *Lo Lishma* pentru a fi respectat, adică pentru a-l numi „Rabbi” și tot așa. Ar trebui să înțelegem asta conform regulii pe care Rabbi Akiva a spus-o „Iubește-ți prietenul ca pe tine însuși este marea regulă a Torei”. Prin ceea ce explică în eseul „Dăruirea Torei”, este deoarece prin această *Mitzva* (poruncă) va obține dragostea pentru ceilalți, și din asta va ajunge la dragostea pentru Creator.

De aceea, cineva trebuie să încerce să iasă din dragostea de sine, și apoi va fi capabil să se angajeze în Tora și *Mitzvot Lishma*, însemnând pentru a dăru și nu pentru propriul beneficiu. Și aceasta se face prin respectarea Torei și *Mitzvot*. Așadar, atâta timp cât nu iese din dragostea de sine, nu se poate angaja în *Lishma*. Și deși se angajează în dragostea de sine, este putere în a ține Tora și *Mitzvot* pentru a ieși din dragostea de sine și din asta mai târziu să ajungă la dragostea pentru Creator, moment în care el va face totul pentru a dăru.

Să ajungă la *Lishma* este posibil numai când se angajează în Tora și *Mitzvot* pentru a fi respectat. Aceasta înseamnă că el studiază dar tot nu poate lucra în beneficiul altora, deoarece nu a obținut calitatea de dragoste pentru ceilalți. De aceea, angajarea în Tora și *Mitzvot* îl va ajuta să obțină calitatea de a-i iubi pe ceilalți.

Dar când studiază pentru a enerva, ceea ce este un act opus dragostei pentru ceilalți, respectând Tora și *Mitzvot* pentru ura față de ceilalți, ca să enerveze, cum pot fi două chestiuni opuse în același loc? Adică este spus că Tora ajută în obținerea dragostei pentru ceilalți când cineva face un act de dăruire – chiar dacă intenția este de a primi un privilegiu, Tora îl sprijină de asemenea spre intenția de a obține dorința de a dăru. Dar aici se angajează în exact opusul, în ura față de ceilalți. Cum poate asta cauza dragoste pentru ceilalți?

Este așa cum am spus despre diferența între un hoț sau un tâlhar și un calomniator. Hoții și tâlharii iubesc banii, aurul, și alte lucruri importante. Nu au nicio treabă personală cu individul însuși. Cu alte cuvinte, hoții și tâlharii nu au niciun gând sau considerație pentru

persoana însăși, dar gândurile lor sunt concentrate de pe unde pot lua mai mulți bani mai ușor, și cu o greutate mai mare pentru ca poliția să-i descopere ca hoți și tâlhari. Dar nu se gândesc niciodată la persoana însăși.

În ceea ce privește calomnia, totuși, cineva nu are considerație asupra actului în sine când calomniază. Dimpotrivă, singurul său gând este să-și umilească prietenul în ochii lumii. Așadar, singurul gând este unul de ură. Este o regulă că cineva nu-l calomniază pe cel pe care îl iubește. De aceea, este tocmai calomnia cea care cauzează ura față de ceilalți, care duce mai târziu la ura față de Creator. Din acest motiv, calomnia este o chestiune foarte gravă, care aduce de fapt distrugerea lumii.

Acum vom explica măsura calomniei – cum și cât de mult este considerat calomnie, dacă un cuvânt sau o propoziție spuse despre un prieten se consideră calomnie. Găsim această măsură în răspunsul lui Hillel către convertit “Ceea ce urăști, nu face prietenului tău”. Aceasta înseamnă că cu fiecare cuvânt pe care vrei să îl spui despre prietenii tăi, observă și consideră dacă ai urî dacă asta s-ar fi spus despre tine. Cu alte cuvinte, dacă tu nu ai avea plăcere din aceste cuvinte “nu face asta prietenului tău.”

Așadar, atunci când cineva dorește să spună ceva despre un prieten, ar trebui imediat să se gândească “Dacă asta ar fi spus despre mine, aş urî eu acel cuvânt?” “Nu-i fă prietenului tău”, așa cum i-a spus Hillel convertitului. De aici ar trebui să învățăm măsura calomniei pe care ne este interzis să o spunem.

Și cu cele spuse mai sus, putem înțelege de ce Hillel a vorbit cu un convertit în limbajul interpretărilor și nu în limba sfântă (Ebraica), exact cum pentru convertit, care i-a spus (în ebraică) “Învață-mă toată Tora în timp ce stau într-un picior.” În schimb, el a vorbit în limbajul interpretării, însemnând că ceea ce i-a spus a fost “Ceea ce urăști, nu fă prietenilor tăi” (în aramaică), interpretare a “Iubește-ți prietenul ca pe tine însuși.”

În primul rând, ar trebui să înțelegem ce implică limba interpretărilor față de noi. Ari a spus (*Talmud Eser Sefirot* Partea 15, p 1765) “‘Și Domnul Dumnezeu a cauzat un somn adânc’ este interpretare în *Gematria* [*Tardema* (somm) = *Targum* (interpretare)], și se consideră *Achoraim* (posterior).” Asta înseamnă că limba sfântă (Ebraica) este denumită

Panim (anterior) și interpretarea (Aramaica) este denumită *Achoraim* (posterior).

Panim înseamnă ceva ce luminează sau ceva întreg. *Achor* (spate) înseamnă ceva care nu luminează sau este incomplet. În limba sfântă, care este denumită *Panim*, este scris „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți,” ceea ce este unitate deoarece prin dragostea pentru om se ajunge la dragostea pentru Creator, care este îndeplinirea scopului, deoarece cineva trebuie să dobândească *Dvekut* (adeziune), așa cum este scris „Și să te alipești Lui.”

Dar interpretarea a „Iubește-ți prietenul ca pe tine însuți” pe care Hillel i-a spus-o „Ceea ce urăști, nu-i face prietenului tău”, ar trebui să spunem că se referă la calomnie, care este despre negație, că bârfa este interzisă deoarece aduce ură, și de la asta, cineva poate ajunge la ura de Creator. Totuși, asta încă nu este considerată unitate deoarece prin a nu calomnia, cineva tot nu ajunge la dragostea pentru ceilalți și de la dragostea pentru ceilalți va ajunge la unitate, denumită *Dvekut* cu Creatorul.

Totuși, de aceea calomnia este mai rea, deoarece nu numai că nu implică dragostea pentru ceilalți, face opusul – se ocupă cu ura față de ceilalți. Din acest motiv, când învățăm grupul să înceapă munca, ei sunt prima dată învățați cum să nu strice și să-i facă rău grupului. Aceasta se numește „evitare.” Altfel, vei face rău grupului făcând lucruri care dăunează.

De aceea Hillel a spus celui convertit care a venit la el numai interpretarea a „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți”: 1) Deoarece este mai dăunător când se calomniază, deoarece cauzează ură, care este opusul dragostei pentru ceilalți. 2) Deoarece este mai ușor de respectat, deoarece asta este numai „stai și nu fă.” Dar „Iubește-ți prietenul” este „ridică-te și fă”, când unul trebuie să facă acțiuni ca să-și întrețină dragostea de prieteni.

Totuși, la urma urmei există excepții: oamenii care vor să-L servească pe Creator personal. Unei persoane i se spune că „Iubește-ți prietenul”, care este regula pe care a spus-o Rabi Akiva, cum e mai sus menționat, că acea dragostea pentru ceilalți o poate aduce la dragostea pentru Creator. Acesta este principalul scop – că cineva va avea vase de dăruire și că în

aceste vase el va fi capabil să primească încântare și plăcere, care este scopul creației, să facă bine creaturilor sale.

Și două metode în educație se extind din asta:

1. Concentrând studiul pe a nu calomnia deoarece este cea mai rea nedreptate.

2. Concentrând educația pe „iubește-ți prietenul”, deoarece asta va aduce omul la dragostea pentru ceilalți, și de la dragostea pentru ceilalți va junge la dragostea pentru Creator, și de la dragostea pentru Creator poate primi scopul creației – să facă bine creaturilor Sale. Aceasta este așa deoarece va avea deja vasele potrivite pentru a primi abundența superioară, așa cum va avea vase de dăruire, pe care le-a obținut prin dragostea pentru ceilalți. Și apoi nu va mai fi loc pentru calomnie.

În ceea ce privește calomnia, *Zohar* spune că șarpele ce a calomniat femeia, a cauzat moartea lumii. Spune acolo că sabia ce consumă totul este pregătită pentru oricine cu o sabie pe limba sa, însemnând cel ce calomniază. Și *Zohar* trage concluzia „Așa cum este scris ‘Aceasta va fi legea leproșului’ căci chinuri vin pentru cel ce bârfește.” Prin urmare, a început cu moartea și a terminat în chinuri, ceea ce înseamnă că numai chinuri vin și nu moartea.

Cu siguranță, sunt explicații pentru înțelesul literal. Dar în muncă, ar trebui să interpretăm că chinurile și moartea sunt unul și același lucru. Cu alte cuvinte, scopul muncii este de a obține *Dvekut* cu Creatorul, să ne alipim la Viața Vieților. Făcând asta, vom avea vase potrivite pentru primirea plăcerii și încântării care se găsesc în scopul creației, de a face bine creaturilor Sale. Și prin calomnie, el ajunge să-L urască pe Creator, și nu este o separare mai mare decât aceasta. Și, cu siguranță, prin asta el se separă de Viața Vieților.

Așadar, acolo unde ar fi trebuit să primească încântare și plăcere de la Creator, el primește opusul. Cu alte cuvinte, în locul plăcerii, devine chin (în ebraică „plăcere,” și „chin,” conțin aceleași litere). Acesta este înțelesul că prin calomnie vin chinurile în locul plăcerilor. Acesta este înțelesul a „Cei păcătoși în viețile lor sunt numiți morți”, deoarece ei sunt separați de Viața Vieților. Prin urmare, în muncă, moartea și chinurile sunt același lucru.

Cu alte cuvinte, dacă cineva se alipește de Viața Vieților, el primește

abundență de la El. Și dacă este din contră și el se separă de El, atunci este plin de chinuri când ar fi trebuit să fie plin de plăceri.

Cu cele spuse mai sus, putem interpreta ce au spus (*Arachin* 15) „În vest spun: Discursul celui de-al treilea omoară trei: îl omoară pe cel care spune, pe cel care ascultă, și pe cel despre care se spune.” Știm cuvintele înțelepților noștri „Tora, Israel și Creatorul sunt una.” Asta înseamnă, așa cum este explicat în carte, *Fructul unui înțelept* (Partea 1 p 65), că Israel este acela care vrea să se lipească de Creator. El obține asta prin cele 613 *Mitzvot* (porunci) ale Torei, moment la care el este recompensat cu Tora, care este numele Creatorului. Și apoi, totul devine unul. Prin urmare, unul ce calomniază cauzează moartea a trei: 1) a celui care spune; 2) a celui ce ascultă; 3) a celui despre care se vorbește.

Cele trei discernăminte trebuie făcute între o persoană și prietenul ei.

Totuși, și între o persoană și Creator există chestiunea calomniei, așa cum am menționat în ceea ce privește „Tora, Israel, și Creatorul sunt una.” Când o persoană vine și se uită în Tora, vede toate aceste lucruri bune pe care Creatorul ni le-a promis în respectarea Torei. De exemplu, este scris „Căci asta este viața ta” și este de asemenea scris, „Sunt mult mai dorite decât aurul, sunt mai dulci decât mierea care picură din fagure”, sau alte astfel de versuri. Dacă o persoană nu este recompensată și nu o simte, aceasta se numește „defăimând Creatorul.”

Prin urmare, trei discernăminte ar trebui făcute aici: 1) Persoana care calomniază 2) Tora; 3) Creatorul.

Când o persoană se uită în Tora, dacă nu este răsplătită, nu vede plăcerea și încântarea în care este îmbrăcată în Tora și se oprește din studiul Torei deoarece spune că nu a găsit niciun înțeles în aceasta. Așadar, vorbind de Tora, ea Îl calomniază pe Creator.

Prin urmare ea necinstește trei chestiuni: Tora, Israel și Creatorul. Acolo unde acela ar trebui să depună efortul să facă unificarea a „Sunt unul” – ca ei toți să strălucească, însemnând că discernământul lui Israel va obține unificarea că întreaga Tora este numele Creatorului – ea cauzează separare în asta, prin calomnie.

O persoană trebuie să creadă deasupra rațiunii că ceea ce ne promite Tora este adevărat și că singura greșeală este în noi – că suntem încă nepotriviți să primim plăcerea și încântarea, denumite „lumina ascunsă”

sau „aromele Torei și *Mitzvot*”, așa cum este scris în *Zohar* că întreaga Tora este numele Creatorului.

Pentru a obține asta, avem nevoie de vase de dăruire, să avem echivalență de formă între lumină și *Kli* (vas). Obținerea vaselor de dăruire se face prin dragostea de prieteni. Este așa cum Rabbi Akiva a spus „Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși este marea regulă a Torei”, deoarece prin ea ajungem la dragostea pentru ceilalți, și prin dragostea pentru ceilalți ajungem la dragostea pentru Creator și dragostea pentru Tora. Tora este denumită „un dar”, și darurile sunt dăruite celor dragi. Opusul acesteia este calomnia care cauzează ura față de oameni și ura față de Creator, așa cum am spus mai sus.

Acum putem înțelege ceea ce au spus înțelepții noștri despre calomnie „Vorba celui de-al treilea omoară trei: omoară pe cel ce spune, pe cel ce aude și pe cel despre care se vorbește.” RASHI interpretează că din ură se provoacă și se omoară unul pe altul. Putem înțelege că asta se aplică unei persoane și prietenului său, dar cum se aplică asta unei persoane și Creatorului?

Când o persoană se uită în Tora și spune Torei că nu vede sau nu simte plăcerea și încântarea pe care Creatorul a spus că le dă poporului lui Israel, ea îl calomniază pe Creator. Sunt trei lucruri acolo: persoana care spune, receptorul, însemnând Tora, și cel despre care s-a spus, însemnând Creatorul. Și din moment ce o persoană se angajează în dragostea pentru ceilalți, ea obține dragostea pentru Creator și dragostea pentru Tora, în acea stare, Creatorul împarte peste el viață, așa cum este scris „Deoarece cu Tine este sursa vieții.” Aceasta este din partea *Dvekut* (adeziune), așa cum este scris „Și tu cel ce te alături.”

În acea stare, cineva este recompensat cu legea vieții. Dar prin calomnie, viața de la Creator, pe care ar fi trebuit să o primească, îi este ascunsă. Așadar, 1) viața din Tora – acolo unde ar fi trebuit să fi simțit Tora a vieții – îi este ascunsă, 2) el însuși devine fără viață, și asta se consideră că este omorât, și 3) viața se oprește în trei locuri. Și prin dragostea față de ceilalți, viața curge din două locuri și el este cel ce primește viața.

GRAVITATEA DE A PREDĂ TORA CELOR CE VENEREAZĂ IDOLII

Articol Nr. 17, 1986-87

Înțelepții noștri au spus (*Hagigah* 13), „Rav Ami a spus, ‘Cuvintele Torei nu trebuie date celor ce se închină la idoli, așa cum este scris ‘nu a făcut astfel cu nicio națiune; și decretul sale, ei nu le-au știut.’ În Sanhedrin (59), Rabbi Yohanan a spus, ‘Un închinător la idoli ce se angajează în Tora trebuie să moară, așa cum este scris ‘Moise ne-a poruncit o lege, o moștenire.’ Noi suntem moștenitorii, nu ei’”

Gemarah întreabă, “Rabbi Meir spune, ‘Cum așa? În definitiv și un închinător la idoli ce se angajează în Tora este precum un mare preot, așa cum este scris, ‘dacă omul le va face, va trăi după ele.’ Nu spune preoți, Leviți sau Israel ci un om. Asta înseamnă că și un închinător la idoli ce se angajează în Tora este precum un mare preot.”

Trebuie să o înțelegem în muncă, conform regulii că în muncă învățăm toată Tora într-o singură persoană. *Zohar* spune că fiecare persoană, însăși, este o mică lume. Asta înseamnă că este alcătuită din toate cele șaptezeci de națiuni ale lumii. Atunci ce este “Israel” și ce sunt “cei ce venerază idoli” într-o singură persoană?

O altă întrebare referitoare la cuvintele lui Rabbi Meir este că el aduce exemplul din versul, “Dacă un om le ține, va trăi după ele.” Cu toate acestea, Rabbi Shimon spune, “un om se referă la Israel,” și aduce ca probă versul, “Sunteți numiți oameni, și națiunile lumii, nu.” Atunci cum de susține Rabbi Meir că cuvântul “om” se referă la cei ce venerază idoli? Tosfot vrea să explice în Sanhedrin că este o diferență între “om” și “omul.”

RASHI interpretează că nu ar trebui să se înțeleagă greșit despre ce a spus Rabi Shimon, adică “Om înseamnă Israel.” Este simplu, nu îl contrazice pe Rabi Shimon – că un om se referă în mod specific la Israel. De asemenea, trebuie să înțelegem marea diferență dintre Rabbi Yohanan și Rabbi Meir, când Rabbi Yohanan spune “Un închinător la idoli ce se angajează în Tora trebuie să moară,” și conform lui Rabbi Mair, nu este ca

unul obișnuit al lui Israel ci precum un mare preot. Se poate ca acesta să fie mai mare decât un om de rând din Israel?

Zohar spune (*Aharei*, p 103, și în Comentariul *Sulam*, paragraf 289), “Rabbi Elazar l-a întrebat pe Rabbi Shimon, tatăl său. Este scris, ‘Nu a făcut astfel cu nicio națiune.’ Totuși, trebuie să întrebăm aceasta din moment ce este scris ‘El și-a dat cuvântul în fața lui Iacob,’ de ce spune el, ‘legile Lui și decretul Lui către Israel?’”

Aceasta are un dublu înțeles. Și de vreme ce Tora este ascunsă, sublimă și prețioasă, chiar Numele Său, întreaga Tora este ascunsă și revelată, adică, în aceasta este un înțeles ascuns și unul literar în Numele Lui.

De aceea, Israel este în două grade, ascuns și revelat. Am învățat că nivelele se leagă unu de celălalt: 1) Creatorul, 2) Tora, 3) Israel. De aceea este scris, “și-a dat cuvântul față de Iacob, legile și decretul Sale către Israel.” Sunt două nivele. Unul este revelat: nivelul lui Iacob, și unul este ascuns, nivelul lui Israel. Și ce implică textul prin asta? El răspunde, “oricui este circumcis și înscris în Numele Sfânt îi sunt date lucrurile revelate ale Torei.” Acesta este înțelesul a ceea ce este scris, “și-a dat cuvântul față de Iacob.”

Totuși, “legile și decretul Sale către Israel,” este un nivel înalt. De aceea, “legile și decretul Sale către Israel” sunt secretele Torei. Legile Torei, și secretele Torei, nu trebuie să fie descoperite cu excepția celor ce sunt la un nivel suficient de înalt. Și deoarece Israel este astfel, adică ei dezvăluie Tora numai celui ce este la un nivel superior, cu atât mai puțin Națiunilor ce venerază idoli.

În paragraful 303, este scris, “vino și vezi că primul lucru din Tora ce le este dat bebelușilor este alfabetul. Aceasta este ceva ce oamenii lumii nu ajung să-și dorească și nici nu pot să-și imagineze în înțelegerea lor.” Pentru a înțelege cele de mai sus, trebuie mai întâi să știm ce este Israel și ce este unul care venerază idoli în muncă.

Înțelepții noștri au spus despre versul (*Shabat* 105b), “Nu va fi un Dumnezeu străin în tine, nici nu te vei pleca în fața Dumnezeului străin.” Ce este un Dumnezeu străin în corpul omului? Este “înclinația rea.” Asta înseamnă că unul ce venerază idoli este denumit “înclinația rea”. Urmează că atunci când se vorbește de un singur corp, atunci venerarea

idolilor denumită “un alt Dumnezeu” sau “un Dumnezeu străin,” este în întregime în interiorul omului. În consecință trebuie să discernem între unul ce slujește idolilor într-o persoană, ceea ce este înclinația rea, și discernământul lui Israel care este înclinația bună.

Totuși, trebuie să înțelegem de ce această tendință, ce îl tentează pe cineva să se distreze și să se bucure de viață este numit “rău.” În definitiv îi spune unei persoane “dacă mă ascuți pe mine te vei bucura de viață.” Așadar, de ce i se spune “înclinația rea” sau “un Dumnezeu străin”? De asemenea, care este legătura între idolatrie și înclinația rea și de ce este denumită “Dumnezeire” și este prețuită și venerată atunci când cineva servește idolilor?

Este știut că sunt doi regi în lume: 1) Regele regilor, 2) un rege bătrân și prost, adică înclinația rea. Sunt denumite de asemenea “două autorități”: 1) autoritatea Creatorului, 2) autoritatea omului.

Înțelepții noștri au spus că atunci când se naște o persoană, se naște imediat cu înclinația rea, așa cum este scris, “păcatul se ghemuiește la ușă.” În *Zohar*, asta înseamnă că imediat ce iese din pântec, înclinația rea vine la el. Cu alte cuvinte, trebuie interpretat că imediat, din ziua în care cineva este născut, servește înclinației rele dinăuntrul său cu inima și sufletul său.

Totuși, este știut că înclinația rea este numai dorința de a primi din interiorul nostru, așa cum a fost explicat în “introducerea la cartea *Zohar*.” Și imediat ce se naște cineva, singurul său scop este să servească dorința de a primi. Asta înseamnă că toate simțurile sale se concentrează pe cum să servească regele nebun și prost. De asemenea, cineva se pleacă înaintea sa și a se pleca înseamnă că își subjugă mintea și rațiunea în fața lui.

Asta înseamnă că uneori aude că ar trebui să-l slujească pe Regele tuturor regilor, și, în anumite momente, mintea și inima conclud că motivul pentru care ne naștem nu este acela de a servi dorinței de a primi. Și totuși, își subjugă opinia și spune, “deși rațiunea mea îmi spune că nu merită să mă ostenesc și să servesc dorința de a primi toată viața, ci, din contră merită să îl servesc pe Creator, merg deasupra rațiunii. Cu alte cuvinte, corpul îmi spune “aruncă tot ce ai primit de la cărți și autori că trebuie să îl servești pe Creator.” Dimpotrivă, precum atunci la fel acum, să nu disprețuiești dorința de a primi, ci servește-i cu inima și sufletul.”

Rezultă că cineva se pleacă în fața dorinței de a primi deoarece subjugarea rațiunii înseamnă a te “pleca.” Și se consideră că astfel o persoană slujește unui Dumnezeu străin care este un străin pentru *Kedusha* (divinitate). El este de asemenea, numit “Dumnezeu străin”, deoarece este un străin pentru *Kedusha*.

În acel moment, o persoană care îi slujește este denumit străin sau “slujitor al idolilor,” și acesta este Dumnezeul străin în corpul unui om. Cu alte cuvinte, Dumnezeul străin nu este ceva în afară, că servește ceva în afara propriului corp. Este un gând, că asta este defapt considerată că ar comite idolatrie. Dimpotrivă, *servind și lucrând pentru corpul său, denumit “dorința de a primi,” înăuntrul corpului omului, se consideră că persoana comite idolatrie și este numită “străin” sau „închinătoare la idoli.”*

Aceasta este așa deoarece ea nu are nicio conexiune cu *Kedusha*, deoarece Creatorul este denumit *Kadosh* (sfânt), așa cum este scris “vei fi sfânt așa cum eu, Domnul sunt sfânt.” Înseamnă că trebuie să “fii dedicat.” (este scris în Article No. 16, 1986/87). Din moment ce Creatorul este cel ce dăruiește, pentru a avea *Dvekut* (adeziune) cu El, denumită “echivalența formei,” o persoană trebui să dăruiască de asemenea, și asta este denumită *Kedusha* (divinitate).

Prin urmare rezultă că unul ce servește și lucrează pentru dorința de a primi crează un obiect, însemnând că acesta este Dumnezeul lui. Vrea să îi slujească numai lui cu inima și sufletul, și în tot ceea ce face, chiar și un act de dăruire, nici nu consideră actul de dăruire decât conform beneficiului pe care dorința sa de a primi îl va avea din acesta. Nu își deviază atenția de la aceasta, Doamne ferește, dar aderă la credința sa că aceasta este tot ce trebuie servit.

Chiar dacă mintea lui găsește că nu merită să îl servească, tot nu are puterea să-și învingă Dumnezeul, pe care l-a servit din ziua când s-a născut. De aceea este numită “credință,” deoarece își servește dorința de a primi deasupra rațiunii. Și nu este nici un motiv în lume care să-l poată separa de adeziunea de care este atașat din ziua în care s-a născut. Acesta este denumit un păgân sau un străin.

Israel înseamnă opusul unui Dumnezeu străin, însemnând *Yashar El* (direct către Dumnezeu). Asta înseamnă că singura sa intenție este ca totul să fie direct către Creator. Cu alte cuvinte, singurul său gând și

dorință este să vină direct la adeziune cu Creatorul, și nu vrea să asculte vocea dorinței de a primi. El spune că numele ce i s-a dat dorinței de a primi, “înclinația rea,” i se potrivește deoarece îi aduce numai rău.

Cu alte cuvinte, cu cât încearcă mai mult să-și satisfacă dorința astfel încât să nu-l obstrucționeze în munca sa de a fi un slujitor al Creatorului, este din contră. El constant se asigură că îi dă ce are nevoie, și îi dă deoarece crede că făcând asta, se va opri din a-l deranja. Dar apoi vedem este exact opusul – cel ce primește crește defapt mai puternic satisfăcându-și nevoile, adică devine și mai rău.

Și acum vede câtă dreptate au avut înțelepții noștri când au spus (*Beresheet Rabbah* 25, 8), “nu îi face bine celui rău,” adică nu-i face bine persoanei rele. Este la fel și pentru noi care învățăm totul la persoana întâi. Înțelesul este că este interzis să îi faci bine dorinței de a primi, care este înclinația rea, deoarece din fiecare bine pe care i-l face o persoană, are mai multă putere de a-i face rău mai târziu. Și asta este denumită “întoarcerea unui favor cu un rău.” Sunt precum două picături la un loc; în funcție de cât îi slujește, asemenea este și puterea de a-i face rău.

Totuși, el trebuie mereu să-și amintească ce este răul pe care i-l pricinuieste cel ce primește. De aceea el trebuie să-și amintească mereu scopul creației – de a face bine creaturilor Sale – și să crezi în Creator că poate oferi mulțumire și fericire nesfârșită. Este scris despre asta, (Malachi 3:10), “‘Și testează-mă acum în asta,’ spune Domnul oștirilor, ‘dacă nu voi deschide pentru voi ferestrele raiului, și voi scoate afară binecuvântare până se va revărsa.’”

Motivul pentru care o persoană nu simte încântarea și plăcerea pe care Creatorul dorește să o dea, este datorită diferenței de formă între Creator, care este cel ce dăruiește, și cel ce primește. Asta cauzează rușine când se primește încântarea și plăcerea. Pentru a evita teama rușinii, a fost o corecție denumită *Tzimtzum* (restricție) să nu se primească decât dacă este pentru a dăruia plăcere Celui ce l-a făcut. Aceasta este denumită “echivalență de formă” așa cum au spus înțelepții noștri, “Așa cum El este milostiv, tu ești milostiv.”

Asta înseamnă că așa cum Creatorul este cel ce dăruiește și nu este nicio recepție în El – căci de la cine să primească El? – omul, de asemenea, ar trebui să ajungă la nivelul de a nu dori să lucreze pentru sine, ci să-și

țină toate gândurile și dorințele pentru a face plăcere Creatorului său. Și atunci primește *Kelim* (vase) potrivite pentru a primi abundența superioară, care este numele general al împlinirii și fericirii pe care Creatorul a dorit să o ofere creaturilor sale.

În general, abundența se împarte în cinci discernăminte denumite *NRNHY*. Uneori sunt denumite *NRN*. De asemenea, abundența superioară este denumită *Neshama* (suflet), și cel ce primește *Neshama* este denumit *Guf* (corp), dar acestea nu sunt nume fixe, ci depind de context.

Deci cine este cel ce obstrucționează primirea încântării și plăcerii mai sus menționate? Aceasta este dorința de a primi. Obstrucționează și nu ne lasă să ieșim în afara autorității sale, denumită “a primi pentru a primi.” La nivelul acestui discernământ a avut loc restricția – pentru a corecta vasele de primire pentru ca ele să fie pentru dăruire, la acel moment el fiind similar cu Cel ce dăruiește.

Și este echivalență de formă aici, denumită *Dvekut*. La acel moment, prin *Dvekut* cu Creatorul, o persoană este considerată vie, deoarece este atașată de Viața Vieților. De aceea înțelepții noștri au spus, “cei ticăloși – în timpul vieților lor sunt numiți morți.”

Astfel, ne este clar cine ne obstrucționează din a primi viață: este numai recepția din noi, și ar trebui să determinăm aceasta prin calculul de mai sus. Reiese că este asemenea cu toate problemele și chinurile pe care le suferim în viață. Clar, numele, “înclinația rea,” i se potrivește, deoarece ne cauzează toate problemele.

Să ne imaginăm o persoană bolnavă care vrea să trăiască. Există numai un singur remediu ce i-ar salva viața, prin care ar fi răsplătit cu viață, altfel ar trebui să dispară. Și este o persoană care îl oprește să-și ia medicamentul. Evident această persoană este denumită “un om rău.” Este asemenea și pentru noi. Când cineva învață că numai prin dorința de a dăruia este posibil să fii răsplătit cu viață spirituală, că acolo este locul unde adevărata plăcere și mulțumire se găsește, și că această dorință de a primi îl oprește de fapt din a primi, cum am privi-o noi pe aceasta? Bineînțeles că o să o vedem ca fiind îngerul morții. Adică ne împiedică să fim răsplătiți cu viață!

Când o persoană ajunge să realizeze aceasta – că a primi este răul din noi – și dorește să fie “Israel,” adică nu vrea să comită idolatrie, ceea ce

înseamnă înclinația rea din corpul omului, și vrea să se mântuiască din idolatrie tot timpul, să fie un servitor al Creatorului într-o stare în care își dorește să iasă din înclinația rea, ce ar trebui să facă pentru aceasta?

La aceasta este un răspuns pe care l-au spus înțelepții noștri (*Kidushin* 30b), "Așa spune Creatorul către Israel: 'Fiul meu, am creat înclinația rea, și pentru ea am creat mirodania Torei. Dacă te angajezi în Tora, nu vei fi dat în mâinile ei, așa cum este scris 'Dacă faci bine, nu va fi oare ridicat?' Și dacă nu te vei angaja în Tora, vei fi dat în mâinile ei, așa cum este scris 'Păcatul se ghemuiește la ușă.'"' Cu alte cuvinte, numai angajându-te în Tora ai puterea de a ieși din dominația înclinației rele și să intri în Kedusha.

Prin urmare rezultă că cineva care se angajează în Tora – vorbind despre muncă – scopul studiului trebuie să fie clar pentru o persoană, adică motivul care îl determină să se angajeze în Tora. Aceasta este așa deoarece sunt două contrarii în Tora, așa cum înțelepții noștri au spus (*Yoma* 72b), "Rabbi Zehosha Ben Levi a spus, ' de ce este scris: 'Aceasta este legea pe care a pus-o Moise'? dacă este răsplătit, devine o poțiune a vieții pentru el. Dacă nu este răsplătit, devine o poțiune a morții pentru el.' Din acest motiv, când o persoană se angajează în Tora, ar trebui să vadă că Tora nu îl aduce pe el la moarte."

Totuși, este dificil să înțelegem cum poate fi o asemenea distanță între a fi răsplătit și a nu fi răsplătit, până la punctul în care ei spun că dacă nu este răsplătit de angajarea în Tora, aceasta devine poțiunea morții pentru el. Nu ar fi suficient dacă nu ar fi fost răsplătit? De ce este chiar mai rău decât unul care nu s-a angajat deloc în Tora? Unul care nu s-a angajat în Tora, nu are poțiunea morții, în schimb, unul care s-a angajat în Tora, a obținut moartea în schimbul muncii sale. Poate exista asemenea lucru?

Această întrebare este prezentată în „Introducerea la studiul celor zece Sefirot” (p 20, aliniat 39), „Totuși cuvintele lor necesită explicații pentru a înțelege cum și prin ce devine Tora Sfântă o poțiune a morții pentru el. Nu numai că munca sa este în zadar, și că nu primește beneficiu din muncă și efort, dar Tora și munca devin o poțiune a morții pentru el. Aceasta este cu adevărat surprinzător.

În „Introducerea la studiul celor zece Sefirot” (Aliniat 101),

„Deoarece Creatorul Se ascunde în Tora, din moment ce chestiunea durerilor și suferințelor pe care cineva le simte în timpul ascunderii feței nu sunt asemănătoare pentru unul care are puține păcate și a făcut puțină Tora și *Mitzvot* și unul care s-a angajat intensiv în Tora și în faptele bune. Primul este destul de calificat pentru a-l judeca pe Creator favorabil, să creadă că suferințele vin din cauza păcatelor și a insuficienței sale în Tora. Pentru celălalt, totuși, este mult mai greu să își judece Creatorul favorabil.”

Este asemenea și cu noi. Când așează scopul înaintea ochilor săi, adică Cel de sus dorește să încante creturile Sale, dar pentru a evita rușinea, trebuie să avem vase de dăruire. Și din moment ce ne naștem cu dorința de a primi, care este considerată un Dumnezeu străin, pe care îl servim chiar deasupra rațiunii și care ne face sclavi, nu putem ieși din puterea lui, credem în înțelepții noștri care au spus, „Creatorul a spus, ‘Am creat înclinația rea; am creat mirodlenia Torei.’”

Acesta este motivul care îl face pe cineva să se angajeze în Tora, și apoi Tora îi aduce viață. Cu alte cuvinte, prin Tora el iese din dominația înclinției rele și devine un servitor al Creatorului, adică intențiile lui sunt numai să aducă mulțumire Creatorului său. Și va fi răsplătit cu *Dvekut* cu Creatorul, adică la acel moment va adera la Viața Vieților. Într-adevăr, numai în starea în care cineva studiază despre acest scop, Tora este considerată pentru el ca fiind poțiunea vieții, deoarece prin Tora el va fi răsplătit cu viață.

Și totuși, dacă nu se angajează în Tora pentru acest scop, prin Tora pe care el o studiază, dorința de a primi va crește mai puternică și va obține mai multă putere de a-l ține sub control. Aceasta este așa deoarece receptorul îl lasă să înțeleagă că el nu este precum alți oameni, deoarece, slavă Domnului, el este un om care a obținut fapte bune și Tora, și, cu siguranță Creatorul nu ar trebui să îl trateze precum îi tratează pe oamenii de rând. Dimpotrivă, Creatorul ar trebui să-l recunoască drept cine este el.

Și dacă lucrează în ascundere, este sigur că va avea plângeri față de Creator, deoarece dacă suferă de ceva, el îi spune Creatorului, „Este aceasta recompensa pentru Tora?” Așadar el are mereu nemulțumiri față de Creator, ceea ce se numește „se îndoiește de Divinitate.” Prin aceasta ei

sunt separați de Viața Vieților.

Asta înseamnă că atunci când ar fi trebuit să tânjească să fie anulați în fața Creatorului, și că tot ceea ce au să fie numai pentru a-l sluji pe Creator, cei ce lucrează pentru primire doresc ca pe ei Creatorul să îi slujească: tot ce are nevoie receptorul, Creatorul trebuie să satisfacă. Rezultă că ei lucrează opus față de cei ce doresc să fie răsplătiți cu viață prin angajarea lor în Tora.

De aceea putem înțelege ce am întrebat de ce Rabbi Ami spunea: „Tora nu trebuie dată idolatriilor.” Dacă aceasta este munca, adică în interiorul persoanei, adică ea este într-o stare de idolatrie, motivul pentru care este interzis să învețe este deoarece nu are rost. Aceasta este așa, deoarece prin muncă învățăm că noi ar trebui să studiem Tora cu scopul de a ieși din dominația înclinației rele. Dar dacă acela nu vrea să se elibereze din sclavia înclinației rele, atunci de ce are nevoie de Tora? Rezultă că dacă i s-ar fi dat Tora, ar fi fost fără rost. Ar fi fost un efort de prisos pentru cel ce l-ar fi învățat.

Totuși, Rabbi Yohanan îl completează pe Rabbi Ami spunând: „Nu numai că este fără rost, dar dacă un idolatru se angajează în Tora, aceasta îi va face rău.” El își riscă sufletul deoarece pentru idolatri, adică cei care studiază Tora fără scopul de a ieși din dominația înclinației rele, ci doresc să stea sub aceasta și să o servească de bunăvoie, aceasta este denumită „idolatrie.”

Este scris despre aceasta, „Un Dumnezeu străin în corpul omului.” Astfel, el ia pentru sine poțiunea morții. De aceea Rabbi Yohanan a spus, „Un idolatru care se angajează în Tora trebuie să moară.” Asta înseamnă că își riscă sufletul deoarece Tora este poțiunea morții pentru el. Totuși ce ar fi spus Rabbi Meir este: „Unde este aceasta din care un idolatru ce se angajează în Tora trebuie să moară? Dimpotrivă el este precum un mare preot, așa cum s-a spus, ‘dacă un om le face, va trăi după ele.’”

Și întrebăm despre aceasta, A) De ce spune că este precum un mare preot? Nu este un preot de rând un grad înalt? Aceasta este atât de departe de cuvintele lui Rabbi Yohanan care crede că trebuie să moară. Deci care este motivul acestei exagerări că este un mare preot? B) Interpreții pretind că dovada adusă de Rabbi Meir spunând „Omul,” Rabbi Shimon spune că „omul” defapt se referă la Israel și nu la idolatri.

Ar trebui să interpretăm că Rabbi Meir spune, „un idolatru ce se angajază în Tora,” se referă la ce am explicat mai sus. Intenția lui Rabbi Meir este că o persoană a ajuns să realizeze că este un idolatru, că vede că din ziua în care s-a născut până acum a servit idolilor, un Dumnezeu străin, adică înclinația rea, care este în interiorul corpului omului. El vede cum este înrobît de aceasta, că este sub controlul ei și că nu are nicio putere să-i înfrunte cuvântul. Și deși înțelege adesea cu mintea și rațiunea sa că nu se merită să îi servească, ci din contră, înclinația rea ar trebui să-i servească *Kedusha* (divinității), el încă își subjugă rațiunea și îi servește ca și cum a realizat că a meritat să-i servească.

Când o persoană ajunge să realizeze aceasta, când vede că nu este nicio putere în lume care să-l poată ajuta, și vede că este pierdut și că va fi tăiat de la viață pentru totdeauna, pentru ca să scape de moarte, fiindcă „Cei păcătoși în viețile lor sunt numiți morți”, în acea stare ajunge să creadă cuvintele înțelepților noștri. Aceștia spun „Asta a spus Creatorul lui Israel, ‘Am creat înclinația rea și am creat pentru aceasta Tora ca o mirodeneie. Dacă te angajezi în Tora, nu vei fi dat în mâinile sale.’”

Despre acest tip de idolatrie Rabbi Meir spunea că este precum un mare preot. Și aduce drept dovadă că este scris, „Dacă un om le face, va trăi după ele.” Interpretează că dacă cineva se angajează în Tora cu scopul de a trăi după aceasta, dacă motivul pentru care se angajează este că își dorește să fie răsplătit cu viață și să nu fie păcătos – un idolatru, care este un Dumnezeu străin în corpul omului – dar singurul său scop este să fie răsplătit cu viață, acest vers „Dacă un om le face, va trăi prin ele,” este despre acela.

Aceasta este așa deoarece dacă se angajează în Tora, va fi precum un mare preot. Și nu doar un preot, dar va fi un preot, adică va obține calitatea *Hesed* (milă), care este denumită „un preot” adică va fi recompensat cu vase de dăruire, și de asemenea va fi răsplătit cu *Gadlut* (măreție/maturitate). De aceea el spune că va fi precum un mare preot.

În conformitate, ar trebui să întrebăm de ce Rabbi Meir spune, “chiar și un idolatru.” Așa cum am explicat, este dimpotrivă deoarece un astfel de idolatru este vrednic să fie un mare preot. Putem explica și spune că cuvântul “chiar” înseamnă că chiar dacă o persoană ajunge la o asemenea josnicie încât vede că este cu adevărat un idolatru, dacă vede că până

acum nu a câștigat nimic în viața sa, ci numai și-a servit înclinația rea. Cu alte cuvinte, toate gândurile și dorințele au fost în favoarea receptorului. Nici măcar nu a atins calea adevărului, adică a avut posibilitatea să creadă în Creator deasupra rațiunii, dar numai conform cu cât i-a permis rațiunea să o vadă – lucrând specific pentru aceasta, va primi energie să se angajeze în Tora și *Mitzvot*. Unei asemenea persoane Rabbi Meir vine și-i spune: “nu regreta această josnicie. În schimb, trebuie să crezi că chiar și atunci când ai ajuns atât de jos, Creatorul te poate încă ajuta să ieși din exilul dominației ei în care te-ai aflat tot acest timp.” Așa că motivul este din contră: înțelesul a ceea ce spune este, “chiar dacă lumea este de acord.”

Oricum, cu adevărat numai acum este o nevoie de Tora. Numai acum ai adevăratele *Kelim* (vase), adevărata nevoie pentru ajutorul Creatorului, deoarece ai ajuns la punctul adevărului, așa cum înțelepții noștri au spus, “Înclinațiile omului îl depășesc în fiecare zi. Dacă nu ar fi Creatorul, nu ar învinge-o” acum vede adevărul, că are cu adevărat nevoie de ajutorul Creatorului.

Acum putem înțelege cuvintele mai sus menționate ale *Zoharului*, unde spune că în fața sa ar trebui să facem trei discernăminte în muncă: 1) idolatri, 2) Iacob, 3) Israel. Această diferență între ei este aceea că idolatrilor le este interzis să studieze chiar și Tora literară. Și învățăm asta din ceea ce este scris, “El nu a făcut asta cu orice națiune.” În general este permis să îl înveți literar, specific în chestiunile revelate. Reiese aceasta din versul, “Și-a dat cuvântul către Jacob,” care este un grad inferior. Când este la un grad superior, este permis să fie învățat secretele Torei. Aceasta reiese din versul, “legile și hotărârile Sale către Israel.

Este scris în *Zohar, Yitro* (p 69, Paragraf 265 Comentariul *Sulam*), „’așa să spui casei lui Iacob’ în acel loc ce se potrivește nivelului lor. ‘Și spune-le copiilor lui Israel,’ deoarece Iacob și Israel sunt două niveluri. Iacob este nivelul VAK și Israel este nivelul GAR. Totuși Israel este denumit ‘perfecțiune a tot,’ ceea ce înseamnă a arăta *Hochma* (înțelepciune) și a vorbi în spiritul *Hochma*.”

Și este scris în *Zohar, Yitro* (Paragraf 260), „’astfel a zis casei lui Iacob’ este către femei, ‘Și spune-le copiilor lui Israel’ este către bărbați.” De asemenea, în *Zohar, Yitro* (Paragraf 261), “’astfel vei zice casei lui Iacob’

adică o zicere din partea *Din* (judecată). ‘Și spune-le copiilor lui Israel’ este așa cum a spus ‘El le va spune legământul său.’ A spune este *Rachamim* (milă) pentru copii lui Israel, adică bărbații ce vin din partea *Rachamim*. De aceea amintește ‘spusele’ despre ei.”

Ar trebui să înțelegem distincția în cuvintele *Zoharului*, ce spune în capitolul *Aharei*, că Iacob și Israel sunt două niveluri: 1) Iacob este jos cu care cineva studiază literar; 2) Israel este nivelul superior cu care cineva studiază secretele Torei.

Este scris în *Zohar, Yitro* (Paragraf 260), “Iacob este femei, Israel este bărbați.” Spune (Paragraf 261), “Iacob este din partea *Din* (a judecății), de aceea este scris ‘zis,’ și Israel este *Rachamim*, deoarece ‘spus’ este *Rachamim*.” Zice (Paragraf 265), “Iacob este considerat VAK și Israel este considerat GAR. De aceea este scris, ‘și spune-le copiilor lui Israel,’ ceea ce înseamnă să arate *Hochma* și să vorbească în spiritul *Hochma*, din moment ce a spune implică *Hochma*.”

Mai întâi vom explica cum *Zoharul* interpretează discernământul Iacob. Spune, 1) VAK, 2) femei, 3) *Din*, 4) un nivel revelat, nivelul inferior, cel literar.

Ordinea muncii pe care o persoană trebuie să o înceapă pentru a obține scopul este să-și știe stare în munca Creatorului și care este scopul pe care trebuie să îl atingă. Cu alte cuvinte care este integritatea pe care o persoană trebuie să o atingă?

Prima stare este ca o persoană să știe că este într-o stare de închinător la idoli, denumită “idolatriu”(păgân). Aceasta este înclinația rea care există în corpul omului. Este denumită, “un Dumnezeu extern” sau “un Dumnezeu străin.” Aceasta este pentru a clarifica această stare, unde el este cu adevărat – că este cu adevărat într-o stare de închinător la idoli.

Totuși acela trebuie să facă mari eforturi pentru a vedea adevărul deoarece este imposibil să ajungi la adevăr decât prin Tora și muncă, așa cum au spus înțelepții noștri, “de la *Lo Lishma* (nu pentru numele Ei) acela ajunge la *Lishma* (pentru numele Ei)”. În starea de *Lo Lishma*, când o persoană se străduiește în Tora și în muncă, este natura umană să se uite la oameni și la împrejurări. Și vede că nu sunt alți oameni precum el, dedicându-și atâtea ore muncii Creatorului.

În acea stare, se simte superior celorlalți și asta îl face să uite scopul,

adică chestiunea importantă este să obțină *Lishma*. Aceasta este deoarece oamenii din afară l-au determinat să se simtă împlinit, și împlinirea este motivul principal pentru care el nu poate simți că a deviat de la țelul principal – să ajungă la *Lishma*.

Este în special așa dacă este respectat ca fiind un servitor al Creatorului. Cu adevărat, toți oamenii care îl onorează, își instalează opiniile așa încât va crede ce cred ei despre el, că este un om foarte virtuos fără nici un defect. Astfel cum este posibil ca o persoană să zică despre el că este într-o stare de idolatrie, că încă este necircumcis? Rezultă că adeziune sa la mase, adică adeziunea lor la Tora lui și munca i-au adus împlinire. În muncă aceasta este “o influență a celor exteriori.”

Și ce pierde dacă ei au o influență? Răspunsul este că influența este motivul pentru care nu poate să-și vadă starea adevărată, că încă este într-o stare de idolatrie, și caută sfat despre cum să iasă din dominația răului.

A doua stare a unei persoane este atunci când se circumcide. “Circumcizia” înseamnă tăierea prepuțului. Prepuțul reprezintă cele trei *Klipot* (coji) impure, denumite “Vânt furtunos,” “Nor mare” și “Foc puternic,” și dorința de a primi vine de acolo.

Totuși nu este în puterea cuiva să taie acest prepuț. Baal HaSulam a spus despre asta că este nevoie de ajutorul Creatorului pentru ca o persoană să poată tăia prepuțul. Este scris despre aceasta, “Și fă un legământ cu el.” Înțelesul a “cu el” este ca să îl ajute Creatorul. Totuși este pentru ca o persoană să înceapă.

Totuși dacă spunem că nu se poate circumcide singur, atunci de ce ar trebui ca o persoană să înceapă dacă spunem că nu poate termina? Pare că muncește degeaba. Totuși este cunoscut că nu este o lumină fără Kli (vas), și un Kli este denumit “o deficiență,” căci acolo unde nu este o deficiență nu este nici o umplere.

Astfel, o persoană ce trebuie să înceapă se referă la deficiență. Nu înseamnă că o persoană trebuie să înceapă cu o umplere. Dimpotrivă, când spunem, “pornește,” este vorba despre a da nevoia și lipsa. Asta se numește “Și a făcut un legământ cu el,” Creatorul îl ajută.

Aceasta este de asemenea considerată ca linia dreaptă, ceea ce are înțelesul “Tatăl dă albul,” așa cum este explicat în *Talmud Eser Sefirot*. Asta

înseamnă că atunci când strălucește lumina superioară – adică *Ohr Hohma* (lumina *Hochma*), denumită *Aba* (tata) – este posibil să vezi adevărul, că prepuțul – dorința de a primi – este un lucru rău. Numai atunci ajunge cineva să realizeze că ar trebui să se lepede de dragoste de sine. Acesta este ajutorul pe care o persoană îl primește de la Creator – el vine la recunoașterea răului.

Înainte ca o persoană să ajungă la concluzia că nu merită să folosească receptorul, ea nu poate folosi vasele de dăruire, din moment ce una o contrazice pe cealaltă. Din acest motiv o persoană trebuie să se circumcidă, și apoi poate să-și asume dorința de a dăruia.

Înseamnă că îndepărtarea prepuțului, denumită “circumcizie,” vine prin ajutor de Sus. Cu alte cuvinte, este cu exactitate atunci când lumina superioară strălucește atunci acela își vede josnicia, că nu poate primi nimic din cauza diferenței de formă. În lumi aceasta este denumită, “Tatăl dă albul.”

Și după ce ajunge la recunoașterea răului, atunci vine o a doua corectare: începe să lucreze pentru a dăruia. Dar și aceasta necesită ajutor de sus. Aceasta este denumită, “Mama sa oferă roșul.” În *Talmud Eser Sefirot*, el interpretează că asta se referă la dorința de a dăruia. Rezultă că *atât puterea de a anula dorința de primire cât și puterea de a face acte de dăruire sunt date de cel de sus*. Cu alte cuvinte, ajutorul vine de sus.

Aceasta scoate la iveală întrebarea, “Ce oferă cel de jos?” Din moment ce se spune că cel de jos trebuie să înceapă, cu ce începe, pentru ca apoi Creatorul să-i dea asistența necesară?

Așa cum a fost spus, tot ce poate cel de jos să ofere Creatorului este lipsa, ca să aibă Creatorul un loc pe care să-l umple. Cu alte cuvinte, unul care dorește să fie un servitor al Creatorului și nu un închinător la idoli, trebuie să ajungă să-și simtă josnicia. În funcție de cât de mult simte aceasta, o durere se formează gradual în interiorul lui pentru că este atât de afundat în dragostea de sine, asemănător unui animal, și că nu are nicio conexiune cu discernământul unui om.

Totuși, o persoană poate ajunge la o stare unde vede josnicia sa și nu-i pasă că este afundat în dragoste de sine, și nu simte cu adevărat josnicia până la nivelul în care are nevoie de Creator ca să o scape din ea.

În această stare o persoană își spune, „nu sunt inspirată; sunt precum

o bestie ce face numai lucruri animalice, și singura mea grijă în acea stare este să-i cer Creatorului să mă lase să simt mai multă desfătare în plăcerile corporale, și nu simt altfel de dorințe.” În acea stare, o persoană trebuie să-și spună că acum este într-o stare de inconștiență. Și dacă nu se poate ruga la Creator să o ajute, mai este o singură soluție: să se alăture oamenilor care, crede ea, au o senzație de lipsă, care sunt în unitate, și care îi cer Creatorului să îi aducă mai aproape, să îi elibereze de probleme către alinare, și de la întuneric către lumină, deși nu au fost eliberați încă.

După aceea ea ar trebui să spună, „desigur că ei nu și-au completat *Kliul* de deficiențe, denumit ‘nevoia de a fi eliberat din exil.’ Totuși, probabil că au traversat partea cea mai grea simțind adevărata nevoie.” Astfel, prin acestea, poate simți de asemenea senzațiile lor, adică va simți durere fiind în josnicie. Totuși, este imposibil să primească influența societății dacă nu este atașată de societate, adică dacă nu îi apreciază. În funcție de nivelul la care îi apreciază, poate să primească de la ei influența fără muncă, simplu aderând la societate.

Rezultă că a doua stare, adică atunci când este circumcis și a trecut prin cele două discernăminte – 1) îndepărtarea răului, ceea ce înseamnă anularea vaselor de primire, și 2) obținerea vaselor de dăruire – se consideră că acum primește nivelul de VAK. Asta se consideră jumătate de nivel, deoarece un nivel întreg înseamnă că poate folosi și vasele de primire pentru a dăruia.

Și din moment ce el a obținut numai vasele de dăruire după ce a fost circumcis să fie pentru dăruire, este cu totul considerat ca nivel VAK. Acesta este numit „nivelul Iacob.” Este, de asemenea, denumit „femeie,” ca în, „Forța sa este la fel de slabă ca a unei femei,” ceea ce înseamnă că nu le poate depăși și îndrepta pentru a dăruia.

La acest nivel, de asemenea, este denumit *Din*. Asta înseamnă că încă este *Midat ha Din* (caliatea de judecată) deasupra vaselor de recepție, că este interzis să le folosești deoarece nu le poți îndrepta pentru a dăruia. Este, de asemenea, denumit „un nivel descoperit,” ca să ști că există un alt nivel, care îi este ascuns. Se mai numește și un „nivel inferior,” ca să știi că există și un nivel superior. Trebuie să știm acestea pentru a înțelege că mai este muncă de făcut, adică să urcăm la un nivel mai sus.

Acest nivel este denumit, de asemenea, „literar,” deoarece acum că s-

a circumciz a devenit un "simlu Evreu." Aceasta este, înainte de a fi circumciz a fost păgân, iar acum este simpu distins ca „Evreu.”

De asemenea, acum este denumit „Iacob,” așa cum este scris, „Așa să zici casei lui Iacob,” însemnând „zice,” ceea ce este un limbaj moale, deoarece nivelul Iacob este considerat ca lucrând numai cu vasele de dăruire, care sunt *Kelim* pure. De aceea se „zice” este un limbaj moale.

Aceasta nu este așa cu discernământul „Israel.” *Zoharul* a interpretat Israel ca fiind 1) nivelul GAR, desăvârșirea totului; 2) bărbați; 3) *Rachamim*; 4) un nivel înalt și ascuns, secretei Tora.

Vom explica acestea câte unul pe rând.

1) Nivelul GAR. Din moment ce fiecare nivel conține 10 *Sefirot*, ce se împart în *Rosh* și *Guf* (cap și corp), *Rosh* este denumit GAR, adică *Keter*, *Hochma*, *Bina* și *Guf* este denumit ZAT. Sunt două jumătăți de nivel. De aceea VAK este considerat un nivel inferior și GAR este considerat un nivel superior. Este știut că atunci când vorbim despre nivelul VAK este denumit „jumătate de nivel.” Acesta este un semn că GAR este absent. Din acest motiv când spunem, „nivelul de GAR,” înseamnă că este un nivel complet acolo căci adevărul este că atunci când sunt două nivele la un loc, cel superior este menționat și inclus în cel de jos. De aceea *Zoharul* denumeste perfecțiunea a tot „Israel.”

2) Nivelul de bărbați. Fiecare nivel conține două tipuri de *Kelim*: *Zach* (pure, fine), care sunt vase de dăruire, și *Av* (groase) care sunt vase de primire. Este posibil să fie folosite numai dacă intenția de a dăruie este așezată deasupra lor. Și din moment ce pentru a dăruie este împotriva naturii, necesită mult efort cu multă forță împotriva naturii. Și când cineva poate să biruiască numai *Kelim* cele fine, aceasta este denumită o „femeie,” ce implică că puterea sa este slabă precum a unei femei. Dar când poate birui și vasele de recepție, atunci este numit „un om,” „bărbat,” „puternic.” Și din moment ce Israel este considerat GAR, perfecțiune a tot, folosind și vasele de primire, sunt considerați „bărbați.”

3) Nivelul *Rachamim*. Din moment ce a fost un *Tzimtzum* (restricție) și *Din* (judecată) peste vasele de recepție, și este interzis să le folosească decât pentru a dăruie, când cineva nu se poate orienta pentru a dăruie cu vasele de primire, atunci este *Din* peste ele și este interzis să le folosim de aceea o femeie este numită *Din*.

Dar un bărbat înseamnă că acela poate depăși, pentru a dăruia în vasele de primire, de asemenea, și *Din* este îndepărtat de acestea. El folosește vasele de primire pentru a dăruia și asta este denumit *Rachamim* (milă). Se consideră că precedentul *Din* a fost atenuat de calitatea *Rachamim*, că acum primește la nivelul pentru a dăruia. De aceea un bărbat este denumit *Rachamim*.

Aceasta înseamnă că bărbații sunt denumiți *Rachamim* și nu *Din*, așa cum e scris în *Zohar* (Aliniat 261), „Astfel vei zice casei lui Iacob,” adică zicere este din partea *Din*, și, „Spunele copiilor lui Israel” înseamnă că spunere este din partea *Rachamim*.

RASHI interpretează versul, „așa vei zice casei lui Iacob”: „Numele *Mekhilta* (o interpretare a cărții Exodul) sunt femeile, zile lor cu limbaj moale, și ‘spune copiilor lui Israel,’ bărbații, cuvintele sunt tari ca tendoanele.”

O să interpretăm cuvintele, “Către femei cu limbaj moale.” A fost menționat mai sus că femeile sunt cele care nu au multă putere să biruie, ci numai peste *Kelim* fine. Aceasta este numită “delicat,” adică este delicat și nu atât de dificil de biruit vasele de dăruire [„dificil” este același cuvânt precum „greu” în Ebraică].

Dar vasele de recepție sunt foarte greu de biruit. De aceea, bărbaților – aceia care sunt la nivelul de bărbați, care au puterea de a birui – li s-a dat muncă în lucruri ce sunt la fel de tari precum tendoanele, referindu-se la vasele de recepție. Dar de ce scrie *Zoharul* că bărbații sunt *Rahamim*? Dimpotrivă, spune, “Tari precum tendoanele,” și tari înseamnă *Din*, nu *Rachamim*. De aceea, pe de o parte, spune bărbați, adică tari precum tendoanele, și pe de altă parte spune că sunt *Rachamim*.

Se interpretează că bărbații au puterea să învingă vasele de recepție, de asemenea, care sunt greu de învins. Și când sunt învinse vasele de recepție, denumite *Midat ha Din* (calitatea judecății) care este asupra lor, atunci este *Rachamim* în acel loc, și nu *Din*. Dar cu femeile, care nu au nicio putere de a învinge vasele de recepție, este *Midat ha Din* asupra lor și este interzis să fie folosite.

4) Un nivel înalt și ascuns, considerat “secretele Torei.” “Ascuns” înseamnă că chiar dacă o persoană s-a circumcis deja, și a fost recompensată cu nivelul literal, ceea ce înseamnă că este un simplu

Evreu, aceasta este, a ajuns la un nivel la care nu comite idolatrie ci servește Creatorul, lumina *Hochma* – revelată deasupra vaselor de recepție – este încă ascunsă de el.

Dar acela care a fost recompensat cu cel mai înalt discernământ, care este bărbat și are puterea să învingă vasele de recepție, de asemenea, lumina *Hochma*, denumită „secretele Torei,” apare peste aceste *Kelim*. De aceea, *Zoharul* spune (Paragraf 265), „și spune-le copiilor lui Israel,” adică arată *Hochma* și vorbește în spiritul *Hochma*, deoarece „spunere” implică *Hochma*, așa cum este scris, „Și o să le spună legământul său.”

Spunând că este interzis să predai Tora celor ce venerază idoli ar trebui interpretată că, „este imposibil să îi înveți pe cei ce venerază idoli Tora.” Așa cum Baal HaSulam a spus, când se vorbește despre chestiunile muncii, unde este scris „interzis,” înseamnă „imposibil.” Dar după ce este circumcis, sunt două niveluri – de sus și de jos – adică literar și ascuns.

NEVOIA PENTRU DRAGOSTEA DE PRIETENI

Articolul Nr. 14, 1987/88

Aceasta aduce mai multe beneficii:

Te aduce în afara iubirii de tine însuși și ajungi să-i iubești pe ceilalți. Este așa cum a spus Rabbi Akiva: „Iubește-ți prietenul ca pe tine însuși este marea regulă a Torei”, din moment ce prin asta poți să ajungi să-l iubești pe Creator.

Totuși, trebuie să știm că să-i iubești pe ceilalți sau să lucrezi în beneficiul celorlalți *nu* este scopul creației, așa cum o înțeleg laicii. Lumea nu a fost creată pentru ca unul să facă favoruri altuia. Lumea a fost creată, mai degrabă, pentru ca fiecare să primească plăcere pentru el însuși. Spunând că trebuie să muncim în beneficiul altora este doar *corecția* creației, nu *scopul* creației. Corectarea înseamnă că nu va mai exista chestiunea rușinii, astfel încât a fost o corecție a dăruirii, care este singura cale pentru creaturi să primească încântarea și plăcerea completă pentru ele însele fără defectul rușinii.

În această privință, trebuie să interpretăm ce spune *Zoharul* despre versul “ “Dar păcatul este un reproș pentru toți oamenii”, tot binele pe

care îl fac, îl fac pentru ei înșiși”.

Putem interpreta “tot binele,” adică favorurile pe care le fac, ca referindu-se la intenția lor, care se numește “pentru ei”, ceea ce înseamnă pentru ei înșiși. Aceasta înseamnă că este în concordanță cu propria lor înțelegere și nu că ne-a fost dată respectarea poruncii “iubește-ți prietenul ca pe tine însuți” ca pe un ordin din partea Creatorului, care a creat lumea cu scopul de a face bine creațiilor lui. *Mitzvot* (poruncile) care ni s-a dat sunt doar ca să “purifice oamenii”, prin care vor ajunge la *Dvekut* (adeziunea) cu Creatorul, care îi va ajuta să primească încântare și plăcere, și vor rămâne în *Dvekut* cu Creatorul.

2) Prin unirea prietenilor într-o singură unitate, ei primesc puterea să aprecieze scopul muncii lor – să atingă *Lishma* (pentru numele Ei). În același timp, regula prin care ei au fost crescuți este, așa cum Maimonides a spus: “Femeile, copii și oamenii obișnuiți sunt învățați să lucreze în afara fricii și să primească răsplata până când câștigă cunoașterea și dobândesc multă înțelepciune și apoi sunt învățați pas cu pas acest secret”.

Și din moment ce trebuie să așteptăm “până dobândesc multă înțelepciune” ca să le spunem că au nevoie să lucreze în *Lishma*, și un număr mare din mase rămâne în mod natural în *Lo Lishma* (nu pentru numele Ei), și din moment ce minoritatea se anulează în mod natural în fața majorității, când prietenii își doresc să meargă pe calea care duce la *Lishma*, ca să evite anularea în fața colectivității, prietenii se unesc și fiecare este dedicat celorlalți. Scopul lor este să împlinească iubirea Creatorului, care este scopul, prin iubirea celorlalți, așa cum este scris “și îl vei iubi pe Dumnezeuul tău cu toată inima ta și cu tot sufletul tău”.

Prin urmare, devenind un grup, chiar dacă un grup mic, ei sunt deja priviți ca o majoritate, și această majoritate nu este înrobite de majoritatea colectivității. Astfel, ei pot lucra la iubirea pentru prieteni cu scopul să împlinească iubirea pentru Creator.

Și, deși ordinul să-ți iubești prietenul ca pe tine însuți se aplică întregului Israel, nu tot Israelul merge pe calea prin care se ajunge de la iubirea pentru prieteni la iubirea pentru Creator. De asemenea, există regula conform căreia atunci când oamenii se unesc își asorb unii altora punctele de vedere, și chestiunea *Lishma* –scopul esențial al Torei și

Mitzvot- nu a fost fixată încă în inima unui om, adică principala intenție este că respectând Tora și *Mitzvot* să poată îndeplini *Lishma*. De aceea, unindu-te cu alții, punctele de vedere ale celorlalți slăbesc opinia ta despre *Lishma*. Din acest motiv, este mai bine să servești și să te legi de oamenii care înțeleg că problema de "a-ți iubi prietenul ca pe tine însuți" este doar un mijloc pentru a ajunge la iubirea pentru Creator și nu din cauza iubirii de sine, dar pentru că întregul scop va fi să beneficieze Creatorul. Prin urmare, trebuie să fii atent când te unești și cu cine te unești.

Acesta este beneficiul iubirii pentru prieteni într-un grup special, în care *fiecare are un singur scop, de a împlini iubirea Creatorului*. Dar când te unești cu oameni obișnuiți, deși se angajează în Tora și *Mitzvot*, nu sunt pe calea împlinirii scopului de a dăruia Creatorului, din moment ce ei au fost crescuți ca să primească, ceea ce se cheamă *Lo Lishma*. Prin urmare, dacă se unesc cu ei, vor adopta părerile lor, și după aceea vor spune că este mai bine să nu meargă pe calea spre împlinirea *Lishma* pentru că *Lishma* este mai dificilă decât *Lo Lishma*, din moment ce *Lishma* este împotriva naturii. Din acest motiv, trebuie să fii atent să nu te legi de oameni care nu au dobândit multă cunoaștere și nu au ajuns să cunoască încă faptul că esența muncii Creatorului este să beneficieze Creatorul și nu să beneficieze pe ei înșiși.

Dar chestiunea de "iubește-ți prietenul ca pe tine însuți" se aplică întregului Israel. Totuși ni s-a dat dinainte respectarea cunoașterii de cine să ne legăm. Și asta pentru că înainte ca o persoană să fie răsplătită cu părăsirea iubirii de sine, ea simte mereu că este greu. Asta deoarece corpul îi rezistă, și dacă este într-un mediu al unui grup de oameni care sunt uniți sub o singură părere, asta ia în considerare scopul și nu munca, atunci scopul lui nu va slăbi în el.

Dar dacă el nu este mereu cu prietenii lui, este foarte greu pentru cineva să se țină de scopul dăruirii. Are nevoie de mila cerului ca să nu crească slăbiciunea în mintea lui, care și-a dat seama înainte că este mai bine să muncească și să meargă pe calea muncii dăruirii.

Și dintr-o dată primește gândurile că este mai bine să urmeze mulțimea, că nu trebuie să fie o excepție, deși în timp ce era unit cu prietenii lui gândea altfel. Este așa cum am spus mai sus: cât timp nu este

legat de grupul mic, se predă în fața maselor și absoarbe opiniile lor care spun că este de ajuns să respecte Tora și *Mitzvot* în cel mai mic detaliu și cu cea mai mare precizie, și să aibă ca scop să respecte poruncile Creatorului, care ne-a ordonat prin Moise și prin înțelepții care au venit după el. Ne oprim la asta, din moment ce vom fi răsplătiți pentru asta, și credem în ceea ce ne-au spus înțelepții, "Ai încredere în stăpânul tău că te va răsplăti pentru munca ta". Și de ce să ne gândim la ceva mai mult de-atât? Așa cum spun ei "Dacă respectăm asta, este de ajuns."

Este așa cum Rabbi Hananiah, fiul lui Akashiah spune "Creatorul a vrut să răsplătească Israelul, așa că i-a dat multă Tora și *Mitzvot*." Asta înseamnă că toată Tora și *Mitzvot* pe care le-am primit sunt astfel încât să putem avea o mare răsplată.

Astfel, acum persoana a devenit mai deșteaptă decât atunci când era unită în societate, când a înțeles că cineva are nevoie doar să munească pentru Creator și nu în propriul beneficiu, și că cineva are nevoie să iasă din iubirea de sine și să fie răsplătit cu *Dvekut* cu Creatorul. Și deși a văzut că a fost dificil să iasă din iubirea de sine, și-a dat seama că asta este adevărata cale, adică o persoană trebuie să ajungă să lucreze *Lishma*.

Dar în timp ce este separat de societate, cade imediat în părerea pe care o împărtășește majoritatea, care este majoritatea lumii. Cu alte cuvinte, majoritatea Israelului nu a ajuns încă la ceea ce Maimonides a spus "Când câștigă multă înțelepciune, li se spune acest secret", care este necesitatea de a lucra *Lishma*.

Și când acea persoană intră în societatea, a cărei cale este necesitatea de a lucra *Lishma*, apare întrebarea "Cum a ajuns această persoană într-un asemenea loc?" Trebuie să credem că a venit de sus.

În consecință, trebuie să înțelegem de ce după aceea, se îndepărtează de societate. Trebuie să spunem, așa cum a spus Baal Hasulam, că atunci când o persoană începe să meargă pe calea *Lishma* - și cu siguranță acest scop ajunge la o persoană căreia i s-a dat o trezire spre calea adevărului - și apoi, din anumite motive, își neglijează munca și recidivează spre calea comună a majorității, el întreabă "De ce nu i se dă o altă trezire de sus?".

A dat o alegorie despre asta. Este asemănător unei persoane care înoată în râu. La jumătatea râului, îi slăbesc puterile, și persoana care înoată lângă ea o împinge ca să înoate din nou singură. Persoana care

încearcă s-o salveze o împinge, dar dacă vede că nu participă, o lasă și pleacă mai departe. Dar când vede că doar atunci când o împinge începe să înoate singură, o împinge de fiecare dată până când scapă de pericol. Dar dacă nu se implică, o părăsește.

La fel este și cu munca. O persoană primește o trezire de sus ca să ajungă în locul unde oamenii muncesc conștient cu intenția să dăruiască mulțumire Creatorului. Și unei persoane îi sunt date câteva treziri, dar dacă nu face niciun efort ca să ajungă acolo, își găsește scuze, și trebuie să scape din această campanie. Astfel, o persoană rămâne dreaptă; adică, părăsind această societate, este mereu dreaptă. Și justificându-se pe sine, simte cu adevărat că este dreaptă.

Prin urmare, trebuie să te agăți de societate. Și din moment ce ei sunt uniți, sunt și priviți ca un grup. Totuși, al lor este un grup mare, în timp ce societatea lui este un grup mic. Și totuși, un grup nu se anulează în fața altui grup.

3) Este o forță specială în adeziunea prietenilor. Din moment ce păreri și gânduri trec de la unul la altul prin adeziunea dintre ei, fiecare este amestecat cu forța celuiilalt, și prin aceasta, fiecare persoană din grup are forța întregului grup. Din acest motiv, *deși fiecare persoană este o individualitate, ea are forța întregului grup.*

CARE ESTE FUNDAȚIA PE CARE SE CONSTRUIEȘTE KEDUSHA (DIVINITATEA)

Articol Nr. 16, 1987-88

Când se construiește o clădire în lumea fizică, vedem că oricine vrea să construiască mai întâi trebuie să sape fundația, și pe fundație construiește clădirea. La săparea fundației vedem că trebuie să ne hotărâm dacă vom construi o clădire cu un etaj – acesta fiind parterul – sau o clădire cu mai multe etaje. Astfel săparea fundației în pământ trebuie să fie conform înălțimii clădirii. Fundația nu este săpată dintr-o dată. Dimpotrivă, fundația este adâncită și apoi se poate construi o clădire mai mare.

Aceeași ordine se aplică în spiritualitate. Când o persoană dorește să construiască o clădire de un etaj, nu are nevoie să sape foarte adânc. Săpă numai puțin și apoi poate să-și construiască clădirea în respectarea Torei și a *Mitzvot* (porunci). Și ce înseamnă a săpa în spiritualitate? Este o deficiență, atunci când o deficiență este săpată în inimă, din moment ce inima este denumită „dorință,” inima este denumită *Malchut*, și o inimă este denumită „pământ” sau „sol.”

Precum în lumea fizică sapi o deficiență în pământ. Cu alte cuvinte, înainte să ne apucăm să construim clădirea, mai întâi trebuie să săpăm în pământ, adică să scoatem afară tot ce este în locul de săpat. Odată ce locul în care vrem să săpăm este gol, începem să construim. Dacă locul este plin de pământ nu trebuie să construim pe el, deoarece clădirea va cădea.

De asemenea, în spiritualitate trebuie să săpăm în pământ, adică în inimă, și să scoatem praful din inimă afară, și apoi inima rămâne goală, fără nimic să o umple. Atunci începe timpul construirii. Rezultă că atunci când inima este umplută de lucruri pământești, este imposibil să construiești vreo construcție pe acel teren deoarece întreaga clădire se va prăbuși, deoarece nimic nu este îndreptățit să existe dacă nu este o nevoie pentru el.

Dimpotrivă, numai acolo unde este o nevoie, și se simte lipsa de a nu avea ceea ce tânjește să aibă, atunci când îl obține, acel lucru este îndreptățit să existe, deoarece este o nevoie de el. Și atunci știe – măsura importanței este proporțională cu măsura nevoii, și el știe cum să aibă grijă de clădire astfel încât dușmanii săi să nu o ruineze.

Aici începe problema săpării fundației, adică adâncimea săpăturii în pământ depinde de înălțimea construcției pe care o persoană intenționează să o construiască. Uneori o persoană spune că este mulțumit cu o clădire cu parter. Cu alte cuvinte, dorește să respecte Tora și *Mitzvot* prin care să fie răsplătit cu o clădire care este la nivelul zero, însemnând nu departe de pământ.

Așadar, dorește să rămână în deșertăciunea lumească, care este considerată vase de primire, adică răsplata în care vrea să trăiască. La fel ca atunci când se construiește o construcție pentru locuit, răsplata se consideră clădirea în care trăiește. Astfel, este știut că o persoană vrea să trăiască numai prin recompensă și recompensa înseamnă că primește

mulțumire și plăcere în schimbul muncii sale, și aceasta este viața unei persoane, că un om vrea să trăiască numai pentru mulțumire și plăcere.

Ordinea muncii în Tora și *Mitzvot* începe cu *Lo Lishma* (nu pentru numele Ei), așa cum este scris în *Zohar* „Unii țin Tora și *Mitzvot* ca să fie răsplătiți în lumea asta, și alții lucrează în Tora și *Mitzvot* pentru lumea următoare.” Totuși, răsplata sa este numai ceea ce primește în vasele de primire pentru sine ceea ce se consideră deșertăciune lumească. Această categorie este denumită „oameni ai pământului,” adică nu se mișcă de pe pământ, care este denumită „dorința de a primi.”

Este așa cum a spus Maimonides (*Hilchot Teshuva* (Legile Ispășirii) Capitolul 10), „Când sunt învățați cei mici, femeile, și oameni ai pământului, sunt învățați să lucreze prin frică și ca să fie răsplătiți.”

Aceasta nu este așa cu cel ce este un discipol înțelept, conform cu ce a spus Baal HaSulam, că un discipol înțelept este acela ce studiază calitățile celui Înțelept, și Creatorul este denumit „Înțelept.” De aceea, unul ce merge pe calea dăruirii este considerat că învață de la cel înțelept. De aceea, este denumit „un discipol înțelept”.

Prin urmare, acei oameni care se implică în Tora și *Mitzvot* ca să fie răsplătiți cu o clădire denumită „răsplata acestei lumi sau răsplata lumii care vine pentru propriul beneficiu” sunt denumiți „oameni ai pământului.” Aceasta se consideră că dorește să construiască numai parterul. Astfel, nu este necesar să sape o fundație adâncă, adică să sape în fiecare zi ca să facă săpătura adâncă. În schimb, el sapă o dată și săpătura este suficientă pentru el.

Cu alte cuvinte, când înțelege că are o nevoie și o dorință să respecte Tora și *Mitzvot* pentru a fi răsplătit, când înțelege acea deficiență, acea rațiune, el poate deja să obțină construirea recompensei. Se întâmplă astfel pentru că atâta timp cât o persoană nu vrea să depășească iubirea de sine, corpul nu rezistă la Tora Și *Mitzvot*. De aceea, nu are nevoie să sape în fiecare zi, adică nu are nevoie să caute o nevoie și o dorință să se angajeze în Tora și *Mitzvot* deoarece corpul nu rezistă nevoii sale, fiindcă înțelege că merită să lucreze pentru propriul său beneficiu.

Aceasta se consideră că săpătura sa nu trebuie să fie prea adâncă. Dimpotrivă, nevoia de a înțelege că este bine să se angajeze în Tora și *Mitzvot* este suficientă să îl motiveze pentru muncă. Prin urmare,

săpătura pe care a făcut-o o dată rămâne permanent cu el și poate să continue munca. Astfel, săpătura sa nu trebuie să fie adâncă.

Totuși, dacă dorește să construiască o clădire cu mai multe etaje, adică să fie răsplătit cu *Neshama* (suflet) care este format din *NRNHY*, poate fi răsplătit specific dacă intenția lui este pentru a dăru, încât toate gândurile și dorințele sunt pentru Creator și nu pentru sine. În acest fel, când dorește să creeze o fundație, să construiască o asemenea clădire, săparea fundației – însemnând nevoia pentru ea – nu se face dintr-o dată.

Aceasta este așa deoarece după ce o persoană lucrează cu sine și își lasă corpul să înțeleagă că merită să lucreze pentru a dăru, această săpătură nu vine ușor la el. În timp ce sapă, ea dă de pietre, în care este greu să facă gaură. Este greu să faci chiar și o gaură mică în piatră.

Cu alte cuvinte, când își dorește să înțeleagă – când simte o dorință mare, când vede că nu poate să facă nimic cu scopul de a dăru și îi cere Creatorului să îi dea ceea ce vrea, adică să îi dea lumina Torei care îl corectează – în timp ce sapă, dă de o piatră mare.

Cu alte cuvinte, un gând ajunge la el, că vrea să înțeleagă de ce are nevoie să lucreze pentru Creator și nu pentru el însuși. În definitiv, se știe că „Viața ta și viața prietenilor tăi – viața ta vine prima.” Și nu are nimic de răspuns acelei percepții. Astfel, face o pauză din săpat pentru că în acea piatră este prea greu să facă o gaură.

Din acest motiv, are nevoie de un instrument valoros cu care este posibil să spargă piatra. Acel instrument este denumit credință deasupra rațiunii și numai acel instrument poate sparge piatra, care este denumită „rațiune exterioară,” însemnând că această rațiune este în afara *Kedusha* (sfînțenie) deoarece servește *Kedusha* doar ca un înveliș ce precede fructul.

Astfel, deoarece numai cu credință deasupra rațiunii este posibil să fie spartă piatra, este o chestiune de ascensiune și coborâre aici, deoarece cineva nu este capabil în permanență să meargă deasupra rațiunii. Prin urmare, toată săpătura sa și găsirea unei deficiențe pentru a-i cere Creatorului să-i dea putere să meargă pe calea dăruirii a fost pecetluită din nou de piatră.

Ca rezultat, el trebuie să sape încă o dată, în mod repetat. Și de fiecare dată când începe să scoată afară pământul, în mijlocul săpatului

găsește din nou o piatră. Și din nou începe să pună întrebări raționale. Și din nou, învinge folosind credința deasupra rațiunii. Și încă o dată obține un loc gol și începe să se roage la Creator să îl aducă mai aproape de munca Sa, însemnând să facă munca Creatorului pentru Creator, și nu pentru el însuși.

Și din moment ce întreaga sa construcție este construită deasupra rațiunii, săpătura este astupată din nou, adică nevoia dispare din nou și nu are nimic de întrebat; aceasta înseamnă că nu are nevoie de Creator să îl aducă mai aproape. Astfel, trebuie să înceapă să sape din nou, adică să lucreze pentru a găsi o deficiență așa încât să aibă o bază pe care să-i poată cere Creatorului să-i construiască clădirea.

În această săpătură, observăm că atunci când săpăm în pământ, găsim praf și pietre. Praful este numit „inimă”, adică voința de a primi pentru sine. Aceasta nu este așa de grea deoarece cu eforturi mari, cineva poate să scoată praful din pământ. Dar când găsește pietre în mijlocul săpăturii, când rațiunea începe să pună întrebări, atunci are nevoie de mila cerului ca să primească putere să înfrângă deasupra rațiunii.

De aceea, este o muncă enormă la fundație deoarece săpătura nu se termină într-o zi. Dimpotrivă, imediat după săpat vin pietrele și cad în mintea sa, adică primește gânduri străine. Adică, după ce a răzbit deja deasupra rațiunii, pentru un timp nu o poate menține ci suferă încă un declin și trebuie să o ia de la început. Totuși, trebuie să creadă că nicio muncă nu se pierde. Din contră, totul rămâne dar este o corecție a nu vedea ceea ce a făcut deja.

De aceea, se consideră că în fiecare zi când o persoană sapă fundația, ea sapă în adâncul pământului și nu se întoarce să lucreze la ce a lucrat deja ieri. Dar progresul este în adâncire și măsura adâncirii săpăturii este atunci când primește o nevoie adevărată pentru ca ajutorul Creatorului să îl ajute să aibă dorința de a lucra pentru a dăruia.

„Fiecare bănuț se acumulează într-un mare cont.” Într-un final, din întreaga săpătură, ajunge la o așa adâncime peste care este posibil să se construiască o clădire, ajunge să merite să fie recompensat cu *NRNHY* al *Neshama*, cu care cineva ar trebui recompensat.

Înțelegem construcția *Kedusha* (sfințenie) din două puncte de vedere: 1) *Kli* (vas), și 2) Lumină.

Un *Kli* înseamnă că este dată de Creator o dorință și o poftă de a dăruia către Creator.

„Lumină” înseamnă că odată ce el are dorința de a dăruia, care este denumită *Dvekut* (adeziune), el primește un nivel de *Neshama*, până când este recompensat cu *NRNHY*. Este scris în „Introducere la studiul celor zece Sefirot” (Item 133) „Așa este în munca celui cu totul drept, că alegerea ce apare în timpul ascunderii feței cu siguranță nu se mai aplică odată ce s-a deschis ușa pentru a dobândi Providența deschisă. În schimb, ei încep cu partea primară a muncii Lui – în descoperirea feței. În acel moment, el începe să progreseze multe grade, așa cum este scris, ‘dreptii merg din putere în putere.’ Această muncă îi califică pentru voința Creatorului, că gândul Său al creației va fi realizat în ei: să-și încante creaturile.”

Acum se poate vedea că este un grad de a fi răsplătit cu *Dvekut* cu Creatorul, adică să obțină nivelul de a vrea să dăruiască. După aceasta, este ordinea de a fi răsplătit cu lumină, care este denumită *NRNHY*, care reprezintă niveluri în descoperirea luminii.

Conform celor spuse mai sus, putem interpreta ce este scris (Gen 26:15), „Și toate fântânile pe care servitorul tatălui său le-a săpat în zilele tatălui său Abraham, Filistenii le-au astupat. ... Și Isaac a săpat din nou puțurile de apă ce fuseseră săpate în zilele tatălui său Abraham, și Filistenii le-au oprit. Și servitorii lui Isaac au săpat ... Și păstorii lui Gerar s-au certat cu păstorii lui Isaac, spunând ‘apa e a noastră!’ ... și au săpat altă fântână și s-au certat și pentru ea; și (el) a săpat altă fântână, și nu s-au certat pentru ea ; și el a numit-o Rehovot, pentru că ‘În cele din urmă Domnul a făcut loc pentru noi și vom fi rodnici în glie.’ Și s-a ridicat de acolo la Beersheba.”

Săpătura ce au făcut-o a fost pentru a găsi o deficiență și o nevoie pentru salvarea Creatorului; aceasta a fost pentru *Kli*, însemnând să îi ceară Creatorului să le dea nevoia de a dăruia. Și ei văd că nu o pot face deoarece corpul îi rezistă prin propria natură, deoarece este născut numai cu dorința de a primi.

Totuși, și în aceasta, sunt două discernăminte de făcut: 1) Atunci când se roagă Creatorului să îi dea puterea să își învingă dorința de a primi și să lucreze pentru a dăruia, și el dorește să îi dea Creatorul această

putere. 2) Uneori, cineva nu-i poate cere Creatorului să îi dea dorința de a dăruie deoarece și corpul rezistă rugăciunii. Corpului îi este teamă că l-ar putea ajuta Creatorul și ar putea pierde dorința de a primi. Rezultă că el trebuie să se roage să-i dea Creatorul puterea să își învingă corpul și că va avea forța să se roage la Creator pentru ajutorul de a răzbi dorința de a primi și de a lucra pentru a dăruie.

Prin urmare, se roagă, și care este cererea lui? Este de a fi capabil să se roage. Aceasta este denumită "o rugăciune pentru rugăciune." Se spune că îl va ajuta Creatorul cu *Kliul*, adică să înțeleagă că ceea ce îi trebuie este puterea de a dăruie. Reiese că Creatorul îl ajută și îi dă o dorință de a vrea să înțeleagă că ceea ce îi trebuie oricărui om este dorința de a dăruie în minte și în inimă.

Apoi, când el are nevoia și dorește să lucreze pentru a dăruie, dar nu poate, Creatorul îi dă lumina, adică lumina ce vine pentru corectarea *Kliului*, să fie capabil să lucreze pentru a dăruie. Și *acea lumină este denumită Kli*, așa cum este știut că lumina este denumită după acțiune. Și deoarece lumina îi dă dorința, care este denumită *Kli*, se spune că îi dă Creatorul vasul de dăruire. Aceasta este denumită "fundația" și pe o asemenea fundație se poate construi o clădire multietajată. Cu alte cuvinte, odată ce a obținut fundația, care este vasul de dăruire, începe să fie recompensat cu un nivel complet de *NRNHY* în sufletul său.

Totuși, în ceea ce-i privește pe Filistenii care au astupat fântânile pe care servitorii tatălui său le-au săpat în zilele lui Abraham, trebuie interpretat în muncă. Abraham este discernământul *Hesed* (milă, bunăvoință). Servitorii lui Abraham sunt cei ce urmează calea *Hesed*, însemnând aceia ce doresc să meargă pe calea dăruirii, care este denumită *Hesed*. Ei au săpat această deficiență pentru ei înșiși, adică nevoia pentru vase de dăruire. Dar atât cât săpau pentru a găsi deficiențe, deficiențele lor erau astupate și trebuia să ia mereu munca de la capăt, să sape din nou, în mod repetat.

Acum putem interpreta disputa dintre păstorii lui Gerar și păstorii lui Isaac, așa cum este scris "Și servitorii lui Isaac au săpat... Și păstorii lui Gerar s-au certat cu păstorii lui Isaac... Așa că a el numit fântâna *Oshek*, deoarece ei *Hitashku* (s-au certat) cu el. Și au săpat altă fântână, și s-au certat și pe aceasta; și el a denumit-o *Sitnah* (Ebraică: dușmănie). Și el a

săpat încă o fântână și nu s-au certat pentru ea și el a denumit-o Rehovot... Și s-a ridicat de acolo la Beersheba.”

Trebuie să pricepem înțelesul “păstorilor lui” în spiritualitate și diferența între “Păstorii lui Gerar” și “Păstorii lui Isaac” în muncă, cât și de ce a fost o ceartă pentru săparea primelor două fântâni și pentru a treia nu a fost, așa cum este scris “Și nu s-au certat pentru ea.”

Este știut că cineva nu poate trăi fără povizii. “Provizii” se consideră ceea ce ține pe cineva în viață și despre care se spune “pentru asta merită să trăiești.” Cu siguranță, sunt multe grade ale proviziilor omului. Unii sunt mulțumiți cu puțin, adică dacă cineva are mâncarea cu care se mulțumesc animalele, spune “Asta este suficient pentru mine și pentru asemenea provizii merită să trăiești.” În comparație cu proviziile altora, se consideră că s-ar mulțumi cu puțin.

Și unii spun că se mulțumesc cu asemenea satisfacții ce sunt suficiente pentru copii mici. Aceasta este un plus față de animale deoarece ei sunt interesați de: a se juca de-a v-ați ascunselea, cu jucăriile, și se mulțumesc cu aceasta. Ei spun “Ceea ce ne place nu trebuie să fie real. Chiar dacă este o minciună putem în continuare să ne găsim proviziile acolo.” Dimpotrivă, lucrurile reale le găsim cu adevărat lipsite de sens.

Ca o alegorie, am spus de multe ori că vedem fetițele cărora părinții le-au adus păpuși cu care să se joace. Uneori, mama este în bucătărie și pregătește masa, cu un copil de un an în casă, și copilul plânge. Mama îi spune fetiței ei, “Duceți-vă și jucați-vă cu copilul. Prin asta, copilul va fi bucuros și voi fi bucuroasă și pentru că voi putea pregăti masa.”

Dar vedem că în realitate, fetița nu se va duce. Dacă ar fi să întrebăm fata “De ce nu vrei să te joci cu bebelușul? Te joci numai cu păpușa ta, o pupi, dar de ce nu te joci cu un copil real în loc de o jucărie? Mai mult, nu vezi că mama ta face opusul. Nu îți pupă niciodată păpușa ci copilul adevărat.” Fata va răspunde probabil, “Mama nu vrea să se bucure de viață; de aceea nu se poate juca cu o păpușă. Dar eu încă vreau să mă bucur de viață în continuare deci nu mă pot juca cu un copil adevărat.”

Similar, în muncă, cineva nu poate să se bucure de adevăr în muncă. Dimpotrivă, omul este impresionat de minciună și ia plăcere și vitalitate din aceasta. Dacă i se spune, “Este nepotrivit pentru tine să te bucuri din

munca cu lucruri ireale,” el spune, “Încă vreau să mă bucur de lume; de aceea mă mulțumesc cu puțin în angajarea mea în Tora și *Mitzvot*.”

În mare parte, fiecare persoană dintre mase ce respectă munca sfântă și respectă Tora și *Mitzvot* își alege propria măsură de timp pe care o dedică pentru Tora și *Mitzvot*. Fiecare își măsoară ceea ce înțelege că este suficient pentru el atât calitativ cât și cantitativ, și spune că se mulțumește cu puțin. Nu trebuie să fie printre cei bogați, care au posesiuni multe. În schimb, fiecare înțelege măsura sa în Tora și *Mitzvot* cu bună știință.

Este așa cum spune *Zoharul* despre versul “Soțul ei este cunoscut la porți,” fiecare conform cu cât măsoară în inima lui. Asta înseamnă că, potrivit măreției Creatorului, știe cât de mult timp trebuie să dedice pentru Tora și *Mitzvot* și cât de mult trebuie să analizeze dacă este greu pentru el să respecte Tora și *Mitzvot*.

Totuși, sunt puțini aleși care nu se mulțumesc cu proviziile maselor. Conform lui Ari, lipsa de satisfacție pe care ei o simt este o chestiune a rădăcinii sufletului. Ei au nevoie să avanseze mai mult decât masele și încep să înțeleagă că principala muncă ar trebui să fie să se întrețină cu hrana omului, nu cu hrana bestiei sau cu hrana dată celor mici. Așa cum o spune Maimonides, “Când îi învățăm pe cei mici, ei sunt învățați să lucreze pentru o recompensă, și nu li se spune despre chestiunea *Lishma* (pentru numele Ei).”

Totuși, aici începe efortul atunci când el vrea să meargă pe calea dăruirii către Creator și nu pentru beneficiul propriu, și acesteia corpul îi rezistă. Și apoi începe să primească gânduri ce doresc să îi arate, “Nu trebuie să fii o excepție. Așa cum alții se mulțumesc cu asigurarea recompensei pentru muncă în această lume și în lumea următoare, asta ar trebui să fie suficient și pentru tine. Așa că de ce te agiți atât pentru a vrea să muncești specific într-o manieră de dăruire? Nu poți vedea că asta e dificil? Dacă nu ar fi fost așa, și alții ar fi lucrat pentru a dărui.” Cu aceste argumente, aceste gânduri astupă săpătura, adică deficiențele și nevoia de a obține dorința de a dărui.

Acum putem interpreta ce reprezintă “păstorii lui Gerar” și ce reprezintă “păstorii lui Isaac” și care este disputa dintre ei. „Păstor” înseamnă furnizor. “Păstorii lui Gerar” înseamnă că provizia lor este în urma mulțimea. Cu alte cuvinte, se gândesc că ei nu au nevoie să facă

munca celor puțini, care vor să ajungă la adevăr, denumit *Lishma*, adică pentru a dăruia. În schimb, ei se mulțumesc să fie muncitori care respectă Tora și *Mitzvot* pentru a primi recompensă în această lume și în cea următoare. Asta înseamnă că și aici în respectarea Torei și a *Mitzvot*, el poate urma o cale a mulțumirii cu puțin.

“Păstorii lui Isaac” înseamnă ceea ce îl susține pe Isaac. Aceasta se consideră susținerea discernământului lui Isaac, discernământul dăruirii. Atâta timp cât el îi poate dăruia Creatorului, aceasta este provizia sa și din asta își face traiul.

Aceasta a fost cearta între păstorii lui Gerar, care îi spuneau că orice săpătură pentru a găsi deficiențe și nevoia de a te implica numai în calea dăruirii nu merită să sapi și să cauți asemenea deficiențe. Ei îngroapă nevoia spunând, “Trebuie să urmărim masele și nu să fim excepții.”

Păstorii lui Isaac săpau și căutau o nevoie și o deficiență pentru a găsi durerea și suferința de a nu putea face lucrurile cu scopul de a dăruia. Aceasta înseamnă că au înțeles că cel mai important lucru a fost să lucreze în completă dăruire, dar nu au simțit durere și suferință de la această deficiență pe care au găsit-o. Astfel, au săpat și au căutat sfaturi despre cum să simtă suferința și păstorii lui Gerar au venit și au blocat deficiențele pe care le-au găsit. Cu alte cuvinte, au promovat înțelegerea că nu este atât de greu; putem să urmărim masele și orice spun ele deoarece ne mulțumim cu puțin.

Aceasta a cauzat suferințe păstorilor lui Isaac deoarece au făcut eforturi mari să descopere că deficiențele lor nu pot lucra în dăruire și asta să-i îndurereze. Și erau deja capabili să se roage din adâncul inimii și aveau deja un loc de binecuvântare, adică să aducă mulțumiri Creatorului pentru că le-a arătat un loc al lipsei în interiorul lor, care este partea importantă a muncii Creatorului. Cu alte cuvinte, dacă nu își pot îndrepta acțiunea în beneficiul Creatorului, nu sunt considerați servitori ai Creatorului, ci servitorii lor înșiși. Și păstorii lui Gerar dintr-o dată au venit și i-au tras să urmeze proviziile maselor. Prin aceasta, ei astupau toate fântânile păstorilor lui Isaac și aceasta este chestiunea cu cearta pe care au avut-o între ei pentru săparea fântânii.

Și acum vom explica ce am întrebat: De ce păstorii lui Gerar s-au certat pentru primele două fântâni și nu s-au certat pentru a treia? Se știe

că ordinea muncii este în trei linii – dreaptă și stângă, care sunt opuse una față de alta, apoi vine linia de mijloc, și apoi se face pace.

De asemenea, este știut că masele aparțin unei singure linii. De aceea, nu este nimeni care să i se opună, să aducă argumente contradictorii, deoarece are numai o singură linie. De aceea, chestiunea urcării și coborârii este puțin relevantă pentru ei. Dar cu linia dreaptă, cea stânga îi stă opusă, de aceea în linia dreaptă sunt deja chestiuni de urcare și coborâre.

Este știut că linia dreaptă este linia adevărului. O singură linie, totuși, nu este atât de adevărată. Se știe, de asemenea, că tot ceea ce este departe de adevăr este mai ușor de respectat. De aceea calea maselor, care sunt învățate să meargă pe o singură linie, înseamnă că nu au ajuns să cunoască și să înțeleagă faptul că este mai mult decât a acționa. Dimpotivă, când respectă cele 613 *Mitzvot*, intenționează să respecte comanda Creatorului ca noi să le ținem, prin acestea noi să fim recompensați, și astfel o să fie cu adevărat drepti.

Singura diferență între muncitori este în cantitate, în timpul pe care fiecare îl dă pentru angajarea sa în Tora și *Mitzvot*. De aceea, deoarece nu este atât de aproape de adevăr, fiind în *Lo Lishma* (nu pentru numele Ei), nu sunt atât de multe suișuri și coborâri în aceste stări, care sunt denumite “provizii ale maselor.” Aceasta este așa deoarece dacă el crede numai în recompensă și pedeapsă, în funcție de nivelul credinței sale corpul este de acord să lucreze și să se străduiască să respecte Tora și *Mitzvot*, din moment ce recompensa pe care se așteaptă să o primească în vasele sale de recepție nu este în dezacord cu corpul, care este denumit “dorința de a primi pentru sine.” Astfel, pot lucra cu multă sârguință.

Și mai este un motiv pentru care nu sunt atât de multe coborâri în ei: ei găsesc succes în muncă. Cu alte cuvinte, observă că în fiecare zi avansează în Tora și *Mitzvot* deoarece așa este natura umană, atunci când vedem că am reușit într-o muncă, este motivație pentru a lucra mai departe. Toate acestea sunt considerate o linie.

Aceasta nu este așa atunci când o persoană începe să lucreze pentru a dărui, adică atunci când recompensa pe care o așteaptă în schimbul muncii sale este de a obține *Dvekut* (adeziune) cu Creatorul, când intenția lui de a ține Tora și *Mitzvot* este numai de a avea dorința de a-i dărui

Creatorului și nu lui însuși. Și oricât de mult se străduiește să fie recompensat cu vase de dăruire, nu se mișcă câtuși de puțin. Din contră, el vede că nu reușește în muncă. Așadar, de unde va primi el vitalitatea pentru a putea continua munca sa?

Corecția este de a ști adevărul: că încă este scufundat în dragostea de sine și că încă este separat de Creator. Dar apoi trebuie să-și spună "Chiar dacă nu văd niciun progres în muncă, am marele privilegiu să pot face ceva în Tora și *Mitzvot*."

Apoi trebuie să creadă deasupra rațiunii că deși nu simte măreția Lui, făcând lucruri mărunte în Tora și *Mitzvot* – chiar dacă forțat – îl face fericit că este atras către Tora și *Mitzvot*. Și pentru aceasta este recunoscător Creatorului. Aceasta se consideră că mulțumirea pe care o dă Creatorului este dată în adevăr.

Cu alte cuvinte, el știe adevărul – că este separat de Creator – și este totuși fericit că are puterea să facă ceva în Tora și *Mitzvot*, deși nu o face cu toată inima. Dar ceea ce este important pentru el este că îl servește pe Creator, chiar dacă nu simte încă măreția Creatorului. Totuși, el îi mulțumește Creatorului pentru că îi permite să facă ceva pentru El.

Și asta este adevărat. Nu se păcălește pe el însuși să creadă că este văzut ca un servitor al Creatorului deoarece el știe adevărul, că tot ceea ce face este forțându-se și nu de bunăvoie.

Dar cei care merg pe o singură linie, care îi mulțumesc Creatorului că i-a răsplătit cu angajarea în Tora și *Mitzvot*, acolo sunt două neajunsuri: 1) Unul se consideră un servitor al Creatorului și asta nu este adevărul deoarece lucrează pentru sine. 2) Creatorul nu este cel important în ochii lui, adică merită să lucreze pentru Creator. Dimpotrivă, toată importanța muncii este câtă recompensă va primi pentru munca sa. Cu alte cuvinte, el se uită la recompensă – dacă va primi un salariu important – și nu dacă cel ce dăruiește salariul este important.

Dar cei ce merg pe linia dreaptă Îl iau în considerare pe Cel ce le dă munca, cât de important este pentru ei. Dorința lor este mereu ca Cel ce le dă munca să fie important pentru ei, și aceasta este recompensa lor. Aceasta înseamnă că tânjesc mereu să vadă măreția Creatorului.

Prin urmare, ei nu urmăresc recompensa pe care o vor primi pentru munca lor. Dimpotrivă, când Îi respectă poruncile, întotdeauna caută să

vadă că Cel ce poruncește, Cel care dă porunci, va fi de fiecare dată mai important în ochii săi, și aceasta este recompensa lor în angajarea în Tora și *Mitzvot*. Din acest motiv, ei spun că și o mică atracție pentru Tora și *Mitzvot* este un lucru mare, și ei sunt încântați și primesc vitalitate.

Acum putem explica cearta pentru prima săpătură, deoarece cheștiunea celor trei săpături cuprinde întreaga muncă. Cu alte cuvinte, sunt multe săpături ce aparțin liniei drepte, multe săpături ce aparțin liniei stângi, și multe săpături ce aparțin liniei de mijloc. Motivul pentru aceasta este că nu toate săpăturile se pot face dintr-o dată. Dimpotrivă, în fiecare linie este mult de săpat până ce liniile sunt obținute în întregime.

Cu privire la prima fântână pe care au săpat-o, este scris "și a denumit fântâna Oshek, deoarece s-au *Hitashku* (certat) cu el." Ar trebui explicat Oshek. Înseamnă că, cu prima fântână, ceea ce implică linia dreaptă, s-au angajat în Tora și *Mitzvot* în aceste săpături.

Aceasta este așa, deoarece linia dreaptă se numește "întregime," iar linia stângă "deficiență." Dreapta este denumită "întregime," adică în dreapta, ei au avut puterea să se angajeze în Tora și *Mitzvot* cu bucurie pentru motivul mai sus menționat: orice aplecare au avut către Tora și *Mitzvot*, ei cred că a venit la ei de sus, că le-a dat Creatorul dorința și nevoia pentru a fi capabili să se angajeze puțin în Tora și *Mitzvot*. De aceea păstorii lui Isaac au protestat "Orice prindere am avea, este importantă pentru noi și îi mulțumim Creatorului pentru asta."

Dimpotrivă, păstorii lui Gerar urmau ceea ce spun masele: "Noi respectăm Tora și *Mitzvot* prin propria noastră putere, și din acest motiv, Îi cerem Creatorului să ne plătească pentru munca noastră în Tora și *Mitzvot*." Prin asta, ei astupă fântâna pe care păstorii lui Isaac o săpaseră, ce au spus "Putem primi vitalitate de aici deoarece chiar și un lucru mic este important pentru noi, adică Creatorul ne dă nouă dorința și pofta de a face orice în munca Creatorului. Dar vedem că sunt oameni care nu au dorința și pofta să facă ceva în muncă, din moment ce Creatorul nu le-a dat această dorință."

De aceea păstorii lui Isaac primeau viață de la această fântână. Păstorii lui Gerar au venit și au astupat fântâna astfel încât să nu mai poată să primească viață de acolo. Ei le-ar fi spus "Insistența voastră asupra acestei munci inferioare este fără valoare. Nu veți primi nicio

recompensă pentru ea deoarece este complet lipsită de importanță, din moment ce majoritatea oamenilor o consideră inferioară.”

De aceea în prima fântână, pe care au denumit-o Oshek (luptă), ei au spus „Nu încape discuție că merită să vă bucurați de această muncă mărunță, de care faceți atâta caz. Până la urmă, nu este nimic la care să vă uitați, așa cum spuneți chiar voi înșivă, că este doar o muncă mică. Și atenția voastră îndreptată către cel care dă – asta, noi nu înțelegem. “

Apoi, păstorii servitorilor lui Isaac au trecut la lucrul pentru linia stângă, la a critica situația în care se aflau, că sunt încă cufundați în dragostea de sine. Ei văd că sunt incapabili să lucreze singuri pentru Creator; de aceea, ei sapă în adâncul inimii lor ca să găsească deficiențe și durere. Cu alte cuvinte, ei caută sfaturi despre cum să sufere pentru că sunt separați de calea dăruirii. Și cu siguranță, atunci când suferă, vor primi ajutor de la Creator, precum în exodul din Egipt, așa cum este scris “Și copiii lui Israel au suspinat din cauza robiei... și Dumnezeu le-a auzit gemetele.”

Astfel, săpând în adâncul inimilor lor, au găsit o fântână, adică un loc în care să se poată ruga. “Și s-au certat și pe aceasta, și el a numit-o Sitnah (dușmănie).” Asta înseamnă că păstorii lui Gerar au devenit calomniatori față de ei, nelăsându-i să se roage Creatorului pentru a le împlini dorința, adică să le dea putere Creatorul să învingă vasele de primire așa încât să lucreze pentru beneficiul Creatorului și nu pentru ei înșiși.

Prin urmare, din cauza conflictului, ei au astupat săpăturile pe care le făcuseră în linia stângă pentru a avea o nevoie de Creator ca să le îplinească dorințele de mai bine. “Bine” înseamnă pentru a dăru, așa cum este scris “Inima îmi este inundată de un lucru bun. Spun, ‘Faptele mele sunt pentru Rege.’” Înțelesul expresiei “Faptele mele sunt pentru Rege” este că tot ceea ce el face va fi pentru Rege, că intenția sa este să dăruiască Regelui.

Și păstorii lui Gerar erau acuzatori către ei astfel încât ei să nu se poată ruga deoarece ei urmau majoritatea spunând “Actul este lucrul important, și intenția de a-l face *Lishma* nu este treaba noastră. Dimpotivă, este pentru cei ce au inima pură și sunt înzestrați din naștere. Și munca în dăruire nu este pentru noi.” Astfel, au astupat nevoia de rugăciune. Și, de aceea, au denumit cea de-a doua fântână, Sitnah, de la cuvântul *Satan*

(care înseamnă "bârfă, calomnie")

Nici în acea linie nu au făcut a doua fântână dintr-o dată. Dimpotrivă, ei au săpat de multe ori în fiecare linie. Totuși, toți, adică toate săpăturile, au rămas sub numele celor trei fântâni.

Dar apoi, odată ce au terminat procesul muncii în două linii, ei au fost recompensați cu linia de mijloc. Este așa cum am spus în articolul precedent, că linia dreaptă este numită "tatăl său", linia stângă "mama sa" și linia de mijloc este denumită "Creatorul," așa cum este scris "Trei proprietăți în om – tatăl, mama și Creatorul."

"Tatăl său dă albul." Asta înseamnă că nu este nicio deficiență acolo. Dimpotrivă, totul este alb, adică este mulțumit cu partea sa, cu acea mică parte de spiritualitate pe care o are.

"Mama sa dă roșul." Aceasta înseamnă că nu este într-o situație bună ci, din contră, este plin de lipsuri, și apoi are loc pentru rugăciune.

Apoi, "Creatorul dă sufletul." Când Creatorul îl ajută, când îi dăruiește Sufletul, atunci Satan nu mai are loc, adică nu are nimic pe care să-l calomnieze. Acesta este înțelesul cuvintelor "Și (el) a săpat încă o fântână și nu s-au certat pentru ea; și el a numit-o Rehovot, pentru că 'În cele din urmă Domnul a făcut loc pentru noi...' Și s-a ridicat de acolo la Beersheba."

Noi am întrebat „Care este motivul pentru care păstorii lui Gerar nu s-au certat și pentru cea de-a treia fântână?” Acolo unde este o deficiență în *Kedusha* (sfînțenie), este loc pentru *Sitra Achra*. De aceea, atunci când o persoană merge pe linia dreaptă, știe că este cufundat în dragostea de sine și că toate acțiunile sale nu sunt pentru Creator, dar dorește să fie un servitor al Creatorului și între timp se servește pe sine. Și în ciuda josniciei în care se află, dorește să-I mulțumească Creatorului pentru că i-a dat o oarecare legătură cu munca Creatorului, chiar dacă este în *Lo Lishma*.

Și el crede deasupra rațiunii că Creatorul i-a dat gândul și dorința de a se angaja puțin în muncă. Și din moment ce crede cât de mult poate în măreția și importanța Creatorului, deasupra rațiunii, deși nu a fost recompensat cu simțirea importanței prin rațiune, încă are privilegiul de a face lucruri simple. El este recunoscător și îl slăvește pe Creator, și este încântat și dorește să-I mulțumească Creatorului ca acei oameni care sunt

în forma unei singure linii, adică cei ce simt că munca lor este cu adevărat în integritate și tot ceea ce e nevoie să adauge este în cantitate.

Calitativ totuși, simt că sunt atât de compleți încât au nevoie să lucreze la modestie, așa cum au spus înțelepții noștri „Fii foarte, foarte modest.” Ei depun multă muncă pentru asta, în a găsi puțină umilință în ei, și aceasta pentru că nu știu că sunt numai dintr-o singură linie. Aceasta este munca majorității.

Dar unul care dorește să meargă pe linia dreaptă, care știe că este și linie stângă, care slăbește linia dreaptă, trebuie să depună eforturi mari pentru a crede deasupra rațiunii că și puțină muncă în spiritualitate – chiar și incompletă, cum o simt pentru ei – este importantă. Și, de asemenea, el trebuie să mulțumească Creatorului și să fie fericit, și să simtă că acum are o viață și că o asemenea viață merită trăită.

Aceasta înseamnă că, crezând deasupra rațiunii că nu este niciun sfârșit în măreția Creatorului, și că este foarte important pentru el să slujească Regelui, aceasta se numește „linia dreaptă.” Și pentru aceasta este multă muncă. Dar o persoană trebuie să creadă că munca în linia dreaptă este importantă; ea trebuie să se străduiască să aibă același nivel de vitalitate ca atunci când lucra într-o singură linie, sau măcar nu mai puțin decât atunci când lucra într-o singură linie, înainte să ajungă să lucreze în linia dreaptă.

Totuși, aici în linia dreaptă, este mult de muncă în aceasta, și nu vine atât de ușor precum munca într-o singură linie. Aceasta este pentru că atunci știa că faptele pe care le făcea erau mari și importante, așa că era ușor pentru el să muncească. Dar în linia dreaptă, vede că faptele lui sunt fără valoare de unele singure, deoarece nu muncește cu toată inima. Astfel, el nu poate spune că face lucruri mari pentru și că îi este garantată de Creator o mare recompensă în schimbul muncii lui.

Totuși, într-o singură linie, nu este nicio rezistență din partea corpului, așa că el poate lucra ușor, fără obstrucții. Dar în linia dreaptă, are mult de muncă deoarece spune că vrea să muncească pentru Creator și nu pentru corp, așa că, în mod natural, corpul rezistă și trebuie să se lupte constant cu corpul. Astfel, trebuie să muncească constant cu acesta și să îl înfrângă.

Și mai este o problemă. Dacă dorește să meargă continuu pe linia

dreaptă și să aibă putere de muncă, trebuie să-l mărească pe Creator în mod constant și să facă mari eforturi căutând sfaturi despre cum să obțină măreția și importanța Creatorului. Dacă apreciază acțiunile, adică spune „Acțiunile mele sunt foarte importante deasupra”, asta va fi cu siguranță o minciună deoarece nu sunt în *Lishma*, deoarece dragostea de sine – și nu dragostea pentru Creator – este implicată în tot ceea ce face.

Totuși, într-o singură linie ei apreciază faptele deoarece într-o singură linie ei vorbesc doar despre acțiuni, nu și despre intenție – dacă intenția sa este pentru a dăruia sau nu. Acolo, ordinea muncii este să nu fie meticulos în acțiuni. Dar când se începe munca spre a dăruia, care este denumită „linia dreaptă”, nu se poate spune că acțiunile sunt bune, că este mulțumit cu munca pe care o face.

Totuși, dacă slăvește Creatorul cât de mult poate, deasupra rațiunii, el niciodată nu va scoate prea mult în evidență credința sa în măreția Creatorului, din moment ce cu siguranță trebuie să spunem că este mai mare Creatorul decât Îl poate omul slăvi. De aceea, spunând că Creatorul este important reiese că este adevărat, și astfel el merge pe calea adevărului.

Și apoi o persoană poate spune, precum în corporalitate: „Vedem că în ceea ce privește o persoană importantă, chiar dacă cineva îi face un serviciu mic, asta îl face fericit și îi ridică moralul.” Aceasta înseamnă că nu actul este cel mai important, adică serviciul pe care îl face, ci cel pe care îl servește. Astfel, când o persoană merge pe linia dreaptă, este o linie a adevărului.

Totuși, din moment ce linia dreaptă este o linie a devărului, este o mare rezistență din partea *Sitra Achra*, care nu permite mersul pe calea adevărului, care duce la corectarea lumii. Aceasta este pentru că structura *Klipot* (carapace) vine din lumea spargerii și a corupției. De aceea toate lucrurile din lume ce aparțin distrugerii și corupției au puterea să își facă faptele. Vedem limpede cu copiii mici, care pot lucra în spargere și corupere, dar nu pot lucra la lucruri care aduc corecția, precum în alegoria cu fata cea mică.

Aceasta este așa din cauza spargerii ce a avut loc în lumile superioare. De aceea, ramurile din lumea fizică urmează aceleași drumuri. De aceea este energie pentru a lucra în corupție și dezbinare,

dar pentru corectare, este greu de lucrat la lucruri care aduc corecția lumii în ramurile fizice deoarece corecția deasupra nu a fost terminată.

De aceea este foarte dificil să mergi pe linia dreaptă. Cu alte cuvinte, trebuie observat cum se străduiesc oamenii să lucreze pe calea unei singure linii, când ar trebui să aibe cel puțin la fel de multă energie și moral ridicat în timp ce merg pe linia dreaptă.

Și când o persoană dorește să aprecieze linia dreaptă, păstorii lui Gerar vin și se ceartă. Cu alte cuvinte, ei îl fac să înțeleagă că „Acesta este drumul greșit. Cum vrei să-L mulțumești pe Creator cu așa o muncă mică? Îi mulțumești Creatorului pentru ceva fără valoare. Dimpotrivă, cei ce merg pe o singură linie știu că ceea ce fac ei este important, și Îi pot mulțumi Creatorului pentru aceasta. Dar pentru lucruri neînsemnate? Până la urmă, tu singur spui că acțiunile tale sunt fără valoare, din moment ce nu sunt din inimă, din moment ce tu spui că nu lucrezi pentru Creator. Astfel, mulțumirea ta este precum lingușirea, și cum poți căpăta bucurie și voie bună dintr-o minciună?”

Păstorii lui Gerar *Gorerim* (îl trag) spre punctul de vedere al majorității, care Îi poate mulțumi Creatorului numai pentru lucruri importante. Și aceasta este adevărat „În timp ce mergi într-o minciună.”

Această *Klipa* (coaia) este o mare *Klipa*, și nu îi permite unei persoane să fie fericită și să primească vitalitate de la adevăr. În schimb, vrea să aducă omul în tristețe și depresie. Uneori îl aduce la un punct în care viața lui devine fără sens, și atunci singurul lucru care poate mulțumi o persoană este somnul, deoarece atunci când doarme nu este într-o stare de disperare și de viață lipsită de sens.

Asta este similar unei persoane ce trebuie să se supună intervenției chirurgicale într-un spital. Este un doctor special care este numit „anestezist.” Acesta este doctorul pe care cineva vrea să-l vadă ca să-i poată da un pont despre cum poate dormi cel puțin trei luni. Această *Klipa* ruinează complet *Kedusha* deoarece este imposibil ca cineva să poată spune că este binevoitor Creatorul. O persoană definește acea stare ca fiind de coborâre, dar rămâne o întrebare „Către ce coboară el?”

Răspunsul este că el coboară către lumea inferioară. Dacă o persoană devine mai puternică în acea stare, el spune (într-un cântec de Hanuka) „Doamne, mi-ai ridicat sufletul din lumea de jos.” De aceea, aceasta este

datoria cuiva când păstorii lui Gerar vin la o persoană și vor să o tragă în domeniul majorității, adică modul în care văd ei o persoană care face ceva mic când ei știu că este mic și nu apreciază un asemenea act.

„Așadar, cum faci două lucruri opuse? Pe de o parte, admiti că atunci când faci un asemenea act, atunci când ești conștient că îl faci, este un act plin de greșeli” deoarece în timpul acțiunii sunt multe gânduri străine, fiecare conform nivelului său.

De exemplu, ei binecuvântează și spun „... cine ne-a sfințit cu poruncile Lui.” Dar în timpul binecuvântării, ei știu că nu simt nimic în timpul executării poruncii, și îi aduc multe mulțumiri Creatorului pentru aceasta. Astfel, el spune că binecuvântarea și mulțumirea pe care le oferă pentru aceasta nu sunt pentru că face ceva important.

Și apoi, spui că cineva ar trebui să primească vitalitate și bucurie pentru că a fost recompensat că a făcut o *Mitzva* (poruncă, faptă bună) chiar dacă este neimportant și să îi mulțumești Creatorului pentru că te-a recompensat, și să spui, „Cine ne-a ales.” Mai mult, spui „O dragoste veșnică, poporul vostru, casa lui Israel, dragostea pentru Tora și *Mitzvot*.”

Din asta apare o întrebare „dacă nu vezi nimic în *Mitzva* pe care o respecti, atunci de ce spui că Creatorul ne-a dat lucruri bune deoarece ne iubește? Care este scopul *Mitzva*, pe care tu spui că ne-a dat-o pentru dragoste? Noi, majoritatea, spunem că ne-a dat Tora și *Mitzvot* pentru că ne iubește. Este precum spune Rabbi Hananiah, Fiul lui Akashiah ‘Creatorul a dorit să recompenseze Israelul; astfel, le-a dat din plin Tora și *Mitzvot*.’

Astfel, din moment ce dorește să ne recompenseze având următoarea lume și lumea aceasta, primind o mare recompensă fără a ne simți rușinați – deoarece este știut că atunci când cineva mănâncă pâinea rușinii, este rușinat – de aceea El ne-a dat din plin Tora și *Mitzvot*, prin care ar trebui să fim în stare să primim o mare recompensă. Totuși, știm că printr-o faptă mică și incompletă, aceasta va fi pâinea rușinii.

De aceea, când o persoană merge pe linia dreaptă și dorește să primească viață și voie bună pentru că a făcut un lucru mic, îi mulțumește Creatorului pentru că l-a recompensat cu a face ceva pentru El și crede deasupra rațiunii că Regele este un Rege mareț, numit “Mărețul, Grandiosul, Teribilul Dumnezeu.”

Se spune că un lucru este important în ochii cuiva conform cu importanța Regelui, chiar dacă i s-a permis numai un serviciu mic față de Rege, chiar unul ce nu e important și cu multe greșeli, atâta timp cât are un oarecare contact cu Regele. Aceasta este așa deoarece nu așteaptă recompensă.

Ordinea este că dacă cineva aduce ceva cuiva și dorește o recompensă, apoi ordinea este că lucrul este verificat pentru a vedea dacă recompensa cerută pentru obiect merită sau nu. Dar cei ce merg pe linia dreaptă nu doresc nicio recompensă. În schimb, ceea ce vor face pentru Rege este întreaga lor recompensă. De aceea, ei cred deasupra rațiunii că fac un serviciu Regelui, și asta le dă vitalitate, bucurie și voie bună pentru că sunt recompensați cu a face un serviciu Regelui.

Și este adevărat că spun că Creatorul este foarte important, dar nu avem puterea să-I apreciem măreția, și vice versa, că din perspectiva actului, nu poate fi un act mai mic și mai neînsemnat decât acela pe care îl fac ei. De aceea, rezultă că este adevărat în ambele părți, și totul este construit pe baza credinței deasupra rațiunii. Baal HaSulam a spus "Tot ceea ce este construit pe credința deasupra rațiunii intră în *Kedusha* și este considerat internalitate, și conform rațiunii este considerat externalitate."

De aceea, din moment ce dreapta este construită pe baza adevărului, păstorii lui Gerar imediat se trezesc și vor să tragă o persoană către punctul de vedere al majorității. Apoi această *Klipa* începe să atace o persoană și să o facă să înțeleagă punctul de vedere al majorității – că ceea ce spun ei este adevărat. În acel moment, o persoană începe să creadă această *Klipa*, când dorește să îl ucidă și să extragă toată vitalitatea *Kedusha* din el și să îl arunce în lumea de jos. Această *Klipa* se îmbracă în haine false și spune că tot ceea ce îți zice acum este numai pentru ca tu să nu te păcălești pe o cale a falsității.

De aceea, tot ceea ce poate cineva să facă este să stea de gardă în timp ce gândurile păstorilor lui Gerar vin în mintea lui ca niște săgeți zimțate scufundate în otravă, care ucid o persoană instantaneu, lăsând-o fără spiritul vieții *Kedusha*.

Această *Klipa* vine la o persoană și îi trimite punctele de vedere și ideile, și ele nu vin, Doamne ferește, așa încât ea să nu fie un slujitor al Creatorului. Din contră, ele fac pe cineva să înțeleagă, "Din moment ce

acum știi clar care este munca adevărului, că intenția trebuie să fie pentru Creator, și tu știi pentru tine că nu o poți îndrepta către Creator, astfel rugăciunea ta este cu siguranță fără valoare, așa cum este Tora pe care tu o înveți. Îți irosești degeaba eforturile. De aceea, este mai bine pentru tine să lucrezi la intenția pe care trebuie să o ai. Astfel, este mai bine în loc să te rogi sau să studiezi sau să faci lucruri neînsemnate, totul în *Lishma*."

Și din moment ce este sub autoritatea ei, cu siguranță nu are puterea să facă ceva în *Lishma*. Astfel, ea îl omoară. "Este mai bine pentru tine să te gândești la scopul muncii și să nu acționezi. De aceea, este mai bine să te angajezi în munca intențiilor, că trebuie să faci totul în *Lishma*."

Și din moment ce el este sub dominarea ei, și cu siguranță el nu are putere să facă ceva în *Lishma*, prin asta, ea îl omoară. "Astfel, când te rogi, nu trebuie să te învingi dacă dorești să vorbești cu cineva în timpul rugăciunii, din moment ce rugăciunea ta și Tora ta sunt fără importanță. Astfel, când nu studiezi, dacă ai pe cineva cu care să vorbești, sau dacă ai pe cineva cu care să vorbești în timpul rugăciunii, este o pierdere să te abții din a vorbi, din moment ce oricum nu pierzi nimic, din moment ce atât rugăciunea cât și Tora ta sunt fără nicio valoare."

"Aceasta este așa deoarece în rugăciune, vezi că nu ai nicio conexiune cu cuvintele pe care le pronunți. Și în Tora, ce pierzi prin a te opri în mijlocul studiului? Tu însuși spui că ce e important, este să te îndrepti către Creator. Așadar, ce câștigi dacă știi câteva pagini de Gemarah sau alte cuvinte ale Torei?"

"Și la fel în acțiune; de ce ai nevoie să fii atât de meticulos cu privire la acțiuni? Nu îți spun că ar trebui să mănânci lucruri interzise; dimpotrivă, vorbesc despre rigoarea obiceiurilor, că vrei să urmezi această cale. În definitiv, știi că cel mai important este să te îndrepti către Creator. Astfel, lasă aceste acțiuni și fă ceea ce înțelegi că trebuie să faci. Iar respectarea obiceiurilor cu strictețe, asta nu e pentru tine. Dimpotrivă, aceste fapte sunt pentru oamenii simpli care nu gândesc și nu știu care este munca adevărată. De aceea, este important pentru tine să ai în minte gândul cum să îi dăruiești Creatorului."

Și atunci când o persoană se supune acestei *Klipa*, denumită "păstorul lui Gerar," cum vorbesc ei numai în favoare muncii adevărului, atunci o persoană crede ceea ce spun ei și începe să neglijeze orarul

rugăciunii și studiile Torei, și începe să asculte de vocea acelei *Klipa*. Și din moment ce acum o persoană nu are viață deloc, din moment ce nu are nicio acțiune prin care să primească viața *Kedusha*, când începe să contemple să facă ceva pentru Creator, corpul râde de ea și îi arată numai descrieri întunecate ale muncii pentru Creator.

Astfel, o persoană rămâne fără viață și nu mai are puterea să spună deasupra rațiunii că este binevoitor Creatorul, și cade sub dominația ereziei. În acel moment, nu are nicio putere să contemple spiritualitatea și ajunge la o stare în care lumea se întunecă pentru ea. Acesta este înțelesul a ceea ce este scris, că păstorii lui Gerar s-au certat cu păstorii lui Isaac. Cu alte cuvinte, ei le furnizau servitorilor lui Isaac părerile lor până ce îi târau sub propria lor autoritate, în momentul în care îi omorau și le luau vitalitatea.

Cu alte cuvinte, ar sustrage puțină credință pe care au avut-o și ei rămân despuiți și goi. Aceasta este numită "*Klipa* a dreptei," care nu-i lasă să urmeze calea adevărului. Astfel, deși acțiunile lor sunt incomplete, ei cred deasupra rațiunii că este atât de important Creatorul încât făcând cel mai mic serviciu pentru Rege e considerat totuși un lucru mare.

Și din moment ce acel act mic este adevărat, la fel și credința lor deasupra rațiunii că este Creatorul un Rege măreț și important, prin urmare și ei sunt atașați de calitatea adevărului. Și se pot bucura în a face voia Stăpânului lor chiar și un pic, deoarece adevărul în sine este un lucru mare.

De aceea, trebuie să fim conștienți de *Klipa* când începem să mergem pe linia dreaptă. Numai când o persoană este puternică în a înfrânge *Klipa* dreptei începe munca pe linia stângă. Astfel, persoana însăși evocă critica de sine, și nu *Klipa*.

De aceea, când o persoană nu are vitalitate și poate lua linia dreaptă, nu trebuie să meargă pe linia dreaptă. Ci, odată ce este plină de viață și bucurie din munca de dreapta, a venit timpul să se implice în linia stângă, adică să vadă umilința stării în care se află și de ce nu a fost încă recompensată cu admiterea sa de către Creator în palatul Regelui.

Baal HaSulam a spus odată despre ce este scris (Psalmul 57) „Deșteaptă-te, gloria mea ... Voi trezi zorii.” Înțelepții noștri au spus „Am trezit zorii, și zorii nu m-au trezit pe mine.” El a spus „Înțelesul literal

este că Regele David a zis că nu acceptă *Shahar* (zori) – de la cuvântul *Shahor* (negru), și întunericul care a venit la el – și se trezește de la întuneric.” Dimpotrivă, ‘Eu trezesc zorii,’ însemnând atunci când simte că este bine, atunci el însuși evocă întunericul.”

Putem interpreta aceste cuvinte că o persoană nu acceptă critica cum că acțiunile sale nu ar fi în ordine și că tot ceea ce face este fără valoare în timp ce *Klipa* vine la el și se îmbracă într-o coajă a dreptății, și vrea în mod ostentativ ca o persoană să nu se înșele în muncă, ci să lucreze pentru Creator.

Dar când asemenea gânduri vin și el nu le evocă, ar trebui să știe că nu vin din partea *Kedusha*. Dimpotrivă, deoarece *Klipa* lui Gerar vede că o persoană primește vitalitate din lucruri mărunte, că se mulțumește cu puțin și spune că crede deasupra rațiunii că nu este nicio limită în importanța Creatorului, și spune că este considerat un mare privilegiu că a fost răsplătit cu faptul că i-a dat Creatorul chiar și o dorință mică și un gând de a-l servi, și el vede că sunt mulți oameni în lume care nu au acest privilegiu. De aceea, este recunoscător și slăvește și este foarte plin de grațitudine față de Rege. Și este încântat și primește voie bună din acea stare.

În acel moment, *Klipa* mai sus menționată vine și dorește să îl omoare, să ia tot aerul *Kedusha* care este în el. Nu-i permite să-L mărească pe Creator, ci îl aruncă în lumea de jos și îi ia orice credință ar fi avut. Și apoi, persoana este considerată moartă deoarece nu are nici o viață a *Kedusha*.

Și care e cauza acestui fapt? Numai *Klipa*, care a venit la acea persoană într-o falsă aparență și care vorbește numai favorabil despre *Kedusha*. Aceasta se numește “Zorii nu mă trezesc pe mine,” însemnând că el nu a vrut să primească întunericul și negura de la *Klipot*.

Dimpotrivă, “Am trezit zorii” va însemna “Oricând doresc, trezesc zorii.” Cu alte cuvinte, eu însumi trezesc întunericul și negura din interiorul meu – că încă sunt cufundat în dragostea de sine și că încă nu am dragoste pentru Creator. Încă nu am gloria Torei, încă nu am importanța Torei, să știu că merită să fac totul pentru a obține lumina Torei, la fel nici nu pot aprecia importanța respectării *Mitzvot* pe care Creatorul ni le-a poruncit.

Și în timp ce am nevoie să execut câteva *Mitzva* și intenționez să fie pentru a dăru, rezistența corpului se trezește cu forță deplină. Și el duce o mare luptă pentru orice faptă și vede urcarea și coborârea de fiecare dată. Și apoi, are loc pentru rugăciune. Aceasta este așa deoarece o persoană se trezește la momentul potrivit, adică atunci când simte că se poate ruga instantaneu, și nu când negrul îi va aduce tristețe și depresie, că nu va fi capabil să se roage pentru întuneric.

Cineva poate vedea singur dacă vine la el din partea *Klipa* sau nu. Semnul pentru aceasta este că ceva ce vine de la *Kedusha* este mereu în forma de „creștere a sfințeniei și nu descreștere.” Cu alte cuvinte, cineva îi cere mereu Creatorului să îl ridice la un nivel superior decât cel la care se află. Dar când întunericul vine din partea *Klipa*, o persoană este incapabilă să-i ceară Creatorului să îl ridice deasupra stării sale.

„Dimpotrivă, ele trag în jos,” adică îl trag în lumea de jos, și el pierde mica parte de credință pe care a avut-o și ajunge în aparență mort, fără spiritul vieții. Atunci singura sa vitalitate este dacă poate dormi, adică să scape și să uite starea sa de depresie.

Conform celor de mai sus, trebuie să interpretăm cuvintele *Zoharului* atunci când spune „Este interzis să ridici mâinile fără de rugăciune și litanie.” Trebuie să înțelegem ce înseamnă aceasta că înțelepții noștri au interzis ridicarea mâinilor degeaba, și numai dacă te poți ruga și face o cerere nu este o interdicție, deoarece este o interdicție numai în nimicnicie.

Conform celor de mai sus, am interpreta că „mâini” vine de la cuvintele „Dacă o mână ... obține.” Asta înseamnă că atunci când o persoană ridică mâinile să vadă ce a obținut în munca pentru Creator, dacă are Tora și frică de cer și fapte bune, dacă crede cu credință completă că este binevoitor Creatoul, dacă este pregătită și are puterea să răzbească, apoi dacă vede că nu are nimic din toate aceste lucruri pe care credea că le va obține prin munca în Tora și *Mitzvot*, nu va dispera. Din contră, ea va avea puterea să se roage Creatorului să îl ajute.

Și va avea puterea să-și spună „Eu văd că nu am nimic bun în mâinile mele deoarece Creatorul mi-a permis acum să văd adevărul, că sunt cu adevărat un vas gol, și nu este nici Tora, nici frică de Ceruri și nicio faptă bună în mine. Dimpotrivă, tot ceea ce fac este numai pentru

propriul meu beneficiu, și acum am un *Kli* (vas) și o nevoie reală, din adâncul inimii, pentru ca să-mi împlinescă dorința Creatorul, din moment ce ajutorul de care am nevoie – ca el să mă ajute – este o necesitate și nu un lux.

Până aici, am crezut că am nevoie de ajutorul Creatorului pentru lucruri de prisos, nu pentru necesități, deoarece știam că nu sunt ca alți oameni, care nu au nicio treabă cu spiritualitatea, dar acum văd conform rațiunii că situația mea este mai rea decât cea a celorlalți oameni deoarece simt că nu am nimic. De aceea, sufăr și simt durere din cauza situației mele. Dar pentru mase, nu este atât de rău deoarece ei nu simt ceea ce simt eu. De aceea, nu pot avea satisfacție din faptul că nici ei nu au nimic, că asta este ceea ce gândesc eu și asta este ceea ce rațiunea mea mă face să înțeleg – că asta este starea celorlalți.”

Asta înseamnă că este posibil ca ei să aibă stări bune, deoarece cineva nu știe ce este în inima prietenului său. Dar o persoană determină starea prietenului său conform cu ceea ce vede cu ochii lui, și din asta, ea deduce cum trebuie să se poarte. De exemplu, dacă prietenul său este un cinstit ascuns, el crede despre el că nu este atât de ortodox.

Și ce poate cineva învăța de la un cinstit ascuns? Numai frivolitate. De aceea, când o persoană se uită la majoritate, indiferent de nivelul real al majorității, ceea ce este important este ceea ce o persoană crede despre majoritate. De aceea, în acel moment, o persoană vede că starea ei este mai rea decât a altora; de aceea, ea spune că Creatorul ar trebui să o ajute deoarece ea suferă mai mult decât majoritatea.

Prin urmare, dacă își poate asuma că în timp ce își ridică mâinile va vedea ce are în mâinile sale și va fi în stare să se roage, atunci va ști că calculele sale vin din partea *Kedusha*. Și apoi îi este permis să treacă de la linia dreaptă la linia stângă. Altfel, dacă nu știe în inima ei că are puterea să se roage, nu trebuie să se mute pe linia stângă, căci atunci va înfrunta acea *Klipa* numită „păstorii lui Gerar.”

Este scris în *Zohar* (*Vayikra* (Domnul a chemat), p131, Paragraf 401 în comentariul *Sulam*) „Rabbi Yehuda a început și a zis ‘Sau fă-i cunoscut păcatul său.’ El întreabă ‘Din partea cui? Cine l-a făcut cunoscut?’ Ar fi trebuit să spună ‘Sau i-a știut păcatul.’ Ce este ‘Sau fă-i cunoscut păcatul său?’. El răspunde că a poruncit Creatorul adunării lui Israel să facă

păcatul pe care l-a păcătuیت cunoscut omului.”

Este scris în *Zohar* (*Vayikra* (Domnul a Chemat) paragraf 404 în comentariul Sulam) “Și aici, Creatorul a spus ‘fă-i cunoscut păcatul pe care l-a păcătuیت.’ Unul care se ridică noaptea să se angajeze în Tora, Tora îi face cunoscut păcatul lui. Și nu prin *Din* (judecată), ci dimpotrivă, ca o mamă care îi spune copilului ei cu cuvinte blânde și el se mântuiește înaintea Stăpânului său.”

Trebuie să înțelegem de ce tocmai când Creatorul îl alertează că a păcătuیت, se consideră că acum este conștient de păcat, dar dacă prietenul lui a văzut că a păcătuیت și dacă prietenul lui vede că în continuare nu se mântuiește și îl face atent pentru păcatul lui, nu se consideră a ști. Și care este motivul pentru care dacă îl alertează Creatorul că a păcătuیت, știe că a păcătuیت și este timpul să se mântuiască, dar dacă Creatorul nu-l atenționează, nu este încă timpul pentru el să se mântuiască de păcat?

Și mai trebuie să înțelegem ce spune *Zoharul*, că cineva ce se trezește noaptea să se implice în Tora, Tora îl alertează, și unul ce studiază toată ziua, Tora nu îi aduce la cunoștință că a păcătuیت. Dar când studiază noaptea, chiar dacă nu studiază în timpul zilei, Tora îi face asta cunoscut. Astfel, trebuie să înțelegem avantajul de a studia noaptea față de ziua, și trebuie să mai înțelegem ce este scris, că Tora îl face să-și cunoască păcatul „nu prin *Din* (judecată) ci dimpotrivă, ca o mamă ce îi spune copilului ei cu vorbe bune.”

RASHI interpretează versetul „Sau fă-i cunoscut păcatul propriu.” „Când a păcătuیت, a crezut că era permis. Apoi, a fost informat că era interzis.” Ar trebui să înțelegem acestea în muncă. Ce ests acest păcat? Este știut că toată munca ce a fost dată celor de jos este sub forma „Care Dumnezeu a creat pentru a face.”

Se știe că așa este numită creația deoarece El a creat existență din absență, fiind denumită dorință de a primi și tânjind să primească plăcere. Și datorită echivalenței de formă, denumită *Dvekut* (adeziune), încă un *Kli* (vas) trebuie făcut pentru a primi lumina plăcerii. Cu alte cuvinte, trebuie să adăugăm scopul de a dăru, altfel, este interzis să primim abundența.

Și chiar dacă dorim, tot nu ne este dat. Totuși, dacă dorim să primim pentru a primi, aceasta este deja numită „un păcat” în muncă. Aceasta

este așa deoarece prin dorință, o persoană devine mai separată de Creator, și devine mai dificil pentru o persoană să fie capabilă să se mântuiască., ceea ce este numit „întoarcerea la rădăcină,” adică cel care dă.

Astfel, cineva trebuie să se întoarcă la sursa sa, deoarece nepotrivirea de formă l-a îndepărtat de rădăcină, care este pentru a dăru. De aceea, când o persoană acționează dar nu intenționează ca asta să fie pentru a dăru, dar în schimb, intenția sa este numai să primească pentru sine, ea este mai depărtată, și aceasta este păcatul ei.

Dar, în ordinea muncii, când începem să muncim, începem în *Lo Lishma*. De aceea la acel moment noi înțelegem diferit, adică ceea ce apare omului ca fiind muncă sunt numai două lucruri: 1) Să facă, ceea ce sunt cele 248 *Mitzvot* pozitive (porunci să presteze anumite acțiuni); 2) Să nu facă, ceea ce înseamnă cele 365 *Mitzvot* negative (porunci să se evite anumite acțiuni).

Cu alte cuvinte, există un păcat și există o *Mitzva* (faptă bună). Apoi, când o persoană crede în Creator și în legea Sa, o persoană știe foarte bine ce este un păcat și ce nu. Și ar trebui ea să uite sau să rățăcească într-o acțiune deoarece nu știa că este interzis, dacă este văzută de prietenul său, prietenul său o poate atenționa că a păcătu. Astfel, ea însăși nu a știut, dar prietenul ei, care a văzut, îi poate spune, și apoi o persoană se mântuiește de păcatul pe care l-a făcut.

Dar când vorbim despre munca pe calea adevărului, care este cu intenția de a dăru, care este numai o intenție, aceasta este ascunsă față de prietenul său, din moment ce cineva nu știe ce este în inima prietenului său. Din acest motiv, prietenul său nu-l poate atenționa că a păcătu, și prietenul său nu-i poate spune că a păcătu prin faptul că nu a intenționat să fie pentru a dăru.

Acum putem interpreta ceea ce am întrebat, că asta implică cum că este exact Creatorul cel care îl poate alerta pe el că a păcătu și prietenul său nu-l poate alerta că a păcătu, din moment ce prietenul său nu poate vedea intenția prietenului. Astfel, numai Creatorul știe ce intenție a avut în timpul implicării în Tora și *Mitzvot*.

Totuși, este cu adevărat o chestiune profundă aici, în explicația *Zoharului* cum că îl atenționează Creatorul atunci când greșește. Și din

moment ce acela vede în Tora că ceea ce el trebuie să respecte sunt *Mitzvot* pozitive și negative, și el va ști deja ce este păcat și ce nu, aceasta este așa la începutul studiului său. Este așa cum spune Maimonides „Când le învățăm pe femei și pe cei mici, ei sunt învățați cu scopul de a primi recompensă.” Numai după aceea „Când acumulează multă cunoaștere, li se spune” că trebuie să studieze *Lishma*, adică pentru a dărui.

Prin urmare, acela nu înțelege că dacă nu are intenția de a dărui, aceasta este considerat păcat în munca pe calea adevărului, deoarece majoritatea sunt încă în *Lo Lishma*, și el dorește să meargă în *Lishma*. De exemplu, dacă nu are scopul de a dărui, este considerat un păcat, dar o persoană nu poate simți asta pentru ea. Este la fel pentru o persoană ce face un act ce este interzis în Tora, cum ar fi desacralizarea Sabbathului sau să mănânce mâncare interzisă, etc., adică va avea același sentiment în timp ce execută o *Mitzva* fără să intenționeze să dăruiască, ca atunci când săvârșește un mare păcat.

Aceasta aduce întrebarea „Cine poate alerta o persoană că dacă nu acționează pentru a dărui este considerat un păcat și ar trebui să se mântuiască pentru acesta, adică să îi ceară Creatorului să nu mai păcătuiască?”. Cu alte cuvinte, aici trebuie să înțelegem: a) dacă nu este intenția de a dărui, este un păcat și b) că ar trebui să aibă dorința de a se mântui așa încât să nu păcătuiască din nou, așa cum au spus înțelepții noștri „Mântuirea este numită remușcare față de trecut și acceptare față de viitor.”

Această chestiune a unei persoane ce simte că este un păcat – că va simți că este un păcat general, asta fiind tot răul ce există în om – asta este ceva ce numai Creatorul poate înțelege. Tora și *Mitzvot* ce au fost date sunt pentru a corecta acel rău, care este denumit „voința de a primi pentru sine” și nu este în puterea cuiva de a înțelege că tot răul este cel ce separă creaturile de Creator.

Și aceasta este ceea ce spune *Zoharul* despre versul „Dacă păcatul ce l-a făcut îi este făcut cunoscut.” Cu alte cuvinte, Creatorul i-a făcut cunoscut păcatul, însemnând că Creatorul îl atenționează ce este păcatul pe care l-a făcut deoarece pentru o persoană este dificil să îl accepte și să spună că dacă lucrează pentru propriul beneficiu pe calea adevărului este

considerat un păcat.

Numai când Creatorul îi dă această conștiință, el poate simți că este un păcat. De exemplu, când o persoană ucide altă persoană, cu siguranță simte că a comis un păcat grav, așa cum dacă o persoană are un șofer, și acel șofer a lovit pe cineva cu mașina și l-a omorât. Totuși, dacă a fost noaptea și nimeni nu știe despre asta, nu șoferul simte neapărat că a omorât un om, dar chiar și șeful, care călătorea cu el, simte acest păcat.

În spiritualitate, atunci când Creatorul îl atenționează că a păcătuț și că ucide conceptul de om în fiecare zi, numai Creatorul poate da un asemenea sentiment în spiritualitate. Dar persoana însăși nu poate ști sau înțelege aceasta.

Acum putem înțelege ce explică RASHI despre versul „Sau face păcatul cunoscut lui.” Acestea sunt cuvintele lui: „Când a păcătuț, a crezut că este permis. Apoi, a descoperit că era interzis.”

Pentru a înțelege aceste cuvinte în muncă, ar trebui să interpretăm „Când a păcătuț,” ca „În timp ce se angaja în Tora și *Mitzvot* pentru a primi.” El încă nu știa că este interzis. Dimpotrivă, dacă a ținut Tora și *Mitzvot* numai în acțiuni, a simțit că este permis. Numai apoi a devenit cunoscut lui că a fost o prohibiție aici, că ținta lui a fost pentru a primi recompensă. Dar cine l-a informat că a fost interzis, că a folosi vasele de recepție este interzis? *Zoharul* interpretează că este Creatorul cel care l-a alertat deoarece fără ajutorul Creatorului este imposibil să o simți.

Prin urmare, rezultă că în muncă, răul primar și păcatul înseamnă voința de a primi, care este singura cauză ce ne împiedică să primim ceea ce vrea Creatorul să dea creaturilor, și cauza pentru care nu putem fi răsplătiți cu adevărate. Așa cum învățăm, lumina *Neshama* se divide în cinci discernăminte, denumite *NRNHY*, care se îmbracă numai în vasele de dăruire ale cuiva.

Astfel, pentru ca o persoană să aibă senzația de rău și întuneric, că totul vine de la acest rău denumit „voința de a primi pentru sine,” numai Creatorul o poate atenționa că este un păcat. Aceasta este așa deoarece o persoană este obișnuită să folosească voința de a primi chiar și când începe munca Creatorului.

Este așa cum au spus înțelepții noștri „O persoană trebuie să studieze mereu în *Lo Lishma*.” Astfel, are deja permisiunea înțelepților noștri de a

studia, deoarece, prin aceasta, ea va ajunge la *Lishma*. Astfel, deoarece este permisiunea înțelepților noștri că trebuie să studiem în *Lo Lishma*, este dificil să vii la o persoană și să îi spui că este un păcat, deoarece ei vor spune că este permis să studieze în *Lo Lishma*. Astfel, nu este motiv să credem că acesta este cel mai mare păcat, deoarece aceasta este tot ceea ce obstrucționează dobândirea *Dvekut* cu Creatorul.

Cu cele spuse mai sus, putem interpreta ce am întrebat despre cuvintele *Zoharului*, care scrie că pentru unul care se ridică noaptea ca să se angajeze în Tora, Tora îi anunță păcatul său. Am întrebat de ce tocmai cei ce studiază noaptea și de ce ar trebuie să fie în mod special Tora cea care le arată păcatul.

Răspunsul, așa cum este spus mai sus, este că, tocmai prin Tora, acela poate ajunge să simtă că a primi pentru sine este denumit „un păcat,” însemnând că voința de a primi pentru sine este denumită „un păcat.” Dar oamenii obișnuiți nu pot ști, așa cum spune Maimonides că chestiunea *Lishma* nu este descoperită femeilor, celor mici, sau gloatei. Și înțelesul cuvântului „nedescoperit” este deoarece ei nu pot înțelege. Totuși, tocmai prin Tora înseamnă că Tora poate aduce un astfel de sentiment unei persoane care o va face să vadă că a primi pentru sine este considerat un păcat.

Dar de ce tocmai Tora care este studiată noaptea are puterea să îl alerteze pentru păcatele sale? Cu alte cuvinte, care este avantajul nopții față de zi, care presupune că tocmai noaptea, așa cum a fost scris că pentru unu care se ridică noaptea pentru a se angaja în Tora, Tora îi face păcatul cunoscut? Pentru a înțelege, trebuie mai întâi să pricepem înțelesul „zilei” și „nopții” în muncă.

„Noapte” este, așa cum au spus înțelepții noștri (*Pesachim* 2b) despre versetul „Criminalul se ridică în zori ... și noaptea este precum un hoț.” „Înseamnă asta că lumina e zi? Înțelesul este acesta: Dacă chestiunea că vine să ia viață este clară ca lumina zilei pentru tine, el este un criminal. Dar dacă te îndoiești de asta, precum noaptea, trebuie să îl privești ca pe un hoț.” Astfel, vedem că înțelepții noștri folosesc „zi” și „noapte” pentru „sigur” și pentru „cu îndoieli.”

Putem interpreta că „ziua” în muncă înseamnă că atunci când o persoană se implică în Tora și *Mitzvot* are încredere că va primi

recompensă pentru munca sa. Apoi este mulțumită și nu are loc pentru rugăciune către Creator să o ajute, atunci ce îi lipsește? Este oricum posibil ca cineva să vadă că „ar trebui să fac mai mult”, dar își găsește probabil scuze că nu are suficient timp pentru un oarecare motiv sau din cauza problemelor de sănătate. Totuși, per total este bine deoarece crede că va primi recompensă. El crede în recompensă și pedeapsă în lumea aceasta și în lumea următoare și asta se numește „studierea Torei în timpul zilei.”

„Studiul Torei noaptea” înseamnă că are dubii, deoarece îndoiala este denumită „noapte.” Aceasta apare atunci când o persoană dorește să meargă pe calea adevărului, adică cu scopul de a dăruia. Adică ea dorește să lucreze în Tora și *Mitzvot* la un nivel calitativ diferit față de cum a lucrat pe calea majorității, cu intenția de a primi recompensă în această lume și în cea următoare. În schimb, dorește să se angajeze în Tora și *Mitzvot* nu pentru a primi recompensă. Dar corpul rezistă acestei căi. De aceea, îi vin mereu gânduri străine, aducându-i îndoieli constante în munca sa.

Și care sunt dubiile? Uneori crede că ar trebui să meargă pe calea dăruirii, și apoi corpul începe să reziste. Apoi, îi vin gânduri că poate majoritatea are dreptate, adică nu trebuie să lucreze prin dăruire deoarece este greu să lupți împotriva corpului. De aceea este mai bine să urmeze punctul de vedere al majorității deoarece majoritatea cu siguranță arată mai bine și are un loc mai important în lume. Și ei au ales să meargă pe calea în care intenționează ca acțiunile lor să fie numai pentru Creator și nu pentru dăruie. Asta înseamnă că ei respectă Tora și *Mitzvot* deoarece Creatorul ne comandă să respectăm poruncile Sale și să urmăm legea Lui, și nu, Doamne ferește, pentru bani sau pentru onoare, însemnând că prin angajarea în Tora și *Mitzvot* el va fi respectat sau va fi numit „Rabbi.” Dimpotrivă, ei țin Tora și *Mitzvot* pentru Creator deoarece El ne-a poruncit, și în schimb, primesc recompensă. Asta trebuie să fie cea mai bună cale.

Și din moment ce asta nu contrazice dragostea de sine, nu este atât de dificil să mergi pe această cale. Dar pe calea dăruirii cineva întotdeauna are dubii deoarece această cale este inacceptabilă majorității și corpul este înclinat în mod natural către punctul de vedere al *Klipot*,

care sunt numai despre recepție. De aceea are de lucru constant în a se lupta cu aceste gânduri.

Și chiar și atunci când o persoană înfrânge corpul și îl face să înțeleagă „Vezi că de la natură cineva dorește să îl servească pe cel mare fără recompensă, ci numai în pură dăruire.” Apoi corpul stă împotriva lui și aduce un argument adevărat: „În lumea fizică, vezi că ești ‘mare’ și vezi că toți te respectă. Astfel, poți fi influențat de majoritate, majoritatea care te apreciază ca fiind mare. De aceea, merită să lucrezi în a dărui. Dar aici, ești în ascundere deoarece măreția și importanța Creatorului nu este revelată și tu vrei doar să crezi că e așa, că este important Creatorul și merită să Îl servești fără nicio recompensă.”

Astfel, în acel moment o persoană devine slabă împotriva corpului și nu are niciun răspuns, de vreme ce atunci mai este doar un singur lucru de spus – că merge deasupra rațiunii. Prin urmare, nu poate să depășească argumentul corpului cu mintea sa, și atunci are nevoie de mila Cerului pentru a o împiedica să dezerteze din campanie.

Aceasta este denumită “noapte,” când o persoană are îndoieli din cauza conflictului cu corpul. Și apoi această Tora îi revelează păcatul, înseamnând că păcatul său este primordial și adânc înrădăcinat, deoarece atunci vede că îi lipsește credința în Creator. Cu alte cuvinte, nu poate crede că Creatorul este măreț și conduce și merită să îl servești și să îi dăruiești, și că El va avea mulțumire de la el.

Cu alte cuvinte, nu este nicio mulțumire pentru o persoană care servește un rege mare. Așa cum spune *Zoharul* (“Introducere la Cartea *Zohar*,” p 185, paragraful 195 în Comentariul *Sulam*) “Frica este cea mai importantă, adică îi va fi frică de Creator deoarece El este măreț și conduce peste tot, deoarece El este rădăcina din care toate lumile se extind, și măreția Lui apare în faptele Sale.”

Fără Tora, cineva nu poate simți ceea ce îi lipsește deoarece este o regulă că absența trebuie să preceadă prezența, și este imposibil să simți absența, adică să simtă cineva că îi lipsește ceva, numai dacă simte că este ceva bun în lume, că este un lucru bun, și pe care nu-l are. Apoi poți vorbi despre absență. Cu alte cuvinte, când este cineva care simte absența, poți spune că el ar trebui să încerce să satisfacă ceea ce lipsește.

Cine a creat prima absență? Creatorul a creat-o, în lumea *Ein Sof*

(infinit). Învăţăm că El este unul şi numele Lui este Unu. Prima lipsă este *Tzimtzum* (restricţie), când lumina a dispărut şi a simţit o lipsă. Lumina liniei este ceea ce ar trebui să umple deficitul făcut de Creator, care este prezenţa, şi El a creat ceva nou, a creat absenţa.

Astfel, când cineva studiază Tora, prin Tora ajunge să simtă că există un Creator şi un lider, deoarece studiind Tora primeşte lumina Torei care îl corectează. Apoi începe să simtă prin Tora că există cel care dăruieşte Tora, şi aceasta este când începe să înţeleagă că e un mare privilegiu să Îl servească.

Şi când începe să converseze cu corpul cu privire la asta, micul sentiment pe care începe să îl simtă – că merită să serveşti Creatorul – este întâmpinat de rezistenţa corpului, care se opune cu vehemenţă senzaţiei de a primi de sus sub forma “Lumina din ea.” Cu alte cuvinte, nu se întâmplă ca cineva să primească dintr-o dată lumina Torei, suficient pentru a corecta corpul. Dimpotrivă, vine puţin câte puţin. De aceea, sunt urcuşuri şi coborâşuri, şi pentru fiecare urcare pe care o primeşte şi începe să înţeleagă că trebuie să meargă pe calea dăruirii, natura corpului rezistă imediat.

Totuşi, aceasta este aşa intenţionat de la Creator. Motivul pentru aceasta este că “Nu există lumină fără *Kli* (vas).” Ceea ce vine de sus este denumită “trezire de sus.” Cu alte cuvinte, nevoia şi senzaţia vin ca una singură. În acel moment, o persoană nu are motiv pentru o trezire a dorinţei că merită să serveşti Creatorul. De aceea, „când senzaţia care vine de sus pleacă, o nevoie se construieşte treptat în inima ei, să lucreze în dăruire, şi atunci începe să ceară Creatorului să îi dea puterea pentru aceasta. Apoi, această stare este denumită “lumină şi *Kli*.”

Şi mai este un motiv pentru care cineva are nevoie de o trezire de jos: când cel de sus dă fără pregătire celui de jos, cel ce primeşte nu o simte ca important. Şi conform regulii că orice lucru de care o persoană doreşte să se bucure depinde de importanţa chestiunii, înainte ca cel de sus să îl lase să simtă ceva, nu se poate spune că doreşte ceva.

Dimpotrivă, după ce cineva simte o deşteptare către munca Creatorului, acela trebuie să creadă că faptul că o persoană s-a trezit la nevoia de a se angaja în muncă Creatorului, aceasta este aşa, deoarece, Creatorul i-a trimis aceste gânduri, fără mesageri. Cu alte cuvinte, când

nimeni nu-i spune că trebuie să se angajeze în muncă, o persoană cu siguranță spune că asta a venit la ea de sus.

Totuși, chiar dacă o persoană vine și îi face să înțeleagă, îi explică că merită să lucreze pentru Creator și este trezit de aceasta, totuși nu ar trebui să spună că cutare sau cutare i-au arătat meritul muncii Creatorului. Dimpotivă, și acea persoană a fost un mesager al Creatorului pentru a-l trezi. Astfel, uneori cineva trebuie să spună că i-a dat Creatorul dorința fără mesageri, și uneori ar trebui să spună că această dorință a venit de la Creator printr-un emisar.

Și din moment ce acea dorință a venit la el fără nicio pregătire a sa, nu a putut aprecia importanța chestiunii. Astfel, o persoană nu este prea impresionată și nu se poate bucura de acel lucru deoarece nu îi cunoaște valoarea. Este precum o persoană care îi trimite un cadou prietenului său, dar prietenul său nu știe cum să-l aprecieze.

Să spunem, de exemplu, că cel ce primește cadoul a crezut că acesta valorează 100 de dolari, dar cel ce a dăruit cadoul a plătit 10000 de dolari pentru el. De asemenea, cel ce dăruiește știe că primitorul apreciază valoarea cadoului numai conform propriei înțelegeri. Astfel, înțelegem că cel ce dăruiește cadoul caută sfaturi și tactici ca să îl facă pe cel ce a primit cadoul să înțeleagă valoarea cadoului, astfel încât să se bucure de cadou atât de mult cât a dorit cel ce l-a dăruit.

Aceasta este cauza ascensiunilor și căderilor în muncă, care sunt denumite "zi" și "noapte." Studiind Tora în timpul "noptii," în biruire se vede cât de departe este cineva de Creator prin faptul că nu este capabil să iasă din dragostea de sine, și Tora îi aduce simțul importanței. Și atunci când este într-o ascensiune, trebuie să spună că îl aduce Creatorul mai aproape, însemnând că nu se ascunde Creatorul de el, și de aceea el simte că merită să aibă *Dvekut* cu Creatorul.

Este așa cum am învățat în "*Studiul celor Zece Sefirot*" unde este dată o explicație despre cele patru faze ale Luminii Directe și spune "Care este diferența între *Hochma* a Luminii Directe și *Malchut* a Luminii Directe? Dacă este aceeași lumină în *Sefirot Hochma* și *Malchut*, atunci de ce una este numită *Hochma* și alta *Malchut*?"

Răspunsul este că în *Sefira Hochma* nu era încă o pregătire din partea celui de jos, deoarece cel de jos încă nu exista, însemnând că se simțea

inferior, având nevoie de ceva și trebuind să primească ceva de la cel de sus așa încât să-și completeze deficiența. De aceea, cel de jos nu simte nicio plăcere din primirea abundenței de la cel de sus, așa cum este dorința în cel de sus ca să-l bucure pe cel de jos.

Dorința celui de sus este să facă bine creaturilor Sale, însemnând pentru ca cel de jos să se bucure. Dar din cauza lipsei de pregătire a celui de jos – din moment ce atunci când cel de jos s-a născut, s-a născut împreună cu abundența – nu a fost timp pentru ca el să se echipeze cu o deficiență, adică să tânjească după abundență.

Dar *Malchut* vine după ce abundența s-a depărtat de *Sefiroții* de deasupra ei. Astfel, ea a avut deja pregătirea, însemnând nevoia de lumina care a iluminat *Sefira Hochma*. Astfel, numai *Malchut* poate primi plăcere de la abundența de care cel ce dăruiește vrea să se bucure cel de jos.

Cu toate cele de mai sus, discernem două lucruri cu privire la darul celui ce dăruiește: 1) Cineva trebuie să știe ce-și dorește, adică ce este ceea ce are nevoie și 2) trebuie să-și dorească să îi fie umplută acea deficiență, adică să facă toate pregătirile pentru a putea primi darul.

Astfel, cum poate cineva începe să simtă nevoia pentru munca Creatorului, când nu știe oricât de puțin despre aceasta, adică dacă există un asemenea lucru? Cu alte cuvinte, dacă nu știe despre aceasta, cum se poate trezi în el o dorință pentru aceasta?

Răspunsul este așa cum am învățat despre *Sefira Hochma* că Creatorul, care este denumit "dorința de a face bine" a creat lumina și *Kliul* împreună, senzația spiritualului vine la o persoană de deasupra. Ea primește lumina și dorința pentru lumină în același timp. Fie deșteptarea vine la el direct de la Creator, sau deșteptarea pentru muncă vine la el printr-un mesager trimis de Creator pentru a face o persoană să înțeleagă și să o influențeze că merită să fie servitor al Creatorului. Totuși, totul vine la el din partea deșteptării fără nicio pregătire a celui de jos. Și așa cum s-a menționat aici, este imposibil ca cel de jos să simtă o plăcere reală din munca Creatorului, din cauza lipsei de pregătire.

Totuși, spunem despre *Sefira Malchut* că râvnește abundența care era în *Sefira Hochma*. De aceea, când este pregătire din partea celui de jos, ea primește plăcerea pe care vrea să o dăruiască cel ce dăruiește. Similar, aici

în munca omului, o coborâre vine după trezirea pe care a avut-o și începe să-și dorească ceea ce avusese înainte. Apoi, cel de jos se poate pregăti să primească abundența.

Totuși, dorința și tânjirea pentru adevăratul *Dvekut* – să fie capabil cu adevărat să primească, și să o considere importantă așa cum dorește Creatorul – nu apare dintr-odată. De aceea sunt multe urcușuri și coborâșuri. Totuși, fără de prima deșteptare din partea Celui de sus, nu ar fi fost posibil niciodată ca cel de jos să-și dorească ceva fără să știe ce este.

Acum vom înțelege ce am întrebat despre înțelesul “Tora îi va face cunoscut păcatul,” și nu prin *Din* (judecată), ci precum o mamă ce-și informează fiul folosind cuvinte blânde. De asemenea, ce reprezintă *Din* și “cuvinte blânde?”

Așa cum am explicat cu privire la acuzația dintre păstorii lui Gerar și păstorii lui Isaac, ceva ce alimentează este denumit “păstor.” Păstorii lui Isaac spuneau, “Putem primi sustenanță numai de la adevăr, și nu de la falsitate.” De aceea, când au dorit să lucreze pe linia dreaptă ei ar fi spus, “suntem mulțumiți cu puțin, deși cu adevărat faptele pe care le facem sunt fără valoare deoarece nu sunt făcute cu adevărata intenție.

Totuși, dacă am considera către cine dorim să dăruim, către un Rege măreț care conduce, orice muncă este suficientă pentru noi și o considerăm un mare privilegiu deoarece servim un așa Rege important și măreț. De aceea, atât cât ni se permite să servim Regele, Îi mulțumim și Îl slăvim, chiar dacă este un serviciu mic.”

Aceasta se numește, “Păstorii lui Isaac,” care doresc să Îl servească pe Creator, cu dedicarea lui Isaac, dar corpul nu este de acord cu asta. Dar atunci când știu că trebuie să slujească precum Isaac, sunt mulțumiți pentru asta și îi mulțumesc Creatorului pentru aceasta.

Și atunci când *Klipa* păstorilor lui Gerar vine, ea vede că ei sunt fericiți cu Creatorul, și imediat începe să se certe cu păstorii lui Isaac spunând, “de ce sunteți fericiți cu Creatorul? Vedeți voi înșivă că serviciul pe care îl faceți nu este așa cum ar trebui să fie. Când servești un Rege, calea potrivită este să faci totul în perfecțiune.”

“De aceea,” ei întreabă, “de ce această bucurie? Noi cei care urmăm majoritatea, avem ceva pentru care să ne bucurăm, din moment ce noi spunem că ne mulțumim cu urmarea părții practice deoarece Creatorul

ne-o comandă. Și în schimb, credem că vom primi recompensă pentru a respecta Tora și *Mitzvot*, și suntem fericiți. Dar voi, care spuneți că ceea ce este important este *Lishma*, și puteți vedea voi înșivă că nu vă puteți angaja pentru a dăru, vedeți că nu puteți face nimic. Vedeți și voi cât efort ați făcut deja, și totuși nu ați avansat câtuși de puțin. De ce munciți voi pentru nimic? Nu sunteți vrednici să vă apropiați de Creator deoarece sunteți prea scufundați în dragostea de sine, și este păcat de tot timpul pe care îl pierdeți pentru nimic.”

Astfel, ce face această *Klipa*? Extinde *Midat ha Din* (calitatea *Din*) peste o persoană și îl omoară. Aceasta se consideră că *Klipa* raportează păcatul cu *Midat ha Din*, și apoi nu poate face nimic decât să dispere și să abandoneze campania. Și ea ia de la el orice credință ar fi avut, și rămâne fără viață spirituală. Dar el nu poate primi nici satisfacție fizică, așa cum a făcut-o înainte să intre în muncă. Astfel, ajunge melancolic și trist, și totul din cauza *Klipa* care a venit la el deghizată în dreptate dar îi păsa numai de sine.

Acesta este înțelesul a ceea ce este scris, că *Klipa* îi face cunoscut păcatul în maniera *Din*. Dar pentru cineva care se ridică pentru a se angaja în Tora noaptea, Tora îi face lui păcatul cunoscut precum o mamă care îi arată fiului cu vorbe blânde, și el se mântuiește înaintea stăpânului său.

Trebuie să înțelegem ce înseamnă “vorbe blânde.” Sfârșitul eseului vine și interpretează, “El se mântuiește în fața stăpânului său.” Cu alte cuvinte, ea îl informează despre păcat nu pentru că vrea să îl îndepărteze din lucrul Creatorului precum *Klipa* lui Gerar, care îl informează despre păcat cu *Midat ha Din* – că este imposibil să se mântuiască și să lucreze pentru a dăru, și astfel îl îndepărtează.

Dimpotrivă, ea îl informează precum o “mamă albă” care îl face să înțeleagă cu cuvinte blânde că nu trebuie să se gândească cum că nu poate să se mântuiască și să dăruiască. “Cu cuvinte blânde” înseamnă că nu este atât de greu precum crezi, din moment ce Creatorul dorește să ajute o persoană când simte că este greu pentru ea.

Totuși, trebuie să o înțelegem, din moment ce însuși Creatorul a făcut asta să fie dificil, precum este scris, “Vino la Faraon, căci i-am împietrit inima ... că să îi arăt semnele Mele.” Cu alte cuvinte, Tora îi permite cuiva

să înțeleagă că, faptul că simte că este greu să meargă pe calea de a dăruirii nu este pentru că ar fi incompetent, ci pentru că "I-am împietrit inima." Și de ce? "Pentru ca să îi arăt semnele Mele."

Și Baal HaSulam interpretează că este așa pentru a avea o nevoie de literele Torei; așadar, Creatorul a făcut împietrirea inimii așa ca prin aceasta, cineva să fie pregătit pentru Tora. Altfel, nu ar avea nicio nevoie de Tora. Dar din moment ce dorește să meargă pe calea dăruirii și a Torei îl alertează că dorința de a primi pentru sine este un păcat, că asta este defapt înclinația rea, și unul care vrea să meargă pe calea dăruirii, este scris (Psalmi 1), "fericit este omul care nu a urmat sfatul celui viclean, nici nu a stat în calea păcătoșilor.

Vom interpreta, "Cine nu a urmat sfatul celui viclean," însemnând păstorii lui Gerar, care doreau ca el să îi urmeze, deoarece ei îl fac să înțeleagă că nu se merită să urmeze calea dăruirii. În schimb, vor să audă păstorii lui Isaac, care spun, "Cel ce merge pe calea primirii recompensei, aceasta se numește "păcat." Și când înțeleg că acesta este un păcat, imediat plâng după Creator să îi scoată din acea stare și doresc să respecte ce este scris, "Nici nu ai stat pe calea păcătoșilor."

Cu alte cuvinte, nu vor să rămână în starea de păcătoși, și cer ajutorul Creatorului, că le va da lumina Torei deoarece "Lumina din ea îl reformează," și el, de asemenea, vrea să servească Regele și să fie un servitor adevărat al Creatorului.

Zoharul spune că cineva trebuie să știe căile Torei deoarece "Acela care nu știe comenzile Celui de sus, cum îl va Servi?" Prin urmare nefiind în stare să iasă din dorința de a primi pentru sine, și simțind nevoia pentru ajutorul Creatorului, nevoia se naște în el pentru asistența Creatorului.

Ajutorul său este prin Tora, în care sunt două lucruri: 1) "Lumina din ea îl reformează," adică primește vase de dăruire, și 2) Când are vase de dăruire și dorește să dăruiască Creatorului dar nu știe ce are nevoie Creatorul de la el. În *Zohar*, aceasta se numește "Acela care nu știe comenzile Celui de sus, cum îl va servi?"

Și aici trebuie să discernem între a) *Klipa* care îl acuză că este păcătos, în *Midat ha Din*, al cărui scop este să îndepărteze o persoană de la muncă, și b) Tora, care alertează o persoană că a păcătuir "Precum o mamă care

își informează fiul cu vorbe blânde, și el se mântuiește înaintea Stăpânului său.”

Tora alertează că poate corecta acest păcat prin Tora prin cele două maniere mai sus amintite: 1) prin lumina din ea, care îl reformează; 2) fiind răsplătit cu rațiunile pentru Tora și rațiunile pentru *Mitzvot*, pentru că “Acela care nu știe legile Celui de sus, cum Îl va sluji?”

De aceea Zoharul concluzionează, “Și se mântuiește în fața Stăpânului său.” Dar când îl alertează Klipa despre păcatul său, este incapabil să se mântuiască. În schimb, cade în disperare și se separă complet de munca Creatorului.

Prin urmare când o persoană merge pe calea cea dreaptă, nu trebuie să se teamă de gândurile Klipa ale păstorilor lui Gerar, așa cum au spus înțelepții noștri că David a spus, “Zorii nu mă trezesc pe mine.” Dimpotrivă, după aceea, acela trebuie să treacă la partea stângă, și asta este denumită, “Eu trezesc zorii.”

Asta înseamnă că el trezește zorii. Aceasta este, o persoană are o pregătire specială în a dori să trezească întunericul, atunci când îl alertează *Klipa* că este în greșală. Prin urmare el evocă stânga și examinează cum să-și corecteze faptele – să vadă măsura depărtării sale din echivalența de formă și măsura durerii și a suferinței – el simte toate acestea când vede josnicia stării sale. Uneori vede că nu-i pasă că este îndepărtat de la Dvekut cu Creatorul. Acesta este momentul să îi ceară Creatorului să îl elibereze din exilul în care se află.

Aici, de asemenea, trebuie să discernem două lucruri: 1) Nu simte că este în exil. Cu alte cuvinte nu are nicio dorință să scape din dragostea de sine. Dimpotrivă este într-o stare denumită în *Zohar Hav, Hav* (“dă-mi – dă-mi” dar de asemenea și sunetul lătratului unui câine), precum un câine, referindu-se la cuvintele, “Lipitoarea are două fiice care plâng precum câinii *Hav, Hav*.” Se interpretează, “*Hav* (dă-ne) bogăția aceste lumi, și *Hav* bogăția lumii următoare.”

Aceasta înseamnă că doresc să respecte Tora și *Mitzvot*, dar pentru a primi totul în dorința de a primi pentru ei înșiși. Aceasta se consideră că el nu simte niciun exil, așa încât să vrea să fie mântuit din exil.

El simte toate acestea deoarece a intrat în linia stângă. Dar când merge pe linia dreaptă, nu trebuie să cerceteze dacă munca sa este

completă sau nu. În schimb, îi mulțumește Creatorului pentru orice înclinație are.

Această stare este denumită “ascundere în ascundere,” așa cum este scris (Deuteronom 31:18), “Și cu siguranță îmi voi ascunde fața în acea zi.” Am interpretat că atunci când este în ascundere, nu simte că este în exil. Și ce este exilul? Este așa cum este scris, “Din cauza păcatului nostru am fost exilați din ținutul nostru și am fost trimiși departe din ținutul nostru.”

A fost scris, “Este pentru păcatele noastre.” Păcatul se referă la folosirea voinței de a primi pentru sine. Aceasta este ceea ce cauzează îndepărtarea din “ținutul nostru.” Se știe că “dorință” și “pământ” sunt denumite *Malchut* (împărăție), însemnând împărăția cerurilor. Împărăția cerurilor înseamnă că o persoană își asumă să se înrobească cerului, însemnând Creatorului, care este denumit “Rai” (cer), așa cum este scris, “Ridică-ți ochii la înalt și vezi: cine a creat acestea?”

Acesta este înțelesul a , “Am fost exilați din pământul nostru,” însemnând din pământul nostru, care este denumit “împărăția cerului,” să servească și să ostenească pentru gloria Cerului; am ieșit din această voință. Dar în ce dorință am intrat noi? În dorința “națiunilor lumii,” denumite “a primi pentru a primi.”

Este scris, “Am fost trimiși departe din ținutul nostru.” *Adamah* (ținut, pământ) vine de la cuvintele *Adameh le Elyon* (Voi fi precum Cel Prea Înalt), ceea ce este echivalență de formă. Și din moment ce ne-am angajat cu dorința noastră de a primi, ne-am îndepărtat de ținutul nostru, din a fi în echivalență de formă cu Cel de sus. Și când o persoană nu simte exilul, este sub ascundere, exilul, care este denumit “ascundere,” este ascuns. Astfel, el este într-o stare de ascundere înăuntrul ascunderii.

Totuși, ascunderea în interiorul ascunderii, înseamnă de asemenea, o măsură a descoperirii. Cu adevărat, este ascundere în interiorul ascunderii, dar ar trebui să întrebăm, “De unde a venit această conștiință că el este în ascundere?” ar trebui să spunem că această “conștiință,” de asemenea, a venit de la Creator, fie direct sau printr-un mesager.

De aceea, putem interpreta versul, “Făcătorul luminii și creatorul întunericului.” Acest întuneric se referă la sentimentele unei persoane că este în interiorul unei ascunderi, că nu simte Creatorul ca fiind ascuns

față de el, așa încât nu are nicio dorință pentru a căuta unde este El, astfel din acest loc se va preda înaintea Lui și va avea marea recompensă de a-L servi.

El, de asemenea, nu simte nici ascunderea în sensul în care Tora este îmbrăcăminte Creatorului, nici nu o regretă. În schimb, el este într-o complet altă lume, însemnând faptul că faptul că există un Creator și că Acesta dorește să dăruiască plăcere și încântare creaturilor nu îl interesează deloc. Acest sentiment denumit "ascundere înăuntrul ascunderii," este denumit și "întuneric," și Creatorul a creat și i-a dat lui acest întuneric.

Dar vedem că o persoană de obicei nu observă negativul din ea însăși. Mereu știe că este bine, chiar dacă este religioasă sau nereligioasă. Este așa cum este scris, "Pentru că mita îi orbește pe cei ce văd." Și din moment ce o persoană este apropiată de sine, nu poate vedea niciodată adevărul. Astfel, o persoană ce vede că nu este în regulă ar trebui să spună că i s-a arătat asta de sus.

2) Este într-o singură ascundere. Cu alte cuvinte, ea simte că este sub ascundere. Aceasta înseamnă că o doare că este îndepărtată de Creator, înseamnă că este ascuns Creatorul față de ea și că nu îl simte pe Creator în măsura în care va vrea să se anuleze înaintea Lui. Dar în același timp, o doare că este separată. În acel timp nu are altă cale doar de a o ajuta Creatorul, să o facă completă ca să se apropie de Creator, ceea ce se numește "*Dvekut* și echivalența formei."

Și toată această cercetare pe care o face, care este denumită linia stângă, ar trebui să fie într-un anume timp. Cu alte cuvinte, mai specific, după ce a mers pe linia dreaptă în acea zi și L-a slăvit pe Creator foarte mult pentru că i-a permis chiar și un serviciu mic, și el s-a bucurat de asta. Cum am spus mai sus, aceasta este partea adevărului.

Apoi, poate să treacă la linia dreaptă pentru o vreme, dar nu mult. Cu alte cuvinte, în timp ce se angajează în Tora și în rugăciune, trebuie să fie atent să nu iasă în linia stângă, ci să fie specific în linia dreaptă, căci asta se numește, "Cei binecuvântați rămân alipiți celor binecuvântați."

Și acesta este timpul când poate fi recompensat cu un nivel mai înalt, așa cum este scris, "Divinitatea este prezentă numai din bucurie." Dar când este în linia stângă, ceea ce este un moment de critică, acel moment

este un loc de a vedea numai greșeli. Dar munca în stânga ar trebui să-i dea nevoia de rugăciune. Rugăciunea se referă specific la un loc unde este deficiență, și un loc al deficitului este numit "blestemat." Dar apoi, "Cel blestemat nu se lipește de cel binecuvântat." Din acest motiv, nu este loc să te ridici la un nivel superior. Din contră, linia dreaptă este locul ascensiunii, căci atunci este într-o stare de perfecțiune.

CE ÎNSEAMNĂ A ÎNCEPE MUNCA ÎN LO LISHMA

Articol Nr. 23, 1987/1988

Este scris în *Pesachim* (p 50), „Rabbi Yehuda a spus, 'Rav a spus, 'Trebuie să te angajezi întotdeauna în Tora și *Mitzvot* chiar și în *Lo Lishma* (nu pentru numele ei), deoarece, de la *Lo Lishma* el ajunge la *Lishma* (Pentru numele Ei).'''

Maimonides a spus (*Hilchot Teshuva* Capitol 10, 5), „Înțelepții au spus, 'Trebuie să te angajezi întotdeauna în Tora, chiar dacă în *Lo Lishma*, deoarece de la *Lo Lishma* se ajunge la *Lishma*.' De aceea, când sunt învățați cei mici, femeile, și oamenii de rând, sunt învățați să lucreze din frică și ca să primească recompensă. Când își măresc cunoașterea și adună multă înțelepciune, li se va spune secretul cu ușurință, până când ei îl dobândesc și îl cunosc și îl slujesc din dragoste.”

Și în *Pesachim* (p 50), este scris în *Tosfot*, "În capitolul doi al *Berachot* se spune, 'Toți cei care se angajează în Tora în *Lo Lishma* este mai bine dacă nu s-ar fi născut.' Și Rabbi Yehuda spune, 'Acolo este despre cel care studiază pentru a sfida și pentru a enerva.'" Și în *Berachot*, *Tosfot* explică, "Ar trebui să întrebăm, aici este despre cineva care studiază numai pentru a enerva prietenii, și acolo este despre cel care studiază pentru a fi respectat."

Cu cele spuse mai sus, putem vedea că în general, ar trebui să facem două discernăminte în munca Creatorului: 1) *Lishma* (pentru numele ei), 2) *Lo Lishma* (nu pentru numele Ei). Ar trebui să știm ce este mai exact *Lishma* și ce este *Lo Lishma*.

În *Lo Lishma*, vedem că avem cinci discernăminte de făcut.

1. Precum a spus Maimonides, se angajează în Tora și *Mitzvot*

(porunci) pentru că ne-a poruncit Creatorul, și el dorește să respecte poruncile Creatorului, și de aceea el se angajează în Tora și *Mitzvot*. Dar noi ar trebui să notăm care este motivul pentru care el respectă poruncile Creatorului. Maimonides spune că ar trebui să îi spunem, “Din cauza recompensei și pedepsei.” Cu alte cuvinte, dacă respectă poruncile Creatorului, Creatorul îl va recompensa: va avea viață lungă, bogăție și lumea care vine. Și dacă nu respectă, va fi pedepsit pentru că nu vrea să respecte poruncile Creatorului.

Totuși, ar trebui să facem două judecăți în recompensă și pedeapsă: 1) Așa cum spune Maimonides; 2) Este recompensă și pedeapsă din cauza plăcerilor Torei și *Mitzvot*. Aceste chestiuni, de asemenea, nu pot fi arătate studenților începători, celor mici și femeilor.

2. Al doilea discernământ în *Lo Lishma*, așa cum spune Tosfot, este că studiază Tora pentru a fi respectat. Acesta este mai rău decât primul discernământ pe care îl menționează Maimonides, deoarece aici el nu-i cere Creatorului să-i plătească recompensa, și de aceea lucrează el. Dimpotrivă, vrea ca oamenii să îl respecte – fie cu bogăție sau onoare – și acesta este motivul care îl face să se dedice implicării în Tora și *Mitzvot*. Putem spune că apare ca și cum el ar respecta Tora și *Mitzvot* deoarece oamenii îl constrâng, deoarece, altfel oamenii nu l-ar recompensa, și nu deoarece Creatorul a poruncit să se respecte Tora și *Mitzvot*. Totuși, aceasta, de asemenea, cade sub *Lo Lishma* care duce la *Lishma*.

Al treilea discernământ este așa cum a spus Tosfot, “Cineva care studiază Tora pentru a-și enerva prietenii.” Aceasta este mai rău decât discernămintele anterioare în *Lo Lishma*. Se spune despre aceasta, “Oricine se angajează în Tora în *Lo Lishma*, ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi născut.”

Să explicăm ce este *Lishma*, și cele cinci discernăminte în *Lo Lishma* și haideți să începem de jos în sus.

Lo Lishma pentru a-și enerva prietenii este cea mai rea. Este așa, încât înțelepții noștri au spus că acela ce merge pe această cale “ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi născut.” Ar trebui să înțelegem de ce “pentru a enerva” este mai rău decât cineva care studiază “pentru a fi respectat.” În definitiv, el studiază pentru creaturi și nu pentru Creator, similar cu pentru a enerva, care este pentru creaturi.

Ar trebui să explicăm diferența dintre ele. Se știe că ni s-a dat porunca , "iubește-ți prietenul ca pe tine însuși." Rabbi Akiva a spus despre aceasta că este marea regulă a Torei. Este prezentată în cartea , Dăruirea Torei, că aceasta este tranziția ieșirii din dragostea de sine pentru dragostea pentru ceilalți, care este dragostea de prieteni și dragostea de Creator. Aceasta înseamnă că este imposibil să lucrezi în *Lishma* înainte să ieși din dragostea de sine.

De aceea, ar trebui să facem două judecăți în ceea ce privește dragostea pentru ceilalți: 1) când are dragoste pentru ceilalți; 2) când nu are dragoste pentru ceilalți. Dar mai este o a treia distincție care este ura față de ceilalți. Cu alte cuvinte, face lucruri pentru a-i răni pe ceilalți. Aceasta se numește, "Cineva care primește onoare pentru dizgrația prietenului său." Cu alte cuvinte, se bucură când prietenul său este în dizgrație și neliniște, și primește plăcere din aceasta. Acea persoană este considerată că se angajează în ura față de ceilalți.

Cu aceasta, putem face diferența între unul care studiază pentru a fi respectat și cineva care studiază pentru a enerva. Scopul este de a ajunge la *Lishma* și ni se de sfatul prin care să ajungem la *Lishma* – prin dragostea pentru ceilalți. De aceea, deși cineva care studiază pentru a fi respectat nu se angajează în dragostea pentru ceilalți, totuși, nu acționează către ura față de oameni, deoarece cei ce îl respectă se bucură de el, și de aceea îl respectă. Așadar, încă are o șansă de a ajunge la *Lishma*, pur și simplu din cauză că se angajează, deoarece angajarea în Tora și *Mitzvot* îi aduce un spirit al purității deci va fi capabil să urce nivelele și să atingă dragostea pentru ceilalți și dragostea pentru Creator.

De aceea, se spune despre aceasta, "De la *Lo Lishma* ajunge la *Lishma*." Dar cineva care studiază pentru a enerva, care este un act ce îl aduce la ură față de ceilalți, totuși, în continuare dorește să fie onorat cu dizgrația prietenilor lui, cu siguranță nu va ajunge la dragostea pentru Creator, pentru că acțiunile sale îl împiedică să iasă din dragostea de sine. Așadar, cum va ieși el din dragostea de sine și cum va ajunge la dragostea pentru Creator?

Și totuși, mai este un discernământ de făcut în *Lo Lishma*: prin constrângere, așa cum este scris în Articolul Nr. 19,1986/87. De exemplu, dacă o persoană lucrează pentru o persoană ortodoxă, și primește un

salariu bun de la ea, și angajatorul îi spune, “Vreau ca tu să ții Tora și *Mitzvot*. Altfel nu vreau să lucrezi pentru mine.”

El vine acasă și îi spune soției că angajatorul vrea să îl concedieze. Soția lui spune, “Ce înseamnă asta să respecti Tora și *Mitzvot* pentru că ai un angajator ortodox? Noi nu credem în asta. Ne vom vinde noi conștiința pe bani?” Dar când îi spune soției, “Am fost la alte câteva locuri și este foarte greu să găsești un loc de muncă zilele astea, și dacă nu o să acceptăm condițiile angajatorului vom muri de foame.”

“De aceea,” spune soțul, “Nu ar trebui să ne sacrificăm pentru conștiința noastră, dar noi știm adevărul, că nu credem în Tora și *Mitzvot*. În schimb, vom ține Tora și *Mitzvot* nu pentru că ne-a spus Creatorul să ținem Tora și *Mitzvot*, ci pentru că patronul fabricii ne-a instruit și de aceea respectăm Tora și *Mitzvot*. Nu trebuie să credem în angajator. Și ce dacă ținem Tora și *Mitzvot*? Actul nu ne condamnă conștiința sau să ne facă să credem dintr-odată. Rămânem necredincioși în Creator chiar și când facem aceste fapte.

La suprafață, ce fel de importanță este acolo, la o asemenea Tora și *Mitzvot*, când el spune în mod precis, că după părerea sa, el rămâne la fel ca ceilalți laici? Care este valoarea unor asemenea fapte conform minții noastre?

Totuși, din perspectiva legii (legii religioase), noi trebuie să îl forțăm chiar dacă zice că nu vrea. Înseamnă că prin asta, el ține în continuare poruncile Creatorului, dar se numește *Lo Lishma*. Este așa cum a scris Maimonides (*Hilchot Deot*, Capitolul 6), “Dar în chestiunea Sanctității, dacă nu se căiește în secret, el este făcut de rușine în public, și este considerat cel blestemat până se reformează.”

Aceasta înseamnă că chiar și această manieră este denumită *Lo Lishma*, deoarece de la acea *Lo Lishma*, cineva, de asemenea, ajunge la *Lishma*, mai mult decât cineva care studiază pentru a enerva – despre care înțelepții noștri spun, “El era mai bine să nu se fi născut.” Și aici ar trebui să interpretăm că respectând Tora și *Mitzvot* în *Lo Lishma*, nu face ceva împotriva dragostei de prieteni. Ci, din contră, el oferă plăcere celorlalți. Aceasta este, ortodoxul care vede că acum a ajuns să țină Tora și *Mitzvot*, nu se uită la motiv, ci la act. Așadar, le face plăcere. Dar cineva care studiază pentru a enerva, acționează contrar cu ceea ce cineva trebuie să

facă.

Prin asta, am explicat diferența între cineva care studiază pentru a enerva, care este cel mai rău, și unul care lucrează forțat, care este forțat să muncească de alții, care este *Lo Lishma* și stă deasupra unuia care studiază pentru a enerva. Și, deși, este dificil să spunem așa, el respectă Tora și *Mitzvot* din voința sa, și nu fiind obligat, dar această dorință este de a enerva, care este numai un gând și nu o acțiune. Dar de ce, cineva care respectă Tora și *Mitzvot* din obligație, care este presat de public, este mai bun decât cineva care studiază pentru a enerva, dacă actele nu sunt din propria sa alegere?

Poate ar trebui să spunem că, oricum, prin fapta pe care o face, chiar dacă forțat, actul în sine are puterea de a-i aduce voie bună și un gând bun, așa cum înțelepții noștri au spus despre versetul , “Îl vom oferi la voia sa înaintea Domnului.” Și ei au spus (*Arachim* 21), “Îl vom oferi” implică faptul că este forțat și poți spune că este împotriva dorinței lui. Talmudul spune că este din voia sa. Cum este el forțat? Până ce spune ‘vreau.’ Din acest motiv, putem spune că el este mai important decât cineva care studiază pentru a enerva.

Totuși, ar trebui să întrebăm, „La sfârșit de zi, face întreg actul, dar crede că prin asta va primi onoare din a arăta că el știe și ceilalți nu. De ce este atât de dificil a atinge scopul denumit *Lishma* prin *Lo Lishma* care este pentru a enerva, până în punctul în care ei spun că ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi născut?”

Ar trebui să spunem că cel care studiază pentru a enerva trebuie să fie complet scufundat în Tora și probabil se crede un om complet în Tora. Dacă este așa, nu se va gândi niciodată la chestiunea *Lishma* deoarece vede că el studiază Tora mai mult decât prietenii săi, care nu petrec atâtea ore, și nici cu atâta merit. Și el se observă, că face eforturi mai mari în Tora decât prietenii studiind atent, pentru a ști înțelesul corect care trebuie priceput în Tora. Și nu studiază superficial precum alții, ci forțându-și creierul. Așadar, cum se poate gândi că lui îi lipsește? El nu poate ajunge la recunoașterea răului, să știe că ar trebui să ajungă la *Lishma*. Din acest motiv, el este damnat. De aceea ei scriu despre el, „Ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi născut.”

Și cel mai important la *Lo Lishma* este că aduce la *Lishma*. Este așa

cum a spus Maimonides, „Să primească recompensă și să nu fie pedepsit.” *Lo Lishma* despre care vorbește Tosfot, care este pentru a fi respectat, face lucrurile pentru ca oamenii să îl vadă și să îl aprecieze. Așadar, este ca și cum ar ține poruncile oamenilor, că lucrează pentru ei și că oamenii îi vor plăti o recompensă.

Dar cineva care lucrează cu intenția recompensei și pedepsei, lucrează pentru Creator, cu excepția că vrea să-i fie plătită recompensa de Creatorul pentru munca sa în Tora și *Mitzvot*. Nu vrea ca oamenii să-i plătească recompensa deoarece nu lucrează pentru ca recompensa să-i fie plătită de oameni. Dimpotrivă, el lucrează și respectă Tora și *Mitzvot* deoarece Creatorul a dat Tora și *Mitzvot* pentru a fi respectate. Și prin asta, vom primi recompensă pentru munca noastră în Tora și *Mitzvot*.

De aceea, acesta este cu siguranță un nivel mai înalt decât cel despre care Tosfot vorbește, *Lo Lishma* pentru a fi respectat. Aceasta este pentru că lucrează pentru ca oamenii să îl respecte, dar în recompensă și pedeapsă, el lucrează pentru Creator, care este denumită *Lishma*, însemnând pentru Creator, cu excepția că totuși vrea recompensă pentru munca sa, și de aceea nu este încă considerat „cu adevărat *Lishma*.”

Totuși, ar trebui să notăm încă un discernământ care este denumit *Lo Lishma*, precum Maimonides spune, deși recompensa și pedeapsa sunt de o altă formă. În mod normal, înțelegem recompensa și pedeapsa ca fiind îmbrăcate în haine corporale, precum mâncatul, băutul, etc... *Zoharul* spune că abilitatea noastră de a ne bucura de dorințele corporale este numai o mică lumină, din ceea ce a căzut din lumea spargerii, spargerea bucăților sfinte în *Klipot* (carapace), și aceasta este toată plăcerea care este în ele. Și întreaga lume urmărește aceste plăceri. Când se scrie că majoritatea luminii este îmbrăcată în Tora și *Mitzvot*, acesta este genul de recompensă și pedeapsă pe care și-o dorește.

Și noi ar trebui să acordăm mereu atenție, în timp ce vorbim cu cineva despre respectarea Torei și *Mitzvot*, ar trebui mai întâi să ne gândim care motiv este potrivit pentru acea persoană. Fiecare are propriul său lucru care îl interesează, un motiv pentru care vede că se merită să respecte Tora și *Mitzvot*, deoarece prin asta, va primi ceva care merită un mare efort și muncă. Și va fi dispus să dea orice pentru a obține ceea ce vede că merită pentru el.

Din acest motiv, ar trebui să-i spunem mereu unei persoane ceea ce este important pentru ea la un nivel la care să se merite să dea tot ceea ce i se cere. Altfel, fără a oferi un motiv care să o facă să vadă profitabilitatea, nu va auzi ceea ce i se spune. Omul se mulțumește cu ceea ce are și este greu să schimbe obiceiuri, numai dacă câștigă din asta ceva care este suficient de important pentru a-i da energie să-și schimbe căile și să înceapă să muncească diferit față de cum este obișnuit.

De aceea, sunt cinci discernăminte în *Lo Lishma* înaintea noastră:

1. Prin obligație;
2. Cineva care studiază pentru a enerva;
3. Cineva care studiază pentru a fi respectat, așa cum este menționat în cuvintele din Tosfot;
4. Pentru recompensă și pedeapsă așa cum spune Maimonides;
5. Recompensă și pedeapsă din lucruri necorporale, care este ceva ce toată lumea înțelege. Dar el dorește recompensă și pedeapsă pentru plăcerile spirituale, așa cum este scris în „Introducerea la cartea *Zohar*” (Paragraf 31), „Și ultimul nivel este această diviziune,” în *Lo Lishma*, „Este că el se îndrăgostește pasional de Creator, așa cum cineva cade pentru dragostea corporală, până când obiectul pasiunii rămâne în fața ochilor săi toată ziua și toată noaptea, așa cum spune poetul, ‘când mi-L amintesc, El nu mă lasă să dorm.’”

Dar cu cel de-al cincilea discernământ în *Lo Lishma*, nu-i putem spune unei persoane să înceapă în această *Lo Lishma*, deoarece nu orice persoană o poate înțelege, adică să creadă că este plăcere în lumina care este îmbrăcată în Tora și *Mitzvot*, mai mult decât cineva se poate bucura de plăcerea ce este îmbrăcată în plăcerile corporale. Aceasta este astfel, dacă lumina plăcerii care este îmbrăcată în Tora și *Mitzvot* va fi imediat aparentă, s-ar numi “Providență deschisă.” În acea stare, ar fi imposibil pentru o persoană să lucreze *Lishma* deoarece plăcerea pe care ar simți-o în Tora și *Mitzvot* l-ar forța să facă totul și nu pentru că a poruncit Creatorul să fie respectate.

Este așa cum spune în “Introducere la Studiul celor zece Sefirot” (Paragraf 43), “Dacă, de exemplu, Creatorul ar fi stabilit deschis Providența cu creaturile Sale, de exemplu, cineva care ar mânâncă o mâncare interzisă s-ar îneca imediat, și cineva care ar îndeplini o poruncă

ar simți plăceri minunate în aceasta, similare cu cele mai mari plăceri din lumea corporală. Apoi, ce smintit s-ar gândi măcar să guste din lucrurile interzise, știind că și-ar pierde imediat viața din cauza asta? ...De asemenea, ce smintit ar neglija vreo poruncă și nu ar face-o pe cât de repede posibil, precum unul care nu se poate abține de la o mare plăcere corporală care i-a venit la îndemână, fără să o primească cât de repede poate?”

Prin urmare, atunci, nu ar fi nicio posibilitate de a alege, deoarece marile plăceri care sunt îmbrăcate în Tora și *Mitzvot* sunt mari lumini. De aceea, această plăcere este ascunsă. Dimpotrivă, în corporalitate, plăcerea în fiecare act este descoperită, ceea ce ne face să tânjim după orice loc în care vedem că este plăcere. Și corpul nu îți spune dacă este interzisă sau permisă. Din această cauză, este chestiunea alegerii și chestiunea recompensei și a pedepsei.

Prin urmare atunci când vorbim cu cineva despre povara Torei și a *Mitzvot*, trebuie să considerăm despre ce fel de *Lo Lishma* îi vorbim, deoarece, așa cum este spus mai sus, fiecăruia trebuie să i se dea *Lo Lishma* care se potrivește caracterului său, astfel încât el va vedea că în această *Lo Lishma* se merită să ia asupra sa Tora și *Mitzvot*. De exemplu, primul discernământ (prin constrângere), este potrivit pentru toți. Cu alte cuvinte, dacă cineva poate să-l forțeze pe altul, obligându-l, nu e nicio diferență dacă acela înțelege sau nu. În orice caz, se numește “constrângere,” însemnând că cineva o poate face chiar dacă înțelege sută la sută că are dreptate, dar nu are posibilitate de a alege. Aceasta se numește “constrângere.” Dar cu celelalte forme de *Lo Lishma*, fiecare are un alt caracter, și este imposibil a spune care dintre ele este acceptabilă.

Putem înțelege celelalte trei forme de *Lo Lishma* 1) pentru a enerva, 2) pentru a fi respectat, și 3) pentru a primi recompense și a se feri de pedepse corporale. Totuși, fiecare persoană are o natură, așadar, trebuie să fii foarte atent pentru a ști ce tip de *Lo Lishma* să-i spui, adică pentru care *Lo Lishma* va vedea el că merită să se ostenească.

Dar cu al cincelea tip de *Lo Lishma*, a dori dragostea de Creatorului deoarece simte plăcere în Tora și *Mitzvot*, aceasta, noi nu o putem înțelege pentru că depinde de sentiment. Și înainte ca o persoană să înceapă să guste, nu are niciun rost să începem să vorbim cu ea. De aceea se numește

“Forma finală de *Lo Lishma*,” însemnând că apoi persoana intră în nivelul *Lishma*.

Totuși, noi trebuie să înțelegem că dacă o persoană ajunge la nivelul la care tânjește după Tora și *Mitzvot* în măsura în care s-a spus mai sus, “când îmi amintesc de El, El nu mă lasă să dorm,” de ce aceasta este se consideră în continuare *Lo Lishma*? Într-adevăr, este deoarece plăcerea în Tora și *Mitzvot* este ceea ce îl obligă să respecte Tora și *Mitzvot*. *Lishma* înseamnă că măreția Creatorului, deoarece El este măreț și conduce, îl determină să respecte Tora și *Mitzvot*. Așadar, nu este plăcerea ceea ce îl determină, ci Creatorul este motivul pentru care el respectă Tora și *Mitzvot*.

Această judecată a *Lishma* este descrisă în “Introducerea la cartea Zohar” (Paragraf 32), “Munca în Tora și *Mitzvot* *Lishma*, pentru a dăru și nu pentru a primi recompensă și el va deveni capabil pentru a primi cele cinci părți ale sufletului denumite *NRNHY*.”

Totuși, conform regulii că omul este o lume mică, compusă din șaptezeci de națiuni, omul este compus și din Israel, de asemenea. Așadar, spunem că sunt cinci discernăminte în *Lo Lishma*, că sunt oameni care aparțin unui anume tip de *Lo Lishma*, dar ar trebui, de asemenea, să spunem că toate aceste tipuri de *Lo Lishma* există în interiorul unei persoane, dar vin câte una pe rând. Uneori, aceea, “pentru a enerva,” acționează într-o persoană. Uneori, ea lucrează cu *Lo Lishma* pentru a fi respectată, și uneori folosește *Lo Lishma* prin constrângere, precum Maimonides a spus, “El este făcut de rușine și de ocară în public, și este blestemat până se reformează.”

Cu alte cuvinte, când omul vine să se roage la sinagogă sau vine să studieze Tora pentru ca prietenii să nu-l disprețuiască în inimile lor deși nimeni nu-i va spune, “De ce nu vii la lecțiile de Tora la Sinagogă?” Dar el va ști că, cu siguranță cu toții îl privesc ca pe un inferior. Așadar, necinstea pe care o va simți îl face să vină la sinagogă. Prin urmare cauza *Lo Lishma* care îl forțează este constrângerea așa cum a spus Maimonides.

Este mai ușor să se folosească această *Lo Lishma* ca o *Lo Lishma* eficientă, deoarece *Lo Lishma* care este conectată cu suferința – necinstea – îi dă mai multă energie pentru a depăși obstrucțiile pe care le are. De aceea, în perioada în care o persoană este în cel mai de jos declin, *Lo*

Lishma rușinii încă poate acționa în ea. Se consideră constrângere din cauză că rușinea – care este suferință – îl forțează să facă lucruri, chiar dacă corpul lui nu este de acord.

Și uneori o persoană se întărește cu *Lo Lishma* recompensei și pedepsei, așa cum Maimonides a spus. Și uneori găsește recompensă și pedeapsă în a găsi înțeles în muncă, în timp ce dacă nu respectă Tora și *Mitzvot*, îi lipsește înțelesul, și aceasta este *Lo Lishma* finală.

Recompensa și pedeapsa plăcerii în muncă: când se angajează în Tora și *Mitzvot*, el simte plăcere. Și dacă nu respectă Tora și *Mitzvot*, el suferă. Este precum o persoană care simte gustul mesei și acesta este motivul pentru care se duce la masă, deoarece vrea plăcerea mâncării. Prin urmare plăcerea mâncării este cauza pentru care se duce la masă.

CE TREBUIE CĂUTAT ÎN ADUNAREA PRIETENILOR

Articol Nr. 30, 1987-88

Înțelepții noștri au spus (*Avot*, Capitolul 1, 6), „Fă-ți pentru tine un Rav (profesor), cumpără-ți un prieten, și judecă fiecare persoană favorabil.”

Noi ar trebui să înțelegem adăugarea a “Judecă fiecare persoană favorabil” la “Cumpără-ți un prieten.” De asemenea, în *Matan Tora* (*Dăruirea Torei*, p 30) este scris că *Mitzva* (porunca) “iubește-ți prietenul ca pe tine însuși este pentru a obține dragostea de Creator, ceea ce este *Dvekut* (adeziune) cu El. El scrie, “Este rezonabil să credem că partea Torei care se ocupă cu relaționarea omului cu prietenii lui este mai capabilă să îl aducă pe acesta la scopul dorit. Aceasta este așa deoarece munca în *Mitzvot* (porunci) între om și Dumnezeu este fixă și specifică, nu este solicitantă, și ajungi să te obișnuiești ușor cu ea și tot ceea ce este făcut din obișnuință, nu mai este folositor. Dar *Mitzvot* între om și om sunt schimbătoare și neregulate, și cerințele îl înconjoară oriunde s-ar întoarce. De aceea, remediul lor este mult mai sigur și ținta ei este mai aproape.” Până acum, cuvintele lui.

Aceasta înseamnă că omul trebuie să ajungă la echivalența de formă;

aceasta este, că toate gândurile și dorințele vor fi numai pentru beneficiul Creatorului și nu pentru beneficiul propriu. Aceasta vine de la corecția *Tzimtzum* (restricție). Înseamnă că din perspectiva Creatorului, El a creat lumile cu intenția de a face bine creaturilor Sale. Așa cum au explicat înțelepții noștri, Creatorul le-a spus îngerilor păzitori că creația lumii este precum un rege care are abundență dar nu are oaspeți.

Cu alte cuvinte, El are plăcere când oaspeților li se servește masa în casa Lui, dar ca să se evite rușinea a fost o corecție deoarece trebuie să primească plăcere cu scopul de a-l bucura pe Creator. Dar primul nivel este a dăruirii pentru a dăruirii. Trebuie să te bucuri în timp ce dăruiești, exact așa cum Creatorul se bucură. Este așa cum înțelepții noștri au spus (*Zohar*, Partea 1, *Beresheet*, p 115), "Nu a fost o asemenea încântare în fața Creatorului din ziua în care a fost creată lumea precum bucuria pe care El este sortit să o trăiască împreună cu cei drepți în viitor."

Vedem că în ziua în care a fost creată lumea, a fost mare bucurie în fața Creatorului. Cu alte cuvinte, El a avut mare bucurie în a dori să dăruiască. Prin urmare, dacă o persoană face acte de dăruire dar nu simte plăcere, nu este echivalență de formă aici. Deși, în actul prin care el dăruiește și se implică în dragostea pentru ceilalți, actul trebuie să fie cu bucurie, precum bucuria pe care o are Creatorul. Așadar, echivalența în bucurie lipsește aici.

De aceea, sunt două lucruri ce trebuie făcute:

1. Chiar dacă corpul nu vrea să muncească în forma de dăruire, trebuie forțat. Totuși, este o regulă că atunci când o persoană face lucrurile forțat, nu poate fi fericită, deoarece ar fi fost mai fericită dacă nu ar fi trebuit să facă acele lucruri. Totuși, omul trebuie să lucreze forțat. Aceasta se numește "forțând și subjugând răul din el."

Totuși, așa cum am spus mai sus, bucuria care ar trebui să vină cu fiecare act de dăruire, lipsește aici, și când vine vorba de bucurie, nu te poți forța să fii fericit într-un loc în care este un loc al obligației. Bucuria este un rezultat al încântării unei persoane, și acolo unde este plăcere, "obligația" este în afara tabloului. De aceea, nu vine nicio plăcere sau bucurie prin obligație.

2. Spunem că avem nevoie de bucurie pentru munca pentru Creator, și așa cum am spus, bucuria este numai un rezultat a ceea ce-i place unei

persoane. Așadar, din moment ce omul poate să facă numai o acțiune obligatorie, aceasta se numește “acțiune.” Un act este ceva cu care mintea *nu este de acord*. Se consideră că atunci când cineva începe să se oblige, ajunge la o stare de “Acela care vine să fie purificat.”

Așadar, ce altceva lipsește? Numai ceva ce îi va aduce bucuria. Ar trebui să interpretăm că asta i-a fost dată lui de sus. Aceasta se numește “El este ajutat.” Și care este ajutorul? *Zoharul* spune, “Un suflet sfânt.” Când cineva este recompensat cu asta, atunci este bucuros. Prin urmare, atunci când spunem că trebuie să lucrezi cu bucurie, înseamnă că prin acțiunile cuiva, ar trebui să evoce trezirea de sus, deoarece numai prin ajutor de sus poate el să ajungă la bucurie, în timp ce se angajează în acte de dăruire.

Într-adevăr, este o întrebare aici: “De ce este necesar să facem acte de dăruire cu bucurie?” Motivul este simplu: nu este nicio echivalență de formă aici deoarece, când Creatorul dă, El simte bucurie. Dar când omul dăruiește și nu are bucurie, echivalența de formă este absentă.

Totuși, este o problemă mai gravă aici decât echivalența de formă. Când o persoană este într-o stare de tristețe, când își vede viața ca fără de rost deoarece oriunde ar privi, vede numai negru – în corporalitate cât și în spiritualitate – este precum o persoană care poartă ochelari negri. Oriunde s-ar uita, vede numai negru.

În acea stare o persoană este considerată eretică cu privire la îndrumarea Creatorului, deoarece ea nu poate spune că Creatorul conduce lumea Sa cu bunăvoință.

În acea stare, el este considerat fără credință, așadar, aici chestiunea nu mai este echivalența de formă, ci dimpotrivă, lipsa de credință, deoarece este într-o stare de erezie. Prin urmare omul trebuie să fie mereu în bucurie și să creadă deasupra rațiunii că tot ceea ce Creatorul face, este făcut numai din bunăvoință. Dar noi ar trebui, de asemenea, să credem că asta este ceea ce avem nevoie – să credem deasupra rațiunii.

Conform rațiunii noastre, pare că ar fi fost mai bine dacă Creatorul ne-ar fi tratat cu o ghidare deschisă. Dar Baal HaSulam a spus că nu trebuie să spunem că nu ne poate da Creatorul totul în vasele de recepție, denumite “în rațiune,” însemnând că corpul fizic, de asemenea, va înțelege că Creatorul tratează întreaga lume numai cu bunăvoință.

De ce a ales specific *Kelim* (vase) deasupra rațiunii? Creatorul a ales aceste *Kelim* deoarece sunt cu adevărat cele mai bune, pentru că, prin ele dobândim adevărata unitate, și apoi versetul, "Și să iubești pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta," va deveni adevărat. Înțelepții noștri au spus, "Cu ambele înclinații – înclinația bună și înclinația rea."

În acel moment, corpul, de asemenea, simte plăcerea și încântarea pe care Creatorul le dă creaturilor și apoi nu este nevoie de a crede deasupra rațiunii. Prin urmare principala cerință este ca omul să fie bucuros în timp ce face munca de dăruire, când nu vede ce ar câștiga de la primirea pentru sine – denumită "conform rațiunii" – deoarece, astfel este într-o stare de erezie.

Prin urmare, cineva trebuie să facă munca sfântă deasupra rațiunii deoarece acestea sunt *Kelim* care sunt potrivite pentru a aduce omul la desăvârșire. S-a spus mai devreme că numai deasupra rațiunii poate primi plăcere în ghidarea Creatorului, care este forma bunăvoinței. Și aceasta se numește dreapta.

Așa cum a spus Baal HaSulam, cineva trebuie să încerce să meargă pe linia dreaptă, denumită "credință deasupra rațiunii," și să-și imagineze că a fost deja recompensat cu o credință completă în Creator, că aceste organe îl simt deja pe Creator ce conduce întreaga lume în bunăvoință.

Așadar, ar trebui să întrebăm, "De ce trebuie să mergem noi și pe linia stângă, dacă linia dreaptă este cea mai importantă? Care este scopul liniei stângi?" Răspunsul este că aceasta este pentru a cunoaște starea noastră conform rațiunii – măsura credinței noastre, câtă Tora am dobândit, și cum Îl simțim pe Creator în timpul rugăciunii, etc.

Și apoi, ajungem să simțim că suntem în completă josnicie, cea mai joasă posibilă. Acesta este motivul pentru care mai târziu trecem la linia dreaptă, atunci când trebuie să lucrăm deasupra rațiunii. Cu alte cuvinte, așa cum linia dreaptă ne arată starea noastră conform rațiunii, aici este loc pentru a merge deasupra rațiunii. Dar dacă am fi fost întotdeauna în linia dreaptă, nu ar fi fost considerată ca dreaptă, dar ca o singură linie.

Cu alte cuvinte, am crede că suntem cu adevărat acolo, și am crede că suntem cu adevărat conform rațiunii, în *Gadlut* (măreție/maturitate) perfect. Dar adevărul este că numai deasupra rațiunii suntem în

desăvârșire; de aceea, când avem cele două linii, putem spune că este chestiunea deasupra rațiunii, care este linia dreaptă.

Prin urmare, linia dreaptă ajută linia stângă deoarece, odată ce se imaginează în fericire, bucurându-se de perfecțiunea muncii sale, când trece la linia stângă, vede că este într-o lume a întunericului total. Aceasta este, el vede și simte că este încă scufundat în dragostea de sine și că nu speră să iasă din dragostea de sine.

Atunci este loc pentru rugăciunea din adâncul inimii. Starea de dreapta a fost când și-a imaginat perfecțiunea muncii. Cu alte cuvinte, el a crezut deasupra rațiunii în porunca credinței în profesor, care i-a spus să se ducă în acea stare deși rațiunea lui i-a spus, “De ce îți compari situația cu cea a unei persoane care deja a fost recompensată cu o credință completă când știi că te afli în cea mai de jos beznă posibilă?” El simte că este într-o stare de josnicie care este de rușine pentru o persoană care vrea să fie vreodată un servitor al Creatorului.

Și apoi se mută pe linia dreaptă, și stânga îi face loc pentru a lucra în linia dreaptă. Totuși, trebuie să ne amintim că pe o cale a adevărului ne este greu să mergem, fără efort. De aceea, după aceste două linii ajunge la linia de mijloc denumită, “Creatorul îi dă sufletul.” Și apoi ajunge la credința completă, anume prin mântuirea lui Dumnezeu. Dar prin natura sa, omul nu poate să dobândească asta singur.

Cu toate cele de mai sus, putem înțelege chestiunea adunării prietenilor. Când se adună, ce ar trebui ei să discute? În primul rând, scopul trebuie să fie clar pentru toată lumea – această adunare trebuie să ajungă la *dragostea de prieteni*, ca fiecare dintre prieteni să se trezească la dragostea pentru celălalt, care este numită “dragostea pentru ceilalți.” Totuși, acesta este numai un rezultat. Pentru a realiza acest frumos rezultat, trebuie urmate acțiuni pentru a produce dragostea.

Și în ceea ce privește dragostea, sunt două forme: 1) Dragostea naturală, pentru care nu trebuie să facă efort. Trebuie doar să fie atent să nu strice natura. 2) Aceea care vine prin a face bine celuiilalt. Este natural astfel, deoarece cineva care dăruiește un cadou celuiilalt, îl face pe acela să-l iubească. De aceea, când un grup de persoane se adună și doresc să lucreze împreună la dragostea de prieteni, trebuie cu toții să se ajute unul pe celălalt cât de mult pot.

Și sunt multe discernăminte despre asta, deoarece nu toți sunt la fel, însemnând ceea ce cineva are nevoie, alții nu au nevoie. Totuși, există un lucru în care toți sunt egali: fiecare dintre prieteni are nevoie de voie bună. Aceasta este, atunci când prietenii nu sunt într-o stare bună, nu sunt deloc la fel în dorințele lor. Dimpotrivă, fiecare are propriul motiv pentru care este nefericit.

De aceea, fiecare trebuie să contemple cum poate aduce voie bună pentru ceilalți. Așadar, ei trebuie să fie atenți și să se ferească a discuta lucruri care pot aduce tristețe societății, căci prin asta, poți să-i faci pe prieteni să se simtă rău. Și apoi, după ce pleacă acasă, el o să se întrebe, "Ce am câștigat prin faptul că m-am dus la societate? Pentru a cunoaște că sunt într-o stare de josnicie și că ar trebui să o regret? Este ca și cum aș fi mers la societate și ei m-ar fi adus la o stare de tristețe. În acest caz, a fost o pierdere de timp. Ar fi fost mai bine dacă nu m-aș fi dus." Apoi el probabil că spune, "Data viitoare când trebuie să merg la societate, voi inventa scuze pentru a-i evita."

De aceea, *fiecare trebuie să aducă în societate spiritul vieții, și speranța, și să facă o infuzie de energie în societate.* Așadar, fiecare dintre prieteni va putea să-și spună, "Acum încep o stare nouă în muncă." Cu alte cuvinte, înainte să vină la societate, era dezamăgit de progresul în munca lui Dumnezeu, dar acum societatea l-a umplut de viață și speranță.

Așadar, prin societate a obținut încrederea și puterea de a depăși, deoarece, acum simte că ar putea dobândi desăvârșirea. Și toate aceste gânduri – că înfruntă un munte înalt care nu poate fi cucerit, și că acestea sunt cu adevărat obstrucții formidabile – acum le simte de parcă nu ar fi nimic. Și primește totul de la puterea societății, deoarece, fiecare a încercat să insufle spiritul încurajării și prezența unei noi atmosfere în societate.

Dar ce poate cineva face când simte că este într-o stare de tristețe – atât în termeni de stare corporală cât și ca stare spirituală – și timpul în care trebuie să se ducă la societate a venit? Și totuși înțelepții noștri au spus, "O grijă în inima omului? Să vorbească despre aceasta cu ceilalți." Așadar, ar trebui el să le spună prietenilor și poate ei pot oferi ajutor.

Dar dacă este așa, de ce spunem că toți trebuie să aducă voie bună în societate când nu au deloc? Și mai mult, este o regulă că cineva nu poate

da ceea ce nu are.” Așadar, ce ar trebui să facă ca să dea ceva societății pentru a oferi voie bună societății?

Într-adevăr, nu este nicio altă cale decât ca omul să *meargă pe linia dreaptă*. Așadar, înainte să se ajungă la dragostea de prieteni, ar trebui să citească eseul lui Baal HaSulam (din 1943) unde clarifică ce este linia dreaptă, că acesta este înțelesul deasupra rațiunii. Și ar trebui să capete putere de acolo în așa fel încât atunci când vine la societate, fiecare va fi mai mult sau mai puțin capabil să ridice spiritul vieții, și prin asta, întreaga societate va simți bucurie și mare încredere.

În timpul adunării, este interzis să evocăm linia stângă. Numai când ești singur este permis să folosești linia stângă, dar nu mai mult de o jumătate de oră pe zi. Dar esența muncii omului este să *meargă specific pe linia dreaptă*, așa cum este scris în eseu (în 1943). Dar doi oameni împreună nu trebuie să vorbească de stânga, căci numai astfel pot primi asistență de la societate.

Dar cel mai rău este atunci când o persoană vine la societate și vede că toată societatea este într-o stare de declin, deci cum poate fi ea întărită de ei? În acel moment, ea trebuie să îi judece pe toți favorabil.

Acum putem înțelege ceea ce am întrebat despre apropierea între “Cumpără-ți un prieten” și “Judecă-i pe toți favorabil.” Cu ce este scris mai sus, putem înțelege că atunci când cineva dorește să obțină ceva de la societate, ar trebui să îi judece pe toți favorabil. Apoi poate dobândi de la prieteni în așa fel încât ei îl vor ajuta în muncă deoarece are pe cineva de la care să poată primi. Dar când vede că este cu mult deasupra societății, de la cine va primi el? Înțelepții noștri au venit și au spus, “judecă-i pe toți favorabil.

Prin urmare principalul motiv pentru care o persoană are nevoie să cumpere un prieten și să lucreze în dragostea de ceilalți este pentru că poate fi recompensată cu dragoste pentru Creator, dar prietenii ar trebui în primul rând să vorbească împreună despre măreția Creatorului, deoarece conform măreției Creatorului pe care cineva și-o asumă, în acea măsură cineva se anulează în fața Lui. Este precum vedem în natură că cel mic se anulează în fața celui mare, și asta nu are nimic de-a face cu spiritualitatea. Dimpotrivă, această comportare se aplică chiar și între laici.

Cu alte cuvinte, Creatorul a făcut natura în acest fel. Așadar, discuțiile prietenilor despre măreția Creatorului trezesc o dorință și o poftă de a te anula în fața Creatorului, deoarece, începi să simți un dor și o dorință pentru a te uni cu Creatorul. Și ar trebui, de asemenea, să ne amintim că în măsura în care prietenii pot aprecia importanța măreției Creatorului, noi ar trebui să mergem în continuare deasupra rațiunii, însemnând, Creatorul este mai mare decât oricât orice măreție a Creatorului pe care omul și-o poate imagina.

Ar trebui să spunem că credem deasupra rațiunii că El conduce lumea într-o ghidare binevoitoare, și dacă cineva crede că Creatorul dorește numai binele omului, asta face o persoană să iubească Creatorul până ce este recompensată cu, “și-l vei iubi pe Domnul Dumnezeu tău cu toată inima ta și cu tot sufletul tău.” Și asta este ceea ce o persoană are nevoie să primească de la prieteni.

Și în chestiunea obținerii măreției, aceasta ar trebui să fie obținută anume prin intermediul societății. Este așa cum este scris în *Matan Tora* (*Dăruirea Torei*, Paragraf 141), acolo unde vorbește despre profesor și student. Este la fel în primul rând, în ceea ce privește măreția Creatorului. El scrie, “Obținerea măreției depinde în întregime de mediu, și o singură persoană nu poate face nimic pentru asta.

Totuși sunt două condiții pentru obținerea măreției:

1. Întotdeauna ascultă și admite aprecierea mediului în conformitate cu măreția sa.

2. Mediul trebuie să fie măreț, așa cum este scris, “în multitudinea oamenilor este gloria regelui.”

“Pentru a primi prima condiție, fiecare student trebuie să simtă că este cel mai mic dintre toți prietenii. În acea stare, cineva poate primi aprecierea măreției de la toți, pentru că cel mare nu poate primi de la cel mic, cu atât mai puțin să fie impresionat de cuvintele lui. Dimpotrivă, numai cel mic este impresionat de aprecierea celui mare.

“Și a doua condiție, fiecare student trebuie să slăvească virtuțile fiecărui prieten și să îl prețuiască precum ar fi cel mai mare din generație. Apoi mediul îl va afecta precum un mediu suficient de mare, deoarece calitatea este mai importantă decât cantitatea.”

Totuși, ce ar trebui să facă un prieten dacă are nevoie de ajutor de la

prieteni? Am spus mai sus că este interzis să vorbim de lucruri rele care aduc tristețea la adunarea prietenilor. Răspunsul este acela că cineva trebuie să-i spună unui prieten apropiat, și că acel prieten va vorbi în societate, dar nu în timpul adunării prietenilor. Cu alte cuvinte, poate vorbi cu toată societatea laolaltă, dar nu în timpul adunării obișnuite a prietenilor. În schimb, poate aranja o întâlnire specială în favoarea prietenului care are nevoie de ajutor.

Și în ceea ce privește "cumpără-ți un prieten," ar trebui să interpretăm dacă "Cumpără" înseamnă că el trebuie să fie plătit iar prin plată, el este cumpărat. Ce înseamnă plata? Putem spune că plata este primită în schimbul străduinței. Cu alte cuvinte, de exemplu, cineva dorește să cumpere un dulap nou, care costă în jur de 2000 de dolari. El îi spune vânzătorului, "Deoarece nu am bani ca să plătesc, dar am auzit că ai nevoie de un muncitor pentru două săptămâni, voi munci pentru suma pe care trebuie să ți-o plătesc în schimbul banilor pentru dulap," și vânzătorul probabil că va fi de acord. Așadar vedem că plata se poate face prin schimb.

Este la fel și cu dragostea de prietenii. Este un mare efort când cineva trebuie să judece prietenii favorabil, și nu toți sunt pregătiți pentru asta.

Uneori este chiar mai rău. În anumite momente, cineva vede că prietenul său este lipsit de respect pentru el. Chiar și mai rău, au auzit un zvon calomniator, însemnând că a auzit de la un prieten că acel prieten, care se numește așa și așa, a spus despre el lucruri care nu sunt agreabile pentru ca prietenii să le spună unul despre altul. Acum, trebuie să se subjuge și să îi judece favorabil. Aceasta, într-adevăr, este un mare efort. Prin urmare, prin efort plătește plata care este mai importantă decât plata în bani.

Totuși, dacă acea persoană îl calomniază, de unde va avea puterea să-l iubească? Știe cu siguranță că îl urăște, altfel nu l-ar fi calomniat, atunci care este scopul în a se subjuga și în a-l judeca favorabil?

Răspunsul este că dragostea de prietenii care se construiește pe dragostea pentru ceilalți, prin care se poate ajunge la dragostea pentru Creator, este opusul a ceea ce se consideră în mod normal dragoste de prietenii. Cu alte cuvinte, dragostea de prietenii nu înseamnă că prietenii mă vor iubi. Dimpotrivă, eu trebuie să-i iubesc pe prietenii. Din acest

motiv, nu se face nicio diferență dacă prietenul îl calomniază și cu siguranță trebuie să-l urască. În schimb, o persoană ce dorește să obțină dragostea pentru ceilalți are nevoie de corecția de a-i iubi pe ceilalți.

De aceea, când o persoană face efortul și îl judecă favorabil, este o *Segula* (remediu, putere, virtute), unde, prin munca pe care o persoană o face, care este numită „o trezire de jos,” i se dă putere de sus pentru a-i putea iubi pe toți prietenii, fără excepție.

Aceasta se numește „Cumpără-ți un prieten,” că o persoană trebuie să facă efort pentru a obține dragostea pentru ceilalți. Și asta se numește „muncă” deoarece trebuie să acționeze deasupra rațiunii. Gândind rezonabil, „Cum este aceasta posibil să îl judeci pe altul favorabil când rațiunea îți arată adevărata față a aceluia, că el te urăște?” Ce-i poate spune corpului despre asta? De ce să se i se supună prietenului său?

Răspunsul este că el dorește să obțină *Dvekut* (adeziune) cu Creatorul, denumită „echivalență de formă,” adică să nu se gândească la propriul beneficiu. Așadar, de ce a te subjuga este un lucru dificil? Motivul este că trebuie să-și revoce meritul propriu, și toată viața pe care el dorește să o trăiască va fi numai în funcție de abilitatea sa de a lucra pentru beneficiul altora, începând cu dragostea pentru ceilalți, între om și om, terminându-se cu dragostea pentru Creator.

Mai mult, aici este un loc unde el poate spune că tot ceea ce face este fără interes propriu, deoarece, conform rațiunii, prietenii sunt aceia care ar trebui să îl iubească, dar își depășește rațiunea, merge deasupra rațiunii, și spune, „Nu merită să trăiesc pentru mine.” Și deși cineva nu este mereu la nivelul la care poate spune așa, aceasta este, nici mai mult, nici mai puțin scopul muncii. Astfel, are deja ceva cu care să răspundă corpului.

Prin urmare, înainte ca fiecare prieten să vină la adunarea prietenilor, trebuie să contemple ce poate să dea societății pentru a ridica spiritul vieții în ea. În aceasta nu este nicio diferență între cineva care este școlit sau neșcolit, deoarece, gândul pe care îl gândește, deși s-ar putea să nu știe nimic, este că trebuie să se roage pentru ajutor de la Creator și să creadă că Creatorul aude rugăciunile.

DE CE SUNT PATRU ÎNTREBĂRI CARE SE PUN ÎN MOD SPECIAL ÎN NOAPTEA DE PESAH

Articol Nr. 22, 1988/1989

Așa cum vedem, când pune cineva întrebări? Când are o deficiență. El întreabă, „De ce trebuie să sufăr pentru că nu am ceea ce cred că am nevoie?” El vine la Creator cu plângeri și cereri și întreabă, „De ce trebuie să sufăr?” Dar când o persoană are abundență, ce întrebări are de pus, când simte că este liber, că nu este înrobît de nimic, sau simte că ceea ce nu are îl doare, lăsându-i loc să întrebe, „De ce”?

De aceea, trebuie să înțelegem de ce punem întrebări specific în noaptea de Paști, care este sărbătoarea libertății? De asemenea, sunt numite „patru întrebări,” adică de patru ori „De ce,” precis atunci când nu îi lipsește nimic.

Conform cu ceea ce spune Ari, noaptea de Paști este mai completă decât ajunul de Shabbat. El spune că în seara de Shabbat, este o înălțare a *Malchut* la *Mochin* de *Neshama*, dar în noaptea de Paști, este o înălțare a *Malchut* la *Mochin* de *Haya*, precum în ziua de Shabbat (vezi, *Shaar HaKavanot*). Așadar, ar trebui să înțelegem de ce punem întrebări specific într-un moment al deplinătății. Cu siguranță, sunt multe răspunsuri la asta, și o vom interpreta în muncă.

Se știe că munca ce ne-a fost dată în Tora și *Mitzvot* (porunci) este în așa fel încât prin ele ne vom corecta și vom fi vrednici să primim plăcere și încântare, deoarece, acesta este motivul pentru care omul a fost creat, așa cum se știe că scopul creației este de a face bine creaturilor Sale. Totuși, pentru a evita rușinea la primire plăcerii, deoarece fiecare ramură dorește să se asemene cu rădăcina, și deoarece rădăcina dăruiește creaturilor, este diferență de formă între cel ce dăruiește și cel ce primește. Și asta ne cauzează rușinea.

De aceea, pentru a o corecta, o *Tzimtzum* (restricție) și o ascundere au fost așezate peste Providența superioară. Așadar, prin *Tzimtzum* și ascundere, un loc a fost făcut în care suntem atât de departe de Creator încât ne face să avem o foarte mică înțelegere a ghidării Lui asupra

creaturilor Lui. Este scris despre aceasta în „Introducerea la Studiul celor Zece Sefirot” (Paragraf 42 – 43), unde spune că dacă Providența ar fi fost descoperită, și dacă de exemplu, cineva care ar mânca ceva interzis s-ar îneca imediat, și cineva care ar executa o *Mitzva* (poruncă), imediat ar descoperi o plăcere minunată în ea, ce prost s-ar gândi măcar să guste ceva interzis când ar ști că imediat și-ar pierde viața pentru asta, sau cine ar aștepta să primească o mare plăcere corporală când ar avea-o în mână? Așadar, *Tzimtzum* și ascunderea care au fost făcute pentru a corecta rușinea, ne-au dat toată munca și separarea de Creator.

Prin urmare *Tzimtzum* și ascunderea au fost făcute pentru beneficiul celor de jos. Așadar, nu are rost a întreba despre Providență, „De ce Creatorul ne tratează așa cum nouă ni se pare, deoarece noi nu vedem binele și suferim în exil, sărăcie, și așa mai departe?” Cu alte cuvinte, toți se plâng de ce Creatorul se comportă cu o ghidare nedescoperită față de noi, care este doar pentru mai bine.

Din acest motiv, este interzis să îi calomniem ghidarea – modul în care se comportă cu creaturile. În schimb, trebuie să credem cu credință deasupra rațiunii că trebuie să fie precis așa cum o vedem. Și în ceea ce privește ce simțim, ar trebui să mergem pe căile Torei, așa cum înțelepții ne-au instruit cum să ne comportăm cu toate aceste sentimente pe care le simțim, și să spunem despre ele cu credință deasupra rațiunii, „Ei au ochi dar nu pot vedea,” așa cum este scris în articolul din 1943.

Se știe că este interzisă calomnia. Totuși, se știe că bârfa (calomnia), care este atât de rea, este între oameni. Dar, cu adevărat, calomnia este între om și Creator, așa cum este scris (*Shemot Rabbah*, Capitolul 3, 12), „Moise a prins actul șarpelui, care l-a calomniat pe Creatorul său așa cum se spune, ‘Căci Dumnezeu știe că în ziua în care o să mănânci din el, ochii tăi se vor deschide și vei fi precum Dumnezeu, cunoscând binele și răul.’”

Cu cele spuse mai sus, putem vedea de ce calomnia este mai rea decât alte lucruri. Este așa, deoarece, calomnia este în principal de la șarpe, care calomniază Creatorul și îi spune, “Creatorul ți-a comandat să nu mănânci din pomul cunoașterii, ci să îl păstrezi în tăinuire și ascundere.” Șarpele i-a spus despre aceasta. “Nu trebuie să ascuți ceea ce ți-a spus, că pomul cunoașterii trebuie să rămână ascuns față de cei de

jos.” În schimb, argumentul lui a fost că totul ar trebui să fie deschis.

Aceasta a fost calomnia șarpelui. Prin urmare, a vorbit despre Providență, că ghidarea Creatorului nedezvăluită față de creaturi este greșită. Dar, cu adevărat, ascunderea este numai pentru ca creaturile să poată primi încântarea și plăcerea fără de rușine. Și aceasta poate fi numai când creaturile primesc totul de la Creator, adică atunci când toată recepția va fi numai pentru a dăruia.

Prin urmare, calomnia șarpelui nu este o parte. Dimpotrivă, el vorbea despre întreaga corectare ce a fost executată peste *Malchut* așa încât cei de jos, care se extind din ea, vor putea obține *Dvekut* (adeziune), denumită “echivalență de formă,” prin care se va face corecția care permite să se primească bucuria și plăcerea fără nicio neplăcere numită “rușine.”

Datorită acestei corecții ne este dată Tora și *Mitzvot* prin care să ieșim din dragostea de sine, care este separare de Creator, și pentru a obține echivalență de formă. Este așa cum înțelepții noștri au spus, “Am creat înclinația rea; Am creat mirodania Torei.” Și conform calomniei șarpelui, va fi Providență deschisă, adică totul va fi dezvăluit, chiar dacă Creatorul i-a spus explicit lui Adam, “Dar din copacul cunoașterii să nu mănânci.” În schimb, acest discernământ trebuie acoperit și numai la sfârșitul corecției va fi posibil să fie iluminat acest discernământ.

Și despre aceasta, de asemenea, șarpele i-a spus să nu îl asculte pe Creator. Cu alte cuvinte, Creatorul nu a făcut-o în favoarea lui Adam, că ghidarea Creatorului asupra creaturilor – Cel bun care face bine - va fi dezvăluită, ci din alte motive. Rezultă că bârfa șarpelui a fost o chestiune generală, însemnând el a spus că toate corecțiile pe care ar trebui să le facem prin puterea Torei și a *Mitzvot* nu sunt pentru scopul omului.

Acesta este motivul pentru care calomnia este cea mai gravă dintre toate interdicțiile, deoarece conține întreaga Tora. Cu alte cuvinte, cu această calomnie, toate corecțiile ce au fost făcute, nu ar fi trebuit să fi fost făcute. Așadar, deoarece este atât de gravă între om și Creator, interdicția între o persoană și prieten este o chestiune gravă, de asemenea, așa cum a fost spus despre „iubește-ți prietenul ca pe tine însuși,” despre care Rabbi Akiva a spus că este marea regulă în Tora.

Prin urmare, cel care calomniază acționează în opoziție cu regula

„Iubește-ți prietenul ca pe tine însuși.” De aceea, calomnia între o persoană și prieten este, de asemenea, o regulă. De aceea, este o atât de gravă interdicție.

Cu cele de mai sus, putem interpreta că înțelepții noștri au spus (*Sanhedrin* 38), “Rav Yehuda a spus, ‘Rav a spus ‘Adam HaRishon a fost eretic.’ Și RASHI explică “Era eretic înseamnă că era înclinat spre idolatrie.”

Aceasta este foarte dificil a înțelege. Adam HaRishon a vorbit cu Creatorul. Cum poate cineva care vorbește cu Creatorul să fie eretic – că inima lui să încline spre idolatrie? În definitiv, Creatorul a vorbit cu el, deci cum poate el să se înșele până în punctul în care inima lui să încline spre idolatrie?

Așa cum am spus mai sus, Creatorul i-a spus despre copacul cunoașterii că acesta trebuie să fie în tănuire și că nu trebuie descoperit înainte de sfârșitul corecției. Când șarpele a venit la el și i-a spus să nu se supună Creatorului, că această mare plăcere se găsește în copacul cunoașterii, pe care Creatorul l-a ascuns față de el, a pus la inimă calomnia șarpelui. Aceasta se numește că “era eretic.”

RASHI a interpretat că inima sa înclina spre idolatrie, însemnând că inima lui înclina spre ceea ce îi spunea șarpele – că ar fi mai bine să fie Providență deschisă în lume, așa cum îl sfătuia șarpele. Acesta se numește un “eretic,” cineva căruia nu-i place ghidarea Sa. Aceasta înseamnă că se gândea conform cu sfatul șarpelui, că dacă copacul cunoașterii ar fi fost descoperit și dacă ar fi Providență deschisă, mulți s-ar angaja în munca sfântă. Pentru motivul de mai sus toți ar respecta Tora și *Mitzvot* deoarece toți ar fi îmbrăcați în rațiune, conform rațiunii, și nu că totul ar trebui să fie deasupra rațiunii.

Cu alte cuvinte, copacul cunoașterii înseamnă că totul trebuie să fie revelat în rațiune, și pentru aceasta fusese porunca de a se abține a mânca. Înseamnă că munca noastră către Creator trebuie să fie deasupra rațiunii și nu conform rațiunii deși este rezonabil să credem că dacă totul ar fi fost îmbrăcat în rațiune, servitorii Creatorului s-ar înmulți.

Acesta este înțelesul calomniei șarpelui, care a vorbit de rău Providența. Pentru că Creatorul a făcut lucrarea Creatorului deasupra rațiunii, nu înseamnă că Creatorul putea să facă totul conform rațiunii. În

schimb, trebuie să credem, deși nu înțelegem, că această ghidare este cea mai bună.

Și așa a spus Baal HaSulam – Creatorul alege calea credinței deasupra rațiunii deoarece Creatorul știe că acesta este cel mai de succes mod pentru cel de jos ca să ajungă la scopul denumit "*Dvekut* cu Creatorul," care este echivalență de formă, denumită "a primi pentru a dăruia."

Și deși păcatul copacului cunoașterii se referă la niveluri înalte – lumina sfârșitului corecției – așa cum se explică în "Introducere la cartea, *Panim Meirot uMasbirot*," cu privire la munca noastră – trebuie să interpretăm că cel ce calomniază Providența, spunând că nu vrea să creadă că Ghidarea sa peste creaturile Lui este binevoitoare, și că este așa pentru a crede deasupra rațiunii.

Totuși, o persoană spune, "dacă ar fi fost Providență deschisă, dacă aș putea vedea cu mintea mea că Creatorul dăruiește binevoitor pentru toate creaturile, și dacă ar fi fost conform rațiunii, numai în acest fel aș fi fost capabil să respect Tora și *Mitzvot*." Aceasta s-a întâmplat datorită păcatului copacului cunoașterii – că un om vrea să meargă specific conform rațiunii și să nu creadă deasupra rațiunii. De aceea, când nu crede că este în binevoință, el calomniază Creatorul. Aceasta este înrădăcinată în timpul în care șarpele a calomniat pe Creator față de Adam HaRishon.

Și un om care vrea să meargă conform rațiunii se numește "*păcatul copacului cunoașterii*." Acest păcat apare în două feluri, în două întrebări care se extind din el: 1) Întrebarea Faraonului care a întrebat, "Cine este Domnul ca să mă supun vocii Lui?" înseamnă că este greu pentru el să creadă ceva ce contrazice rațiunea. Și un alt lucru se extinde de la aceasta, o a doua întrebare, "De ce ar trebui cineva să muncească pentru Creator și nu pentru sine?" cu alte cuvinte, el întreabă, "Ce voi câștiga lucrând pentru Creator și nu pentru mine?"

Cu cele spuse mai sus, putem înțelege ceea ce vedem, că, și după ce omul a izbutit și a luat asupra lui mersul pe calea adevărului, și începe să creadă în credința în înțelepți, rațiunea îi dictează în fiecare zi să avanseze și să meargă mai departe. Totuși, vede că este, de fapt, complet opusul – în fiecare zi el regresează. Așadar, rațiunea îl face să spună, "Această

muncă de a dăruir nu este pentru mine. Dimpotrivă, este o muncă pentru cei puțini aleși.” El înțelege că ar fi mai bine să dezerteze din campanie.

Și ce îi este spus? Că ar trebui să meargă încă o dată în credință deasupra rațiunii și să desconsidere ceea ce îi cere rațiunea să facă. Și așa cum este scris în eseul “Credință în Ravul Său” (1943) cineva nu poate vedea adevărata stare. În schimb, ar trebui să meargă deasupra rațiunii, și numai în acest fel putem atinge scopul și o să fim recompensați cu *Dvekut* (adeziune) cu Creatorul.

Totuși, trebuie să înțelegem ce ne face să simțim conform rațiunii că regresăm în loc să progresăm. Cu alte cuvinte, pentru ce motiv ar trebui ca cineva să simtă că este în declin? Care este beneficiul pentru aceasta? Vedem că într-o stare de înălțare, când cineva are o dorință pentru spiritualitate, și consideră plăcerile lumești – pe care toată lumea urmărește ca să le obțină – ca și cum ar fi fost create inutil, însemnând că ar fi fost mai bine dacă Creatorul ar fi creat toată creația să se bucure de lucrurile spirituale.

Așadar, în ceea ce privește gândurile despre declin, ce câștigă cineva prin faptul că după fiecare înălțare ajunge la o coborâre? Ca rezultat, o persoană mereu întreabă, „Câte sunt înălțările și coborârile și de ce este nevoie de ele? Ar fi fost mai bine dacă aș putea sta într-o stare de înălțare.”

Dar răspunsul este că este imposibil să apreciezi ceva fără a-i ști importanța. Cu alte cuvinte, este o regulă că bucuria pe care o simte o persoană pentru ceva, depinde de importanța acelui lucru. Uneori, unei persoane i se dă ceva important și dacă l-ar putea aprecia, ar putea primi multă plăcere de la acesta. Dar, deoarece, nu cunoaște valoarea acelui lucru, persoana nu se poate bucura de el, cu excepția în care îi cunoaște importanța.

De exemplu, o persoană cumpără un obiect, o carte, care nu este prea frumoasă pe dinafară, și apoi, cartea este retipărită și costă mai mult, dar din moment ce nu avea mulți bani, a cumpărat această carte. Și vânzătorul, de asemenea, nu era conștient de importanța cărții și i-a vândut-o lui pentru un preț mic. Dar ceva mai târziu, un om a venit la casa lui, a văzut cartea, și a spus, „Deoarece această carte a fost tipărită acum 300 de ani, această carte valorează o avere, deoarece sunt trei

asemenea cărți în lume.” Acum că aude despre marea valoare a cărții, începe să se bucure de carte.

Lecția este că nu avem cunoașterea pentru a aprecia înălțarea. Astfel, nu avem cunoașterea ca să înțelegem valoarea unui singur minut de a avea puterea de a crede în Creator, și de a avea oarecare senzație a măreției Creatorului, aceasta este o stare de înălțare, avem dorința de a ne anula în fața Sa fără nici un motiv, precum o lumânare în fața torței. În mod natural, nu ne putem bucura de faptul că ne-a adus mai aproape Creatorul și că ne-a dat o oarecare apropiere, din care ar trebui să luăm bucuria și exaltarea pe care ar trebui să ne-o dea. Totuși, deoarece nu avem importanța pentru a o aprecia, putem numai să ne bucurăm în funcție de importanță așa cum se explică în alegorie.

De aceea, ne-au fost date coborârile, pentru a putea învăța importanța urcărilor, așa cum este scris, „Precum avantajul luminii față de întuneric.” Specific prin coborâri, cineva poate să ajungă a cunoaște și a aprecia ridicările și apoi se poate bucura de ridicări și poate să ajungă să simtă că, „Ele sunt viața noastră și lungimea zilelor noastre.” Dar când cineva nu cunoaște nevoia pentru credință, deoarece crede că a se angaja în Tora și *Mitzvot* este suficient pentru ca el să fie printre servitorii Creatorului, nu i se dau coborâri de sus pentru a aprecia ridicările.

Munca lor este în exterior. Ei nu au nicio intenție de a intra înăuntru. Cu alte cuvinte, scopul lor nu este de a fi complet anulați în fața *Kedusha* (divinitate) – unde sfânt înseamnă „retras și separat de sine,” așa cum este scris, „vei fi sfânt căci Eu sunt sfânt,” – în acel timp va fi numai autoritatea Creatorului, deoarece cel de jos dorește să se anuleze în fața rădăcinii, și tot ceea ce vede este că merită să trăiască numai pentru beneficiul Creatorului.

Pentru ca o persoană să fie într-o stare unde să vrea să trăiască numai pentru a dăruii încântare Creatorului, trebuie să se echipeze cu o mare credință în măreția Creatorului, să o facă pentru ca să merite să se anuleze pentru beneficiul Creatorului. Și credința pe care a dobândit-o în timpul creșterii nu este suficientă pentru el. Pentru credința pe care a obținut-o în timpul creșterii, el poate deja să lucreze și să respecte Tora și *Mitzvot* în toate detaliile și preciziile. Aceasta este, pentru că nu trebuie să se anuleze în fața Creatorului. În schimb, el îi cere Creatorului, ca din

moment ce el respectă Tora și *Mitzvot* pe care Creatorul ni le-a comandat prin Moise, pentru aceasta Creatorul îi va îndeplini toate dorințele.

El crede în recompensă și pedeapsă, și cu siguranță, așa cum au spus înțelepții noștri, (*Avot*, Capitolul 2, 21), „Dacă ai studiat multă Tora, ai încredere în stăpân să îți plătească pentru muncă.” Așadar, deoarece baza care îl obligă să respecte Tora și *Mitzvot* depinde de recompensă, nu de Cel ce dăruiește recompensa, nu trebuie să se angajeze în măreția credinței Creatorului, ci numai în măreția sau puținătatea recompensei. Apoi, nu este nicio întrebare cu privire la înălțare și declin, crezând în măreția și importanța Creatorului. Dimpotrivă, singurul lucru care este pertinent este că se angajează în Tora și *Mitzvot* sau că devine mai slab în a le respecta, deoarece nu crede mereu în recompensă.

Aceasta cauzează celor care se angajează în Tora și *Mitzvot* pentru a primi recompensă – că uneori sunt printre oameni care nu cred în recompensă și pedeapsă – să poată influența o persoană cu gândurile lor, ceea ce îl face să se izoleze complet de Iudaism. De aceea, nu trebuie să intre în contact cu oamenii care după părerea lor sunt liberi în viziunea lor, deoarece îi aduc gânduri străine despre credință în recompensă și pedeapsă. Dar în total, cei care se angajează în *Lo Lishma* nu experimentează sușuri și coborâșuri, însemnând că nu este nevoie de prezența coborârilor.

Dar cei care doresc să lucreze din cauza importanței Creatorului, care mereu au nevoie a spori credința în importanța și măreția Creatorului, că numai importanța și măreția Creatorului îi obligă să respecte Tora și *Mitzvot* pentru a dobândi *Dvekut* cu Creatorul, acești oameni trebuie mereu să-și asume și să prețuiască măreția Creatorului. Trebuie ca mereu să evalueze că, dacă au o deprindere pentru spiritualitate, este deoarece Creatorul îi aduce mai aproape, în timp ce ei sunt complet neputincioși în afară de cazul în care vor trage din aceasta niște foloase pentru ei înșiși. Prin urmare, principala muncă este în a se anula pe sine. Totuși asta este împotriva naturii; numai prin mântuirea Lui pot ei să o atingă.

Așadar, în timpul ridicării, o persoană crede că este deja un lucru natural, și că nu are nevoie de ajutorul Creatorului deloc. De aceea, o corecție a fost făcută, denumită „declin,” că i se arată mereu măsura puterii lui – ce poate face de unul singur și cum vede asta. Dar când este

aruncat afară din starea lui, când credea că este deja un om și nu precum bestiile ce lucrează pentru ele, nici măcar nu simte că vor să îl arunce în josnicia în care se descoperă mai târziu.

Și totuși, în timpul declinului, el nu vede că începe declinul. Dimpotrivă, când coboară, rămâne inconștient. Și după ce este jos de ceva vreme, el este, de asemenea, ajutat și i se spune, „Trebuie să știi că acum ești în declin.” Și înainte să i se spună este inconștient, nu știe nimic. Totuși, cineva trebuie să creadă că și asta e așa, deoarece, a cunoaște nu vine de la sine. În schimb, el trebuie să știe că aceste declinuri i-au fost date pentru a învăța cum este posibil să aprecieze starea de înălțare. Dar în timpul declinului, cineva nu poate învăța nimic din acesta.

Totuși, în timpul ridicării poate face o judecată adevărată și să spună, „Acum sunt într-o stare de credință, și asta a venit la mine de la Creator. Altfel, voi cădea imediat într-o stare de dragoste de sine.” Dacă nu face acest calcul, și îi mulțumește Creatorului pentru că îl aduce mai aproape, el este imediat aruncat. Prin urmare, reiese că este imposibil să obținem plăcere adevărată din apropierea de Creator numai dacă el o poate aprecia așa cum este scris mai sus, „Precum avantajul luminii față de întuneric.”

Rezultă că, pentru ca să primească creaturile încântarea și plăcerea și să o simtă, toate aceste declinuri au fost necesare. Ele sunt denumite „exil,” și aceasta se numește „Divinitate în exil” sau „Divinitate în praf.” Și numai prin asta va avea *Kelim* (vase) pentru a simți încântarea și plăcerea.

Cu cele spuse mai sus, putem înțelege de ce specific la vremea libertății, care este noaptea de Paști, unitatea completă, așa cum spune Ari, *Malchut* are același *Gadlut*, deoarece *Malchut* are *Mochin de Haya*, și astfel este în noaptea de Paști.

Răspunsul este că, precis în timpul unei înălțări, când se gândește la declinuri ele au puterea să evidențieze importanța înălțării. Altfel, este asemenea cuiva căruia îi este dat ceva ce valorează o avere și îl folosește și se bucură ca de ceva ce valorează câțiva bani.

Așadar, specific în vremea libertății este posibil a pune întrebările. Aceasta este, nu este despre întrebări, ci avem nevoie de întrebări pentru a înțelege răspunsurile, precum Baal HaSulam a spus despre ceea ce este

scris, „Vorbește acum la urechile oamenilor, și fie ca ei să întrebe, fiecare om pe vecinul său.” RASHI interpretează că i-a avertizat că cel drept va zice, „Și ei îi vor servi, iar ei le vor face rău,” și se va adeveri pentru ei, iar „Apoi vor ieși cu mari posesiuni” nu se va adeveri pentru ei. Și este o întrebare, „Dacă Creatorul ar fi dorit să dea posesiuni mari oamenilor Israelului, nu le-ar fi putut Creatorul da? Trebuia el să le spună omenilor Israelului să fie necinstiți și să ia vase de argint și vase de aur de la egipteni?”

Răspunsul este, că atunci când Creatorul i-a spus lui Abraham, că „Îi va da acest pământ lui pentru a-l moșteni,” Abraham a întrebat, „Cum voi ști că îl voi moșteni?” „Și El i-a spus lui Abraham: Să știi cu siguranță că sămânța ta va fi străină într-un pământ ce nu e al lor ... și apoi vor ieși cu mari posesiuni.” Și el a întrebat, „Ce vedem noi în răspunsul Creatorului la întrebarea lui Abraham, ‘Cum voi ști eu ...,’ că prin a fi într-un ținut ce nu e al lor, însemnând exil, Abraham va fi sigur că vor moșteni pământul?”

El a spus că din moment ce nu este lumină fără *Kli* (vas), adică nicio umplere fără lipsă, și Abraham a spus către Creator că nu a văzut că ei vor avea nevoie de lumini atât de mari, denumite „țara Israelului.” Din acest motiv, Creatorul i-a spus că prin a fi în exil și cerându-i Creatorului să-i elibereze din exil, cum îi va elibera El? Numai cu mari lumini, deoarece „Lumina din ea reformează.” Așadar, apoi vor avea nevoie de mari lumini.

Și explică despre asta ,că din această cauză asta Creatorul a spus că vor împrumuta *Kelim* (vase) de la egipteni – însemnând că vor lua asprimea egiptenilor, chiar dacă pentru împrumut – pentru a primi luminile, și apoi le vor returna *Kelim*. Cu alte cuvinte, ei au luat duritatea pentru a înțelege răspunsurile. Este precum a fost spus mai sus, că este imposibil a înțelege lumina dacă nu din interiorul întunericului. De aceea, toate întrebările vin specific în vremea libertății.

CE ÎNSEAMNĂ ÎN MUNCĂ AȘEZAREA LUMÂNĂRII DE HANUKA ÎN STÂNGA

Articol Nr. 11, 1989/90

Înțelepții noștri au spus (*Shabbat* p 22), „Lumânarea de Hanuka este pe stânga, astfel încât, lumânarea de Hanuka va fi pe stânga și *Mezuzah* (o porțiune de pergament (aflat într-o cutie) inscripționat cu versuri specifice din Tora) pe dreapta.” RASHI interpretează, „*Mezuzah* este în dreapta, așa cum este scris, „*Beitecha* (casa ta) – *Derech Bi'atcha* (calea pe care ai venit), când o persoană începe să meargă, începe să meargă cu piciorul drept.”

În cartea, *Shaar Hakavanot* (p 326), el spune, „Dar chestiunea cu Hanuka și Purim este diferită, deoarece ambele sunt în *Hod*, chiar dacă în ceea ce privește rugăciunea de dimineață, am explicat că Iacob este în *Netzah* și *Malchut* este în *Hod*. În conformitate, o zi obișnuită este mai sfântă decât *Hanuka* și *Purim*, ambele fiind în *Hod*.

Dar chestiunea este că în acel moment, ea primește iluminarea prin ea singură, și nu prin soțul ei, deoarece, într-o zi obișnuită Iacob își sustrage iluminarea sa cât și partea ei de iluminare de la *Netzach* și de la *Hod*. Apoi, el îi dă ei iluminarea ei și extinde de la *Hod* prin el. Dar acum, de Hanuka și Purim, ea sustrage partea iluminării sale de la *Hod* de una singură, și nu prin soțul ei.

Trebuie să înțelegem ce înseamnă în muncă că *Mezuzah* este în dreapta și lumânarea de Hanuka este în stânga. Ce vine să ne învețe? De asemenea, ar trebui să înțelegem conform cu ceea ce este scris în *Shaar HaKavanot*, că Hanuka și Purim sunt un singur discernământ, după cum este scris, că atât Hanuka cât și Purim sunt un singur discernământ ce se extinde de la *Hod*.

De ce sustrag amândouă din aceeași rădăcină dacă de Purim este bucurie, un ospăț, și trebuie mâncată masa de Purim, în timp ce de Hanuka, înțelepții noștri au spus, „Aceste lumânări sunt sfinte, nu avem permisiunea să le folosim”? În muncă învățăm că o persoană conține întreaga lume. Asta înseamnă că Israel și cele șaptezeci de națiuni sunt într-o

singură persoană.

Cu alte cuvinte, o persoană este alcătuită din toate calitățile rele care există în cele șaptezeci de națiuni. Este știut că cele șaptezeci de națiuni se trag din opusul a celor șapte calități ale *Kedusha* (sanctitate), precum în „Dumnezeu le-a făcut una opusă celeilalte,” și fiecare calitate este alcătuită din zece.

Acesta este înțelesul celor șaptezeci de națiuni, însemnând că atunci când cele șaptezeci de națiuni guvernează Israelul într-o persoană, se consideră că poporul Israel este în exil sub guvernarea națiunilor. Asta înseamnă că dorințele și poftele controlează Israelul din persoană, și partea Israelului nu poate lucra pentru Creator, ci numai pentru ea însăși.

Este în totalitate imposibil să înțelegem rațional cum va fi vreodată posibil să te eliberezi din dominația națiunilor lumii din interior. Aceasta este așa, deoarece, pe cât de mult a trudit cineva să iasă din guvernarea lor, aceasta a fost degeaba. Din contră, de fiecare dată a putut vedea mai bine că este imposibil să iasă din dorință. De aceea trebuie să ne amintim exodul din Egipt, așa cum este scris, „pentru ca să vă amintiți ziua când ați ieșit din pământul Egiptului,” însemnând să credeți ceea ce este scris, „Eu sunt Domnul Dumnezeuul vostru, care v-a scos din pământul Egiptului ... ca să fiu un Dumnezeu pentru voi.”

Asta înseamnă că exact așa cum Creatorul a scos afară poporul lui Israel din Egipt și au fost recompensați prin „A fi un Dumnezeu pentru voi,” El poate să ne salveze, de asemenea, din dominația celor șaptezeci de națiuni pentru a fi recompensați cu „Să fiu un Dumnezeu pentru voi.”

Cineva nu trebuie să spună că este mai rău decât oamenii care erau în Egipt, sau că Creatorul a avut puterea să-i scoată numai pe ei afară de sub dominația lor. Dar când o persoană își vede propria josnicie, ea disperă și spune că ea trebuie să fie mai rea decât cei ce erau în Egipt.

Aici trebuie să credem cuvintele lui Ari care spune că poporul Israelului înainte de exodul din Egipt erau deja în patruzeci și nouă de porți ale impurității, până ce Creatorul le-a apărut și i-a mântuit. Prin urmare, chiar și atunci când cineva vede că este în completă josnicie, nu trebuie să dezerteze din campanie și să creadă că Creatorul îl va elibera din exil, din a fi printre națiunile lumii.

Așadar, putem vedea că toată baza este fondată în totalitate pe

credință, că numai prin credință este posibil să se iasă din exil. Nu ar trebui să ținem cont de rațiunea noastră, deși o persoană este judecată conform acesteia. Dar când o persoană are intelect ca să-și vadă adevărata stare, îi permite să meargă deasupra rațiunii. Cu alte cuvinte, cineva nu poate merge deasupra rațiunii fără ajutorul Creatorului. Dar dacă vede că nu se poate mișca înainte cu rațiunea atunci are nevoie de ajutor.

Și principalul lucru care i se cere unei persoane este să-și dobândească propria desăvârșire, însemnând să fie recompensată cu *NRNHY* de *Neshama*. Și asta se obține specific prin nevoia de Creator. Înțelepții noștri au spus despre asta, „Acela care vine să fie purificat este ajutat.” Și *Zoharul* spune, „Cum este el ajutat? Cu un suflet sfânt. Când cineva se naște, îi este dat un suflet din partea bestiei pure. Dacă este recompensat mai mult, i se dă *Ruach*,” etc.

De aceea, este un mare lucru atunci când o persoană are nevoie să o ajute Creatorul, deoarece salvarea cuiva constă în a i se da puteri mai mari de sus. Și primind noi puteri de fiecare dată, însemnând un suflet nou, într-un sfârșit va primi întreg *NRNHY* care aparține rădăcinii sufletului său. Prin urmare „un miracol” implică ceva ce o persoană nu ar putea obține. Așadar, este imposibil ca cineva să primească fără un miracol de sus. Numai în felul acesta este numit „un miracol.”

Din acest motiv, când o persoană ajunge într-o stare în care are deja recunoașterea răului, aceea că este imposibil ca ea să iasă din dominația națiunilor lumii din interiorul ei, că Israel din ea este în exil sub națiuni, și nu vede nicio cale prin care să iasă de sub puterea lor; când Creatorul o ajută, o scoate de sub națiunile lumii și o întoarce în așa fel încât Israel guvernează națiunile, acesta se numește „un miracol.”

Aceasta se consideră ca fiind precum în țara Egiptului, Creatorul i-a eliberat din țara Egiptului, însemnând Creatorul i-a scos de sub durerile Egiptului. Cineva trebuie să creadă că precum s-a întâmplat miracolul la exilul din Egipt, oricine merge în munca Creatorului trebuie să creadă că îi va elibera Creatorul, căci este cu adevărat un miracol că cineva iese din autoritatea dragostei de sine și îi pasă numai de ceea ce aparține beneficiului Creatorului.

Și când o persoană ajunge la asta, se consideră că această persoană a atins *Lishma* (pentru numele Ei). Aceasta înseamnă că deja a fost recompensată

cu credința în Creator și că are puterea de a lucra pentru Creator, numită *Lishma*. De asemenea, se numește și „dreaptă,” când cineva se dedică căii de a dăruia către Creator, însemnând că tot ceea ce face este pentru a beneficia Creatorul. Aceasta este, ea vrea să fie *Hesed* (grație, milă) pentru Creator, însemnând să-i aducă mulțumire Creatorului.

Totuși, ar trebui să știm că o persoană ce dorește să facă totul pentru Creator este numai corecția creației. Nu este scopul creației. Scopul creației este ca omul să primească plăcere și încântare în vasele de recepție. Totuși, trebuie să fie o corecție pentru vasele de recepție care se numește „pentru a dăruia.”

Abundența scopului creației se numește *Hochma* (înțelepciune), care este lumina vieții precum în, „Înțelepciunea îi va da viață aceluia care o are.” De asemenea, lumina *Hochma* este denumită „stânga,” deoarece tot ceea ce are nevoie de corecție se numește „stânga,” precum în „mâna cea slabă, a cărei putere a slăbit precum a unei femei.” Aceasta se numește „stânga.”

Și care este corecția ce trebuie așezată peste lumina *Hochma*? Este dreapta care este numită *Hassadim*. Cu alte cuvinte, odată ce a fost recompensat cu scopul creației, care este încântarea și plăcerea denumită *Hochma*, lumina *Hassadim* trebuie atrasă încă odată – abundența ce vine în vasele de dăruire – deoarece am spus că ne-a fost dată munca în Tora și *Mitzvot* în forma „Vom face și vom auzi.” Aceasta înseamnă că prin a face și a respecta Tora și *Mitzvot* în acțiuni, vom fi recompensați cu starea de a auzi.

Cu alte cuvinte, cineva trebuie să respecte Tora și *Mitzvot* chiar și forțându-se. Nu este nevoie să aștepte momentul în care are o dorință să respecte Tora și *Mitzvot*, și apoi să le respecte. Dimpotrivă, trebuie să se depășească și să le țină numai în acțiuni, dar făcându-le, asta îi va aduce lui a auzi, însemnând că apoi, el va auzi despre importanța Torei și a *Mitzvot*. Cu alte cuvinte, el va fi recompensat cu plăcerea și încântarea ce se găsesc în Tora și *Mitzvot*. Acesta este înțelesul a ce spune Israel, „Vom face și vom auzi.” Așadar, în dreapta, ceea ce se numește că se angajează în *Hesed*, în vase de dăruire, este a respecta astfel încât, să facă totul pentru beneficiul Creatorului și nu pentru propriul beneficiu.

Prin urmare, conform regulii „Vom face și vom auzi,” actul afectează

intenția. Asta înseamnă neapărat că atunci când o persoană primește *Hochma* de sus, actul trebuie făcut, astfel încât intenția să fie precum actul. Prin urmare, actul de recepție afectează intenția, făcând-o pentru a primi, de asemenea. Așadar, chiar și în timpul actului, când el atrage lumina *Hochma* cu intenția de a dăru, din cauza regulii, „Vom face și vom auzi,” el trebuie să primească în continuare abundență din act.

De aceea este nevoie de grijă, ca să se extindă îmbrăcămintea, însemnând să fie îmbrăcată lumina *Hochma* acolo unde este „Vom face.” „Vom face este actul de dăruire, și vom fi recompensați cu intenția de a fi pentru a dăru. Și, de asemenea, „Vom auzi,” că scopul va fi de a dăru, precum actul. Aceasta va păstra vasele de recepție, care primesc lumina *Hochma*, astfel încât să țină intenția de a dăru peste recepția plăcerii și încântării, și pentru a fi sub forma de a primi pentru a dăru.

Cu cele spuse mai sus, vom interpreta înțelesul *Mezuzah*, care trebuie să fie în dreapta. Deoarece *Mezuzah* păstrează și protejează o persoană, este un indiciu că *Mezuzah* este în dreapta. Cu alte cuvinte, a păstra aparține dreptei, care este considerată *Hesed*, și *Kelim* de *Hesed* sunt considerate dreapta, însemnând că nu necesită corecție. Dar *Hochma*, este considerată stânga, deoarece *Hochma* vine în vase de recepție, și vasele de recepție au nevoie de a fi menținute.

De aceea RASHI interpretează, „*Beitecha* (casa ta) – *Derech Bi'atcha* (calea pe care ai venit),” însemnând că o persoană începe să meargă pe dreapta. Trebuie interpretat că începutul sosirii unei persoane la munca sfântă este cu dreapta, aceasta înseamnă că vasele de dăruire vor fi pentru a dăru. Apoi, începe să meargă pe stânga, înseamnă să corecteze vasele de recepție să fie pentru a dăru.

De aceea este scris că se începe munca în corporalitate, el începe cu piciorul drept. Și asta indică spre spiritualitate, însemnând că la începutul ajungerii cuiva la munca Creatorului, ar trebui să înceapă cu dreptul, însemnând în integritate. Cu alte cuvinte, pentru tot ceea ce face în muncă, ar trebui să-i mulțumească Creatorului pentru că i-a dat gânduri și dorințe să muncească în munca cea sfântă, că totuși, are o oarecare atracție pentru Tora și *Mitzvot*, în partea practică.

În acel moment, el în continuare nu se gândește la scop, deoarece sunt două chestiuni care trebuie judecate în intenție.

1. Intenția, înseamnând cine este acela care obligă angajarea în Tora și *Mitzvot*. Este mediul în care se află, deoarece toți prietenii se angajează în Tora și *Mitzvot*, și toți se roagă și respectă lecțiile de Tora la seminar, etc., sau el respectă Tora și *Mitzvot* numai pentru că Creatorul ne-a poruncit să respectăm Tora și *Mitzvot*, și el crede tot ceea ce au spus înțelepții, și bazându-se pe asta respectă Tora și *Mitzvot*, și bazându-se pe asta el respectă Tora și *Mitzvot*?

2. Intenția pentru recompensă a ceea ce o să primească dacă respectă Tora și *Mitzvot*. Unii se așteaptă să fie recompensați pentru munca lor, așa cum este scris în *Zohar* că sunt trei motive pentru a ne angaja în Tora și *Mitzvot*: a) ca să fim recompensați în lumea asta; b) ca să fim recompensați în lumea următoare; c) nu pentru a fi recompensați, ci numai pentru măreția Creatorului, deoarece El este măreț și conduce.

Așadar, începutul muncii cuiva în Tora și *Mitzvot* este pentru a fi recompensat. Și în aceasta, de asemenea, spunem că sunt două discernăminte de făcut:

1) Uneori, o persoană nu este încă puternică în credință sau capabilă să muncească pentru Creator, pentru ca El să o recompenseze, deoarece subconștient, îi lipsește credința pentru a o face capabilă să întreprindă fapte bune. Totuși, ea muncește datorită prietenilor, deoarece nu vrea să fie disprețuită de ei. Nu este Creatorul cel care o determină să facă fapte bune, ci rușinea de prietenii care o fac.

Trebuie să creadă că este josnic faptul că prietenii o determină să muncească și nu Creatorul. Totuși, nici asta nu trebuie să fie disprețuit. Pentru asemenea fapte, de asemenea, o persoană trebuie să fie recunoscătoare Creatorului – deoarece Creatorul le-a dat prietenilor puterea ca să o determine să acționeze precum vor ei. Se consideră că în deplinătate Creatorul veghează peste ea. Cu alte cuvinte, Creatorul se ascunde în îmbrăcămintea prietenilor care o constrâng să facă fapte bune.

Aici trebuie să interpretăm ceea ce au spus înțelepții noștri, (*Avot*, Capitolul 3, 20), „Și colectează de la o persoană pe știute sau pe neștiute.” „Pe știute” înseamnă că o persoană dorește cu bună știință să respecte Tora și *Mitzvot*. Cu alte cuvinte, ea spune că face fapte bune deoarece este conform viziunii Creatorului. Cu alte cuvinte, Creatorul este cel care o

determină. „Și ei adună de la el fără să știe” înseamnă că o persoană face fapte bune fără a ști că ea respectă Tora și *Mitzvot* a Creatorului, deoarece ea crede că respectă Tora și *Mitzvot* a prietenilor, însemnând că prietenii o determină.

Aceasta se consideră că fără știința cuiva, respectă voința Creatorului, chiar dacă el crede că respectă voința prietenului. Și dacă o crede – că fără să știe respectă voința Creatorului – însemnând că dacă ar fi știut asta, nu ar fi respectat-o deoarece el crede că respectă numai dorința prietenilor, aceasta se numește „ascunderea feței.” Cu alte cuvinte, Creatorul se ascunde în îmbrăcămintea prietenilor, și în felul acesta face voința Creatorului.

2) Dacă aduce mulțumiri Creatorului pentru că îl ajută în timpul ascunderii, însemnând că acum poate să aleagă să spună că lucrează din cauza prietenilor și că nu are contact cu Creatorul, sau că el crede că Creatorul se ascunde în îmbrăcămintea prietenilor, și prin asta se angajează în Tora și *Mitzvot*, și dacă alege și spune că numai Creatorul l-a ajutat să poată face fapte bune, El îmbrăcat în prietenii lui, și îi mulțumește Creatorului pentru aceasta–aceasta îi aduce lui o mare urcare: a fi recompensat cu revelarea feței Creatorului. Cu alte cuvinte, Creatorul îi dă gândul și dorința de a face voința Creatorului, deoarece acum are iluminare de sus, afirmând deasupra rațiunii. De aceea, Creatorul l-a ajutat, astfel încât prin *Achoraim* (posterior), mai târziu va fi recompensat cu *Panim* (anterior, față) a Creatorului. Aceasta înseamnă că a fost recompensat cu a fi fost colectat fără știință.

Prin urmare, rezultă că *Mezuzah* este de a păstra, care este dreapta, denumită *Hassadim* (milă) la timpul în care el este într-o stare de a dăru pentru a dăru. Aceasta se consideră corecția creației. Dar Hanuka și Purim, spune Ari, sunt ambele considerate *Hod*, care este stânga. Aceasta indică către scopul creației, care necesită corecția de a fi capabili să primească încântarea și plăcerea într-o manieră corectă, ce presupune în abundența denumită *Hochma*. De aceea, Hanuka este în stânga, ca să indice către lumina *Hochma*.

Totuși, de Hanuka a fost starea de *Hanu Koh* (staționară până acum), care înseamnă, așa cum a explicat Baal HaSulam, că a fost numai o pauză acolo și nu sfârșitul războiului. Cu alte cuvinte, lumina soarelui,

denumită „stânga,” strălucea dar îi lipsea îmbrăcămintea, peste *Hochma* ce vine în vasele de recepție, deoarece este o atracție către *Sitra Achra* în vasele de recepție și era lumina *Hassadim* acolo, denumită „dreapta.”

De aceea, miracolul a fost numai despre spiritualitate. Înseamnă că lumina scopului creației strălucea, dar nu o puteau folosi din cauza lipsei îmbrăcăminții *Hassadim*, așadar este interzis a o folosi. Acest discernământ se numește „spiritualitate,” când încă nu s-a materializat, deci poate fi folosit. De aceea, este scris că este interzis a se folosi lumânările de Hanuka ci numai a se vedea, din cauza lipsei îmbrăcăminții.

Dar de Purim, au avut îmbrăcămintea, denumită *Hassadim*, așa cum este scris (*Talmud Eser Sefirot*, sfârșitul Părții 15), „Așadar din moment ce chestiunea a fost deja materializată, însemnând că au putut folosi lumina *Hochma* pentru a dăru, de Purim este ospăț și bucurie.”

CE ÎNSEAMNĂ CĂ TORA ESTE NUMITĂ „LINIA DE MIJLOC” ÎN MUNCĂ

Articol Nr. 19, 1989/90

Este scris în *Zohar* (*Yitro*, 76 și Paragraf 293 în Comentariul *Sulam*), „Tanna Rabbi Yehuda spune, ‘Tora a fost dată de pe partea *Gevura*.’ Rabbi Yosi spune, ‘Așadar Tora este pe stânga.’ El i-a spus, ‘Ea s-a întors în dreapta, așa cum este scris, ‘În mâna sa dreaptă, o lege ca de foc către ei.’ Și este scris, ‘Mâna ta dreaptă, O Doamne, glorioasă în putere.’ Așadar, aflăm că stânga este inclusă în dreapta, așa cum este scris, ‘În mâna sa dreaptă,’ și dreapta în stânga, așa cum este scris, ‘Mâna ta dreaptă, O Doamne, glorioasă în putere,’ Așadar, *Gevura*, care este stânga, este inclusă în dreapta.”

Tora este linia de mijloc, adică include ambele linii – stânga și dreapta.

Este scris, de asemenea (p 62, și Paragraf 235 în Comentariul *Sulam*), “În a treia lună, în această lună, Uriel guvernează, deoarece Nissan, Iyar, Sivan corespund *HGT* – Michael guvernează *Hesed*, Gabriel în *Gevura*, și

Uriel în *Tifferet*. Și acesta este înțelesul "Un om întreg," care este numit Iacob, care este *Tifferet*. De asemenea, "Întreg" este din cuvântul "întregime."

Și este scris (Paragraf 242), "Și a fost dată într-a treia lună, la al treilea popor, care era inclus în trei grade, însemnând trei patriarhi, tripla Tora, care este Tora (Pentateuh), Profetii, și Hagiographa, și sunt toate una." Așadar, Tora este considerată linia de mijloc.

De asemenea, este scris (p 76, și Paragraf 296 în Comentariul *Sulam*), "'Și tot poporul a văzut vocile.' Întreabă, scrierea spune, 'A văzut' dar ar fi trebuit să spună 'A auzit.' Răspunde, 'Așa am învățat. Aceste voci erau gravate în întuneric, nor și ceață, și au apărut în ei precum apare un corp.'"

Trebuie să înțelegem ce înseamnă pentru noi în lucru că Tora este alcătuită din dreapta și stânga. De asemenea, ce înseamnă că Tora a fost dată într-a treia, care este Iacob, un om întreg, care este denumit "Întregime" (deplinătate). Și ce înseamnă că s-au angajat în întuneric, nor și ceață, care este corpul, unde vocile sunt gravate.

Se știe că pentru a munci, în primul rând cineva trebuie să-și asume povara împărăției cerului, și apoi să studieze Tora. Aceasta este așa deoarece, dacă nu are împărăția cerului, noi trebuie să întrebăm, "A cui Tora o studiază el?" deoarece în primul rând, *trebuie să creadă în Cel ce a dat Tora, și apoi poate respecta Tora*. Așadar, regatul cerului este numit *Assiya* (acțiune), care își asumă să meargă deasupra rațiunii.

Cu alte cuvinte, deși rațiunea lui poate să vină la el cu multe întrebări, el le răspunde, "Tu îmi pui întrebări raționale, și eu merg deasupra rațiunii, într-un loc în care rațiunea nu poate exista, dobândi sau înțelege, care este numită 'credință.' Așadar, nu este niciun loc pentru toate aceste întrebări pe care tu mi le adresezi."

Aceasta este numită "dreapta," căci el crede că Creatorul privește peste lume cu bunăvoință. Și, deși, atunci când se uită la lume, el are multe întrebări, merge deasupra rațiunii și spune, "Ei au ochi dar nu pot vedea."

În schimb, el laudă și mulțumește Regelui pentru că le dă tuturor numai bine. Aceasta se numește "dreapta," *Hesed*, însemnând că ghidarea lumii este în *Hesed* (bunăvoință, milă). Aceasta este, Creatorul conduce

lumea numai cu Hassadim. Și spune despre aceasta “Te voi binecuvânta în fiecare zi.”

Totuși, dacă este *Yetzer* (înclinație) rea într-o persoană, Baal HaSulam o interpretează ca fiind de la cuvântul *Tziur* (atrageră). Cu alte cuvinte, îi arată unei persoane imagini rele ale ghidării Creatorului, despre cum se comportă Creatorul cu lumea. De asemenea, dă o imagine a inferiorității muncii în general, care este denumită “Divinitate în praf.” Așadar, cum poate cineva să răzbească și să meargă pe linia dreaptă, denumită “deplinătate,” și să poată spune, “Bunătatea și mila mă vor urma în toate zilele vieții mele”?

Înțelepții noștri au spus despre asta că, “Creatorul a spus, ‘am creat înclinația rea; am creat mirodania Torei.’ Prin urmare, Tora în care el este angajat acum, este astfel încât să fie o mirodanie, însemnând că *prin Tora, el va fi capabil să învingă înclinația rea, și să meargă pe calea Hesed, denumită “dreapta.”* În acea privință, se poate spune că Tora a fost dată pe dreapta, denumită după acțiune. Cu alte cuvinte, califică o persoană pentru a merge pe calea dreaptă. Aceasta se numește “primul discernământ în Tora”, unde dreapta se numește deplinătate, când nu simte nicio lipsă.

Al doilea discernământ în Tora este stânga, denumită *Hochma* (înțelepciune). Aceasta se consideră înțelepciunea Torei. Cu alte cuvinte, odată ce deja are lumina, care este *Hesed*, însemnând Credință deasupra rațiunii, și el crede în Creator – că Creatorul conduce lumea cu bunăvoință – este recompensat cu *dăruitorul Torei*, denumit “Înțelepciunea Torei,” precum este scris, “Tora iese afară din înțelepciune.”

Cu alte cuvinte, odată ce crede că este cel care a dat Tora, acesta este momentul pentru a fi recompensat cu Tora. Se știe că Tora vine din *Hochma*, și acest discernământ poate fi numit “stânga,” însemnând că vine după ce o persoană a fost recompensată cu dreapta, care este credință deasupra rațiunii, denumită “*Hassadim* acoperit.”

Totuși, când vorbim de vremea când este deja *Hochma* descoperită, denumită “stânga,” mai este o chestiune, denumită “linia de mijloc,” care înseamnă că *Hochma* trebuie să se îmbrace în *Hassadim*. Precedent la asta, este o mare distanță între *Hassadim*, care se numește “dreapta,” și *Hochma*, privită ca “stânga.”

Este așa cum au spus înțelepții noștri, “Cel care studiază Tora *Lishma*

(pentru numele Ei)” înseamnă că studiază Tora cu scopul de a fi recompensat cu *Lishma* prin Tora, că intenția lui în Tora este că el studiază pentru a atinge nivelul *Hesed*, însemnând să aibă puterea de a face totul pentru a dăru, care se numește *Hessed*. Este precum înțelepții noștri au spus, “Cine este un Hasid (pios, adept)? Cel care spune, ‘Ce e al meu este și al tău, iar ce este al tău, este al tău,’ care nu vrea nimic pentru sine.” Apoi, când este recompensat cu *Hesed* prin Tora, “Îi sunt arătate secretele Torei” (*Avot*, Capitolul 6,1).

Aceasta se numește deja “stânga.” În acel timp, această stângă trebuie încorporată în dreapta. Aceasta înseamnă că lumina *Hochma*, care este stânga, este îmbrăcată în *Hassadim*, care este dreapta, și asta se numește Tora, linia de mijloc, între stânga și dreapta. Acesta este motivul pentru care se consideră că Tora este alcătuită din *Hessed* și *Gevura*.

Urmează că, prima stare este când vrea să atingă nivelul *Lishma*, însemnând pentru a dăru. Aceasta se consideră că o persoană este în exil, guvernată de înclinația rea. În acel moment are nevoie de Tora. Aceasta se numește, “studiind Tora pentru a obține *Lishma*,” însemnând că el crede ceea ce ne-au spus înțelepții noștri, “Am creat înclinația rea; am creat mirodenia Torei.” Se numește, “Tora în forma drepte,” adică *Hesed* pentru a dăru.

Și când a atins deja nivelul de *Lishma*, o a doua stare se trezește și este recompensat cu revelarea secretelor Torei. Așadar, după ce a fost recompensat cu cel ce dăruiește, adică este un dăruitor în lume, vine o stare în care dăruitorul dăruiește persoanei Tora.

Dar este mai mult. Are nevoie de o a treia stare, denumită „*Hochma* trebuie să fie inclusă în dreapta,” care este denumită *Hassadim*. Este așa deoarece Tora vine din *Hochma*, ceea ce înseamnă că Tora vine din *Hochma* și trebuie îmbrăcată în lumina *Hassadim*. De asemenea, *Hassadim* sunt denumite „acțiune,” și Tora este denumită „*Hochma*.” Tora cuiva nu trebuie să fie mai mult decât acțiunile sale. Înțelepții noștri spuneau despre asta (*Avot*, Capitolul 3, 12), „Oricine a cui *Hochma* (înțelepciune, cunoaștere) este mai mare decât acțiunile sale, *Hochma* sa nu persistă.” De asemenea, rezultă că Tora, care este denumită *Hochma*, strălucește în linia de mijloc. Asta se consideră că Tora este alcătuită din *Hesed* și *Gevura*, aceea că le conține pe ambele.

Sunt două discernăminte ce trebuiesc făcute în legătură cu cineva care studiază Tora *Lishma*:

1) El vede că nu are nicio conexiune cu a face lucruri pentru Creator. În schimb, vede că este sub guvernarea înclinației rele, care susține, „Ea este întru totul a mea.” Nu îl lasă să facă nimic pentru a dăru. Dimpotrivă, acolo unde vede că va fi mulțumire de sine, el poate lucra. Dar dacă nu vede niciun beneficiu pentru dorința sa de a primi, nu are energie pentru a lucra. Cu alte cuvinte, măsura sa depinde de ceea ce dorința sa de a primi va câștiga.

Și când o persoană încearcă să iasă din domeniul ei, așa cum este scris în eseul, „Ce Înseamnă că Vorbele de Shabbat Nu Vor fi ca Vorbele dintr-o Zi Obișnuită, în Muncă?” (*Beshalach*, Articol Nr. 18, 1989/90), „În măsura în care cineva încearcă să iasă din robie și exil, vede că este așezat în întuneric, nor și ceață.”

În acea stare, el vede opusul a ceea ce au spus înțelepții noștri, „Am creat înclinația rea; Am creat mirodenia Torei.” Cu alte cuvinte, răul din el a crescut prea puternic, însemnând că, nu a visat niciodată că dacă începe munca, să trudească, și să facă fapte bune cu scopul de a obține *Lishma*, iar acum vede opusul- că nu a crezut niciodată că ar putea să cadă în asemenea josnicie.

În schimb, aceasta a venit la el de la discernământul, „Pentru că i-am întărit inima.” Și, deși, motivul pentru care el este acum în josnicie vine de sus, în senzația celui de jos, care se simte în întuneric – că nimic nu strălucește pentru el – el testează gustul exilului, chiar dacă vine de sus.

Cu cele spuse mai sus, putem interpreta ce am întrebat, „Ce înseamnă că *Zoharul* a spus, „Aceste voci au fost gravate în întuneric, nor și ceață, și apar în ele.” Trebuie să interpretăm că „Aceste voci” sunt vocile Torei care vin să dea putere pentru ca cineva să acționeze pentru a dăru. Aceasta se numește „al doilea discernământ al *Lishma*,” însemnând întunericul, nor și ceață,” care este nevoia și *Kliul* (vasul) pentru a obține vocea Torei.

Două discernăminte vin de sus, și se numesc *Lishma*: 1) *Kli* (vasul), însemnând întunericul. Aceasta este nevoia- atunci când nu mai poate tolera întunericul.

2) Lumina, însemnând puterea. Aceasta este vocea Torei, care îi dă

putere pentru a se direcționa către a dăruii, lumina care îl reformează. Aceasta este, „Am creat înclinația rea; Am creat mirodenia Torei.” Cu alte cuvinte, vocea Torei „condimentează” înclinația rea cu abilitatea de a intenționa către *Lishma*.

De aceea este scris, „Aceste voci erau gravate în întuneric, nor și ceață și apar în ele precum apar într-un corp.” Asta înseamnă că dacă înainte aveau *Kelim*, care sunt denumite „Întuneric,” și „un loc al nevoii,” atunci vocea Torei poate intra în întuneric și să ilumineze.

Dar când nu este niciun loc întunecat, însemnând că atunci când simte deficiența de a nu fi capabil să facă ceva pentru a dăruii, nu se poate spune că lumina vine și iluminează, deoarece lumina nu are unde intra. Aceasta aparține discernământului dreptei, adică *Hesed*. Aceasta este, el a obținut mereu vasele de dăruire, și *Hesed* este numit „dăruire,” când se comportă milostiv cu alții. În acea privință, a completat deja *Kelim* (vasul).

Apoi începe al treilea discernământ, când este recompensat cu secretele Torei, denumite „stânga.” Deoarece lumina vine în vase de recepție, cu siguranță trebuie să fie pentru a dăruii. Totuși, chiar dacă a fost recompensat deja cu a primi pentru a dăruii, este în continuare considerat stânga, deoarece corecția îmbrăcării *Hochma* în *Hassadim* lipsește aici. Altfel, va fi, „*Hochma* lui este mai mare decât acțiunile lui.”

Aici începe chestiunea liniei de mijloc, când *Hochma* este îmbrăcată în *Hassadim*. Aceasta este, stânga, denumită „vase de recepție care primesc *Hochma*,” vor fi îmbrăcate în *Hassadim*. Acesta este înțelesul a ceea ce este scris, „Tora provine de la dreapta, care este *Hesed*, și vine la stânga, care este *Gevura*. Aceasta se numește ‘descoperirea *Hochma*.’”

Totuși, dreapta trebuie să se amestece cu stânga, și stânga cu dreapta. Aceasta se consideră că Tora se numește „mijloc,” înseamnă că conține *Hochma* și fapte, precum am spus că *Hochma* lui nu trebuie să fie mai mult decât faptele lui.

Baal HaSulam a explicat versetul, „Și întreg poporul a văzut vocile.” Se știe că vocea înseamnă *Hesed*, care vine de la a auzi, denumită *Bina*. „A vedea” este denumită *Hochma*, precum este scris, „Ochii adunării sunt înțelepții adunării.” De asemenea, *Hochma* care strălucește în vasele de recepție necesită a fi respectată, în așa fel încât să nu le primească pentru a le primi. De aceea, îmbrăcăminteia *Hassadim* trebuie extinsă la ea,

denumită “voce” și “auz.”

De aceea, cuvintele, “Și întregul popor a văzut vocile” înseamnă că a văzut că au primit lumina *Hochma* când este îmbrăcată în voce, în *Hesed*. De aceea, este scris că ei au văzut *Hochma* când era îmbrăcată în voci, însemnând în *Hassadim*. Aceasta se numește “linie de mijloc,” conținând *Hochma* și *Hassadim*.

Cu cele spuse mai sus vom înțelege ce am întrebat, “Ce înseamnă când spune că Tora a fost dată în a treia, care este *Tifferet*, care este înțelesul a “Un om întreg,” Iacob, care este *Tifferet*, și întreg înseamnă deplinătate. Noi am întrebat, “Ce este deplinătate, căci Iacob este denumit ‘Un om întreg?’”

Răspunsul este că Tora este linia de mijloc și Iacob este linia de mijloc, conținând stânga și dreapta, deoarece este deplinătate. Cu alte cuvinte, este o întrepătrundere a *Hochma* cu *Hassadim*. În muncă, înseamnă că o persoană trebuie să stea în ambele acțiuni – denumite *Hassadim* – și *Hochma*, deoarece este interzis ca *Hochma* să fie mai mare decât faptele sale.

Totuși, cineva trebuie să creadă că “nu este nimeni în afară de El,” că Creatorul face totul. Cu alte cuvinte, așa cum a spus Baal HaSulam, înaintea fiecărui act, cineva trebuie să spună că omului i s-a dat numai alegerea, căci “dacă eu nu sunt pentru mine, atunci cine este pentru mine?” Așadar totul depinde de alegerea cuiva. Totuși după faptă, trebuie să spună că totul este Providență proprie, și că cineva nu face nimic de unul singur.

Trebuie să interpretăm precum scrie Ari (*Talmud Eser Sefiro*,. Partea 13, p 1367, Paragraf 152), “Este chestiunea *Se’arot* (păr), care acoperă lumina, astfel încât să nu se bucure de lumină atâta timp cât nu sunt vrednici, deoarece ar putea fi dezonoați.” Chestiunea este, că trebuie să credem că ne-a fost dată o dorință și o sete de către Creator pentru a face fapte bune. Și atâta timp cât este nevrednic, nu trebuie să simtă că Creatorul îl constrânge să facă lucruri bune. De aceea, Creatorul se ascunde în haine și această îmbrăcămintă se numește *Lo Lishma* (nu pentru numele Ei). Cu alte cuvinte, uneori, Creatorul se ascunde în îmbrăcămintea prietenilor.

De exemplu, este o situație când o persoană nu vrea să se trezească și

să studieze înaintea zorilor. Așadar, Creatorul se ascunde în hainele prietenilor și el se scoală din pat, chiar dacă este obosit deoarece îi vine în minte un gând că nu este frumos față de prieteni, că ei toți vin să studieze, și el nu, de aceea, toți se vor uita la josnicia lui. De aceea, el se trezește și se duce la seminar și studiază. Prin urmare, el nu are energia să se scoale din pat din cauza poruncii Creatorului, astfel, Creatorul nu îl forțează să se ducă la seminar, deoarece, dacă acestea ar fi fost motivele, ar fi fost în pat. Dar prietenii îl obligă.

Și, similar cu acest exemplu sunt toate celelalte lucruri când o persoană acționează în *Lo Lishma*, deși sunt multe niveluri în *Lo Lishma*, dar vom vorbi despre acest exemplu. Aici ar trebui să ne uităm la o persoană care se duce să studieze și să respecte *Mitzvot* (porunci) nu pentru că o determină Creatorul. Cu alte cuvinte, dacă ar fi fost din cauza poruncii Creatorului, nu ar fi avut puterea să răzbească corpul și să îl determine să facă lucruri bune. Totuși, din cauza celorlalți oameni, are puterea să facă fapte bune. Așadar, vedem ce importanță poate avea *Lo Lishma*.

Și totuși, cineva trebuie să creadă ceea ce a fost scris mai sus, că "nu este nimeni în afară de El," însemnând că este Creatorul cel care îl obligă să facă fapte bune, dar deoarece este încă nedemn a ști că este obligat de Creator, Creatorul se îmbracă în haine de carne și sânge. Prin ele, Creatorul face aceste acțiuni. Așadar, Creatorul acționează sub forma de *Achoraim* (posterior).

Cu alte cuvinte, persoana vede fața oamenilor dar ar trebui să creadă că în spatele fețelor stă Creatorul, care face aceste acțiuni. Aceasta este, în spatele omului stă Creatorul, care îl obligă să facă faptele pe care le dorește Creatorul. Prin urmare, Creatorul face totul, dar persoana consideră ceea ce vede și nu ceea ce ar trebui să creadă. Din acest motiv, o persoană spune că face faptele în *Lo Lishma*, precum exemplul prietenilor care îl obligă.

De asemenea, nu trebuie să fie prieteni. Dimpotrivă, fiecare are propria aparență exterioară, care i se potrivește. De aceea, când, de exemplu, cineva vine la seminar deoarece prietenii l-au obligat să vină, el spune, "Creatorul a fost motivul pentru care el s-a dus să studieze, dar Creatorul doar s-a îmbrăcat în hainele prietenilor." Așadar, acum

mulțumește Creatorului pentru că a fost motivul.

Prin urmare, când o persoană a făcut fapta în *Lo Lishma*, când Creatorul nu a fost motivul care l-a obligat să facă *Mitzva* (porunca), dar a acționat, deoarece, de exemplu, i-au poruncit prietenii și el a trebuit să se supună, trebuie să creadă că a făcut asta deoarece Creatorul i-a poruncit lui să respecte *Mitzva*, și el a trebuit să se supună la ceea ce i-a poruncit Creatorul să facă. Totuși, Creatorul s-a ascuns în îmbrăcămintea *Lo Lishma*, precum prietenii, astfel încât prin îmbrăcămintea sa, el să creadă că trebuie să se supună legii *Lo Lishma*.

Dar, cu adevărat, trebuie să creadă că a fost cu totul fapta Creatorului. Așadar, după ce face *Mitzva*, ar trebui să spună că a fost Creatorul cel ce a acționat în spatele îmbrăcăminții *Lo Lishma*. Prin urmare, atunci trebuie să-i mulțumească Creatorului pentru că i-a dat dorința să-i respecte poruncile prin îmbrăcămintea sa.

Cu cele spuse mai sus putem înțelege marea importanță a *Lo Lishma*. Aceasta fiind, nu precum se crede – că face totul pentru *Lo Lishma*. Dimpotrivă, face totul pentru că Creatorul i-a poruncit, cu excepția că nu a fost recompensat încă cu a simți că cel ce comandă este Creatorul. Din acest motiv, o persoană crede că *Lo Lishma* este porunca, de aceea, actul nu este atât de important în ochii lui.

Totuși, dacă crede că “nu este nimeni în afară de El,” precum a fost scris în articolele precedente în această parte, atunci, cu adevărat, el respectă poruncile Creatorului, și ar trebui să aprecieze acțiunile sale în *Lo Lishma*. Și imaginația cuiva că el face un act în *Lo Lishma* este numai pentru că nu a fost încă recompensat cu senzația că respectă poruncile Regelui și că îl servește pe Rege.

Așadar, dacă crede că *Lo Lishma* este cu adevărat Creatorul, obligându-l să se angajeze în Tora și *Mitzvot*, atunci îi poate aduce multe mulțumiri Creatorului pentru că a îmbrăcat hainele *Lo Lishma*. Și de la aceasta, se poate ajunge să se aprecieze importanța Torei și a *Mitzvot* chiar și în *Lo Lishma*. Înțelepții noștri au spus despre asta, “Și au colectat de la o persoană cu bună știință,” însemnând *Lishma*, și “fără știință,” însemnând *Lo Lishma*.

Acesta este înțelesul a ceea ce este scris, că *Se'arot* (părul), însemnând *Lo Lishma*, acoperă lumina, astfel încât nu vor fi hrăniți de lumină, atâta

timp cât sunt nepotrivii pentru aceasta. Cu alte cuvinte, *Se'arot* este o îmbrăcăminte și sub acea îmbrăcăminte, lumina stă și strălucește. Dar între timp, lumina este acoperită.

CE ÎNSEAMNĂ „NU ESTE BINECUVÂNTARE ÎN CEEA CE ESTE NUMĂRAT,” ÎN MUNCĂ

Articol Nr. 31, 1989-90

Este scris în cartea *Zohar* (*Bamidbar* p4, și Aliniat 13 în Comentariul *Sulam*), „Vino și vezi, ei spun că nu este nicio binecuvântare de sus pentru ceva ce este numărat. Dar ar trebui să spui, ‘Cum au fost Israel numărați? Cum a fost luată recompensa de la ei?’ Mai întâi o să binecuvânteze Israelul, apoi o să numere recompensa și apoi o să binecuvânteze Israelul încă o dată. Așadar, Israel au fost binecuvântați la început și la sfârșit și nu a fost moarte printre ei. A întrebat, ‘De ce este moarte din cauza numărării?’ Răspunde, ‘Este pentru că nu este binecuvântare în numărătoare, și când binecuvântarea dispare, *Sitra Achra* este peste el.’ Până acum cuvintele sale.

RASHI aduce motivul pentru care El numără Israelul. El spune, “din dragoste față de ei, îi numără în fiecare oră.” Aceasta înseamnă, că RASHI dorește să explice că dacă spunem că este pericol în ceva ce este numărat, că poate fi moarte acolo, de ce a numărat Creatorul Israelul și i-a așezat într-un loc periculos? De aceea, RASHI explică, “Din dragoste față de ei, îi numără în fiecare oră, în ciuda pericolului din asta. Dar din dragostea pe care o are pentru Israel, și pentru dorința Sa de a le ști numărul, a spus că va număra Israelul.”

Exterior este greu să înțelegem, adică să spunem că deoarece Creatorul vrea să le știe numărul, El a spus că au nevoie să fie numărați printr-o corecție astfel încât să nu fie nicio piedică printre ei, așadar îi va număra prin răscumpărare. Trebuie să înțelegem cum este posibil să spunem că, deoarece Creatorul vrea să le știe numărul, ei trebuie numărați și să dea numărul Israelului, și apoi Creatorul știe, căci altfel, El nu știe numărul copiilor lui Israel în avans ci are nevoie de creaturi

pentru a-L informa. Este asta cu putință? De asemenea, trebuie să înțelegem ce este o binecuvântare în muncă, ce este o numărare în muncă și de ce este cauzată moartea când nu este binecuvântată numărătoarea. De asemenea, trebuie să înțelegem de ce nu trebuie să fie o binecuvântare peste ceva ce este numărat.

Se știe că sunt două lucruri în munca pentru Creator: 1) scopul creației; 2) corecția creației. Scopul creației înseamnă că creaturile primesc plăcere și încântare, așa cum este scris, "Voința Sa de a face bine creațiilor lui." Corecția creației este pentru ca creaturile să meargă pe calea Creatorului, însemnând echivalență de formă. De aceea, precum Creatorul dă creațiilor sale, creaturile, de asemenea, trebuie să dea Creatorului. Altfel, este nepotrivire de formă și în spiritualitate nepotrivirea de formă cauzează separare, adică cauzează separare de la Viața Vieților.

Este scris despre aceasta în cartea *Zohar* (prezentată în Talmud Eser Sefirot p 19, paragraf 17), "Așadar, cei păcătoși în viețile lor sunt numiți morți, căci din nepotrivirea lor de formă, - fiind complet la un alt capăt față de rădăcina lor, unde nu au nimic sub forma de dăruire, sunt separați de El, și de fapt, mor." Totuși, s-a spus deja despre ei în *Zohar*, "'Toată îndurarea pe care o fac, o fac pentru ei,' însemnând că scopul lor este pentru ei înșiși și pentru gloria lor."

Cu alte cuvinte, ceea ce i-am atribuit Creatorului, adică tot ceea ce face Creatorul, este într-o stare de desăvârșire. Aceasta înseamnă, că Creatorul dorește pentru creaturi să primească încântare și plăcere, de aceea a creat în ele dorința de a primi plăcere și marea sete de încântare. Prin asta, El este sigur că vor vrea să primească plăcere. Dar corecția creației, *Kliul* (vasul) și dorința, pe care creaturile să le formeze - dorințele cu care vor fi capabili să primească încântare și plăcere - această dorință se numește "dorința de a dăruia." Obținerea dorinței se întâmplă treptat pentru că cel de jos nu are puterea să meargă împotriva dorinței celui de sus - dorința de a primi pentru sine, pe care Creatorul a creat-o.

Așadar, vedem că sunt două tipuri de *Kelim* (vase):

1. Vase de recepție. Totuși, o corecție este așezată peste ele, însemnând că peste vasele de recepție este intenția opusă față de *Kli*. Cu alte cuvinte, o persoană primește de fapt, dar în intenție ea, acum

dăruiește. Prin urmare, *scopul este exact opusul actului*, și lumina care este primită în aceste *Kelim* este acum numită „a primi pentru a dăru.”

Numele luminii este *Hochma* (înțelepciune), și aceasta este lumina scopului creației. De asemenea, uneori se face referire la ea ca „temperare a *Dinim* (judecăți).” Adică, au fost *Dinim* asupra vaselor de recepție, însemnând a fost *Din* (judecată) că este interzis a folosi aceste *Kelim*, deoarece crează nepotrivire de formă și separare, iar acum a fost temperată. Și ce este temperarea? Este așezarea peste *Kli* a intenției numite „pentru a dăru.”

Aceasta înseamnă, că înainte ca cineva să așeze scopul de a dăru peste voința de a primi, acea dorință îi provoacă amărăciune. Tot spiritualul pe care a dorit să îl atingă a avut gust amar, deoarece au fost ascunderi și restricții peste voința de a primi pentru sine, așadar a fost imposibil să guste o bună aromă în spiritualitate. Cu alte cuvinte, tot ceea ce era sfânt a fost simțit ca îndepărtat, inaccesibil, și imposibil ca să-i fie plăcut dorinței de a primi. Aceasta se numește „amar.”

Totuși, dacă așează scopul de a dăru peste dorința sa, el vede și simte că totul este dulce în sfințenie. Dar de la chestiunile ce nu aparțin sfințeniei, trebuie să se întoarcă, adică nu le poate suporta.

Prin urmare, după ce se corectează pentru a putea avea ca scop să dăruiască, trebuie să discernem o lumină și un *Kli* aici, care constau din *Aviut* (grosime) și *Masach* (ecran). *Aviutul* este denumit *Dinim*, unde este restricție și ascundere, și lumina nu strălucește acolo. De aceea, *Aviut* se numește „întuneric.”

Cu alte cuvinte, a dori să primească pentru sine se numește „fiind *Av* (gros),” și dacă dorește să dăruiască se numește *Zach* (pur, curat, imaculat). Apoi, când așează dorința de a dăru peste *Av*, *Din* este temperat și ceea ce a fost mai devreme întunecat, acum este un loc în care lumina strălucește în *Kli*. Aceasta se numește „temperarea *Dinim*.”

2. Trebuie să notăm de asemenea, că sunt vase de dăruire într-o persoană, lucruri pe care o persoană le dă prietenului său, în așa fel încât prietenul să se bucure. Această acordare se numește „dăruire.” Un om care este *Zach* vrea să facă oamenii fericiți, să-i facă să se simtă bine. Despre aceste vase, nu se poate spune că *Din* este în aceste acțiuni, însemnând că este o judecată care interzice a folosi *Kelim* ce doresc a

dărui.

Totuși, aici, de asemenea, este o chestiune de intenție, dacă este sincer. Aceasta este, atunci când dăruiește, este scopul său ca alții să se bucure de aceasta fără să-i pese de el însuși, pentru ca lui să îi pese numai de ceilalți? Acest discernământ se numește „a dărui pentru a dărui,” atunci când actul și scopul sunt ambele pentru a dărui.

Uneori, tot ceea ce face este pentru binele celorlalți, dar scopul este de a obține respect sau lucruri similare. Este așa cum *Zoharul* scrie despre cei păcătoși, că tot binele pe care îl fac, îl fac pentru propriul beneficiu, „Tot binele pe care îl fac, îl fac pentru ei înșiși.” Și aici, nu este nici un *Din* din partea *Kliului*, adică nicio deficiență. Cu alte cuvinte, în ceea ce privește actul, nu este nimic de corectat.

Totuși, în intenție trebuie să fie o corecție. Aceasta este, din perspectiva intenției, nu este nicio diferență dacă actul este dăruire sau primire. Ambele acțiuni necesită corecții - că scopul, de asemenea, va fi pentru a dărui.

Aceasta este așa deoarece munca este în principal în inimă. Adică, o persoană ar trebui să atingă nivelul de dragoste pentru Creator, așa cum este scris, „Și o să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău cu toată inima ta și cu tot sufletul tău.” *Tot ceea ce facem în Tora și Mitzvot (porunci) este ca să corectăm inima.* Este scris despre aceasta („Introducere la cartea, *Panim Meirot uMasbirot*,” Paragraf 10), „Vino și vezi cuvintele înțelepților noștri, Rabbi Even Ezra ... ‘Să știi că toate *Mitzvot* ce sunt scrise în Tora sau convențiile pe care părinții le-au stabilit ... toate sunt pentru a corecta inima, ‘Pentru că Domnul caută toate inimile.’”

Cu cele spuse mai sus, putem în general descoperi cele două chestiuni – scopul creației, de a face bine creaturilor Sale, această lumină se numește *Hochma*, și “vedere,” care înseamnă că vede ceea ce are în mână, adică poate deja număra cât de mult a obținut, deoarece scopul creației este de a face bine, și apoi ar trebui să simtă și să dobândească ceea ce are în mână.

De exemplu, să spunem că sunt doi frați, unul dintre ei este bogat și trăiește în Statele Unite, și celălalt este sărac și trăiește în Israel. Fratele bogat depune un milion de dolari în bancă pe numele fratelui sărac. Totuși, nu l-a înștiințat pe fratele sărac despre asta, și nici banca nu l-a

informat pe fratele sărac că are bani pe numele său. Și deci fratele rămâne sărac pentru că nu știe despre aceasta.

Este la fel aici cu scopul creației, care este de a face bine creaturilor Sale. Dacă nu știu și nu simt plăcerea și încântarea, ce fel de beneficiu este? De aceea, această lumină se numește *Hochma* (înțelepciune) și "a vedea," și se numește "Lumina *Panim* (față/anterior), precum în "Înțelepciunea omului îi luminează fața."

În muncă, asta se numește "ceva ce este numărat," adică ceva ce este primit în vasele de recepție. Aceasta înseamnă că dacă o primește, el va vedea ce a primit și va număra ceea ce are.

De asemenea, este numit "un dar." De obicei, când cineva îi dă prietenului un dar, vrea ca prietenul să numere și să perceapă valoarea cadoului pentru simplu motiv că îi dăruiește un cadou prietenului ca să îi arate dragostea pentru el. Conform cu valoarea cadoului, o persoană poate aprecia măsura dragostei. Rezultă că, dacă nu se uită la cadou pentru a îi vedea însemnătatea, el dezonorează măsura dragostei.

Așadar, când o persoană primește un dar, dacă nu vede sau nu încearcă să vadă importanța darului, ea necinstește măsura iubirii pe care cel ce dăruiește vrea să i-o arate. De exemplu, înțelepții noștri au spus, "Cumpără-ți un prieten." Și acea persoană vrea să-și cumpere prietenul trimițându-i cadouri. Dacă acea persoană nu vede și nu apreciază importanța cadoului pe care îl primește de la el, cum poate ajunge la o stare de "Cumpără-ți un prieten?" Prin urmare, prin dar se poate număra și măsura ceea ce a primit de la prietenul său.

Așadar, dacă creatura nu poate număra și măsura ceea ce Creatorul i-a dat, atunci scopul Creatorului nu a ajuns la un stadiu în care creaturile au dobândit faptul că El a creat creația cu scopul de a face bine creației sale.

Aceasta se numește, "lumina *Hochma*," și această lumină este primită în vasele de recepție. Totuși, trebuie să fie folosită cu corecția ce a fost așezată peste vasele de recepție, denumită "a primi pentru a dăru." Asta înseamnă, că trebuie să așeze scopul de a dăru pe vasele de recepție. Și dacă nu așează scopul de a dăru, el devine separat de lumina luminilor, deoarece diferența de formă cauzează separație. Așadar, devenind un primitor, asta îi cauzează moarte spirituală, așa cum a fost

scris mai sus, "Păcătoșii, în viețile lor sunt numiți morți."

Totuși, lumina care este primită în vasele de dăruire este numită, "lumină *Hassadim* (milă)." *Hesed* (milă/bună voință) înseamnă că el dăruiește, precum o persoană ce face un act de milă sau bună voință față de prietenul său. Aceasta se numește "*Hassadim* acoperit," însemnând că *Hassadim* – ceea ce primește în vasele de dăruire, adică ceea ce dă – lumina are aceeași valoare ca și *Kliul*.

Cu alte cuvinte, se știe ce este un act de caritate și ce este un cadou. Cu un cadou, am explicat mai sus că o persoană trebuie să vadă ceea ce a primit și nu să primească pur și simplu un cadou de la prietenul său. Dacă o persoană spune, "Nu contează ceea ce mi-a dat," atunci desconsideră cadoul prietenului. Așadar, scopul pentru care i-a trimis cadoul nu este realizat. Cadoul a fost intenționat să-și cumpere un prieten, așa cum a fost spus mai sus, "Cumpără-ți un prieten," dar dacă nu vede importanța cadoului, atunci nu poate să-l cumpere ca prieten. De aceea, trebuie să numere și să măsoare cadoul.

Dar când o persoană îi trimite o donație prietenului, cel ce dăruiește trebuie să încerce – dacă vrea cu adevărat să îi dea o donație – ca cel ce primește donația să nu știe cine i-a trimis-o. Și cel ce primește donația va fi, de asemenea, foarte fericit dacă cel ce a dăruit donația nu a știut cui îi dă.

Similar, uneori oamenii strâng donații pentru o persoană importantă și nu vor ca cel ce primește caritatea să se rușineze. Cei ce strâng banii spun, "Strângem pentru cineva în mod anonim." Așadar, cu caritatea, când nici unul dintre ei nu știe – cel ce primește și cel ce dăruiește – se consideră adevărată caritate și nu sunt neplăceri în partea celui care primește.

Prin urmare, în *Hessed*, vorbim din perspectiva celui ce dăruiește, însemnând a celui de jos, apoi o persoană este într-o stare în care acționează deasupra rațiunii. Cu alte cuvinte, dăruiește dar nu știe cui, dar crede că tot ceea ce dă, se duce la scopul său. Aceasta se numește "donație ascunsă."

Caritatea pe care o dă se consideră *Hassadim*. Adică, vorbim despre un timp în care o persoană lucrează cu vasele de dăruire, însemnând că vorbim numai despre o persoană care îi dăruiește Creatorului. Aceasta se

numește „o binecuvântare,” precum o persoană binecuvântează o alta, vorbind cu ea într-o manieră favorabilă, însemnând că o binecuvântează. De fapt, nu îi dă nimic, dar se consideră că o binecuvântează verbal, și asta se consideră ca binecuvântare în inimă. Cu alte cuvinte, ceea ce nu îi poate dăruia în fapt, ea îi dăruiește în inimă, și îi arată verbal ceea ce are în inimă.

Prin urmare, *binecuvântare înseamnă a da, a dăruire*. Astfel, în acel moment, se angajază în vasele de dăruire. Asta înseamnă că o binecuvântare este atunci când vrea ca prietenul său să aibă mai mult decât poate el da. De aceea, când o persoană se angajează în dăruire, vrea să-i dăruiască împlinire Creatorului, așa că Îi spune Creatorului, „Mai mult decât faptele bune pe care Ți le dau, Te binecuvântează ca să pot să îți dau mai mult decât faptele mele bune.” Cu alte cuvinte, cineva trebuie să binecuvânteze mereu Creatorul, ceea ce înseamnă că vrea să fie capabil să aducă mai multă mulțumire Creatorului decât Îi aduce de fapt.

Acesta este motivul pentru care nu se numără o binecuvântare, deoarece vasele de dăruire sunt denumite „caritate,” și caritatea trebuie dată în ascundere, însemnând că cel ce dăruiește nu știe cui îi dăruiește și cel ce primește nu știe de la cine primește. Așadar, nu este nicio chestiune a numărării aici, căci număratul aduce entuziasmul și legătura dragostei, așa cum se spune despre dar.

Pentru dar, înțelepții noștri au spus că este în totalitate opusul: „El care dăruiește un cadou prietenului său trebuie să-i spună.” Aceasta este așa, deoarece rezultatul cadoului trebuie să fie dragostea, care le unește pe cele două, spre deosebire de caritate, unde el trebuie să fie în totalitate în dăruire. Aceasta înseamnă, că în caritate este mai bine dacă unul nu îl cunoaște pe celălalt, pentru a fi evitată orice numărătoare.

De aceea, când vorbim despre muncă, caritatea înseamnă vase de dăruire, când vasul dorește să facă *Hesed*, și lumina care este turnată în *Kli* este denumită „lumina *Hassadim*.” Aceasta se numește „corecția creației,” când totul este pentru a dăruia.

Dar scopul creației este pentru ca Kelim să primească încântare și plăcere, și aici trebuie cu siguranță să vadă ce primesc deoarece este vorba despre scopul creației, care este binevoință, conform cu ceea ce primește. Dacă nu poate număra ceea ce a primit, asta înseamnă că încă

nu a primit într-un fel în care încântarea și plăcerea sunt simțite în el. Așadar, încă nu poate spune că a primit de la Creator numai încântare și plăcere. De aceea, lumina *Hochma* – scopul creației – mai este numită și „a vedea,” deoarece scopul creației este considerat a vedea.

Dar, este contrar cu corectarea creației. Se numește „*Hassadim acoperit*,” adică încă nu vede nimic din ceea ce primește și este încă acoperit pentru el. În muncă, se numește „dorind mila (*Hesed*),” însemnând numai să dăruiască. Este fără niciun interes pentru el dacă primește ceva de sus. Se consideră că este mulțumit cu partea sa, însemnând că este fericit că poate face ceva în munca Creatorului.

Cu alte cuvinte, este mulțumit cu partea sa de a fi capabil să spună că face ceva care nu este pentru nevoile corpului său material, așa cum au spus înțelepții noștri, „El care merge și nu face, recompensa pentru mers este în mâna lui” (*Avot*, Capitolul 5, 14).

Interpreții explică, „Recompensa pentru că a mers este în mâna lui.” Chiar dacă nu face, el tot are recompensa pentru mers, deoarece chiar și numai a merge la seminar este o *Mitzva* (poruncă, faptă bună) în sine, deoarece acolo este într-o atmosferă de Tora. Prin urmare ar trebui notat că dacă o persoană se angajează în vasele de dăruire – denumite *Hessed*, când nu este nicio chestiune a numărării deoarece dorește să lucreze în caritate – se consideră „corecția creației.”

Cu cele spuse mai sus, vom înțelege ce am întrebat, de ce au spus, „Din atașament față de ei, îi numără în fiecare oră.” Am întrebat, „Dacă Creatorul vrea să știe numărul Israelului, trebuie El să aștepte până când Israel numpără și apoi să comunice suma Creatorului, și numai atunci El va ști numărul Israelului?”

Într-adevăr, „Din dragoste față de ei” înseamnă că El vede că ei fac totul pentru a dăruie. Aceasta înseamnă, că ei au făcut deja corecția creației, și de aceea, vrea să le dea scopul creației, care este lumina *Hochma*, denumită lumina „vederii.” Cu alte cuvinte, ar trebui deja să numere ceea ce au deoarece lumina este primită în vase de recepție.

Totuși, ar trebui să primească pentru a dăruie, și conform regulii că actul urmează intenția, în timp ce cineva este angajat în acțiunea de recepție a plăcerii, acțiunea de recepție poate cauza ca intenția să nu fie pentru a dăruie, ci pentru a primi. Și a primi pentru sine cauzează

separarea de viața vieților, care este considerată moarte, așa cum este scris, „Cei păcătoși, în viețile lor sunt numiți morți. ”

A fost scris, “De ce sporește moartea din cauza numărării?” Răspunsul este că, deoarece, ceea ce este numărat este numit “lumina *Hochma*,” care este primită în vasele de recepție, actul poate conduce intenția și nu va fi capabil să aibă intenția de a dăruia. Așadar, în mod natural, va fi mort.

Și a fost scris, “El răspunde, ‘Este așa deoarece nu este binecuvântare în numărătoare, și atunci când nu mai este binecuvântare, *Sitra Achra* este asupra lui.’” Cu alte cuvinte, este chestiunea liniei de mijloc, când *Hochma* strălucește în vasul de recepție, care este denumit “stânga.” Au nevoie de corecție astfel încât cineva să nu fie atras de actul de recepție. În acea stare, lumina *Hassadim* – care lucrează cu vasele de dăruire – trebuie atrasă, și am spus mai sus că actele de dăruire afectează gândul să fie precum fapta.

Aceasta este menținerea peste lumina *Hochma* care este primită în *Kelim* al liniei stângi, care necesită corecție. Totuși, nu se poate a fi recompensat cu lumina *Hochma* înainte să fi fost recompensat cu nivelul *Lishma*, adică tot ceea ce face este *Lishma*. Cu alte cuvinte, ordinea muncii este că la început este recompensat cu *Katnut*, ceea ce se consideră că poate folosi numai vasele de dăruire cu scopul de a dăruia. Apoi, este recompensat cu *Gadlut*, ceea ce înseamnă că poate folosi vasele de recepție cu scopul de a dăruia, de asemenea, acolo unde strălucește lumina *Hochma* – lumina scopului creației.

Prin urmare, înainte să fie recompensat cu lumina, trebuie să fie recompensat cu lumina *Hassadim*, denumită “binecuvântare,” însemnând că binecuvântează Creatorul și nu dorește să primească nimic pentru sine. În schimb, el este cu totul pentru a dăruia și nu vrea să primească nimic pentru sine. Apoi, el este recompensat cu lumina *Hochma*, care este lumina numărării. Aceasta înseamnă, că asta vine în vasele de recepție, în acel timp, lumina din numărătoare trebuie păstrată astfel încât să nu fie atrasă după act. Deoarece este un act de recepție, lumina binecuvântării trebuie atrasă încă o dată, însemnând lumina *Hassadim*, care este păstrarea.

Acum putem interpreta ceea ce am întrebat:

1) A vrut să știe Creatorul numărul copiilor lui Israel, și este acesta motivul pentru care El a vrut să numere copii lui Israel, astfel încât poporul lui Israel să-i spună numărul, și nu a știut Creatorul asta singur? Răspunsul este că, deoarece, îi iubește, vrea ca poporul lui Israel să-și cunoască numărul. Cu alte cuvinte, Creatorul dorește ca ei să obțină lumina *Hochma*. Rezultă, că vrea să știe, că ei vor ști și vor dobândi lumina care este în număratoare, însemnând că ei înșiși vor număra și vor vedea ce au dobândit, căci asta se numește "lumina vederii," care vine peste vasele de recepție. Nu are nevoie să cunoască pentru Sine, ci pentru ca poporul lui Israel să știe.

2) De ce este moarte acolo unde nu este binecuvântare? Răspunsul este că ceva ce este socotit este lumina *Hochma*, care vine în vasele de recepție. Când sunt folosite vasele de recepție, se poate ca cineva să fie atras de actul de a primi, și astfel să fie separat de viața vieților. Aceasta se numește moarte, și de aceea, este necesară păstrarea. Păstrarea este binecuvântare, însemnând extensia luminii *Hassadim*, care este un act de dăruire care previne actul de primire să se abată de la intenția de a dăruia.

3) De ce este nevoie de o binecuvântare înainte și după? Ordinea muncii începe cu o nevoie de a obține *Lishma*, (pentru numele ei). Înțelepții noștri au spus despre asta, „El ce studiază Tora *Lishma*, secretele Torei îi sunt descoperite.” De asemenea, *Lishma* înseamnă că toate acțiunile sale sunt pentru a dăruia, iar aceasta se numește binecuvântare. Când el dă, aceasta este înțelesul binecuvântării, adică binecuvântare orală. Este așa, deoarece, neputând adăuga în acțiune, încearcă să-i dea o binecuvântare cu gura, ceea ce arată că el dă cu toată inima sa. Aceasta se numește „lumina *Hassadim*.”

Așadar ordinea este precum urmează:

1. O binecuvântare care este numită „linia dreaptă,” *Hesed*.
2. Este recompensat cu secretele Torei, care sunt numite *Hochma* (înțelepciune), care este un dar, precum se știe că Tora se numește „un dar” care este primit în vasele de recepție. Din acest motiv, se numește „o numărare.” Cu alte cuvinte, el se uită pentru a vedea ce a primit pentru a ști cum să-I mulțumească.

Aceasta se numește „linia stângă,” deoarece este un loc unde poate ajunge la moarte, denumită „separare,” așa cum a fost la moartea celor

șapte regi în lumea *Nekudim*. Din acest motiv, este o nevoie să se extindă *Hassadim*, iar aceste *Hassadim* sunt păstrarea în așa fel încât să nu fie moarte în ele, adică separare de viața vieților.

De aceea, este scris că este nevoie de o binecuvântare la sfârșit. Prin urmare, Israel au fost binecuvântați la început și la sfârșit, și nu a fost moarte în ei.

În general, se numește „corecția liniilor,” care sunt numite „corecția lumii,” deoarece prin asta este persistență în lume.

3. Ce este o binecuvântare în muncă? Este lumina *Hassadim*, când o persoană este într-o stare de dăruire.

4. Ce este numărarea în muncă? Este lumina care vine în vasele de recepție. În acel moment, trebuie să se vadă ce s-a primit și să se numere. Aceasta se consideră „un dar.”

5. De ce nu sunt binecuvântări pentru ceva ce este numărat? Ceva ce este numărat înseamnă lumină și abundență ce vin în vasele de recepție, și binecuvântarea este abundența care vine în vasele de dăruire, și sunt opuse. În *Zohar*, se consideră că cele două linii sunt în dispută, deoarece linia dreaptă, *Hesed*, este numai pentru a dăruir și nu dorește să folosească vasele de recepție; dar linia stângă este opusă – dorește să folosească specific vasele de primire, deoarece spune, „dar scopul creației este de a primi!” Totuși, ar trebui să fie o corecție ca să fie pentru a dăruir. Din acest motiv, apoi vine linia de mijloc, care face pace între ele. Și acesta este motivul pentru care este o nevoie de binecuvântare la început, și o binecuvântare la sfârșit.

CE ÎNSEAMNĂ ÎN MUNCĂ REGELE CE STĂ PE CÂMPUL SĂU ATUNCI CÂND RECOLTA ESTE COAPTĂ

Articol Nr. 10, 1990-91

Înțelepții noștri au spus despre versul, „Domnul a stat deasupra lui” (prezentat în *Opinia Bătrânilor*, de autorii Tosfot, *VaYetze*), „Nu am găsit acestea în restul patriarhilor. Rabbi Simon a spus, „Regele nu stă pe câmpul său nici când este arat, nici când este însămânțat, ci când recolta

este coaptă.’ Astfel Avraam l-a arat, așa cum este spus, ‘Ridică-te și mergi prin lot.’ Isaac l-a semănat, așa cum este spus, ‘Și Isaac a semănat.’ Iacob a venit și el este coacerea recoltei așa cum este spus, ‘Sfințenia lui Israel este pentru Domnul, primele sale fructe,’ a stat deasupra lor.”

Ar trebui să înțelegem ce vine să ne învețe în muncă: ce este „un câmp,” ce este „când recolta este coaptă,” și ce reprezintă alegoria cu Regele ce stă peste câmpul său? Este cunoscut că munca noastră este numai pentru regatul cerului, ce este denumit „credință.” Înțelepții noștri au spus despre aceasta, „Habakkuk a venit și le-a întemeiat ca una: ‘Un drept trăiește după credința sa.’” Credința înseamnă necesitatea de a crede în Creator, că El conduce lumea printr-o ghidare binevoitoare.

Și chiar dacă acela nu are încă acest sentiment, trebuie să creadă în continuare deasupra rațiunii și să spună că nu vede cum binele este revelat în lume, nu vede binele revelat în fața ochilor săi, fiindcă este încă sub dominația dragostei de sine și nu poate vedea. Aceasta este deoarece a fost un *Tzimtzum* (restricție) peste vasele de recepție astfel încât lumina să nu strălucească acolo din cauza nepotrivirii de formă, așa cum este scris în Comentariul *Sulam*. (“Introducere la Cartea Zohar,” Paragraf 138).

Din acest motiv, acela nu poate vedea adevărul. În schimb, trebuie să creadă că este așa. Și în munca obștei, stările de ghidare ale recompensei și pedepsei, nu sunt atât de aparente. Dar în munca individuală, adică atunci când o persoană dorește să încerce să obțină nivelul la care toate acțiunile sale sunt pentru a dăruia, când începe să depună efort pentru a obține nivelul de dăruitor, atunci întreaga sa bază trebuie construită pe măreția Creatorului. Este spus despre aceasta în *Zohar*, “Acela trebuie să se teamă de El pentru că El este măreț și conduce,” și atunci începe munca în principal pe această credință, că lumea este condusă de Creator binevoitor.

Apoi stări de ascensiune și coborâre ajung la el. Cu alte cuvinte, la anumite momente, este recompensat și poate crede în Creator, că este binevoitor, și acela îl poate iubi pe Creator datorită măreției Sale. Acestea ajung la o persoană prin mari eforturi în credința în recompensă și pedeapsă. Aceasta înseamnă că dacă acela lucrează cu credință deasupra rațiunii, el este răsplătit, și răsplata sa este că ajunge să simtă dragostea Creatorului pentru el. Și pedeapsa este atunci când dorește specific să

meargă rațional, astfel el se îndepărtează de dragostea Creatorului.

Chiar mai rău, uneori devine opusul, adică unul care îl urăște pe Creator, deoarece are multe nemulțumiri împotriva Creatorului, deoarece s-a rugat deja la Creator de multe ori și vede că nu aude Creatorul rugăciunea. Și de acolo, o persoană ajunge la stări de urcare și coborâre. Totuși, dacă acela le depășește, merge deasupra rațiunii, și spune "Ei au ochi și nu văd," este recompensat temporar și se simte apropiat de Creator.

Este scris despre aceasta în "Introducere la Studiul celor Zece Sefirot" (Aliniat 132), "Trebuie să știm că atributul superior al mediului este aplicat chiar și atunci când acela este sub Providența ascunderii feței. Prin mari încercări în credința în recompensă și pedeapsă, o lumină a marii încrederi în Creator le apare lor. Pentru un timp, le este acordat un nivel de descoperire a feței Sale în măsura mediului. Dar retragerea este că ei nu pot rămâne permanent la nivelele lor, din moment ce stând permanent într-un nivel este posibil numai prin mântuirea prin frică."

Rezultă că ordinea muncii noastre este compusă din trei perioade înainte să ajungem la ieșirea din muncă, ceea ce este discernământul Adam [ființa umană]. Înțelepții noștri au spus despre aceasta (*Nidah* 31), "Sunt trei parteneri ai unei persoane – Creatorul, tatăl și mama sa. Tatăl dă albul, mama dă roșul, și Creatorul așează un spirit și un suflet [*Ruach* și respectiv *Neshama*] în interiorul lui." Aceasta este explicat în muncă așa cum învățăm că sunt trei linii – *Hesed* [grație], *Din* [judecată], și *Rachamim* [milă].

Este așa cum am spus în eseurile precedente, că, pentru ca o persoană să poată merge, are nevoie de două picioare dreptul și stângul. Aceasta este precum cele două versuri ce se resping unul pe celălalt până ce vine al treilea vers și judecă între ele. Astfel cele două versuri au dat naștere liniei decisive.

Cu aceasta, putem interpreta înțelesul aratului, semănatului și al recoltei coapte în muncă. Linia dreaptă este aratul. Aceasta este munca omului de a vrea să fie admis în munca de a dăru. Omul este creat pentru a-i păsa numai de el însuși. Și din moment ce a fost o corecție peste dorința de a primi pentru sine, pentru a evita chestiunea rușinii datorate diferenței de formă față de Creator, din moment ce tot ce vedem

la El este ceea ce El dăruiește tuturor creaturilor și nu este niciun fel de recepție în el – de aceea, o *Tzimtzum* [restricție] și o ascundere au fost făcute peste dorința de a primi, astfel încât creaturile să nu poată primi plăcerea și încântarea pe care El dorește să le împărtășească creaturilor.

Aceasta a fost pentru a permite omului să corecteze vasele de recepție să fie numai pentru a dărui. Cu alte cuvinte, omul trebuie să răstoarne voința de a primi și să primească o dorință de a dărui în schimb. Astfel, ceea ce era mai devreme de cea mai înaltă importanță pentru el, voința de a primi, va fi acum de o importanță inferioară. Nu va dori să o folosească, ci dimpotivă, voința de a dărui, care era de o importanță inferioară pentru el, și pe care nu dorea să o folosească, va fi acum de o înaltă considerație. Aceasta înseamnă că această dorință de a dărui este importantă pentru el și vrea să folosească numai dorința de a dărui.

Aceasta este denumită “arat,” atunci când solul este răsturnat și ceea ce era deasupra ajunge dedesubt, iar ceea ce era dedesubt ajunge deasupra. Aceasta este denumită “linia dreaptă,” Avraam, *Hesed*. Cu alte cuvinte, acum dorește să se implice numai în *Hesed*, denumit “dorința de a dărui,” și linia dreaptă este denumită “Integritate.” Deși cineva vede că încă nu poate să presteze *Hesed*, ar trebui să-și imagineze că deja a fost răsplătit cu dăruire, denumită *Hesed*, și să-i mulțumească Creatorului pentru recompensa de a face lucruri pentru a dărui.

Toate acestea sunt numai deasupra rațiunii. Și, dacă consideră situația în care este, va vedea altfel, este o chestiune deasupra rațiunii. Aceasta înseamnă, că trebuie să-și imagineze că a fost deja recompensat cu dorința de a dărui, așa cum a fost deja recompensat cu aratul.

De asemenea, acela trebuie să se smerească și să spună, “Sunt satisfăcut și mulțumit pentru orice gând și dorință de a face ceva în spiritualitatea pe care mi-o dă Creatorul, pentru recompensarea mea de a face un mic serviciu Creatorului, însemnând că pot face ceva pentru Creator.” Și el este fericit cu aceasta, deoarece vede că nu le-a dat Creatorul și celorlalți oameni șansa să-L servească. De aceea, el este fericit cu aceasta. Aceasta este considerată “integritate,” deoarece el se încrede deasupra rațiunii în conducerea binevoitoare a lumii de către Creator, și astfel, acum poate arăta dragoste pentru Creator și să fie mereu fericit.

Totuși, în același timp acela trebuie să pășească și cu celălalt picior, cel stâng, adică să-și critice acțiunile sale. Ar trebui să aibă o dorință să vadă adevărul, cât efort poate depune pentru a dăru, și care este importanța spiritualității. Înțelege el cu adevărat că este mai bine să lucreze pentru Creator și nu pentru sine?

În acea stare, el vede foarte diferit: toate acțiunile în timpul în care a fost pe linia dreaptă când a crezut că a fost cu adevărat un om întreg, acum că a trecut la linia stângă, vede că nu are nimic care să fie cu adevărat pentru a dăru.

Aceasta este numită "însămânțare." De exemplu, când se iau semințe bune de grâu și se cultivă în câmp, dacă ar fi o persoană ce nu știe nimic despre munca la câmp, ea s-ar uita la persoana care a luat grâul și l-a cultivat în câmp ca și cum ar fi fost nebun. Similar, aici, când cineva ia stări bune ce conțin integritate, pentru care el i-a mulțumit deja Creatorului, acum le anulează. Este ca acel om care a luat semințe bune de grâu și le-a cultivat în câmp.

Dar cu adevărat cineva nu poate merge într-un singur picior. Aceste două picioare sunt considerate două versuri ce se contrazic unul pe altul. De aceea Isaac este considerat cultivarea seminței sale, care este stânga. Înțelepții noștri au spus despre aceasta, "Cineva trebuie să respingă cu stânga și să atragă cu dreapta" (*Sotah* 47). Ar trebui să interpretăm aceasta că atunci când cineva se simte apropiat de Creator, este numit, "a atrage cu dreapta." "A respinge cu stânga" înseamnă că atunci când critică, vede că este respins de la munca de a dăru. Aceasta înseamnă că înțelepții noștri vin să ne spună că omul are nevoie de două lucruri, stânga și dreapta, deoarece nu poate merge într-un singur picior. Acesta este considerat Isaac, care este numit "însămânțare."

Avraam, care este drept, înseamnă *Hesed*, integritate, este denumit "albeață," așa cum a fost spus mai sus că cei trei parteneri sunt tatăl său, mama sa și Creatorul. Tatăl său este primul discernământ – prima linie, care este denumită *Hesed* - arătând integritate. Integritatea este denumită "alb," așa cum este scris, "totuși păcatele tale sunt precum roșul, ar trebui să fie albe precum zăpada." Aceasta este denumită, "dreapta atrage," când simte că este adus mai aproape de Creator.

"Și mama sa a dat roșul." Roșul arată către deficiența, *Nukva*, unde

vede că este complet respins de munca de a dăru. Astfel este într-o stare de ridicare și coborâre. Aceasta se consideră că are numai o credință parțială așa cum este scris (Introducere la Studiul Celor Zece Sefirot, Paragraf 14) deoarece are multe coborâri și în timpul coborârilor este fără credință.

Totuși, cineva nu trebuie să petreacă mult timp pe linia dreaptă, denumită "a doua linie," deoarece, acela este într-o stare de separare. De aceea, pentru cea mai mare parte, munca cuiva trebuie să fie într-o stare de integritate. Aceasta este denumită "înnoirea lunii." Înseamnă că acela trebuie constant să-și înnoiască albul din interior, linia dreaptă care este martor.

Dar în timpul coborârii, credința se depărtează de el și el uneori rămâne inconștient, precum o persoană ce cade sub un camion și este rănită, deși nu știe că a căzut. Lecția este că o persoană stă sub greutatea sa, așa cum este scris, "Dacă vezi măgarul celui care te urăște întins sub povară" deoarece nu poate merge deasupra rațiunii, deoarece a merge deasupra rațiunii este o povară intolerabilă pentru el. De aceea, dacă se depărtează, imediat cade sub camion. Aceasta este numită, "să fii rănit într-un accident rutier." De aceea, cineva trebuie să fie mereu atent și să se țină pe dreapta.

Rezultă că, corecția unei persoane ce merge pe linia stângă este pentru că aceasta nu vrea să primească un declin și cade, și apoi, va aștepta până ce va primi o trezire de sus să vină la el. În schimb, atrage stânga către el, și apoi vede că este într-o stare de coborâre, adică nu are nicio scânteie de dorință ca să lucreze pentru a dăru și nu pentru beneficiul propriu. Și atunci se poate ruga.

Este așa cum a spus Baal HaSulam despre ce au spus înțelepții noștri despre David, care a spus, "am trezit zorii și zorii nu m-au trezit pe mine." Aceasta este, Regele David nu a așteptat răsăritul care este denumit "negru," care este întuneric, însemnând că întunericul îl trezește. În schimb, el trezește întunericul. El se roagă la Creator să Își ilumineze fața pentru el și astfel câștigă timp pentru a avea pregătirea pentru întuneric, și apoi este mai ușor de corectat aceasta.

Și cele două linii mai sus menționate – stânga și dreapta – crează linia a treia, linia de mijloc. Este așa cum au spus înțelepții noștri, "Și Creatorul

așează spiritul și sufletul în interiorul ei.” Astfel, după ce o persoană și-a terminat munca pe două linii, tot răul este arătat în el. Aceasta ajunge la el deoarece acele două linii sunt precum două versuri care se contrazic. Și acela vede că nu este un sfârșit al urcușului și coborâșului, și atunci face o rugăciune onestă ca să îl ajute Creatorul să primească dorința de a dărui.

Când îl ajută Creatorul, este răsplătit cu o credință completă, permanentă, deoarece el are deja vasele de dăruire. Înainte să obțină vasele de dăruire, este imposibil ca el să aibă credință permanentă, deoarece în timpul coborârii el își pierde credința și nu poate crede permanent în Creator.

Este explicat (“Introducere la Cartea Zohar” Paragraf 138), “din moment ce folosim vasele de primire opus față de cum au fost ele create, în mod necesar vedem actele Divinității ca fiind rele, împotriva noastră. De aceea, când o persoană se simte rău este în mod proporțional eretică împotriva Providenței Sale, și Operatorul îi este ascuns ei.”

Astfel, vedem că înainte ca cineva să fie răsplătit cu vasele de dăruire, nu poate avea credință permanentă. Totuși, fiind răsplătit cu dorința de a dărui – care se extinde din munca în două linii, prin care apare tot răul complet – acela ajunge la o concluzie că numai Creatorul îl poate ajuta. Atunci, se străduiește în munca sa și nu fuge de campanie, și este recompensat cu linia de mijloc, denumită “Creatorul dă spiritul și sufletul.” Aceasta se numește descoperirea feței. Este considerată precum este scris, “Cum este mântuire, când El care cunoaște toate misterele va depune mărturie că nu se va întoarce la păcat.”

Cu aceasta, putem interpreta ce am întrebat, “Ce înseamnă în muncă ceea ce este scris, “Iacob a venit și el este coacerea recoltei,” așa cum este spus, “Sfințenia Israelului reprezintă pentru Domnul, primele sale fructe,” a stat deasupra ei.” Înțelepții noștri au dat o alegorie despre aceasta, “Regele nu stă pe câmpul său, decât dacă recolta este coaptă.”

Ar trebui să interpretăm că Regele ce stă pe câmpul său se referă la un om. Om se extinde din *Malchut*, și *Malchut* este denumită “un câmp.” Și omul trebuie să ajungă la o stare de “un câmp pe care Domnul l-a binecuvântat.” Aceasta se face prin munca în cele două linii mai sus menționate, aratul lui Avraam și însămânțatul lui Isaac.

Și apoi vine discernământul “când recolta se coace,” când poți vedea

deja recompensa muncii, recolta, care este Iacob. Este așa cum s-a spus mai sus – după ce a fost răsplătit cu ajutor din partea Creatorului, când Creatorul i-a dat lui sufletul, denumit descoperirea feței,” se consideră că deasupra lui stă Creatorul în permanență, însemnând că atunci este recompensat cu credință permanentă. Aceasta este ca sensul a ceea ce este scris, “și Domnul a stat deasupra lui.” Cu alte cuvinte, odată ce o persoană a atins nivelul liniei de mijloc, care este considerată Iacob, Creatorul este deasupra lui, așa cum este menționat în alegoria de mai sus, acolo unde Regele stă pe câmpul său când recolta este coaptă.

Este scris (“Introducere la TES” Paragraf 54), “când Creatorul vede că cineva și-a completat măsura de exercitat și a terminat tot ce avea de făcut în consolidarea alegerii sale în credință în Creator, Creatorul îl ajută. Atunci, este recompensat cu mântuirea completă.”

El spune (“Introducere la TES” paragraf 56), “Cu adevărat, acela nu este absolut sigur că nu va mai păcătui o dată, înainte să fie recompensat cu realizarea de mai sus a recompensei și pedepsei, adică revelația feței. Și această revelație a feței,, din perspectiva salvării Creatorului, se numește “mărturie,”...garantează că nu va mai păcătui o dată.” Asta înseamnă că în acel moment este recompensat cu credință permanentă.

Acum putem interpreta ceea ce este scris, “Domnul trăiește, și binecuvântată fie Piatra mea.” “Sufletul meu va fi glorificat în Domnul.” Ar trebui să pricepem înțelesul a “Domnul trăiește,” referitor la Creator. Ce fel de slăvire a Creatorului este aceasta? În muncă ar trebui să interpretăm “Trăiește.” Cine este Acela care este numit “Domnul trăiește”? Este unul ce crede în Creator că privește peste lume cu bunăvoință. Această persoană este denumită “Trăiește.”

“Binecuvântat de Piatra mea” este acela ce primește de la Creator, forma acestei credințe unde Creatorul este dorința Sa de a face bine creaturilor Sale. Acel om binecuvântează Creatorul pentru că i-a dat credința deoarece singur nu va fi în stare să-și asume credința deasupra rațiunii, întrucât acesta este darul lui Dumnezeu.

De asemenea, trebuie să interpretăm, “sufletul meu va fi glorificat întru Domnul.” “Întru Domnul” înseamnă că o să îl aducă mai aproape de El, Creatorul. Pentru aceasta, sufletul său este glorificat, însemnând că sufletul omului este adânc recunoscător că l-a adus aproape. Aceasta se

numește, “Creatorul oferă spiritul și sufletul.” Prin propriile sale puteri, o persoană nu va putea să le obțină. Pentru aceasta îl slăvește pe Creator – că acum are credință. Îl binecuvântează pe Creator doar pentru ce i-a dat Creatorul. De asemenea, Creatorul este denumit “linia de mijloc,” așa cum este scris mai sus, că numai lucrând în cele două linii precedente, cineva este recompensat cu primirea de la Creator a spiritului și sufletului.

Astfel, numai Creatorul îl poate ajuta să iasă din dominația vaselor de recepție. De aceea, în timpul coborârii, acela nu trebuie să discute cu dorința de a primi și să pledeze că este mai bine pentru el ca voința de a primi să părăsească această premiză și să facă loc dorinței de a dăru, și dorește să o facă să înțeleagă, astfel încât să se predea în fața lui. Cineva ar trebui să știe că corpul nu va fi niciodată de acord cu asta; este o irosire de vorbe.

În schimb, trebuie să îl întrebe pe Creator, deoarece numai El are puterea să o anuleze, și nimeni altul. Cu alte cuvinte, corpul nu va fi de acord cu asta deoarece este fără rost să te contrazici cu corpul. Dar atunci când dorește să facă ceva pentru Creator, ar trebui să-i ceară Creatorului să îi dea puterea să răzbească voința de a primi pentru sine.

Cu cele de mai sus spuse, vom interpreta ce au spus ei (*Avot*, Capitol 1, 5), “Nu te lungi la vorbă cu o femeie.” Aceasta era spusă despre femeia sa. Cu atât mai mult cu femeia prietenului său. Deși, înțelesul literal este cel principal în muncă, putem interpreta că femeia și bărbatul sunt într-un singur corp. Femeia bărbatului este numită “dorința de a primi,” care este numită “o femeie,” și care mereu vrea numai să primească.

De aceea, uneori, când cineva dorește să facă ceva pentru a dăru, care este denumit “bărbat,” un om, și voința de a primi rezistă, și acela vrea să stea la discuții cu dorința sa de a primi și să o facă să înțeleagă că e mai bine ca ea să îl lase să muncească, pentru a dăru, înțelepții noștri au spus că este o irosire de vorbe. Ei au spus, “Aceasta este spus despre propria lui femeie,” adică dorința de a primi dinăuntrul său. “Este cu atât mai mult cu femeia prietenului,” adică să te contrazici cu voința de a primi a prietenului – adică să se certe cu ele și să le facă să vadă că este mai bine să faci totul pentru a dăru – deoarece numai Creatorul le poate ajuta din dominația dorinței de a primi pentru sine.

Totuși, astfel de persoane, care doresc să meargă pe calea în care să ajungă la o stare unde toate acțiunile lor sunt pentru a dăruia – nu trebuie să le reproșeze prietenilor lor de ce nu se implică în munca pentru a dăruia. Aceasta este așa, deoarece dacă doresc să corecteze dorința unui prieten de a primi, este ca și cum omul ar avea putere. Dar, în adevăr, ce face o persoană pentru a dăruia este numai prin puterea Creatorului. De aceea, este interzis să dojenești un prieten.

CE ÎNSEAMNĂ “L-AI DAT PE CEL PUTERNIC ÎN MÂINILE CELUI SLAB” ÎN MUNCĂ

Articolul Nr. 13, 1990-91

Aici este ordinea muncii: Când o persoană dorește să facă totul pentru Creator, aceea că acțiunile sale vor fi cum trebuie pentru a darui și nu ca să primească recompensa, este împotriva naturii pentru că omul a fost creat cu o dorință de a primi pentru propriul său beneficiu. Din acest motiv ne-a fost dată munca ieșirii din dragostea de sine și de a lucra cum trebuie pentru a dăruia de dragul Creatorului.

Pentru a fi capabili de a realiza această sarcină de a ieși din dominația dragostei de sine, ne-a fost dată porunca, “iubește-ți prietenul ca pe tine însuți,” care după cum Rabbi Akiva spune, “Este o regulă mareață în Tora.” Așa cum explică în cartea, *Dăruirea Torei*, prin aceasta vom ieși din dominația voinței de a primi pentru noi înșine și vom fi capabili să lucrăm de dragul Creatorului.

Și referitor la “iubește-ți prietenul ca pe tine însuți,” ar trebui să facem două interpretări:

1. Literar, între un om și prietenul său.
2. Între om și Creator, așa cum înțelepții noștri au spus (*Midrash Rabbah, Yitro, 27:1*), “Nu-l lăsa pe prietenul tău și pe prietenul tatălui tău.” “Prietenul tău” este Creatorul, așa cum este scris, “De dragul fraților mei și a prietenilor mei”, “care este interpretat ca fiind Creatorul, care îi numește “frați” și “prieteni.” Urmează că “iubește-ți prietenul ca pe tine însuți” se referă la dobândirea dragostei pentru Creator așa cum este pentru

tine.

De aceea, sunt două discernăminte în "iubește-ți aproapele ca pe tine însuți":

1) Ar trebui să spunem, un fel de remediu. Cu alte cuvinte, motivul pentru care cineva ar trebui să își iubească prietenul este pentru că doar prin el, va fi capabil să vină la dragostea pentru Creator, de asemenea, așa cum este prezentat în cartea *Dăruirea Torei*. De aceea, cu dragostea de prieteni, când o persoană dorește să adere la prieteni, el va alege cu cine se va conecta. În alte cuvinte când o persoană își alege prietenii ea însăși, caută pe aceia care vor avea calități bune.

În același fel, când cineva dorește să îl iubească pe Creator, ar trebui să încerce să vadă măreția și importanța Creatorului. Aceasta evocă dragostea Creatorului într-o persoană. Dacă ea nu poate vedea măreția și importanța Creatorului pentru ca răul din om îi dictează să calomnieze pe Creator, trebuie să se roage pentru ajutorul Creatorului, că El îl va ajuta să aibă puterea să se ridice deasupra și să spună deasupra rațiunii, "Eu doresc să cred în mareția și importanța Creatorului așa încât să fiu capabil să-L iubesc," după cum e scris "Și tu Îl vei iubi pe Domnul Dumnezeu cu toată inima și cu tot sufletul." Cu alte cuvinte, dragostea prietenilor este un mijloc prin care să atingi scopul, care este iubirea de Creator.

Prin aceasta putem interpreta ce au spus înțelepții noștri, "Este bine să dai Tora cu dirijarea corectă, deoarece muncind anevoios în ambele, face ca nedreptățile să fie uitate." Aceasta înseamnă că trudind în maniera corectă, care este munca dintre un om și prietenul său, este un leac prin care unul poate ajunge să Îl iubească pe Creator, care este numit "Tora." Esența învățăturilor este aceea că prin Tora cineva se alipește cu dăruitorul Torei. Înțelepții noștri au spus despre aceasta, "Creatorul a spus, 'Am creat înclinația rea; am creat mirodenia Torei.'" Cu alte cuvinte, prin Tora, care este condimentul, cineva este recompensat cu adeziunea cu Creatorul, care este privită ca "reformându-l."

Acesta este înțelesul la "Trudind în amândouă face ca nedreptățile să fie uitate." Cu alte cuvinte prin munca între om și prietenul său și între om și Creator, însemnând că străduindu-te în Tora, face ca nedreptățile să fie uitate. De aceea, păcatul copacului cunoașterii, de la care greșelile se

extind, este corectat de amândouă.

Scrierile spun (Psalm 33, *Bucurați-vă...voi dreptilor*), "Iată, ochiul Domnului privește pe cei ce se tem de El, pe aceia care așteaptă mila Sa; să izbăvească sufletele lor de la moarte, și să-i țină cu viață în mijlocul foametei." Trebuie să înțelegem ce este sugerat prin, 'Ochiul Domnului privește pe cei care se tem de El. La urma urmei, ochii Creatorului străbat tot. Trebuie să credem că Creatorul privește peste întreaga lume în Providența proprie, în benevolență, și nu neapărat pe aceia care se tem de El.

Trebuie să interpretăm aceea că vorbim de Creator doar din perspectiva a "Prin acțiunile Tale, Te vom cunoaște." Asta înseamnă că sunt în mod special aceia care se tem de El cei care simt că ochiul Creatorului privește peste întreaga lume. Cu alte cuvinte, doar aceia care se tem de Creator ating faptul că Creatorul privește peste întreaga lume în Providență proprie, în benevolență. Cât despre restul lumii, pentru ei este o ascundere a feței, deoarece ei nu pot atinge Providența Sa, că este mărinimos.

Este scris în "Introducere la Cartea Zohar"(p 138), "Atâta timp cât primitorii nu au ajuns la desăvârșire, fiind capabili să primească completa Sa mărinimie, pe care El a plănuț-o pentru noi în gândul creației, ghidarea trebuie să fie prin calea binelui și a răului."

Cu alte cuvinte, atâta timp cât vasele noastre de recepție sunt pline cu recepția pentru sine, este imposibil să simțim Providența ca benevolentă. Mai degraba aceia care pot vedea ochiul Creatorului, și anume că ghidarea Sa este binevoitoare, sunt doar aceia care "Așteaptă mila Sa." Aceasta este așa pentru că "mila Sa" înseamnă că ei tânjesc să primească calitatea *Hesed* [milă/gratie] de la Creator – calitatea dăruirii-care este numită "echivalența de formă," cunoscută ca *Dvekut* [adeziune] cu Creatorul."

De aceea, când ei sunt recompensați cu calitatea dăruirii, vasele lor de recepție nu mai sunt impure. La acel timp ei sunt recompensați cu "Ochiul Domnului," să simtă că Providența Sa este una a mărinimiei. Dar aceia care nu doresc să obțină calitatea *Hesed*, însemnând vasele de dăruire, sunt sub influența binelui și răului.

Dar cui dă Creatorul *Hesed*, numită "vase de dăruire," care este o a

doua natură? Nu tuturor. Sunt mulți oamenii care așteaptă mila Sa pentru ca Creatorul să le dea calitatea *Hesed*. Oricum Creatorul nu dă *Hesed*, numită " vase de dăruire," acelor oameni care cred că *Hesed* este doar o adăugare, însemnând aceia care se consideră pe sine întregi și au nevoie de Creator să le dea calitatea *Hesed* ca un supliment corect.

Aceasta este așa pentru că doar acelor cu *Kelim* [vasele] pentru umplere le este dat de sus. Cu alte cuvinte, dacă nu există o deficiență reală, este imposibil de împlinit. Atunci, când mai precis este posibil să satisfaci o nevoie? Când persoana nu cere lux ci numai ceea ce este pentru necesitate. Atunci persoana primește, pentru că luxurile nu sunt considerate o deficiență.

Când este scris, "Ochiul Domnului privește peste cei care se tem de El, spre aceia care așteaptă mila Sa," cine sunt acești mai sus menționați oameni care așteaptă mila Sa? Adică, pentru ce scop tânjesc ei ca Creatorul să le dea calitatea *Hesed*? Este vorba în mod special despre acei oameni care simt că au nevoie de calitatea *Hesed*, "Să le izbăvească sufletele de moarte."

Cu alte cuvinte, este precis în acei oameni care doresc să atingă *Dvekut* cu Creatorul, să adere la Viața Vieților. Altfel, dacă nu au *Dvekut*, ei simt că sunt echivalenți morții, așa cum înțelepții noștri au spus, "Cei păcătoși în viețile lor sunt numiți 'morți.'" Pentru acest motiv, ei cer Creatorului să izbăvească sufletele lor de moarte pentru că diferența formei îi separă de Viața Vieților.

Dvekut cu Creatorul este considerat viață, așa cum este scris, "Dar voi care v-ați alipit Domnului Dumnezeuului vostru sunteți vii fiecare dintre voi în această zi." Urmează că motivul pentru care ei cer calitatea *Hesed* este pentru că ei nu doresc să fie precum "Cei păcătoși în viețile lor sunt numiți 'morți,'" și ei sunt cei cărora Creatorul le dă calitatea *Hesed*, însemnând vasele de dăruire.

Când este scris, "Să salveze sufletele lor de la moarte," însemnând cererea lui de la Creator să îi dea calitatea *Hesed* este pentru a "Salva sufletele lor de la moarte," aceasta este numită "o deficiență," care este un *Kli* [vas]care poate primi umplerea. Dar acei oameni care au nevoie de ajutorul Creatorului precum un lux, nu au *Kelim* reale [plural de la *Kli*], nu au o nevoie adevărată pentru ca Creatorul să le de *Kelim*, "Să salveze

suflete lor de la moarte,” ci ca un lux.

De aceea, ei rămân cu vasele de recepție, pășându-le numai de propriul beneficiu. Ei nu simt că au *Kelim* murdare, că este imposibil să introducă *Kedusha* [sfințenie] în aceste *Kelim*, deoarece *Kedusha* și beneficiul propriu sunt opuse.

Urmează că doar cei care înțeleg că nu pot face acte de dăruire, și vor deveni separați de Viața Vieților, îl vor ruga pe Creator să le dea puterea să dăruiască. Aceasta este o a doua natură, precum Baal HaSulam a spus aceea că așa cum Creatorul a dat prima natură, dorința de a primi, este imposibil să schimbi prima natură cu o a doua. De fapt, doar Creatorul o poate face.

Așa cum în exodul din Egipt, Creatorul Însuși i-a scăpat de sub dominația Faraonului, regele Egiptului, înțelepții noștri au spus în Povestea Paștelui [narațiunea Paștelui], “Domnul ne-a scos afară din Egipt, nu printr-un înger, nu printr-un serafim, și nici printr-un mesager ci Creatorul Însuși.”

Dar când primește cineva ajutorul ca Creatorul să îl salveze de dominația Egiptului, care este dorința să primească pentru sine? Este în mod special atunci când o persoană are o nevoie adevărată și nu un surplus. De aceea, dacă unul dorește să atingă *Dvekut* cu Creatorul, unul primește ajutor pentru necesitate. Cu alte cuvinte, el trebuie să simtă că are o lipsă, însemnând că nu îi lipsește întregirea, ci îi lipsește viața, deoarece răul din el este așa imens. De aceea este informat de sus că este un păcătos, așa cum este scris în *Zohar* despre ce e spus “Dacă păcatul său, pe care l-a înfăptuit, îi este făcut cunoscut.” Este întrebat, “De cine i-a fost adus la cunoștință”? Și este replicat, “Creatorul i-a făcut lui cunoscut că este un păcătos.”

Aceasta înseamnă că Creatorul îi arată lui adevărul despre cât de separat este el de Creator și că este într-o nevoie reală de o viața a Sfințeniei. De aceea, atunci unul îi cere Creatorului să îl ajute și să îi dea dorința să dăruiască pentru că este insuficient în viața. Și apoi, deoarece el deja are o reală nevoie, Creatorul îi dă dorința de a dăruia care este a doua natură.

În raport cu ce este mai sus, ar trebui să interpretăm ce este scris (în “Și Miracolele”), “Și Tu, în marea Ta milă, ai plasat pe cel puternic în

măinile celui slab, pe cei mulți în măinile celor puțini, și pe cel impur în măinile celui pur.” Aceasta vine să ne spună că înainte ca o persoană să ajungă la o stare în care vede cât de slabă este, cum răul din el este atât de exagerat încât nu îl poate depăși, și cât de impur este, este imposibil să primească desăvârșirea de sus. Aceasta este așa pentru că el nu are un vas complet care poate primi umplerea, care se raportează la deficiența *Kli*-ului.

De aceea este scris, “ Pentru că voi ați fost cei puțini dintre toți oamenii.” Cu alte cuvinte, “Domnul nu și-a asezat dragostea Sa asupra voastră, și nu v-a ales pentru că erați mai mulți la număr decât orice alți oameni, ci pentru că voi erați cei mai puțini dintre toți oamenii.” De aceea când o persoană vede că este mai rea decât întreaga lume, specific în starea de josnicie Creatorul te alege și te scoate de sub dominația Egiptului, așa cum este scris, “Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, care te-a scos afară din țara Egiptului,... ca să fiu Dumnezeuul tău.”

Este scris (în psalmul, *Cântecul de Hanuka*), “Am să Te preamăresc, O Doamne, pentru că Tu m-ai ridicat, și nu i-ai lăsat pe dușmanii mei să se bucure de mine.” Trebuie să înțelegem cine sunt dușmanii lui David, despre care David a spus, “Și nu a lăsat pe dușmanii mei să se bucure de mine.” Trebuie să interpretăm aceea că este știut că David este considerat *Malchut*, însemnând împărăția cerului. Asta este aceea că creaturile ar trebui să ia asupra lor povara împărăției cerurilor cu scopul de a nu primi recompensa, ci pentru că “El este măreț și conduce,” și nu pentru propria mulțumire.

Dar întreaga lume se împotrivește la aceasta și urăște să facă totul pentru Creator și nu pentru propria mulțumire. De aceea, *Kedusha* este în întregime pentru dăruire, însemnând să mulțumească pe Creator, așa cum este scris, “Tu vei fi sfânt pentru că Eu Domnul sunt sfânt.” De aceea , așa cum Creatorul doar dăruiește creaturilor, creaturile ar trebui să dăruiască Creatorului, pentru că aceasta este numită, “echivalență de forma,” care este considerată *Dvekut* [adeziune] cu Creatorul.

Se dovedește că toți aceia care doresc să lucreze numai pentru ei și nu pentru Creator sunt numiți “dușmanii Creatorului,” însemnând dușmanii înmărarăției cerurilor. Prin aceasta, ei sunt numiți “inamicii lui David,” și acesta este înțelesul cuvintelor lui David, “Și nu a lăsat

dușmanii mei să se bucure de mine.”

General vorbind, sunt doar două discernăminte despre care să vorbim: 1) Creatorul; 2) creaturile. Cu alte cuvinte, Creatorul a creat creaturile pentru a le împărți încântare și plăcere, așa cum este scris, “Dorința Sa de a face bine creației Sale.” Anterior păcatului, *Adam ha Rishon* a avut desăvârșire în *Neshama*, pentru că la acel timp, el a avut *NRN* de *BYA* și *NRN* de *Atzilut*. Numai după păcat a fost separat de *NRN* și a rămas doar cu *Nefesh*.

Apoi a trebuit să se căiască, să își ridice *Kelim* care au căzut la *Klipot*, și să le reunească cu *Kedusha*, însemnând să adere la El încă o dată așa cum trebuie pentru a dăru, și aceasta se numește “căință” [în Ebraică- “a se întoarce”], așa cum este scris în *Zohar*, “*Hey* se va întoarce la *Vav*.”

Hey înseamnă *Malchut*, care primește pentru a primi și toate sufletele se extind de la ea. De aceea *Malchut* este numită “adunarea lui Israel,” care conține toate sufletele. O corecție a fost plasată peste această *Malchut*, pentru a o corecta, pentru a fi în ordinea dăruirii, și această muncă a fost dată creaturilor, care angajându-se în *Tora* și *Mitzvot* [porunci] pentru a dăru, ele se influențează una pe cealaltă pentru a fi în ordinea dăruirii la rădăcina sufletului său în *Malchut* de *Atzilut*. Procedând astfel, ei produc unificare deasupra, care este numită “unificarea Creatorului și a Divinității Sale,” însemnând *Malchut*, care este numită “Divinitate,” cu *ZA* care este numit “*Vav* al *HaVaYaH*.” Acesta este sensul “căinței” când *Zohar* spune, “*Hey* se va întoarce la *Vav*.”

În general, ar trebui să facem trei distincții: “unu,” “unic,” și “unificat.” Este scris în *Studiul celor Zece Sefirot* (Partea 1, Alineatul 1), “Unu indică că El este în echivalență uniformă. Unic indică ce se extinde de la El, că în El toate acele multiplicități sunt uniforme, precum esența Sa. Și Unificat indică, că deși El afectează nenumăratele acțiuni, o singură forță le operează pe toate și ei toți se reîntorc și se unesc într-o formă unică.”

Înțelesul a Unu este că El e în echivalența uniformă, însemnând că El a creat creația cu o singură dorință- să facă bine creațiilor Sale. Unic înseamnă că deși noi vedem că sunt multe acțiuni, însemnând bine și rău, aceasta este că, El apare ca făcând bine și rău, El este numit “Unic” pentru că variatele Sale acțiuni au un singur rezultat- să facă bine. Urmează că El

este unic în fiecare acțiune și nu se schimbă prin toate acțiunile Sale variate. Peste fiecare act, se ridică o singură formă- facerea binelui.

Cineva trebuie să creadă aceasta. Cu alte cuvinte, deși o persoană simte că această acțiune vine de la Creator și nu este o acțiune favorabilă, ea ar trebui încă să creadă că această acțiune îi va permite să atingă binele. *Aceasta este munca omului, să creadă că este așa, chiar dacă nu înțelege, și să de-a mulțumire Creatorului pentru aceasta.*

Înțelepții noștri spun, "Cineva trebuie să binecuvânteze pentru rău așa cum binecuvântează pentru bine." Cu alte cuvinte, o persoană trebuie să creadă că este pentru binele său, sau că, Creatorul nu îl va lăsa să simtă acele stări, deoarece dorința Sa este să facă bine creaturilor, pentru că acesta a fost gândul creației.

"Unificat" înseamnă că o persoană a fost deja recompensată cu a vedea cum toți în parte au adoptat forma Unicului, însemnând că a fost recompensat cu a vedea cum pentru fiecare rău, el deja a primit binele care îi aparține. Cineva este recompensat cu a fi unificat doar după ce el și-a corectat *Kelim* pentru a fi în ordinea dăruirii. La acel timp, o persoană este recompensată cu scopul creației, care este în totalitate binele.

Acesta este înțelesul a ce e scris în psalm, *Deschiderea Casei pentru David*. "Deschiderea casei" se referă la Templu, aceea că în muncă, *inima omului ar trebui să fie un Templu pentru Creator*, așa cum este scris, "Și lasă-i să îmi facă un sanctuar, ca să pot să locuiesc printre ei." Cineva ar trebui să fie recompensat cu prezența Divinității, așa cum înțelepții noștri au spus, "Cel Milostiv are nevoie de inimă," însemnând că tot ce are nevoie Creatorul este inima omului, așa încât să îi dăruiască ceea ce El a vrut să îi dea.

Și când o persoană este răsplătită cu a fi Unificat, ea vede că a fost recompensată cu construirea Templului. David a spus despre asta, "Am să Te preamăresc, O Doamne, pentru că Tu m-ai ridicat, și nu ai lăsat pe dușmanii mei să se bucure de mine." Aceasta înseamnă că toți dușmanii - care sunt dorințe pentru propria plăcere- care împiedicau *Kedusha*, Creatorul l-a salvat de toți dușmanii și a fost recompensat cu admiterea în *Kedusha*. Acesta este înțelesul cuvintelor, "O Doamne, mi-ai ridicat sufletul din lumea de jos; M-ai ținut în viață, așa încât să nu mă duc jos în abis."

Noi spunem (în "Ajutorul Părinților Noștri"), "Tu ești primul; Tu ești ultimul; și în afară de Tine, nu avem niciun Rege care să ne răscumpere și să ne salveze." Spunem de asemenea, "Tu ești înainte ca lumea să fie creată; Tu ești după ce lumea a fost creată; Tu ești în lumea asta; și Tu ești pentru lumea viitoare." Noi înțelegem literar așa cum ne raportăm măreției Creatorului. Oricum ar fi, ce vine aceasta să ne spună în muncă?

Este cunoscut că ordinea muncii este că cineva trebuie să corecteze vasele sale de recepție așa încât să aibă puterea să facă totul pentru a dăru. Și cineva ar trebui să se străduiască și să facă tot ce poate. La acel timp, el ajunge la concluzia că fără ajutorul Creatorului, nu este nicio modalitate ca să iasă de sub dominația de a primi pentru sine. Aceasta se numește "căință," când el iese de sub exilul din Egipt, asta este, dominația voinței de a primi.

Oricine înțelege că izbăvirea este o chestiune pentru Creator, din moment ce o persoană vede că este imposibil să iasă din exil prin ea însăși. Și totuși noi ar trebui să întrebăm, "Cum știe unul că ieșind din exilul voinței de a primi depinde doar de Creator și este dincolo de capacitățile sale?"

Răspunsul este că în concepția sa, el deja a făcut tot ce putea face dar nu a mișcat deloc voința sa de a primi. Din contră, el observă că de când a început să muncească, pentru a obține gradul în care toate acțiunile sale să fie pentru Creator, acum el vede foarte diferit – că el regresează!

Cu alte cuvinte, el vede că acum el este mai scufundat ca niciodată în dragostea de sine. Pentru acest motiv, când o persoană este răsplătită cu mântuire, cu ieșirea din acest exil, el spune că doar Creatorul poate scăpa poporul lui Isralel din Egipt, însemnând că izbăvirea aparține Creatorului.

Oricum ar fi, intrând în exil, însemnând supunerea sub dominația de a primi, aceasta cu siguranță aparține omului. Cu alte cuvinte, este vina omului că nu se poate ridica deasupra dorinței de a primi pentru el însuși. De aceea, o persoană intră în exil prin el însuși.

Despre aceasta, scrierile ne spun că aceasta nu este așa cum o înțelegem noi. Deși cineva ar spune, "Dacă eu nu sunt pentru mine, cine este pentru mine?" însemnând că totul depinde de decizia omului, cineva ar trebui totuși să creadă că totul este sub Providență, însemnând că totul

depinde de Creator. Este spus despre aceasta, "Tu erai înainte ca lumea să fie creată." Este știut ca *Olam* [lume] vine de la cuvântul *He'elem* [dispariție] și ascundere. Și ar trebui să știm că referitor la exil, sunt două discernăminte de făcut: 1) Când o persoană nu simte că există dispariție și ascundere, și 2) când o persoană simte că este într-o stare de dispariție și ascundere.

Acesta este înțelesul cuvintelor, "Tu ești dinainte ca lumea să fi fost creată." Cu alte cuvinte, faptul că o persoană nu simte că este într-o stare de ascundere, Creatorul este cel care o face. Dar aceasta este pentru beneficiul omului, deoarece înainte ca o persoană să poată corecta răul din ea, există o corecție de a nu vedea răul. De aceea, Creatorul a creat situația care precede intrarea omului în dispariție și ascundere.

Acesta este înțelesul, "Tu ești dinainte ca lumea să fi fost creată," însemnând ca ascunderea să fie creată. La urma urmei o persoană ajunge la o stare de dispariție și ascundere. Cineva vine în această stare în acord precis cu efortul în Tora și *Mitzvot* pentru a atinge un grad unde toate acțiunile sale sunt pentru a dăruia.

Acesta este înțelesul cuvintelor, "Tu ești după ce lumea a fost creată." De aceea, faptul că o persoană vine în dispariție și ascundere a fost de la Tine. Acesta este înțelesul a, "Tu ești după ce lumea a fost creată." Și după ce el e deja în exil, vine izbăvirea, și aceasta este, "Tu ești primul; Tu ești ultimul."

SCRISOAREA NR. 5

24 Februarie, 1955

Către prietenul meu,

Ți-am citit scrisoarea de după Shabbat-ul din săptămâna asta, și am găsit plăcere în nevoia ta de a destăinui stările care trec odată cu timpul de la o scrisoare la alta. Cu siguranță, Creatorul ne va deschide ochii cu legea Sa.

Punctul meu de vedere despre asta este că ar trebui să faci mai multe în dragostea de prieteni. Este imposibil să atingi dragostea permanentă, decât prin *Dvekut* (adeziune), însemnând că voi doi vă veți uni cu o

legătură strânsă. Și asta poate fi numai dacă vei încerca să „dezbraci” îmbrăcămintea în care sufletul interior este așezat – îmbrăcămintea numită „dragostea de sine” – căci numai această îmbrăcămintă separă două puncte. Dar dacă mergem pe linia dreaptă, cele două puncte care sunt înțelese ca două linii ce se resping una pe alta, devin o linie de mijloc, care conține ambele linii împreună.

Și când simți că ești la război, fiecare dintre voi va ști că are nevoie de prietenul său, și fără el, puterea sa va slăbi, de asemenea. Apoi, când înțelegi că trebuie să îți salvezi viața, fiecare dintre voi va uita că are un corp pe care trebuie să îl întrețină, și amândoi veți fi legați de gândul de cum să îți folosești inamicul. De aceea, grăbește-te, și adevărul își va arăta calea și vei fi sigur că vei reuși.

Și continuați să corespondați.

Baruch Shalom HaLevi Ashlag

SCRISOAREA NR. 8

26 Mai, 1955, Tel Aviv, în a 48-a zi a Numărătorii Omer, cu o zi înainte de *Shavuot*

Salutare și toate cele bune prietenilor mei,

Ca răspuns la scrisoarea voastră, trebuie să vă spun că pentru moment, nu am nimic de adăugat în scris. Dimpotrivă, așa cum este scris, „Vorbește cu copii lui Israel și ei vor călători.” În ceea ce privește călătoriile, știți că se referă la a merge de la starea A la starea B, că acesta este înțelesul la a schimba locurile, așa cum Baal HaSulam a spus într-o interpretare a versului, „Zi de zi se formulează discursul.” El a scris acolo că este imposibil a avea o altă zi fără o stare de noapte între, însemnând că este o spargere la mijloc. Altfel, este numită „o zi lungă” și nu „zi de zi.” Dar ordinea muncii este precis zi de zi. „Și noapte de noapte dezvăluie cunoașterea” înseamnă că este o zi între, până acum cuvintele lui.

Aceasta este ordinea călătoriilor. De aceea, să nu vă fie teamă de nicio stare, ci numai așa cum spus mai sus, „călătorește,” mergi înainte. De fiecare dată, un nou curent trebuie să curgă, așa cum mi-a scris ... ultima sa scrisoare, versul „Ei sunt noi în fiecare dimineață; mare este credința

Ta.”

Întâmplător îmi descopăr gândul și dorința vouă, deși nu este de obicei felul meu. Și totuși, vreau să vă dezvălui ceea ce am gândit despre oamenii din Tiberias, să știți cum ne consideră ei pe noi, amabilitate sau insolență. În această scrisoare, vă voi scrie cum îi ilustrez și cum îi văd pe oamenii din Tiberias. Și chiar dacă nu am descris esența din Tiberias, totuși, vă voi scrie gândurile mele.

Momentan, sunt mai ușurat de problemele mele personale și generale, și îmi acord ceva timp liber pentru a-mi înălța capul și să privesc spectacolul care se desfășoară acolo. Este ca și cum aș vedea trei feluri de oameni acolo, trei imagini și forme îmbrăcate în diferite tipuri de corpuri.

1.O mare parte, marea majoritate, nu cred că ne judecă favorabil sau nefavorabil, sau că ne respectă sau nu ne respectă. Cu toată onestitatea, cred că suntem sub nivelul atenției în ochii lor. Cu alte cuvinte, nici nu se gândesc la noi, nici nu ne simt. Este ca și cum nu existăm împreună cu ei în lume, pe pământ.

Chiar dacă se întâmplă să audă că există un asemenea lucru precum studenți ai lui Rav Ashlag, nu este de niciun interes pentru ei. Ei sunt preocupați de propriile provizii toată ziua – pasiunile lor, sau obținerea respectului, sau spiritualitatea lor. Nu au nevoie să considere asemenea mărunțișuri precum noi – acest micuț grup de oameni – în special când au auzit că este o dispută în acest mic grup.

„Resturile nu satisfac leul.” Așadar, micuțul grup este prea mic și nesemnificativ în ochii lor ca să le asigure îndeplinirea și satisfacția mentală dacă ne lasă în mințile lor ca să decidă dacă suntem buni sau răi. Atât de inferiori suntem noi în mințile lor – în totalitate de neluat în seamă, nevrednici de o observație de un moment. Și chiar dacă cred că acest leu are tot felul de aranjamente pentru noi, nu este de fapt nimic de acest fel.

2) Al doilea tip de oameni care ne respectă și pentru care deja ocupăm loc în lume. Ei ne consideră oameni vrednici, respectabili, și de o anumită statură. Ei ne fac marea favoare să ne aloce timp în mințile lor și în gândurile lor în timpul lor liber. Ei se interesează de noi și observă

atitudinea noastră și activitățile noastre ca să vadă dacă suntem cu adevărați virtuoși și integrii, ca să ne critice cu un aer de critică, dacă găsesc ceva la noi.

Când se gândesc la asta, ei văd că în definitiv, acesta este un grup de oameni care s-au adunat într-un loc anume, sub un anume lider, ca să fie împreună. Cu un curaj supraomenesc ei îi înfruntă pe toți cei care se ridică împotriva lor. Cu adevărat ei sunt oameni curajoși cu spirit puternic, și sunt hotărâți să nu dea un centimetru înapoi. Ei sunt luptători de primă clasă, ducând războiul împotriva înclinației până la ultima lor picătură de sânge, și singura lor dorință este să câștige bătălia pentru gloria numelui Său.

Totuși, printre toate aceste contemplații, când încep să se considere pe ei înșiși - conform cu prejudecățile lor și cu interesul propriu în ceea ce privesc dorințele și urmărirea onoarei – ei trebuie să fie în unanimitate de acord și să se unească împotriva noastră. Așadar, ei din toată inima, răspicat, conclud că este mai bine să nu se unească cu noi. Aceasta este așa, deși între ei sunt foarte îndepărtați și diferiți unul de celălalt încât nu se pot pune de acord pentru nimic. Se pot chiar urî unul pe celălalt, într-o asemenea măsură, încât nu pot suporta să fie în aceeași cameră unul cu altul, și toți vor să se omoare între ei. Totuși, împotriva noastră ei toți se unesc.

Și, deoarece, favorizează voința de a primi dintre ei, și „Mita orbește ochii înțeleptului,” ei în permanență văd opusul la ceea ce au crezut despre noi. Și în definitiv laudele și virtuțile pe care le-au găsit în noi – că fiecare dintre noi este de prețuit și onorabil – odată ce și-au dat hotărârea, rapid execută verdictul zelos și cu pasiune, deoarece le stricăm reputația cu punctele noastre de vedere. Deși, pe de o parte, văd că adevărul este de partea noastră, pe de altă parte, calea noastră le este apăsătoare.

Pentru a se scuza, nu au de ales decât să ne distrugă și să șteargă numele nostru de pe fața pământului. Ei se străduiesc și fac efort pentru asta, ca să ne împrăștie în toate direcțiile, și complotază și conspiră cum să ne distrugă și să așeze piedici în calea noastră, folosind tot felul de mijloace – legitime sau nelegitime deopotrivă, chiar dacă asta contrazice spiritul uman și spiritul Torei. Lor nu le pasă, deoarece ei văd că nu va fi nicio durabilitate a voinței lor dacă vom avea vreo predominare sau

expansiune a țelului nostru la oameni onești și de bună credință, căci de acolo vom avea puterea să le arătăm adevărul.

Și asta este rău pentru ei, căci este mai bine pentru ei să facă ceea ce le pofteste inima și în același timp să fie „fața generației” – influenți lideri spirituali. Pentru aceasta, ei uneltesc planuri de ruină și distrugere pentru viitorul nostru și spun, „Cu cât mai repede, cu atât mai bine; este mai bine să îi înjosim acum cât sunt încă mici, ca să nu rămână din ei nicio urmă.”

Totuși, trebuie să le fim foarte recunoscători pentru că ne respectă și pentru că ne apreciază punctul de vedere cel puțin prin a admite că este ceva care trebuie să fie revocat. Cu alte cuvinte, ei nu ne ignoră ca și cum am fi praf, dar cel puțin suntem într-un fel reali pentru ei. Asta spre deosebire de ceilalți oameni care nu ne acordă niciun gând și cred că ceea ce se întâmplă în jurul nostru nu merită nicio atenție. Ei, de asemenea, nu sunt impresionați de slăbiciunea noastră de a gândi că ne urmează acțiunile, motivul pentru care noi evităm să facem anumite acțiuni, decât dacă ei le găsesc neplăcute, și că aceasta ne face să dezertăm din campanie din frică de primul tip de oameni.

Ca să fiu sincer, nici unul dintre ei nu ne acordă vreo atenție sau gând. Poate că, este așa cum e scris, „Vei fugi când nimeni nu te va urmări.” Așadar, ar trebui să fim mândri de astfel de oameni ca cel de-al doilea tip, căci cel puțin ei glumesc, batjocoresc, disprețuiesc, și ne calomniază. Cu alte cuvinte, cel puțin avem o realitate în lume și nu este ușor pentru ei să decidă să ne șteargă numele de pe fața pământului.

3) Al treilea tip sunt oameni care ne doresc binele și ocrotirea noastră. Totuși, ei sunt foarte puțini, ca în „Doi este un plural.” Și îi numesc pe inițiale, BShMa, însemnând B..., Sh..., M..., și A... În limba cea sfântă (Ebraică). Ei sunt numiți *Bosem* (parfum), și în traducere (aramaică) BoSMA, căci traducerea este considerată *Achoraim* (posterior). Cu alte cuvinte, ei ar fi trebuit răspândiți cu lumina *Panim* (lumină anterioară), că toate acțiunile lor vor fi în *Kedusha* (sfințenie), care este numită limba sfântă.

Și ce ar trebui să fac eu când văd că-mi doresc să-i descriu și să-i ilustrez pe cei dragi ai noștri care sunt în Tiberias? În acel moment simt că Tiberias este un oraș agitat, și a treia categorie mai sus menționată, cei

care sunt îmbrăcați în două corpuri sunt amestecați într-o vâltoare, rătăcind prin toate dorințele și fanteziile care sunt îmbrăcate în alte corpuri, însemnând primul și al doilea tip. Și apoi este greu pentru mine să îi găsesc, deoarece este ca și cum ar fi într-o mare grămadă de paie și fân, și cum poate cineva găsi două perle prețioase, două boabe de grâu, care dispar în marea majoritate? Și, deși, regula este că și o persoană dintr-o mie contează, ei trebuie să rabde și să plângă ca un cocor, niste creaturi cu adevărat energice.

Din aceasta putem înțelege alegoria pe care au prezentat-o înțelepții noștri, că paiele, fânul și grâul au discutat pentru cine câmpul a fost însămânțat. Argumentul paielor și a fânului pare atât de corect încât nu pot fi convinse, și în acele vremuri a fost teamă că grâul se va preda sub conducerea paielor și a fânului. Paiele și fânul au argumentat, „Noi suntem majoritatea, și tu grăule, nu ești nimic în comparație cu numărul nostru. Noi suntem de un înalt statut și noi ne-am născut înainte să vii tu pe lume. Cu alte cuvinte, în timp ce tu încă nu ești, noi deja eram crescute și frumoase, și măreția noastră se putea vedea de toți. De departe, noi impresionăm ochiul cu frumusețea ce o dăm întregului câmp. Dar tu, grăule, ești atât de mic și de imperceptibil căci numai prin atenție specială poate cineva să te vadă, când se apropie. Aceasta trebuie să fie din cauza incompetenței tale. Dar noi oferim un loc, un adăpost pentru oamenii epuizați și pierduți pe drum, și care nu au un loc pentru a-și odihni capetele. Îi luăm în mijlocul nostru și îi acoperim de vânturi și de bestiile rele astfel încât să nu fie văzuți. Dar cine se poate bucura de tine?”

Dar când a venit timpul recoltatului, toți au știut pentru cine a fost însămânțat câmpul, căci paiele și fânul sunt numai pentru hrana animalelor; nu au nicio speranță să fie mai mari decât actuala măsură a măreției lor. Grâul, în schimb, după câteva corecții, când este spart, ales, amestecat cu ulei și vin, și așezat în cuptor, este așezat pe masa regilor și este bun pentru a fi oferit ca o ofrandă pentru Domnul. Și tot meritul care poate fi atribuit paielor și fânului este serviciul pentru grâu, pe care l-au crescut și hrănit.

Cu alte cuvinte, ei au luat hrană din pământ și au transformat-o în hrană pentru grâu. A fost o greutate și o povară pentru ele căci grâul a

fost ținut pe spinările paielor și a fânului, și valoarea lor este aceeași precum a unui servitor ce servește regele sau a unei fete ce își slujește doamna.

Dar înainte de timpul culesului, înainte de concluzie, era imposibil să se clarifice adevărul și sinceritatea realității însăși. Dimpotrivă, fiecare era pentru sine, argumentând conform cu senzațiile sale. Și fiind atent la adevăr fără să noteze dacă asta ar putea cauza neplăcere sau deprimare, nu este o sarcină atât de ușoară, doar când cineva poate analiza fiecare element în multe detalii până când adevărul și justetea problemei sunt aduse la lumină. Și asta necesită să fie recompensat de sus cu a nu se prinde în plasa dragostei de sine și să fie atras în fluxul colectivului.

Din toate cele mai sus spuse, este greu pentru mine să te găsesc atunci când ești singur, fără niciun amestec de dorințe și puncte de vedere, deoarece toți te ascund, așa cum am descris în alegoria cu grâul.

Totuși, am găsit o tactică asemănătoare cu timpul culesului ce a fost menționată mai devreme. Numai noaptea, după miezul nopții când briza nopții suflă și vântură grămada de paie și fân, și toți stau întinși peste câmp precum cadavrele, adică dorm în paturile lor, cele două boabe de grâu se eliberează și își scot inimile în fața Tatălui din cer. Ei intră în flăcările focului Torei până la lumina dimineții, când este timpul rugăciunii. În acel timp, sufletele le ies afară cum vorbesc cuvintele Dumnezeuului celui viu. Cred că asta este timpul potrivit pentru a intra cu perlele prețioase care strălucesc precum flăcările focului ca să se amestece cu întregul Israel cu ajutorul Pietrei Salvatorului său, fie să dea Creatorul.

Să mai scriu câteva cuvinte despre dragoste. Se știe că nu este lumină fără *Kli* (vas), însemnând că fiecare plăcere trebuie să aibă o îmbrăcămintă în care lumina plăcerii să se îmbrace. De exemplu, când o persoană dorește să câștige respect, să fie onorată în ochii oamenilor, prima sa mișcare sunt hainele sale. Cu alte cuvinte, trebuie să se îmbrace cu haine onorabile, așa cum înțelepții noștri au spus, „Rabbi Yohanan își numea îmbrăcămintea „Onorurile mele.”

Așadar, cineva trebuie să depună o anumită măsură de muncă până să obțină îmbrăcămintă onorabilă, și chiar și după ce a obținut îmbrăcămintea, trebuie să o ferească de deteriorări și stricăciuni. Aceasta înseamnă, că în fiecare zi trebuie să o scuture de praf, și dacă este pătată

sau se murdărește, trebuie să o curețe și să o calce.

Dar mai important, trebuie să o ferească de cel mai periculos sabotor – molia de haine! În Yiddish, se numește „o Molie,” însemnând un mic țânțar ce nu poate fi văzut. Prima corectare este că nu trebuie să intre în contact cu hainele vechi. Și, de asemenea, este un remediu minune numit „naftalină,” care o ține departe de stricăciunea numită „Molii.” Și când are propria îmbrăcăminte, este gata să primească lumina plăcerii care se îmbracă în onorabilele veșminte.

Este așa și cu dragostea. Să fie recompensat cu lumina dragostei, cineva trebuie să găsească hainele în care lumina s-ar îmbrăca. Și aceleași reguli de păstrare se aplică la acest veșmânt: evitarea „prafului” bârfei, și în special a țânțarului sabotor cunoscut drept molie (în Yiddish, Moil înseamnă „gură,” deci este un joc de cuvinte aici), care sunt oamenii cu înfățișare bună, care vorbesc frumos. Ai crede că deja s-au „circumcis” în legământul împreunărilor interzise și al calomniei, și de la inima necircumcisă,, dar în adâncul lor este un sabotor care îți poate face rău, și nu te poți apăra de el, deoarece este cu totul arătos și frumos.

De aceea, acest țânțar este atât de mic și fără atenție specială este imposibil să îi detectezi stricăciunile făcute, iar aceasta vine de la cei circumciși care pot strica prețioasele veșminte. Cu adevărat, se știe că această molie face mai multe stricăciuni îmbrăcăminții din lână (ebraică *TzeMeR*), însemnând literele *MeReTz* (ebraică: energie) care distruge energia pentru muncă. Și *Yatush* (țânțar) vine de la „*VaYitosh* (și el abandonează) pe Dumnezeu care l-a făcut,” sau în aramaică, „Și a încetat să se-nchine la Dumnezeul pe care îl servea.”

În mod obișnuit, cineva care are o îmbrăcăminte din lână de preț, trebuie să evite contactul cu hainele vechi. Cu alte cuvinte, trebuie să evite contactul cu vechii „partizani,” care fură energia deoarece nu mai sunt competenți pentru muncă, și toate cuvintele lor sunt numai pentru a scădea energia. Și chiar și cineva care are îmbrăcăminte puternică de dragoste, care este ca un copac—însemnând că se autosusține—acea molie trebuie urmărită în continuare. Și aceea molie intră în lemn, poate face rău, de asemenea, așa cum vedem că lemnul se degradează și se dezintegrează pentru că moliile intră în el.

Și singurul medicament este naftalina, de la cuvântul, *Naftoley*, pe

care Onkelos îl interpretează ca *Tefilah* (rugăciune). Însemnând să te rogi la Creator ca această stricăciune să nu fie lăsată în îmbrăcămintea Sa.

Cineva trebuie să fie atent cu o îmbrăcămintă onorabilă, căci dacă sunt pene de cocoș pe ea, ele trebuie îndepărtate. De asemenea, nu trebuie să intre în locul în care sunt pene de cocoș în timp ce poartă această îmbrăcămintă. Într-o îmbrăcămintă a luminii dragostei este interpretat precum *Notzot* (pene), ce vine de la cuvântul *Nitzim* (gâlceavă), precum în luptele de cocoși. Aceasta se referă la a cântarea și preaslăvirea oamenilor care încă sunt în exil de la calea adevărului și sunt înrobiți de dragostea de sine. Toată cântarea și preaslăvirea pe care ei o arată în timpul Torei și rugăciunii lor produce numai certuri în sufletul tău până când începi să porți războaie în concepțiile tale – de partea cui este adevărul și justiția. Asta ruinează și distruge îmbrăcămintea, pe care dragostea o poate locui. De aceea, trebuie să fii atent să eviți locurile unde sunt pene de cocoș, ca după aceea să nu trebuiescă să muncești pentru a te curăța de aceste pene.

Putem vedea că pentru oamenii care se străduiesc să obțină lumina onorurilor, dacă nu își întrețin cum se cuvine hainele, atunci când ies afară, cei din afară imediat se iau de hainele lor când văd că nu este costumația adecvată, potrivită pentru oamenii de onoare. Cu alte cuvinte, oamenii vor vedea că le acceptă autoritatea deasupra lui și că este atât de înrobit de acei oameni de afară, încât el este obligat să obțină hainele dar și să le întrețină. Chiar și moda, însemnând modelul și modul de purtare, trebuie să fie conform cu ceea ce le place acelor oameni sub care stă. Așadar, precis aceia de la care dorește să primească respect pe care trebuie să-i adore cu mult efort ca să fie favorizat de ei, astfel ei îi vor împărtăși lumina plăcerii că este îmbrăcat în îmbrăcămintea onorurilor.

Și dacă, Doamne ferește, nu i-a servit suficient, asta poate avea consecințe neplăcute. Adică, nu numai, că nu-i vor da respectul pe care și-l dorește de la ei, ci din contră, ei toți îl vor degrada, umili și îl vor face să se simtă josnic și inferior. Și acea senzație de inferioritate mai întâi îl va întrista, apoi îl va face inactiv, și apoi va simți că toată lumea s-a întunecat pentru el, până când nu mai vede nicio speranță pentru a obține plăcere în viață. Apoi, el găsește numai un singur sfat – să se ducă acasă, să se întindă în pat și să stăruie ca rugăciunea lui să fie acceptată – însemnând

că îngerul somnului, care reprezintă a șaizecea parte morții, îi va acorda lumina plăcerii somnului. Aceasta este singura plăcere la care poate spera.

Și dacă, în cele din urmă, îngerul somnului nu are milă de el și nu găsește remediu pentru el însuși, atunci, pentru amărăciunea sufletului său nu are altă alegere decât să obțină plăcere dintr-un tratament care este popular printre cei disperați care caută ușurare pentru tristețea lor. Ei se luptă cu înclinația care dorește ca persistența cuiva, să depășească aceasta, și extind plăcere de la îngerul denumit „sinucidere.” Adică ei simt că numai acest înger îi poate scăpa de melancolia lor. Evident, este imposibil să obțină plăcere de la îngerul menționat fără chinuri teribile și mari, groaznice lupte emoționale.

Așadar, „Ochii înțeleptului sunt în capul lui,” și el știe și vede înaintea timpului ceea ce poate dobândi, și ceea ce s-ar putea să obțină dacă nu respectă legile și condițiile contemporanilor săi. Adică, trebuie să se predea și să-și asume tot ceea ce oamenii exteriori îi cer, sau îl vor pedepsi în această lume. Cu alte cuvinte, recompensa și pedeapsa sunt descoperite în această lume și nu necesită credință deasupra rațiunii.

De aici, putem deduce nemărginita grijă și vigilență, și marea și speciala atenție necesare pentru a obține veșmintele ce îmbracă lumina dragostei – o haină ce este făcută dintr-o așa de fină și delicată țesătură – numai dacă cei din afară nu apucă să ruineze această prețioasă haină, care la propriu a fost cumpărată cu atât de mult sânge și sudoare.

Și acum o să vă clarific cum și în ce fel încep să obțin acea îmbrăcăminte a dragostei: Ordinea pentru a face o îmbrăcăminte potrivită este ca mai întâi să împletești o bucată de stofă. Cu alte cuvinte, luăm fire și le așezăm într-o manieră de urzeală și bătătură (încrucișate). Prin urzeală și bătătură o bucată de îmbrăcăminte este țesută.

Așadar, trec firul prin urzeală. Un *Nima* (Aramaic: „fir” și „spune”) vine de la cuvintele „Spune un cuvânt despre asta.” *Shti* (urzeală) vine de la cuvântul *Tashi* (uitare), ca în „Ai uitat Roca ce te-a creat.” Cu alte cuvinte, încep să acționez cu puterea memoriei mele, și curând îmi amintesc că prietenii mei au vorbit nefavorabil despre mine, că aceste cuvinte i-au determinat să-mi facă lucruri rele, și această spunere (de asemenea „urzeală”) extenuază prietenia, camaraderia și frăția.

Apoi, un fir de *Erev* (bătătură) vine în mintea mea, însemnând că am auzit că prietenii mei au vorbit favorabil despre mine, ceea ce l-a determinat să facă fapte bune, care sunt *Arevim* (plăcute) și dulci pentru gustul meu. Adică, aud și văd prietenul meu și-a abandonat toate angajamentele și se gândește, și acționează numai în favoarea mea astfel încât să am numai plăceri încântătoare. Și aceste două fire crează o combinație în mine și nu știu în ce parte să mă decid, spunând, „Este adevărat de partea urzelii sau de partea bătăturii?”

Se știe că tot ceea ce există în lumea noastră este într-o formă de pozitiv și negativ – stânga și dreapta, adevărat și fals, lumină și întuneric, Israel și națiunile, sfânt și profan, impuritate și puritate, și rău sau bun. Aceasta este așa, deoarece, este imposibil să detectăm un gust bun fără să simțim gustul amar a ceva rău. Acesta este înțelesul a ceea ce înțelepții noștri au spus, „Să se răzbune pe cei răi și să le dea o recompensă bună celor drepti.”

Cuvântul *Para* (răzbuna) vine din versul „*Para* (a lăsa liber) părul de pe capul unei femei.” Cu alte cuvinte, este posibil să primim ajutor de la cei răi pentru a descoperi adevărata aromă și senzație a recompensei celor drepti.

Din acest motiv, când este lucrată țesătura, stau zăpăcit și aștept verdictul care va scoate mizeria minții care este îmbrăcată în mine. Și, deoarece, acum sunt angajat în purtarea îmbrăcămînții dragostei, ca să așez lumina plăcerii acolo, sunt deja interesat și avantajat de grup. Din acest motiv, decid conform cuvintelor bătăturii, așa cum Tora ne sugerează că „Mita orbește ochii înțeleptului.”

Așadar, nu mai îmi pasă că adevărul este cel ce este; dimpotrivă, îmi pasă despre scopul pe care îl doresc în acest minut, în timpul purtării îmbrăcămînții dragostei. În acea stare, am o linie decisivă în mijloc, însemnând că scopul este chiar lucrul care decide între stânga și dreapta.

Și, odată ce am obținut această îmbrăcămintă mai sus menționată, scânteii de dragoste dintr-o dată încep să strălucească înăuntrul meu. Inima începe să tânjească a se uni cu prietenii, și îmi pare că ochii mei îi văd pe prietenii mei, urechile mele le aud vocile, gura mea le vorbește, mâinile îi îmbrățișează, picioarele dansează într-un cerc în dragoste și bucurie cu ei, și îmi transced barierele corporale. Uit de vasta distanță

dintre prietenii mei și mine, și întinsul teritoriu de multe mile nu va sta între noi.

Este ca și cum prietenii mei ar sta chiar în inima mea și ar vedea tot ceea ce se întâmplă acolo, și mi se face rușine de actele înguste împotriva prietenilor mei. Apoi, ies simplu din vasele corporale și mi se pare că nu este o altă realitate în lume în afară de prietenii mei și de mine. Apoi, chiar și „eul” este anulat și este afundat, amestecat în prietenii mei, până când stau și declar că nu este nicio realitate în lume – numai prietenii.

Trebuie să fiu scurt pentru că sărbătoarea se apropie.

Prietenul vostru, Baruch Shalom HaLevi.

SCRISOAREA NR. 16

21 Decembrie, 1955

Fie ca frunza căzută să se vindece și lasă-i să spună că eu sunt în delegația Creatorului lor, zburând printre zburători, Marele Tamarisk, căruia Cel de Sus îi asistă, glorificatul nostru profesor, Rav...

Am primit scrisoarea voastră, și fie ca, Creatorul să ilumineze calea noastră să fie calea cea dreaptă și ne vom îndrepta memoria către ziua aducerii aminte. Atunci ni se va da lumina memoriei, care este bună pentru curățarea aerului material, și vom respira aerul sfințeniei, care este viața adevărată și eternă.

Aș vrea să adaug la ceea ce ai scris precum urmează, „Sunt sigur că am întâlnit cel mai mare agnostic, etc.”

Știm că este un obicei, aplicat peste tot în lume, că nu este bine pentru un profesionist înalt calificat să fie printre muncitori slab calificați și să învețe din acțiunile lor. De exemplu, când un cizmar este printre cizmari nepricepuți, îl fac să înțeleagă că nu se merită să facă un pantof bun, ci oricum o ieși, și că nu merită să facă un pantof bun și frumos.

Sau un croitor, dacă este priceput, când este printre croitori nepricepuți, ei îl fac să înțeleagă că nu merită să se străduiască să facă îmbrăcămintea aspectoasă, aranjată, și care să i se potrivească proprietarului. Așadar, ar trebui să fie atent să nu intre în contact cu ei.

Dar când un constructor este printre croitori, el nu poate învăța din

acțiunile lor rele, deoarece nu este nici o conexiune între ele. Totuși, în aceeași profesie, fiecare trebuie să fie atent și să intre în contact numai cu oameni cu inima curată.

Conform celor de mai sus, cu fiecare persoană pe care o consideri servitorul Creatorului, ar trebui să fii atent și să vezi dacă este un profesionist calificat, însemnând că vrea ca munca să fie curată și pură și destinată pentru Numele Lui. Într-un final, ar trebui să știe că el nu este un muncitor bun și să caute sfat în sufletul său prin care să fie un muncitor calificat, și nu un muncitor obișnuit care urmărește numai recompensa.

Dar un muncitor bun, calificat, este cineva care nu se gândește la recompensă, ci se bucură de munca sa. Dacă, de exemplu, un croitor calificat știe că o îmbrăcăminte i se potrivește proprietarului în fiecare punct, îi oferă plăcere spirituală, mai mult decât banii pe care îi primește.

Așadar, referitor la oamenii care nu sunt din profesia ta, nu este important dacă ești printre ei, deoarece tu te ocupi cu construitul și ei se ocupă cu tăbăcirea. Dar cu oamenii care se implică în Tora dar nu sunt meticuloși în a păstra îmbrăcămintea potrivită pentru proprietarii ei, ei au doar o minte care este împotriva Torei, opusă punctului de vedere al Torei. Și aici trebuie să fii mereu atent ... și să te ții la o bună depărtare de acești oameni, la o distanță de un zbor de săgeată. Și asta nu este așa cu oamenii de rând.

- Așadar, deoarece nu ai contact cu oamenii din Mizrahi, nu ai nevoie de o atenție așa de mare.

- Dar de oamenii din Agadat Israel, trebuie să te ții departe.
- Și cu Hasidicii trebuie să ai o și mai mare vigilență.
- Și cu oamenii care erau foarte apropiați de tatăl meu (Baal HaSulam) trebuie să fii foarte atent.

Și acesta este motivul: În lumea *Nekudim*, *Melech ha Daat*, nivelul *Keter*, care este primul *Melech* (rege), a căzut mai jos decât toți *Melachim* (regii) în timpul spargerii. Aceasta este așa deoarece în timp ce, cei mai aspri sunt totodată cei mai înalți când au un *Masach*, este și mai rău când pierd *Masachul*. Din acest motiv, au căzut mai jos decât toți *Melachim*.

Și putem interpreta cuvintele. Când merg pe calea Creatorului, au o dublă dorință de a primi: pentru corporalitate și pentru spiritualitate.

Așadar, cei care erau aproape de Baal HaSulam, în timp ce se înclinau, aveau un *Masach* și un *Aviut* (asprime). Dar acum că nu se mai predau și nu au nici un interes în a avea un *Masach*, întreaga lor muncă este în a deveni „evrei chipeși” sau „Rebbe” (mari rabini).

Acesta este *Aviut* fără *Masach*, și în mod natural predau ceea ce fac. Cât despre mine, eu nu am încredere în ei, și nu este nimeni să îi pună la respect. Sunt succint deoarece nu vreau să îi am în coaste, căci știi regula: „Cineva este acolo unde se gândește.”

Ca să înțelegi această problemă mai clar, o să îți dau un scurt exemplu: se știe că între fiecare două nivele este un mediu făcut din ambele discernăminte împreună.

- Între inanimat și vegetal, este un mediu numit „corali.”
- Între vegetal și animat, este piatra câmpului, care este un animal ce este legat de pământ din mijlocul său și se hrănește din el.
- Și între animat și vorbitor este maimuța.

Așadar, este o întrebare: Care este mediul dintre adevărat și fals? Care este punctul alcătuit din ambele discernăminte împreună?

Înainte să clarific, voi adăuga încă o regulă: Se știe că este imposibil să vezi un obiect mic și este mai ușor să vezi un obiect mare. Așadar, când o persoană spune câteva minciuni, nu poate vedea adevărul – că merge pe o cale falsă. Dimpotrivă, spune că merge pe o cale a adevărului. Dar nu este o minciună mai mare decât asta. Și motivul este că nu are suficiente minciuni pentru a-și vedea adevărata stare.

Dar, când o persoană a acumulat multe minciuni, minciunile cresc în el în măsura în care le poate vedea, dacă dorește. Așadar, acum că vede minciunile, că urmează o cale falsă, vede adevărata sa stare. Cu alte cuvinte, vede adevărul din sufletul său și cum să se întoarcă pe calea cea dreaptă.

Prin urmare acest punct, care este un punct de adevăr – că el calcă pe o cale falsă – este jumătate între adevăr și fals. Acesta este podul care conectează adevărul cu minciuna. Acest punct este de asemenea sfârșitul minciunii, și de aici începe calea adevărului.

Așadar, putem vedea că pentru a fi recompensați cu *Lishma* (pentru Numele Ei), mai întâi trebuie să pregătim cea mai mare *Lo Lishma* (nu pentru Numele Ei), și apoi putem dobândi *Lishma*. Similar, *Lo Lishma* se

numește „minciună” și *Lishma* se numește „adevăr.”

Când minciuna este mică și *Mitzvot* și faptele bune sunt puține, are o mică *Lo Lishma*, și apoi nu poate vedea adevărul. Așadar, în acea stare, spune că merge pe calea adevărată și bună, însemnând că lucrează în *Lishma*.

Dar când se angajează în Tora toată ziua și toată noaptea în *Lo Lishma*, atunci poate vedea adevărul, căci prin acumularea minciunilor, minciuna sa crește și vede că, cu adevărat merge pe o cale falsă.

Și apoi începe să își corecteze acțiunile sale. Cu alte cuvinte, simte că tot ceea ce face este în *Lo Lishma*. Din acest punct, cineva trece la calea adevărului, la *Lishma*. Numai acolo, la acest punct, începe chestiunea „de la *Lo Lishma* ajunge la *Lishma*.” Dar mai înainte de asta, argumentează că lucrează *Lishma*, și cum își poate schimba starea sa și căile sale?

Așadar, dacă o persoană este leneșă în muncă, nu poate vedea adevărul, că este scufundat în falsitate. Dar dezvoltând Tora pentru a dăruii mulțumire Creatorului său, cineva poate atunci vedea adevărul: că merge pe o cale falsă, numită *Lo Lishma*. Și acesta este punctul central între adevărat și fals. Așadar, trebuie să fim puternici și încrezători pe calea noastră, astfel încât fiecare zi să fie nouă pentru noi, după cum întotdeauna avem nevoie să ne înnoim fundațiile, și apoi vom mășălui înainte.

Prietenul tău, Baruch Shalom HaLevi Ashlag.

SCRISOAREA NR. 24

7 Noiembrie, 1946, Manchester

Salutări și toate cele bune

Către prietenul meu,

Ca răspuns la scrisoarea ta din 27 Octombrie cu privire la prima ta întrebare despre necesitatea de a sta de gardă și de a evoca dragostea în inimile prietenilor, pe care îi găsești degradați, văd asta a fi necesar pentru tine. Știi ceea ce Baal HaSulam a spus, că de la comportamentul dintre om și om învață să se comporte între om și Creator.

Asta este așa deoarece lumina superioară este în odihnă completă,

și este necesar ca mereu să fie evocată dragostea, „Până când dragostea nunții noastre place.” Cu alte cuvinte, ți se arată de sus că pe această cale, trebuie mereu să evoci dragostea numelui Său, deoarece toți așteaptă trezirea de la tine.

Adică, precum vezi, în dragostea de prieteni ai drepturile precum le vezi, însemnând așa cum ți se arată de sus, ești cel care îi trezește (deși adevărul nu este neapărat așa; dacă întrebi prietenii, nu sunt sigur că sunt de acord cu dovada ta că numai tu ești cel care îi dorește și nu invers).

Acesta este înțelesul a „un judecător are numai ceea ce ochii lui pot vedea.” Adică, atât cât ține judecata, trebuie să o faci numai prin dovezile tale. Acesta este motivul pentru care ți se arată de sus că trebuie să continui să trezești dragostea pentru Creator în acest fel, că trebuie mereu să stai de pază, toată ziua și toată noaptea, când simți o stare de zi sau o stare de noapte.

Spunem Creatorului, „A ta este ziua și a ta este noaptea.” Așadar, noaptea, de asemenea, întunericul nopții, vine de la Creator în favoarea omului, așa cum este scris, „Zi de zi se completează discursul și noapte de noapte se exprimă cunoașterea” (vezi Comentariul *Sulam*, Partea 1, Paragraf 103).

Prin urmare, trebuie să evoci inima prietenilor până când flacăra se ridică de una singură, așa cum înțelepții noștri au spus despre asta, „Când aprinzi lumânările.” Prin asta, vei fi recompensat cu deșteptarea Creatorului deasupra noastră.

Și despre cea de-a doua întrebare a ta, că tu trebuie să stârnești inima prietenilor, care, după ce au fost recompensați deja cu a vedea importanța studiului, etc., tot nu respectă lecțiile – asta, de asemenea, stă la meritul tău.

Cu alte cuvinte, trebuie să vezi pentru tine că Creatorul ți-a dat deja apropierea Lui de câteva ori. Au fost deja câteva ocazii când ai simțit că nu ai o altă grijă pe lume decât să rămâi lipit de El pentru totdeauna, căci ești nedemn de a servi Regele chiar și în cele mai simple munci căci, de ce ai fi tu mai privilegiat decât contemporanii tăi?

Și totuși, aștepti Creatorul să te trezească să muncești, însemnând

să ai o deșteptare de sus, și apoi vei începe să studiezi lecțiile.

Adică, exact așa cum trebuie să trezești studenții, spui că Creatorul ar trebui să te trezească. Adică, dacă Creatorul îți dă un motiv și un gust bun în muncă, ești de acord să muncești. Dar înainte de asta, nu poți. Apoi, ți se arată de sus cât de jos și de inferiori consideri că sunt studenții.

Și referitor la a treia întrebare, despre a ține grupul cu exagerări mari, așa este deoarece așa se comportă oamenii când le este teamă că copilul va ieși din casă singur noaptea. Ei îi spun, „Este un urs afară și alte bestii sălbatice,” deoarece copilul nu poate înțelege în niciun alt fel. Cu alte cuvinte, dacă ar fi știut adevărul, că nu este niciun leu sau urs afară, dar că este cel mai bine pentru copil să se ducă la culcare, și cel mai important, să rămână înăuntru, copilul nu ar fi fost capabil să accepte adevărul.

De aceea, trebuie să știi fratele meu, că pentru a accepta calea adevărului și cuvintele adevărului ale lui Baal HaSulam, nu sunt mulți oameni care pot auzi cuvintele adevărului, căci tu vezi doar mulți copii. Și ce îți pot spune eu când tu ești numai la grădiniță, și ești impresionat de ei, scriindu-mi că sunt grijuli și veseli? Într-adevăr, așa este felul copiilor – să fie grijulii și veseli. Dar se știe că un copil nu este luat în serios când plânge sau când este vesel deoarece sentimentele și emoțiile sale sunt despre chestiuni neimportante.

Și când vezi că corpul plânge în timpul serviciului, ești impresionat, și când este vesel și dansează, ești impresionat, și că îi invidiezi pe copii că sunt grijulii și că dansează. Și ce vrei? Să fii din nou un copil? Ar trebui să știi, frate, că zilele copilăriei tale s-au sfârșit, căci înainte să intri în camera lui Baal HaSulam, dansai exact ca și ei.

Și fie ca, Creatorul să ne însoțească în lumea fizică și spiritualitate
Prietenul tău, Baruch Shalom HaLevi Ashlag
Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR. 34

Seara de *Rosh Hashana* (Anul nou evreiesc), Septembrie 14, 1947

Prietenilor, fie să trăiască pentru totdeauna.

După ce m-am apropiat de voi în locul corporal imaginar, să sperăm că va aduce inimile mai aproape, căci de mult timp nu am mai corespondat, și actul fizic aduce unitate, așa cum este spus în rugăciunea de *Rosh Hashana*, „Și ei toți vor deveni o singură societate.” În acea stare, va fi mai ușor „Să Îți faci voia din toată inima.”

Aceasta este așa deoarece în timp ce nu este numai o societate, este dificil să lucrezi cu toată inima. În schimb, o parte din inimă rămâne pentru propriul beneficiu, și nu pentru beneficiul Creatorului. Se spune despre aceasta în *Midrash Tanhuma*, „‘Stați azi,’ precum ziua, uneori strălucește și uneori se întunecă, așa este și cu voi. Când este întuneric pentru tine, lumina lumii va străluci pentru tine, așa cum se spune, ‘Și Domnul va fi pentru tine o lumină nesfârșită.’ Când? Când veți fi o singură societate, așa cum este scris, ‘Înviorați-vă toți în această zi.’

De obicei, dacă cineva ia un braț de ramuri, poate el să le rupă pe toate o dată? Dar dacă le ia câte unul pe rând, chiar și un copil le poate rupe. Similar, găsești că Israel nu va fi recompensat până când nu sunt cu toții o singură societate, așa cum se spune, ‘În acele zile, în acel timp, spune Domnul, copiii lui Israel vor veni, ei și copiii lui Iuda împreună.’ Așadar, când sunt uniți, vor primi fața Divinității.

Am prezentat cuvintele Midrash așa încât să nu vă gândiți că această problemă a grupului, care este dragostea de prieteni se referă la Hassidism. Dimpotrivă, este învățătura înțelepților noștri, care au văzut cât de necesară a fost uniunea inimilor într-un singur grup pentru primirea feței Divinității.

Deși este mereu unul din prieteni care se ridică și strigă, „Dați-vă mâinile pentru un singur grup!” și întotdeauna atribuiește neglijența prietenilor, tot nu îl pot exclude dintre prieteni care sunt neglijenți față de problemă, și asta este suficient pentru a înțelege.

În primul rând să sperăm că în noul an, *Shin-Hav-Het-Yod* [„Fie ca să trăiești” dar și anul în calendarul evreiesc, numărat în litere (1949-50)],

Creatorul ne va da viață veșnică, așa cum este scris, „Căci Dumnezeu m-a numit o altă sămânță în locul lui Abel,” etc., și „Să trăiești” o să devină realitate.

Înțelesul a *Rosh Hashanah* este un nou început, când o persoană începe să construiască o nouă structură. Este așa cum au spus înțelepții noștri, „Cineva trebuie mereu să se considere jumătate păcătos, jumătate drept. Dacă înfăptuiește o singură *Mitzva* (faptă bună/ poruncă), fericit este el, căci s-a osândit pe el însuși și pe întreaga lume într-o parte a meritului. Dacă comite o nedreptate, vai lui, căci s-a condamnat pe el și întreaga lume la o parte a greșelii.”

Ar trebui să înțelegem ce înseamnă că cineva ar trebui să se considere jumătate-jumătate. 1) Dacă face o *Mitzva* și judecă la o scară de merit, cum se poate spune că este jumătate – jumătate din nou? În definitiv, deja a judecat și deja are o majoritate de merite. Dimpotrivă, dacă ar fi comis o nedreptate, cum ar fi putut să spună mai târziu că este jumătate jumătate? Cum se poate spune că este jumate jumate când cineva știe despre el însuși că este plin de păcate și nedreptăți? În același timp, cineva este obligat să mărturisească, „Suntem vinovați, am trădat,” și „Pentru păcat.”

Ideea e că înțelepții noștri ne lasă să înțelegem ordinea muncii. Nu este o problemă a curții și judecății de sus, aici. Numai când cineva se înfățișează curții de sus nedreptățile și meritele sale sunt pronunțate.

Dimpotrivă, aici înțelepții noștri ne învață că cineva ar trebui mereu să înceapă munca și să aleagă binele și să deteste răul. Este așa, deoarece alegerea este adecvată *precis* în ceva care este jumătate-jumătate, că atunci are puterea să aleagă. Dar când una din părți deja are majoritatea, nu mai poate decide deoarece omul urmează majoritatea și atunci este irelevant a se vorbi despre alegere.

Asta ridică întrebarea, „Cum se poate el înșela și spune că este jumătate-jumătate când de fapt, știe că este plin de păcate?” Totuși, ar trebui să știm că problema alegerii care i se dă cuiva este permanentă și există întotdeauna, precum în „Cel care este mai mare decât prietenii săi, înclinația lui este mai mare decât el.” Conform acestei reguli, dacă cineva are multe păcate, atunci are o mică înclinație, care nu este mai mare decât înclinația rea, ci este *precis* jumătate-jumătate, ca să fie capabil să decidă.

Și deoarece nedreptățile vin prin înclinația rea, iar *Mitzvot* (faptele bune) vin prin înclinația bună, așa cum RASHI interpretează, „I-ai creat pe cei drepti prin înclinația bună; I-ai creat pe cei nedrepti prin înclinația rea,” așadar înțelepții noștri au spus, „Cineva trebuie să se considere jumătate păcătos, jumătate drept.” Cu alte cuvinte, în ceea ce privește alegerea, este întotdeauna, și dacă nedreptățile sunt de la ... atunci înclinația rea scade. Așadar este jumătate – jumătate.

Similar, dacă face o singură *Mitzva* și deja s-a judecat la o scară de merit, i s-a dat imediat o mare cantitate de înclinație rea, așa cum este scris, „Cel care este mai mare decât prietenul lui, înclinația lui este mai mare.” Așadar, acum are jumătate – jumătate, așa că poate să judece la o scară a meritului.

De aceea, de *Rosh Hashana*, se începe munca de la început. În plus, zilele celor zece zile de penitență sunt numite „zile ale iertării și ispășirii păcatelor,” așa că omul va avea fiecare oportunitate să intre în munca Creatorului încă o dată, chiar dacă a fost atât de îndepărtat de muncă.

Și esența muncii este rugăciunea, căci numai prin rugăciune poate cineva să iasă din domeniul public și să intre în domeniul Celui unuia singur. Este așa deoarece atunci când vine vorba de rugăciune, cel mare și cel mic sunt egali. Mai mult, cineva care simte joshnia sa poate oferi o rugăciune autentică din străfundul inimii, căci el știe despre el că nu se poate elibera din starea proprie. Apoi, poate spune că de fapt, cei care au fost creați cu talente speciale și calități ale subtilității pot face ceva de unii singuri, cât despre cei fără înzestrări speciale și calități bune au nevoie de îndurarea raiului. Așadar, numai această persoană poate să ofere o rugăciune onestă.

Totuși, trebuie să fii atent să nu dezertezi din campanie, deoarece este dirijarea înclinației că acolo unde cineva poate oferi o rugăciune, îi aduce lui scânteii de dorințe și îi asigură cu evidente, concluzii, și deducții că rugăciunea lui va fi inutilă. Într-un final o persoană devine incapabilă în a se afunda în „Căci tu auzi rugăciunea fiecărei guri.” Înțelepții noștri au spus, „Creatorul tânjește după rugăciunea celor drepti.” Aceasta este așa deoarece o rugăciune este instrumentul principal pentru inspirația Divinității deoarece este considerată o rugăciune pentru cei săraci.

Și rugăciunea se aplică și la cel mai mare dintre cei mai mari. Fără ea,

cineva nu poate atinge o stare de a „sta drept” în muncă. Acesta este înțelesul a, „Căci cei săraci nu vor dispărea niciodată din țară.” Trebuie să înțelegem de ce Creatorul ne-a promis aceasta – că este necesar ca mereu să-l avem pe sărac. Nu ar fi fost mai bine dacă nu ar fi fost un asemenea lucru în Israel?

Totuși, în interpretarea de mai sus, „sărac” înseamnă un loc de rugăciune, și dacă nu este nici un loc al deficienței, nu este nici un loc al rugăciunii. Așadar, nu este loc pentru rugăciune o dată ce este recompensat cu măreție? În acea privire, Creatorul ne promite, „Cel sărac nu va dispărea niciodată.” Însemnând că va fi mereu un loc unde este posibil să găsești o nevoie astfel încât să te poți ridica la un nivel mai înalt.

Acesta este înțelesul a, „Sărăcia i se potrivește Israelului ca o bandă roșie pentru un cal alb.” Asta înseamnă că chiar dacă este deja un Evreu în completă măreție, totuși, sărăcia i se potrivește, căci este un loc al deficienței astfel încât va putea să ofere o rugăciune.

Aceasta este problema prezentată în Gemarah (*Berachot* 9b): „Rabi Ela i-a spus lui Ulla, „Când te duci acolo sus, salută-l pe fratele meu, Rabi Berona, în prezența întregului grup, căci el este un mare om și se veselește în *Mitzvot* (porunci/fapte bune). Odată ce a reușit în a intra în mântuire cu rugăciune, și zâmbetul nu a părăsit buzele lui întreaga zi.” Cu alte cuvinte, a fi un mare om este atunci când deja se află într-o stare de mântuire, mântuit de toate deficiențele, fără să mai aibe ceva de făcut. În acea stare, a muncit în a găsi o greșeală în el astfel încât să se roage pentru ea. Și când s-a „Alăturat mântuirii prin rugăciune,” el imediat a găsit un loc pentru rugăciune și are nesfârșită bucurie, așa cum este scris, „Căci cel sărac nu va dispărea niciodată de pe pământ.”

Prin urmare rezultă din toate cele de mai sus că cel mai important lucru este rugăciunea. Fiți puternici în rugăciune și credeți în, „Tu auzi rugăciunea fiecărei guri.”

Fie să fim scriși în cartea vieții.

Prietenul vostru, Baruch Shalom HaLevi

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR. 37

25 Octombrie, 1957

... cât despre a separa dragostea de prieteni de munca Creatorului, nu o înțeleg deloc, deoarece nu a fost niciodată obiceiul acesta cu Baal HaSulam să le conecteze pe acestea două împreună.

Din contră, a fost mereu interzis să vorbești cuvintele Torei sau despre stările de măreție sau micime dintre prieteni. Calea noastră întotdeauna a fost, „Umblă umil.” Abia era permis să se vorbească despre problemele de muncă între prieteni, așa cum se spune în câteva eseuri ale lui Baal HaSulam în acea privință.

Dimpotrivă, devoțiunea față de prieteni era una a oamenilor de rând, unde fiecăruia îi păsa numai de corporalitatea prietenul său, nu de spiritualitatea sa. Apropierea dintre prieteni era prin mese și prin băutul de vin, nu prin cuvintele Torei.

De aceea, nu sunt sigur ce inovații vrei tu să faci. Poate până acum ai crezut că pentru dragostea de prieteni nu ar trebui să fie discuții sau angajări în problemele muncii, și acum știi sigur că aceasta este singura cale care trebuie să fie, adică umblând umil.

Calea este una care duce în momentul potrivit la prietenului său. Nu se gândește la sine – dacă este sau nu într-o stare bună – dar trebuie să ia parte în bucuria prietenului său. Nu trebuie să se încrunte, ci să arate o față veselă. Este la fel aici: conexiunea dintre prieteni trebuie să fie una prin care cineva dorește să își încânte prietenul, și precis cu lucruri fizice, căci precis aici este cheștiunea „Cumpără-ți un prieten.”

„Fă-ți un Rav” este o poveste diferită. Asta este ceva între prieteni pe care cineva vrea să o execute, „Fă-ți un Rav” către altul. Totuși, asta este specific între prieteni care au o mare grijă și rigoare strictă, și nu toți sunt potriviți pentru asta. Dar asta nu se mai consideră „dragoste de prieteni,” însemnând ceea ce dragostea de prieteni necesită căci nu este conexiune cu munca, așa cum mi-ai scris.

Baruch Shalom HaLevi

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.40

A 31-a zi a numărătorii Omer, Menchester

Către studenți, fie ca ei să trăiască,

Am primit o telegramă de la ... că am câștigat. Să sperăm, de asemenea, că vom câștiga războiul cu înclinația (rea), că și aici, de asemenea, noi vom reuși și vom atinge scopul de a aduce încântare Creatorului.

Este timpul să începem să ne mișcăm înainte spre țelul nostru sacru ca niște oameni foarte puternici. Este știut că drumul pavat care ne conduce spre țel este iubirea de prieteni prin care omul trece la dragostea de Creator. Iar problema iubirii se rezolvă prin "cumpără-ți un prieten." Cu alte cuvinte, prin acțiuni, cineva cumpără inima prietenului său. Și chiar dacă vede că inima prietenului său este ca o piatră nu există nici o scuză. Dacă el simte că acela este potrivit pentru a-i fi prieten în muncă, atunci el trebuie să îl cumpere prin fapte.

Fiecare cadou (și un cadou este astfel determinat, atunci când el cunoaște că prietenului său îi va plăcea, fie în cuvinte, în gânduri sau în acțiuni. Totuși fiecare cadou trebuie să fie la vedere, astfel încât prietenul său să știe de el, pentru că doar în gânduri acela nu știe că prietenul său se gândește la el. Astfel, cuvintele sunt necesare, adică să îi spună aceluia că se gândește la el și că îi pasă de el. Și asta, de asemenea, trebuie să fie despre lucrurile pe care prietenul său le iubește, adică ceea ce îi place prietenului său. Unul căruia nu îi plac murăturile ci dulciurile, nu își poate trata prietenul cu murături, ci tocmai cu dulciuri pentru că asta este ceea ce îi place prietenului său. Și din asta trebuie să înțelegem că ceva poate fi neimportant pentru unul, dar mult mai important decât orice pentru celălalt) pe care el îl dă prietenului său este ca un glonț care face o gaură în piatră. Deși primul glonț doar zgârie piatra, când al doilea glonț lovește același loc, deja face o incizie.

Iar prin gloanțele pe care el le trage repetat, incizia devine un gol în inima de piatră a prietenului, unde se adună toate cadourile. Și fiecare cadou devine o scânteie de iubire până când toate scânteile de lumină se acumulează în golul inimii de piatră și devine o flacără.

Diferența dintre o scânteie și o flacără este că acolo unde este iubire există dezvăluire, adică o deschidere către toți oamenii că focul iubirii arde în el. Iar focul iubirii arde toate transgresările pe care acela le întâlnește în calea sa.

Și dacă întrebați, "Ce poate cineva să facă dacă simte că are o inimă de piatră față de prietenul său?" Iertați-mă că scriu "Dar toți și fiecare simte că el are o inimă de piatră", cu excepția prietenilor care simt și cunosc că ei nu au nicio obiecție ca prietenul lor să îi iubească și să le dea lor cadouri (nu neapărat în acțiune, dar măcar în cuvinte bune și atenție specială pentru el). Mă refer numai la aceia care simt că au inimi foarte reci în legătură cu iubirea prietenilor lor sau cei care au avut o inimă de carne dar răceala din partea prietenilor a afectat, de asemenea, și inimile li s-au înghețat.

Sfatul este foarte simplu: Este natural ca atunci când se freacă pietrele una de cealaltă să pornească focul. Aceasta este o mare regula, pentru că "de la *Lo Lishma* [nu pentru numele Ei] cineva ajunge la *Lishma* [pentru numele Ei]". Iar asta este așa mai ales acolo unde actul este *Lishma*, adică să dea un cadou prietenului său, scopul fiind *Lo Lishma*.

Aceasta este așa pentru că unul dăruiește un cadou doar cuiva pe care el îl cunoaște și recunoaște ca pe cineva drag. Rezultă că scopul cadoului este precum recunoștința pentru dragostea pe care prietenul său i-o arată. Totuși, dacă unul dă un cadou unui străin, adică el nu îl simte pe prietenul său apropiat de inima sa, atunci el nu are nici un motiv de recunoștință. Asta înseamnă că scopul este *Lo Lishma*, însemnând ... intenția ce ar trebui să fie.

Așadar, se poate spune că asta se numește "caritate", pentru că lui îi este milă de prietenul său atunci când el vede că nu e nimeni care să vorbească cu el și să îl primească, de aceea el face asta. Într-adevăr, există o rugăciune pentru asta – pentru ca Creatorul să îl ajute să simtă iubirea prietenului său și să îi aducă prietenul aproape de inimă. Astfel, prin fapte, el este, de asemenea, recompensat cu scopul.

Dar în timpul faptelor, dăruitorul cadoului intenționa ca darul pentru prietenul său să fie doar caritabil (chiar dacă el îi dăruiește prietenului său doar timpul său, pentru că există câteodată lucruri mai importante pentru o persoană decât banii săi, așa cum este spus "omului

îi pasă de lipsa lui de bani dar nu de lipsa lui de timp". Totuși în legătură cu timpul fiecare om își are valoarea sa, pentru că sunt oameni care fac un cent pe oră și sunt alții care fac mai mult sau mai puțin. La fel și cu spiritualitatea- cât de multă spiritualitate fac ei într-o ora, etc.), atunci acela mărturisește despre sine că el nu țintește spre iubirea de prieteni, adică prin acțiuni iubirea dintre ei să sporească.

Numai când ambii intenționează să facă un cadou și nu să facă caritate prin dezvăluirea inimilor lor chiar și a celor mai puternici, fiecare să arate căldura din pereții inimii sale, iar căldura să aprindă scânteile iubirii până când un înveliș al iubirii se va forma. Apoi amândoi vor fi acoperiți de o singură pătură, adică o singură iubire îi va înconjura și îi va îmbraca pe cei doi, așa cum este știut că *Dvekut* [adeziune] unește doi într-unul.

Iar când unul începe să simtă iubirea prietenului său începe să se trezească în el imediat bucuria și plăcerea, din cauză că fiind ceva nou îi stârnește interesul. Iubirea prietenului său este un lucru nou pentru el, pentru că el a știut întotdeauna că el însuși a fost singurul căruia i-a păsat de bunăstarea proprie. Dar din momentul în care el descoperă că prietenului său îi pasă de el, trezește în el o bucurie nelimitată, și atunci el nu mai poate să se îngrijească de sine, pentru că omul face efort numai acolo unde simte plăcere. Și pentru că el începe să simtă plăcere în a avea grijă de prietenul său, el natural nu mai poate să se gândească la sine.

Vedem asta în natură, că există iubire până când pofta devine de nesuportat. Și dacă veși vrea să întrebați "cum poate fi ca prin iubire o persoană să dezvolte o dorință de a-și anula propria existență?" există un singur răspuns la asta: "iubirea deviază de la calea dreaptă". Cu alte cuvinte, este irațională și este considerat greșit.

Numai atunci când există o astfel de iubire toți și fiecare sunt într-o lume care este toată bună și simt cum Creatorul i-a binecuvântat. Apoi "binecuvântatul aderă la binecuvântat" și el este recompensat cu *Dvekut* cu El pentru totdeauna.

Iar prin iubire, unul este de acord să își anuleze întreaga realitate. Este cunoscut că, ca întreg, omul se divide în două părți: realitate și existența realității. Realitate înseamnă că o persoană se simte pe sine însăși ca o deficiență, o dorință de a primi plăcere. Existența realității este

bucuria și plăcerea pe care el o primește, prin care corpul este hrănit și poate persista. Altfel, el ar trebui să se distrugă pe sine și să devină absent din lume. Acesta este sensul cuvintelor "pe care Dumnezeu le-a creat", adică realitatea, "de făcut", referindu-se la existența realității.

Existența realității se divide în trei părți:

1) Necesitate, fără de care realitatea ar fi anulată. Cu alte cuvinte el trebuie să mănânce cel puțin o bucată de pâine uscată și un pahar cu apă pe zi și să doarmă câteva ore pe o bancă, cu hainele pe el și nici măcar într-o casă, ci afară, pe stradă sau pe un câmp. În timpul ploilor, pentru a evita umezeala și frigul, el s-ar duce înăuntrul vreunei peșteri pentru a dormi. Hainele lui, de asemenea, pot fi zdrențe, iar asta poate fi destul pentru el, pentru că el nu vrea decât existența realității și nimic mai mult.

2) Să fie un burghez normal sau important- să aibă o casă și mobilă, dotări în casă, îmbrăcăminte respectabilă, etc.

3) Să aibă o dorință de a fi ca cei cu stare care au multe case și servitori, mobilier și accesorii aspectuoase. Deși el nu poate obține ceea ce vrea, ochii și inima sa aspiră către acestea și singura sa speranță este să aibă o viață de lux, și se chinuie și muncește numai ca să atingă acest nivel de bunăstare.

Și mai există un al patrulea discernământ între acestea trei mai sus menționate: dacă el deja a făcut destule într-o zi atunci lui nu-i mai pasă de ziua de mâine. Ci, mai degrabă, el privește fiecare zi ca toți anii vieții sale, ca 70 de ani. Și cum natura omului este să-i pese numai de necesitățile sale pentru toți cei 70 de ani și nu pentru timpul de după moartea sa, fiecare zi este considerată de acesta ca viața sa întreagă și nu va gandi că el va trăi mai mult decât atât.

Iar dacă el este reînsuflețit în ziua următoare este ca și cum el s-ar fi reîncarnat și trebuie doar să mai corecteze doar din ceea ce a corupt în prima încarnare. Dacă el a împrumutat bani de la cineva el a devenit îndatorat. Așadar mâine – în viața viitoare- el îi plătește, și este considerat un merit. În viața următoare el întâi are grijă de toate datoriile pe care le-a cauzat alTora sau pe care alții i le-au cauzat lui, iar ziua de poimâine este considerată o a treia încarnare și așa mai departe.

Iar acum putem explica problema mai sus menționată, că prin dragoste omul este dispus să facă concesi. Câteodată când o persoană are

iubire de Creator, ea este dispusă să renunțe la al treilea discernământ adică viața de lux, pentru că el vrea să își dedice timpul și energia pentru a da niște cadouri Creatorului prin care să cumpere iubirea Creatorului (așa cum am menționat mai sus în legătură cu iubirea dintre prieteni). Cu alte cuvinte deși el nu are încă iubire pentru Creator aceasta strălucește asupra lui ca Lumină înconjurătoare, că merită să obțină iubirea pentru Creator.

Câteodată o persoană simte că pentru a cumpăra iubirea Creatorului el este dispus, dacă e necesar, să cedeze și al doilea discernământ, adică, viața burghezilor importanți, și să trăiască numai din necesități.

Câteodată omul simte măreția iubirii Creatorului într-o asemenea măsură că dacă ar fi nevoie, el ar fi de acord să anuleze până și prima parte – nevoile de bază ale vieții- chiar dacă prin asta existența sa proprie ar fi anulată, dacă nu ar da corpului său hrana de care are nevoie.

Și câteodată o persoană este dispusă să renunțe la propria sa existență; ea vrea să își dea corpul astfel încât prin el numele Creatorului să fie sanctificat în mase, dacă ar putea face asta. Este așa cum a spus Baal HaSulam “cineva ar trebui să urmeze calitatea lui Rabbi Akiva care a spus “întreaga mea viață am regretat acest vers”, ‘cu tot sufletul tău.’ ‘Când voi putea să ajung să o țin?’”

Acum putem înțelege cuvintele înțelepților noștri “‘Și vei iubi ... cu toată inima ta’, cu ambele tale înclinații. Și, ‘Cu tot sufletul tău’ înseamnă ‘chiar dacă El îți i-a sufletul. ‘Și cu toată puterea ta înseamnă” cu toate posesiunile tale.” Așa cum am spus mai sus, primul grad de iubire este existența realității, adică hrana corpului prin proprietate și posesiune, însemnând abandonarea celor trei discernăminte mai sus menționate în existența realității. Al doilea grad este, “Cu tot sufletul tău” adică cedarea a însăși existenței sale.

Iar aceasta o putem ține prin înclinația bună, adică prin constrângere, când omul își face corpul să înțeleagă că este mai multă bucurie și plăcere în a bucura și a dăru Creatorului, decât în a încânta și a-și dăru lui însuși. Totuși, fără bucurie și plăcere omul nu poate face nimic. Când el se chinuie pe sine însuși, trebuie să spunem că acesta primește în schimb o formă de plăcere, sau că el simte sau speră să simtă plăcerea în timpul actului, pentru că suferința purifică, astfel încât după aceasta el să fie

recompensat cu o minunată plăcere în schimbul suferinței. Cu alte cuvinte fie el va obține plăcere în această lume sau va avea plăcere în a crede că va primi plăcere în lumea următoare. Ca să spunem altfel, fie el are plăcere în forma de lumină interioară sau în forma de lumină înconjurătoare - din viitor.

Totuși, omul nu trebuie să gândească că el poate face ceva fără plăcere. De fapt, (omul ar trebui să știe asta) există multe discernăminte în *Lishma*, adică în dăruire: "dăruirea pentru a dăruire", înseamnă că primim plăcere din dăruirea către Creator. "Dăruirea pentru a primi" înseamnă că el dăruiește Creatorului și prin asta va primi altceva, orice ar fi aceasta – lumea aceasta, lumea viitoare, realizări sau grade înalte.

Totuși, omul ar trebui să dăruiască pentru a dărui, adică să obțină o plăcere minunată din dăruirea către Creator, așa cum este pentru cei care au fost recompensați cu ea. Omul ar trebui să ceară Creatorului din străfundul inimii sale să îi dea senzația iubirii de Creator.

Iar dacă el încă nu este recompensat, el trebuie să creadă și să își convingă corpul că aceasta este o plăcere minunată și este foarte importantă și să Îl iubească pe Creator din cauza măreției și sublimității Sale. Dar omul ar trebui să cunoască un lucru: fără plăcere el nu poate face nimic complet.

Haideți să ne întoarcem la mai sus menționatul citat, "cu toată inima ta', cu ambele tale înclinații'", însemnând că omul trebuie să fie complet în dragostea către Creator; că până și înclinația rea va fi de acord să îi dăruiască Lui.

Voi fi scurt din cauza apropierii Shabbat-ului. Cred că ... voi putea să obțin răspunsuri la doua scrisori pe care le-am primit de la el, și care mi-au plăcut cu adevărat. Sunt surprins că ... care obișnuia să îmi scrie scrisori, a trecut ceva timp de când am primit o scrisoare de la el. Vă rog spuneți-mi dacă-i bine și sănătos. De asemenea, multe mulțumiri lui ... pentru scrisorile sale, pe care le-am primit din când în când, și lui ... pentru telegrame. Cred că ... nu are adresa mea.

Prietenul vostru,

Baruch Shalom, fiul lui Baal HaSulam, Rav Ashlag

COPACUL CUNOAȘTERII BINELUI ȘI RĂULUI

15 Ianuarie, 1972

Este scris în *Zohar*, „Copacul cunoașterii binelui și răului, dacă sunt recompensați – bine, dacă nu sunt recompensați – rău.”

Este explicat în Comentariul *Sulam* că dacă este recompensat, *Midat ha Din* (calitatea judecății) – *Behina Dalet* e alinată – este ascunsă, și *Midat ha Rachamim* (calitatea milei) este descoperită; aceasta este, *Malchut* care este aliată în *Midat ha Rachamim* este descoperită. Dar dacă nu este recompensat, este dimpotrivă.

Trebuie să înțelegem ce înseamnă “dezvăluire” și “ascundere.” Se știe că omul este alcătuit din virtuți și calități bune, precum și calități rele. Aceasta este așa deoarece “Nu este niciun drept pe pământ care să facă bine și să nu păcătuiască.”

Cu alte cuvinte, întotdeauna este o deficiență în o persoană, încă ceva de corectat; altfel, nu mai are nimic de făcut în lume.

Este precum doi oameni care se unesc unul cu altul și este prietenie între ei, și deodată unul dintre ei aude că celălalt i-a făcut ceva rău. Imediat se depărtează de el și nu se poate uita la el sau nu poate sta lângă prietenul lui. Dar apoi, ei se împacă.

Înțelepții noștri au atras atenția, “Nu te apropia de prietenul tău când este furios.” Întrebarea este “De ce?” În timpul furiei lui, el vede defectele prietenului său și nu îl poate ierta oricum, deoarece defectele prietenului sunt descoperite și calitățile bune ale prietenului – pentru care l-a ales ca prieten – sunt acum ascunse și numai defectele prietenului sunt descoperite. Așadar, cum poate vorbi cu cineva care este rău?

Dar după ceva timp, când uită răul pe care prietenul l-a făcut, poate să-i redescopere prietenului calitățile bune și să-i ascundă calitățile negative, adică să învie senzația calităților bune ale prietenului său.

În mod natural, atunci când nu le dă putere și susțință calităților negative ale prietenului său, ele sunt date la o parte și ascunse. Aceasta este, deoarece, atunci când se vorbește despre ceva, discuția dă putere și vitalitate chestiunii ce este discutată. De aceea, când ura este uitată, însemnând când supărarea pe care prietenul i-a cauzat-o își pierde

puterea, este posibil să se înceapă a vorbi despre plăcerea pe care a primit-o de la calitățile bune ale prietenului său.

Această imagine este mai bine simțită între un soț și soția sa. Uneori, sunt astfel de neînțelegeri încât vor să se despartă unul de celălalt. Dar apoi ei se împacă. Întrebarea este, "Ce se întâmplă cu lucrurile rele ce s-au întâmplat între ei în timp ce se certau? Au dispărut din lume?"

Cu adevărat, trebuie să spunem că au ascuns motivele, însemnând calitățile rele pe care fiecare le-a văzut în celălalt, și acum, în timpul păcii, fiecare își amintește numai calitățile bune dintre ei, virtuțile pentru care s-a făcut potrivirea dintre ei.

Dar chiar și atunci, dacă cineva din familie a venit și a început să vorbească cu bărbatul sau cu femeia și să arate defectele celuilalt, ar da putere și vitalitate chestiunilor pe care le-au suprimat și ascuns, și le-ar expune. În acea stare, acela poate cauza separare între ei.

De asemenea, între doi prieteni, dacă o a treia persoană vine și începe să-i arate unuia dintre prieteni defectele și lipsurile prietenului vorbind despre ceea ce este ascuns între ei, le-ar da puterea și vitalitatea, și a treia persoană ar cauza separare între ei.

Și poate că acesta este motivul pentru care calomnia este interzisă chiar și atunci când este adevărată, deoarece descoperă lucruri care erau înainte ascunse. Cauzează opusul – ascunde virtuțile și descoperă defectele prietenului – așadar cauzând separare și ură între ei. Deși tot ce spune este adevărat, motivul este așa cum am spus mai sus – depinde de ceea ce este revelat și ceea ce este ascuns.

Este la fel între om și Creator. În timp ce răul omului este acoperit și o persoană se consideră virtuasă, se simte calificată pentru a se angaja în Tora și *Mitzvot* (porunci – fapte bune), deoarece este vrednic a crește în grade. Dar când este invers, virtuțile lui sunt ascunse și numai defectele sunt descoperite, el nu se poate angaja în Tora și *Mitzvot* deoarece simte că nu este potrivit pentru nimic.

Așadar, el cel puțin se va bucura de lume precum un animal, deoarece nu poate fi o ființă umană. Baal HaSulam a spus despre asta că de obicei, cât timp cineva se angajează în Tora și *Mitzvot*, își simte josnicia, și când se angajează în chestiuni corporale, nu simte nici o josnicie.

Dar ar fi trebuit să fie invers – când se angajează în lucruri corporale, ar trebui să-și simtă joshnia, și în mod natural să facă totul fără nicio vitalitate, și în timp ce se angajează în Tora și *Mitzvot*, se consideră întreg. Într-adevăr, este aceeași chestiune pe care am menționat-o mai sus.

DOJENINDU-L PE CELĂLALT

“‘Cine nu știe cum să fie dojenit.’ Nu spune ‘Să dojenească,’ ci ‘să fie dojenit’” (*Zohar, VaYeshev*). Omul vrea să-i dojenească pe alții. Fiecare vrea ca toți ceilalți să lucreze cu vase de dăruire, căci dacă toți ceilalți prieteni ar lucra în dăruire, ei i-ar da tot ceea ce are nevoie. Totuși, dacă și-ar face singur reproșuri, că ar trebui să fie cel ce dăruiește, atunci dorința sa de a primi ar pierde. Dar când vasele celorlalți lucrează în dăruire, voința sa de a primi profită. De aceea, fiecare vrea ca toți ceilalți să fie puri.

OMUL CA UN ÎNTREG

Ca întreg, omul este alcătuit din două discernăminte: 1) propria existență; 2) existența realității.

Această existență a realității este împărțită în trei părți:

1) Necesitatea fără de care realitatea ar înceta să existe. Pentru aceasta, este suficient să mănânci o felie mică de pâine uscată și o cană de apă rece pe zi, să dormi pe o bancă pentru câteva ore cu hainele pe tine, nici măcar în casă, ci pe câmp sau în peșteră când plouă pentru a nu te uda. Hainele, de asemenea, pot fi numai franjuri.

2) Comportându-se ca burghezul obișnuit, dar nedorind să fie precum bogații, care au multe camere, mobilă frumoasă, accesorii fine, haine frumoase, și nedorind să mănânce și să bea totul așa cum bogații sunt obișnuiți să o facă.

3) Tânjind și cerându-i corpului să se asemene bogaților. Și, deși, nu poate obține ceea ce vrea, ochii și inima lui sunt dedicați pentru asta, și așteaptă și muncește pentru a obține acestea – să fie admis în clasa celor

bogați.

4) Acesta trăiește în toate discernămintele precedente: dacă a câștigat suficient pentru acea zi, nu își face griji pentru ziua de mâine. Dimpotrivă, fiecare zi este considerată de el ca întreg cuprinsul vieții sale.

De obicei, oameni se îngrijesc de satisfacerea nevoilor numai pentru șaptezeci de ani. Dar peste o sută douăzeci de ani, omul nu mai se îngrijorază pentru proviziile lui. De asemenea, uneori, o persoană crede că fiecare zi ar trebui să fie în ochii ei ca nouă, însemnând precum o creație nouă.

Este precum o reîncarnare – cum că persoana de ieri sa reîncarnat în persoana de azi și trebuie să corecteze tot ce a făcut cu o zi înainte, atât în ce privește meritele cât și păcatele, adică chiar dacă a făcut *Mitzvot* (fapte bune) sau greșeli.

De exemplu, dacă a luat ceva de la prietenul lui, trebuie să îl returneze. Și dacă a împrumutat ceva prietenului său, ar trebui să îl primească de la el, deoarece a recupera o datorie este o *Mitzva* (singularul de la *Mitzvot*), așadar trebuie să colecteze de la prietenul său.

Și acum vom vorbi despre dragostea pentru Creator. În primul rând, cineva trebuie să știe că dragostea este cumpărată prin acțiuni. Dăruind prietenilor cadouri, fiecare dar pe care îl face prietenilor este precum o săgeată și un glonț, făcând o gaură în inima prietenului. Și, deși, inima prietenului este ca o piatră, totuși, fiecare glonț face o gaură. Și multe găuri se unesc într-un spațiu gol în care dragostea celui care dăruiește cadoul intră.

Și căldura dragostei atrage la el scânteile de dragoste ale prietenului său, și apoi cele două iubiri se revarsă într-o mantie de dragoste care îi acoperă pe amândoi. Aceasta înseamnă că dragostea unuia îi înconjoară și îi cuprinde pe amândoi, și ei în mod natural devin o singură persoană, deoarece îmbrăcămintea ce-i acoperă pe amândoi este o singură mantie. De aceea, amândoi sunt anulați.

Este o regulă că orice lucru nou este interesant și amuzant. De aceea, după ce cineva primește mantia iubirii de la celălalt, acesta se bucură numai de dragostea pentru celălalt și uită de dragostea de sine. În acel moment, fiecare dintre ei începe să primească plăcere numai din grija pentru prietenul lui, și nu-și poate purta de grijă, deoarece fiecare

persoană poate munci numai acolo unde primește plăcere.

Și, deoarece, se bucură de dragostea pentru ceilalți și primește plăcere specific din asta, nu va primi plăcere din grija pentru sine și dacă nu este plăcere, nu este grijă și nu poate lucra.

De aceea, uneori, găsești în natură că în timp ce dragostea pentru ceilalți este excepțional de puternică, cineva poate comite suicid. De asemenea, în dragostea pentru Creator, uneori o persoană este dispusă să cedeze al treilea discernământ mai sus menționat. Apoi, este dispusă să renunțe la al doilea discernământ și apoi la primul discernământ, însemnând toate cele trei discernăminte în existența realității.

Dar cum își poate anula propria existență? Această întrebare este, „Dacă această existență este revocată, cine ar primi dragostea?” Dar Creatorul îi acordă dragoste cu puterea de a devia o persoană de la calea cea dreaptă. Cu alte cuvinte, el nu mai este rațional și vrea să fie anulat din realitate prin puterea dragostei, și mintea sa rațională nu are putere de a îl reține.

De aceea, dacă întrebăm, „Cum este posibil ca cineva să ajungă într-o astfel de stare?” Nu este un răspuns pentru aceasta: „Gustă și vezi că Domnul este bun.” De aceea natura are nevoie de anulare, chiar dacă nu înțelegem raționamentul.

Acum putem înțelege versetul, „Și vei iubi ... cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta.” „Puterea ta” înseamnă existența realității, „Sufletul tău,” înseamnă propria existență,” și „Inima ta,” reprezintă deja un nivel superior, însemnând cu ambele înclinații – înclinația cea bună și înclinația rea.

VOM FACE ȘI VOM AUZI 2

Este scris, “Și omul Moise era foarte umil.” Umilința înseamnă modestie, când o persoană se anulează în fața alteia. Nu este neapărat o anulare exterioară, ci interioară, de asemenea. “Exterioară” înseamnă ce este văzut în exterior, ceea ce este descoperit atunci când toți pot vedea că nu se gândește deloc la sine, ci îi consideră pe prieteni ca fiind la un nivel

mai important decât al său. Aceasta este arătată prin acțiunile pe care le face față prietenul său.

Și este, de asemenea, internalitate, denumită "ascuns." Sunt gândurile și mintea, pe care trebuie să le anuleze în fața prietenului. Acesta este înțelesul a ceea ce este scris, "Sufletul meu va fi praf înaintea tuturor." Întrebarea este, "Cum poate o persoană rezonabilă și rațională spune că rațiunea sa este anulată în fața fiecăruia, în timp ce ea știe și simte despre sine că este la un nivel de o sută de ori mai mare decât al cel al prietenului?"

Totuși, este un discernământ denumit "parte," și un discernământ denumit "întreg." Întregul este mai înalt decât partea, și trebuie să se anuleze în fața fiecărei părți, făcând parte din întreg. Cu alte cuvinte, individual, întregul Israel nu este atât de important, dar față de întreg, fiecare persoană este foarte importantă din perspectiva întregului.

Trebuie să își anuleze propriile nevoi în fața nevoilor colectivului. Și, deoarece, o persoană trebuie să-și anuleze rațiunea și gândurile în fața Creatorului, trebuie să se obișnuiască afară. Aceasta se numește "a face" care se numește, "Vom face." Și toate anulările îi vor permite să își anuleze rațiunea și gândurile în fața Creatorului.

Așadar, reiese că cine are mai multă cunoaștere face mai multă muncă pentru a se anula în fața Creatorului. Dar acela care este un prost nu trebuie să-și anuleze rațiunea, deoarece nu are rațiune. Prin urmare singurul merit al rațiunii este acela ca cineva are ce să anuleze, și acesta este singurul motiv pentru care trebuie să aspire către cunoaștere. Și unul care nu este pregătit pentru asta, este mai bine să nu aibă cunoaștere.

Aceasta se numește "Înțelepciunea lui este mai multă decât faptele sale." Aceasta înseamnă, că are mai multă cunoaștere pe care o poate anula, deoarece anularea se consideră a face și nu a auzi. "A auzi" înseamnă înțelegere, și a face este numai prin forță, fără raționament. Aceasta se numește, "Vom face și vom auzi." De aceea, dacă are puterea de a face, va putea să înceapă a auzi deoarece baza sa este credința și nu cunoașterea.

INTERNALITATE ȘI EXTERNALITATE

Modestia înseamnă că în toate felurile – în acțiune și în minte – cineva se anulează în fața altuia. Aceasta înseamnă, că el ar trebui să își anuleze, de asemenea, rațiunea în fața prietenului său.

Este internalitate și este externalitate. Ele sunt denumite “revelat” și “ascuns” , “act” și “gând.” Ceva ce toată lumea poate vedea aparține părții acțiunii, dar gândul nu este descoperit. Este așa, deoarece, gândul este considerat interior, înseamnând că este interiorul omului. Dar un act se consideră externalitate, când este un gând interior înăuntrul lui.

De aceea, când cineva trebuie să se anuleze înaintea prietenilor, nu se consideră cu adevărat anulare, numai dacă este în două maniere – în gând și în acțiune.

Nu neapărat actul, ci mintea sa, de asemenea, ar trebui să fie revocată și trebuie să spună că punctul de vedere al prietenului este mai important decât punctul său de vedere. Altfel nu se consideră anulare. Când afișează anularea în fața prietenilor, nu este nimic altceva decât lingușeală, adică afară pare că prietenul său ar fi mai important, dar în interior, știe că prietenul lui nu este nici măcar aproape de nivelul lui.

ANEXA UNU

LECTURI SUPLIMENTARE

Pentru a vă ajuta să stabiliți care va fi următoarea carte pe care o veți citi, am împărțit cărțile în cinci categorii: *Începători*, *Intermediari*, *Avansați*, *Pentru toți* și *Manuale*. Primele trei categorii sunt împărțite în funcție de nivelul anterior de cunoștințe pe care le are cititorul. Categoria *Începători* nu necesită cunoștințe prealabile. Categoria *Intermediari* necesită citirea prealabilă a una sau două cărți pentru începători, iar pentru *Avansați* este necesară citirea câtorva cărți din fiecare categorie anterioară. Cea de-a patra categorie include cărți pe care le puteți savura oricând, fie că sunteți novice, fie că sunteți avansați în Cabala.

A cincea categorie, *Manuale*, include traduceri de materiale din surse autentice, de la Cabaliștii de odinioară, cum ar fi: Ari, *Rav* Yehuda Ashlag (Baal HaSulam) și fiul și succesorul lui, *Rav* Baruch Ashlag (Rabash).

Puteți găsi materiale suplimentare, care nu au fost încă publicate, pe site-ul www.kabbalah.info

Toate materialele de pe acest site, inclusiv versiunile electronice ale cărților publicate, pot fi descărcate gratuit.

ÎNCEPĂTORI

Cabala pentru începători (Kabbalah for Beginners)

Cabala pentru începători este o carte care caută răspunsuri la întrebările esențiale ale vieții. Cu toții vrem să știm de ce suntem aici, de ce există durere și cum putem face viața mai plăcută. Cele patru părți ale acestei cărți ne oferă răspunsuri sigure la aceste întrebări, precum și explicații clare referitoare la esența Cabalei și implementarea ei.

Partea întâia vorbește despre descoperirea înțelepciunii Cabala, modul în care s-a dezvoltat și faptul că, în cele din urmă, a fost ascunsă până în timpurile noastre. Partea a doua prezintă esența înțelepciunii Cabala, folosind zece desene simple pentru a ne ajuta să înțelegem structura lumilor spirituale și modul în care se raportează la lumea noastră. Partea

a treia dezvăluie concepte cabalistice care sunt în mare parte necunoscute publicului, iar partea a patra dezvoltă mijloacele practice pe care fiecare din noi le poate învăța, pentru a ne face viața mai bună și mai plăcută atât nouă, cât și copiilor noștri.

Cabala revelată (Kabbalah Revealed)

Această carte scrisă într-o manieră clară este un ghid prietenos al cititorului, care explică sensul lumii înconjurătoare. Fiecare din cele șase capitole se concentrează pe câte un aspect diferit al înțelepciunii Cabala, lămurind și explicând învățăturile, folosind diverse exemple din viața de zi cu zi.

Primele trei capitole din *Cabala revelată* explică de ce lumea este în criză, felul în care dorințele noastre tot mai mari promovează atât progresul, cât și alienarea și de ce catalizatorul cel mai important al schimbărilor pozitive este înrădăcinat în spiritul nostru. De la capitolul patru până la capitolul șase sunt oferite rețete pentru o schimbare pozitivă. În aceste capitole învățăm cum putem să ne folosim spiritul pentru a ne crea o viață personală liniștită, în armonie cu Creatorul.

Minunata înțelepciune (Wondrous Wisdom)

Această carte oferă un curs inițial de Cabala. Ca toate cărțile prezentate aici, *Minunata înțelepciune* se bazează numai pe învățături autentice, transmise de la profesori cabaliști la studenți, pe parcursul a mii de ani. În inima cărții este o secvență de lecții care revelează natura înțelepciunii Cabala și explică modul în care o putem dobândi. Pentru orice persoană care se întreabă „Cine sunt eu?” și „De ce exist pe această Planetă?”, această carte este o necesitate.

Trezirea la Cabala (Awakening to Kabbalah)

Trezirea la Cabala reprezintă o introducere distinctivă, personală și covârșitoare a unei înțelepciuni antice. În această carte, Dr. Laitman oferă o înțelegere profundă a învățăturilor fundamentale ale Cabalei și modul în care putem să folosim înțelepciunea pentru a ne clarifica relațiile cu ceilalți și cu lumea înconjurătoare.

Folosind atât limbajul poetic, cât și pe cel științific, el studiază cea mai

profundă întrebare a spiritualității și a existenței. Acest ghid unic și provocator vă va inspira și vă va da puteri noi să vedeți dincolo de această lume, așa cum este ea, precum și limitele vieții de zi cu zi, ajungând mai aproape de Creator și câștigând noi profunzimi ale sufletului.

Cabala, știința și semnificația vieții (Kabbalah, Science, and the Meaning of Life)

Știința explică mecanismele care susțin viața; Cabala explică de ce există viața. În *Cabala, știința și semnificația vieții*, Dr. Laitman combină știința cu spiritualitatea, într-un dialog captivant care revelează scopul vieții.

De mii de ani cabaliștii au scris că lumea este o singură entitate divizată în ființe separate. Astăzi, fizica cuantică modernă afirmă o idee similară: la nivelul fundamental al materiei noi suntem literalmente unul.

Știința dovedește că realitatea este afectată de cel care o examinează; la fel se întâmplă și în Cabala. Însă Cabala face o afirmație și mai curajoasă: chiar și Creatorul, cel care a făcut realitatea, este în interiorul observatorului. Cu alte cuvinte, Dumnezeu este în interiorul nostru; El nu există nicăieri altundeva. Când noi murim, la fel se întâmplă cu El.

Aceste concepte cutremurătoare și altele asemenea sunt elocvent introduse, astfel încât cititorii neinițiați în Cabală sau știință le vor înțelege cu ușurință. De aceea, dacă ai o curiozitate oricât de mică să știi de ce te afli aici, ce înțeles are viața și ce poți face pentru a te bucura mai mult de ea, această carte este pentru tine.

De la haos la armonie (From Chaos to Harmony)

Mulți cercetători și oameni de știință sunt de acord că egoismul este motivul din spatele acestei etape periculoase în care se găsește astăzi omenirea. Această carte inovatoare a lui Dr. Laitman nu numai că demonstrează că egoismul stă la baza tuturor suferințelor din întreaga istorie a umanității, dar arată și cum putem transforma situațiile neplăcute în situații plăcute.

Cartea conține o analiză clară a sufletului omenesc, a problemelor ei și oferă o „hartă” a ceea ce trebuie să facem pentru a fi din nou fericiți. *De la*

haos la armonie explică modul în care ne putem ridica la un nou nivel al existenței noastre personale, sociale, naționale și internaționale.

INTERMEDIARI

Cabala experimentată (The Kabbalah Experience)

Profunzimea înțelepciunii, revelată în întrebările și răspunsurile din această carte, va inspira cititorul la reflecție și contemplare. Aceasta nu este o carte prin care „să alergi”, ci mai curând trebuie să o citești contemplativ și meditativ. Cu acest mod de abordare cititorii vor experimenta un sentiment crescând al iluminării pe măsură ce, pur și simplu, absorb răspunsurile la întrebările pe care fiecare student cabalist și le pune de-a lungul drumului său.

Cabala experimentată este un ghid din trecut pentru viitor, revelând situații pe care orice student cabalist le va întâlni în călătoria lui. Pentru cei ce apreciază fiecare moment al vieții, această carte oferă o perspectivă de neegalat asupra înțelepciunii atemporale a Cabalei.

Drumul Cabalei (The Path of Kabbalah)

Această carte unică îmbină materialele pentru începători cu conceptele și învățăturile mai avansate. Dacă ai citit una sau două cărți ale lui Dr. Laitman vei găsi expunerea foarte ușoară.

În timp ce face referire la conceptele de bază, cum ar fi percepția realității și Libera Alegere, cartea *Drumul Cabalei* merge mai adânc și se extinde dincolo de sfera cărților pentru începători. De exemplu, structura lumilor este explicată mai detaliat decât în cărțile pentru începători. De asemenea, este descrisă rădăcina spirituală a ceea ce este lumesc, cum ar fi calendarul evreiesc și sărbătorile.

AVANSAȚI

Știința Cabalei (The Science of Kabbalah)

Cabalistul și omul de știință Michael Laitman, Doctor în Filosofie, a conturat această carte pentru a prezenta cititorilor limbajul și termenii specifici înțelepciunii Cabalei autentice. Aici, Dr. Laitman revelează

Cabala autentică într-un mod rațional și matur. Cititorii sunt conduși treptat spre înțelegerea construcției logice a Universului și a vieții.

Știința Cabalei este o lucrare revoluționară și fără egal în claritatea ei, iar prin profunzimea și în modul în care face apel la intelect va permite cititorilor să se apropie de lucrările mai tehnice ale lui Baal HaSulam (*Rabbi Yehuda Ashlag*), cum ar fi: *Studiul celor Zece Sefirot* și *Cartea Zohar*. Cititorii acestei cărți se vor bucura de răspunsurile la enigmele vieții pe care numai Cabala autentică le poate oferi. Parcurge aceste pagini și pregătește-te pentru o călătorie uimitoare în Lumile Superioare.

Introducere la Cartea Zohar (Introduction to the Book of Zohar)

Acest volum, împreună cu *Știința Cabalei*, reprezintă o etapă pregătitoare pentru cei care vor să înțeleagă mesajul ascuns al *Cărții Zohar*. Împreună cu studiul multor subiecte utile, în acest text există o introducere la „limbajul rădăcinilor și ramurilor”, fără de care povestirile din *Zohar* sunt doar fabule și legende. *Introducere la Cartea Zohar* va furniza cititorilor instrumentele necesare pentru a înțelege Cabala autentică, așa cum a fost inițial concepută, ca mijloc pentru a atinge Lumile Superioare.

Zohar (The Zohar)

Cartea Zohar (Cartea Radianței) este o sursă de înțelepciune fără vârstă și baza întregii literaturi cabalistice. Întrucât ea a apărut în urmă cu aproximativ 2 000 de ani, a fost prima și, de multe ori, unica sursă utilizată de cabaliști.

Timp de secole, Cabala a fost ascunsă publicului din considerentul că nu era încă pregătit să o primească. Cu toate acestea, generația noastră a fost desemnată de cabaliști ca fiind prima generație care este gata să înțeleagă conceptele din *Zohar*. Acum putem noi înșine să punem în practică aceste principii.

Scrisă într-un limbaj unic și metaforic, *Cartea Zohar* ne îmbogățește înțelegerea realității și lărgeste viziunea noastră asupra lumii. Deși textul tratează un singur subiect – cum să fim în legătură cu Creatorul – abordarea este făcută din unghiuri diferite. Aceasta permite fiecăruia

dintre noi să găsească expresia particulară sau cuvântul care ne duce în adâncurile acestei înțelepciuni profunde și atemporale.

PENTRU TOȚI

Atingerea Lumilor Spirituale (Attaining the World Beyond)

Din *Introducere*: „Pentru că nu se simțea bine, de Anul Nou evreiesc, în septembrie 1991, Rav-ul meu m-a chemat la el și mi-a înmănat caietul său, spunându-mi: „Ia-l și învață din el.” În dimineața următoare, profesorul meu s-a sfârșit în brațele mele, lăsându-mă pe mine și pe mulți alți discipoli ai lui fără îndrumare în această lume.

El obișnuia să spună: „Vreau să te învăț să te întorci mai curând către Creator, decât către mine, pentru că El este singura putere, singura Sursă a tot ceea ce există, Singurul care te poate ajuta cu adevărat, iar El așteaptă rugăciunile tale de ajutor. Când cauți ajutor fiindcă încerci să te eliberezi de sclavia acestei lumi pentru a te ridica deasupra ei, când vrei să te cunoști pe tine și când vrei să-ți stabilești scopul vieții, atunci trebuie să te întorci către Creator, pentru că El îți trimite toate aceste aspirații pentru a te obliga să te întorci la El.”

Atingerea Lumilor Spirituale cuprinde conținutul caietului, cât și alte texte care să ne inspire. Această carte trasează drumul tuturor căutătorilor care doresc să găsească o cale logică și sigură pentru a înțelege fenomenele care au loc în lume. Această introducere fascinantă în înțelepciunea Cabala va lumina mintea, va învinga inima și va mișca cititorii până în adâncul sufletului lor.

Concepte de bază în Cabala (Basic Concepts in Kabbalah)

Această carte îi ajută pe cititori să își îmbogățească abordarea conceptelor din Cabala, a obiectelor spirituale și a termenilor spirituali. Citind și recitind această carte îți dezvoltă controlul interior, simțurile și căile de abordare pe care nu le aveai înainte. Aceste metode de control, nou achiziționate, sunt ca senzorii care „simt” spațiul din jur, ascuns simțurilor noastre comune.

Așadar, cartea *Concepte de bază în Cabala* intenționează să cultive contemplarea termenilor spirituali. Odată ce am integrat acești termeni,

putem începe să vedem, cu vederea noastră interioară, putem începe să ridicăm vâlul de pe structura spirituală care ne înconjoară, la fel cum se ridică ceața.

Încă o dată, această carte nu are ca scop studierea faptelor. Mai degrabă, această carte este pentru cei care doresc să conștientizeze cele mai profunde și subtile senzații pe care le posedă.

Împreună pentru totdeauna (Together Forever)

La o primă privire, *Împreună pentru totdeauna* este o poveste pentru copii. Și ca toate basmele pentru copii, ea transcende granițele de vârstă, cultură și educație.

În această carte autorul ne spune că dacă suntem rabdători și îndurăm încercările care apar de-a lungul vieții noastre, în locul unei dezvoltări slabe vom învăța să creăm propria noastră magie și propriile noastre minuni, cum numai un magician poate.

În această poveste caldă și gîngășă, Michael Laitman împarte copiilor și părinților deopotrivă, unele dintre pietrele prețioase și fermecate ale lumii spirituale. Înțelepciunea Cabala este plină de povești. *Magicianul (The Magician)* este încă un cadou al acestei surse de înțelepciune fără vârstă care, prin lecțiile sale, ne face viața mai bogată, mai ușoară și mai împlinită.

MANUALE

Shamati

Cuvintele lui Michael Laitman despre carte: „Printre toate textele și notele folosite de profesorul meu, *Rabbi Baruch Shalom Halevi Ashlag* (Rabash), a existat un caiet special pe care l-a avut tot timpul asupra sa. Acest caiet conține transcrierea discuțiilor pe care le-a avut cu tatăl său, *Rabbi Yehuda Leib Halevi Ashlag* (Baal HaSulam), autor al comentariului *Sulam* (*Scara*) cu privire la *Cartea Zohar*, *Studiul celor zece Sefirot* (un comentariu cu privire la textele Cabalistului Ari) și a multor altor lucrări despre Cabala.

Pentru că nu se simțea bine de Anul Nou evreiesc, în septembrie 1991, Rabash m-a chemat la patul lui și mi-a dat un caiet pe a cărui copertă era

un singur cuvânt: *Shamati* (*Am auzit*). Îndată ce mi-a dat caietul, el mi-a spus: „Ia-l și învață din el.” În dimineața următoare profesorul meu s-a sfârșit în brațele mele, lăsându-mă pe mine și pe mulți alți discipoli ai lui fără îndrumare în această lume.

Moștenind angajamentul lui Rabash de a disemina înțelepciunea Cabala, am publicat caietul său exact așa cum a fost scris, păstrând astfel forța de transformare din text. Dintre toate cărțile de Cabala, *Shamati* este o creație unică și convingătoare.

ANEXA DOI

DESPRE BNEI BARUCH

Bnei Baruch este un grup de cabaliști din Israel care împărtășesc întregii lumi înțelepciunea Cabala. Materialele de studiu, în peste 20 de limbi, sunt bazate pe textele autentice de Cabala care au fost transmise din generație în generație.

ISTORIE ȘI ORIGINI

În anul 1991, după moartea profesorului său, *Rabbi* Baruch Shalom HaLevi Ashlag (Rabash), Michael Laitman, Profesor de Ontologie și Teoria Cunoașterii, Doctor în Filozofie și Cabala și Master în Biocibernetică medicală, a constituit un grup de studiu al Cabalei, numit „*Bnei Baruch*”. El l-a numit *Bnei Baruch* (*Fii lui Baruch*) pentru a comemora memoria mentorului său, pe care nu l-a părăsit niciodată în ultimii 12 ani de viață ai acestuia, din 1979 până în 1991. Dr. Laitman a fost primul student a lui Ashlag și asistentul lui personal, fiind recunoscut ca succesorul metodei de studiu a lui Rabash.

Rabash a fost primul născut și succesorul lui *Rabbi* Yehuda Leib HaLevi Ashlag, cel mai mare Cabalist al secolului al XX-lea. *Rabbi* Ashlag este autorul celor mai competente și cuprinzătoare comentarii la *Cartea Zohar*, numite *The Sulam Commentary* (*The Ladder Commentary* *Comentariul Scării*). El a fost primul care a revelat metoda completă pentru ascensiunea spirituală, astfel încât a fost cunoscut ca Baal HaSulam (*Deținătorul Scării*).

Astăzi, *Bnei Baruch* își bazează întreaga metodă de studiu pe drumul pavat de acești doi mari conducători spirituali.

METODA DE STUDIU

Această metodă unică de studiu dezvoltată de Baal HaSulam și fiul său, Rabash, este studiată și aplicată zi de zi de către *Bnei Baruch*. Ea se bazează pe surse autentice de Cabala, cum ar fi: *Cartea Zohar*, de *Rabbi* Shimon Bar-Yochai, *The tree of Life* (*Pomul vieții*), de Sfântul Ari și *The*

Study of the Ten Sefirot (Studiul celor zece Sefirot), de Baal HaSulam.

Deși studiile se bazează pe surse autentice cabalistice, ele sunt exprimate într-un limbaj simplu și sunt folosite abordări științifice și contemporane.

Dezvoltarea acestui fel de abordare a făcut din *Bnei Baruch* o organizație internațională respectată atât în Israel, cât și în întreaga lume.

Combinatia unică dintre o metodă de studiu academică și experiențele personale extinde perspectiva studenților și le conferă o nouă viziune a realității în care trăiesc. Astfel, celor care sunt pe un drum spiritual le dă instrumentele necesare pentru explorarea sinelui și a realității înconjurătoare.

MESAJUL

Bnei Baruch este o mișcare diversificată a mii de studenți din întreaga lume. Studenții își pot alege propria cale și ritmul personal de studiu, în concordanță cu calitățile și abilitățile proprii. Esența mesajului diseminat de *Bnei Baruch* este universală: „unitatea oamenilor, unitatea națiunilor și dragostea de oameni”.

De milenii, cabaliștii ne învață că dragostea pentru oameni ar trebui să fie fundamentul tuturor relațiilor interumane. Această dragoste a existat în zilele lui Avraam, ale lui Moise și ale grupului de cabaliști consacrați. Dacă facem loc acestor valori experimentate, dar totodată contemporane, vom descoperi că avem puterea să aplanăm divergențele și să ne unim.

Înțelepciunea Cabala, ascunsă mii de ani, a așteptat timpul în care vom fi suficient de dezvoltați și gata să implementăm mesajul pe care îl transmite. Astăzi, este în curs de dezvoltare o soluție care poate uni diversele fracțiuni de pretutindeni, ceea ce ne-ar permite mai bine nouă, ca indivizi și ca societate, să înfruntăm provocările actuale.

ACTIVITĂȚI

Bnei Baruch s-a constituit pe premiza că „numai prin extinderea înțelepciunii Cabala către lume poate fi acordată izbăvirea completă” (Baal HaSulam).

De aceea, *Bnei Baruch* oferă o varietate de căi prin care oamenii pot explora și descoperi scopul vieții lor, asigurând o călăuzire atentă a

studentilor, atât a celor începători, cât și a celor avansați.

Cabala astăzi

Cabala astăzi este un ziar gratuit, lunar, scris și distribuit de *Bnei Baruch*. Este apolitic, necomercial și scris într-un stil clar și contemporan. Scopul său este să expună gratis majoritatea cunoștințelor ascunse în înțelepciunea Cabala într-un format și într-un stil curat și atrăgător pentru cititorii de pretutindeni.

Cabala astăzi este distribuit gratuit în majoritatea orașelor din S.U.A, cât și în Toronto – Canada, Londra – Anglia și Sydney – Australia. Ziarul este tipărit în engleză, ebraică și rusă și este, de asemenea, disponibil la adresa de internet: www.kabtoday.com

În plus, o copie electronică a ziarului este trimisă abonaților, cu plata la primire.

Internet Website

Pagina de *web* a *Bnei Baruch*, www.kabbalah.info, prezintă înțelepciunea autentică a Cabalei folosind eseuri, cărți și texte originale. Este cel mai mare *website* de Cabala de pe internet și conține o librărie unică și extinsă pentru cititori care îi ajută să exploreze în detaliu înțelepciunea Cabala. În plus, există o arhivă media, www.kabbalahmedia.info, care conține peste 5 000 de articole, cărți și un mare depozit de texte, precum și o arhivă audio și video în mai multe limbi. Toate aceste materiale sunt disponibile gratuit.

Televiziunea Cabala

Bnei Baruch a atestat o companie de producție, *ARI Films* (www.arifilms.tv), specializată în producția de programe TV educaționale, în multe limbi și transmise în toată lumea.

În Israel, emisiunile *Bnei Baruch* sunt transmise live, prin cablu și satelit, pe Canalul 98, de duminică până vineri. Toate emisiunile de pe aceste posturi sunt gratuite. Programele sunt adaptate special pentru începători și nu necesită cunoașterea anterioară a materialului. Acest proces comod de studiu este completat cu programe în care participă Dr. Laitman, având ca invitați figuri proeminente din Israel și din întreaga lume.

În plus, *ARI Films* produce serii educaționale și documentare pe DVD și pe alte mijloace auxiliare de învățare.

Cărți de Cabala

Dr. Laitman își scrie cărțile într-un stil clar, contemporan, bazat pe conceptele lui Baal HaSulam. Aceste cărți servesc ca o legătură vitală între cititorii de azi și textele originale. Toate cărțile lui Dr. Laitman sunt disponibile, atât pentru vânzare, cât și pentru a fi descărcate gratis. Dr. Laitman a scris 30 de cărți, traduse în zece limbi.

Lecții de Cabala

Așa cum au făcut cabaliștii de secole, Dr. Laitman predă zilnic o lecție la centrul *Bnei Baruch* în Israel, între 3.00 și 6.00, ora Israelului. Lecțiile sunt traduse simultan în mai multe limbi: engleză, rusă, spaniolă, germană, italiană, turcă, română etc. Ca și toate celelalte, emisiunile sunt oferite gratis miilor de studenți din lumea întreagă.

Fonduri

Bnei Baruch este o organizație nonprofit pentru învățarea și răspândirea înțelepciunii Cabala. Pentru a-și menține independența și puritatea intențiilor, *Bnei Baruch* nu este finanțată, sprijinită sau legată în vreun fel de nicio organizație politică sau guvernamentală.

Deoarece volumul mare de activități este oferit gratis, sursele principale de finanțare pentru activitățile grupului sunt donațiile, zeciuiala – contribuția voluntară a studenților – și cărțile lui Dr. Laitman care sunt vândute.

Cum să contactezi Institutul Bnei Baruch:

În USA și Canada:

1057 Steeles Avenue West, Suite 532
Toronto, ON, M2R 3X1
Canada

Bnei Baruch SUA
2009 85th street, #51,
Brooklyn, New York, 11214
USA

E-mail: info@kabbalah.info
Web site: www.kabbalah.info
Toll free in USA and Canada:
1-866-Laitman
Fax: 1-905 886 9697

In Romania:

Websites:
www.kabb.ro
www.laitman.ro
www.kabbalah.info/ro
www.cabalapentrutoti.ro

